IUBIRI ȘI DESTINE

O REGINĂ ÎN CĂUTAREA IUBIRII

Povestea Caterinei de Valois

ANNE O'BRIEN

IUBIRI ȘI DESTINE

ANNE O'BRIEN

O REGINĂ ÎN CĂUTAREA IUBIRII

Povestea Caterinei de Valois

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

„Buzele-ți sunt vrăjite, Kate.“

Regele Henric către Katherine
(Shakespeare – *Henric al V-lea*)

„…[o femeie] ce nu-și poate înfrâna dorințele trupului…“

Comentariu contemporan referitor la Caterina de Valois
(J.A. Giles, ed., *Incerti scriptoris chronicon Angliae de regnis trium regnum Lancastrensium*, 1848)

Capitolul 1

M-am născut în Hôtel Saint-Pol din Paris, acolo unde o fugăream pe soră-mea prin încăperile palatului, strigând mai abitir decât cineva aflat în chinurile demenței. Michelle alerga sprintenă precum un iepure de câmp urmărit de o ceată de ogari însă, din pricina anilor în plus pe care îi avea față de mine, nu reușeam niciodată s-o prind. O zbughea pe scara principală și prin galeria pustie, de unde se năpustea într-o încăpere din care încerca să-mi trântească ușa în nas. Nu era nimeni care să asiste la tărăboiul teribil, lipsit de sens, iscat de noi două.

Mă împingeam în ușa grea până o trânteam de perete. Respirația mi se întretăia, sub coaste simțeam un junghi, dar burta-mi era așa de goală, încât nici prin cap nu-mi trecea să mă dau bătută. O urmăream îndeaproape și triumfam când o auzeam scâncind de neputință atunci când nu o mai țineau picioarele, înghesuindu-se în colțul camerei, lângă dulapul masiv din stejar. De acolo se împleticea până într-un alt salon de primire, iar eu îmi aclamam victoria binemeritată. Nu avea unde și cum să mai scape din camera cu lambriuri aurite. Era a mea. Și ce era și mai important, al meu era și lucrul pe care-l ținea în mână.

Stătea acolo, la distanță de mine, cu ochii scăpărând scântei și dinții încleștați.

– Dă-mi și mie! îi ordonam.

La care, deși gâfâia de oboseală, își îndesa o bucată de pâine în gură, iar eu mă repezeam la ea și cădeam și ne rostogoleam pe podea, într-un talmeș-balmeș de fuste murdare, picioare nespălate, păr despletit și gras. Ne mușcam și ne înfigeam unghiile la întâmplare, ne trăgeam coate ascuțite până când reușeam să-i dau un pumn în burtă, cu toată forța mea de copil de cinci ani, și să-i înșfac prada.

O crustă rânced și un os carbonizat al unui animal neidentificat, pe care le șterpelise când bucătăreasa se întorsese cu spatele. Mă cățăram pe ea, băteam în retragere, apoi îmi îndesam în gură bucățica tare de pâine și-mi înfigeam dinții în carnea de pe os, cu mațele chiorăind de foame. O lăsam cu buza umflată și spumegând de furie ca să fac cale întoarsă.

– Ce-i asta?

O întrebare destul de cumpătată, pusă de o voce care reprezenta autoritatea. A trebuit să mă opresc brusc pentru că drumul îmi era blocat, dar tot aș fi putut să mă ușchesc de-acolo dacă, între timp, Michelle nu s-ar fi strecurat lângă mine. Fuseserăm așa de prinse de goana noastră, încât nu auziserăm pașii apropiindu-se, iar inima îmi pulsase atât de tare în urechi, că mă asurzise complet. În tâmple simțeam o oarece presiune, un ritm lent dureros, care mă afecta de fiecare dată când eram tulburată.

– Încetați!

Îndemnul fusese rostit pe un ton prietenos, așa că, în cele din urmă, m-am potolit și am făcut o reverență lipsită de grație, ocazie cu care mi-am murdărit fustele cu grăsime și firimituri. Nu aveam o guvernantă care să-și dedice timpul manierelor sau educației noastre. În casa noastră nu se alocaseră niciodată bani pentru plata unor astfel de activități de lux.

– Așadar? Regele, tatăl nostru, își ridică privirea neliniștită către slujitorul care îl însoțea.

– Fetele dumneavoastră, Sire, răspunse prompt omul, fără ca respectul din tonul lui să dea pe-afară.

– Serios? Regele se uită chiorâș la noi. Imediat însă ne zâmbi larg.

– Veniți aici, ne spuse, scoțând în același timp un pumnal încrustat cu pietre prețioase de la cingătoare.

Amândouă am tresărit cu ochii ațintiți asupra tăișului, acolo unde lumina sclipea când regele tăia furios aerul din fața lui. Se știa că atunci când tatăl nostru era în toane rele se dezlănțuia asupra tuturor celor care se întâmpla să-i fie în preajmă, și nu ne-am simțit mai în siguranță nici măcar atunci când slujitorul i-a luat cuțitul din mână – care nu era mai curată decât a mea – vârându-și arma la brâul lui. Ochii tatălui nostru erau luminați de o sclipire ciudată, plină de subînțelesuri doar de el știute. Nu a ținut cont că mă făceam mică în fața lui, ci și-a întins mâna și mi-a ridicat o buclă lungă care se lipise de gât. Degetele lui erau puternice, iar eu îmi încordasem

toți mușchii în așteptarea durerii care avea să vină pentru că nu-și dădea seama de forța cu care mă apăsa.

– Tu care ești? mă întrebă pe un ton destul de blând.

– Caterina, Sire.

– Da, tu trebuie să fii Caterina. Ești foarte mică. Își arcuise o sprânceană. Și tu?

– Michelle, Sire.

– De ce nu sunteți la lecții?

Am aruncat o privire înspre Michelle care n-a făcut altceva decât să-și plece capul. Deja trecuse o lună de când nu mai venise nimeni să facă lecții cu noi.

– Așadar? insistă el, iar tonul i se asprise din nou. V-a mâncat pisica limba?

– Madame, guvernanta noastră, a plecat… am îndrăznit eu să-i răspund.

– Chiar așa? Și cine v-a îmbrăcat de dimineață? Nu… nu-i nevoie să-mi răspundeți. Flacăra din priviri i se mai domolise când se întorsese să îl iscodească pe slujitor. De ce arată în halul ăsta? Ce sunt fetele astea, animale?

– Nu e nimeni, Sire…

– De ce nu-i nimeni? Nu există cineva care să se ocupe de ele? Unde sunt servitorii lor?

– Au plecat și ei, Sire. Deja s-au împlinit câteva săptămâni de când nu și-au mai primit simbria…

Regele își ațintise apoi privirea fixă asupra mea. Clipea des și nervos, dar vorbea lucid și clar.

– Ce ascunzi acolo la spate, Caterina? I-am arătat, m-a înșfăcat de mână și s-a pornit să urle la noi. Când ați mâncat ultima dată, în afară de chestia asta…?

– Ieri, Sire. Cea care s-a încumetat să-i răspundă a fost Michelle. Eu nu mai eram în stare să scot o vorbă de frică.

– Și ați furat pâine și friptură. Tăceți! a răcnit el, înainte de a apuca măcar să începem să ne cerem iertare, așa că am tăcut. Pentru numele lui Dumnezeu! Parc-ați fi cele mai jalnice lepădături dintr-un bordel din Paris. Ar trebui să pun să fiți biciuite…

M-am sprijinit de Michelle și m-am agățat de fustele ei, cât pe ce să leșin de groază. Chiar avea de gând tatăl nostru să ne bată pentru păcatul pe care îl săvârșiserăm? Pâinea și carnea mi-au căzut din mână pentru că tremuram ca varga în fața lui. N-am fost niciodată un copil curajos.

– Unde-i mama lor? l-a întrebat pe slujitor, iar când acesta a clătinat din cap că nu știe, ne-a spus să-l așteptăm acolo.

Regele a ieșit în trombă din cameră, iar trioul inedit pe care îl formaserăm a rămas cu totul descumpănit. Dacă nu se mai întorcea? Dacă uita de noi? Da, ar fi fost în avantajul nostru dacă uita. I-am aruncat o privire lui Michelle – oare era cazul să scăpăm acum, cât mai puteam? – ea a clătinat din cap că nu, așa că am rămas pe loc, în timp ce pașii lui se pierdeau în depărtare și se așternea liniștea, întreruptă doar de râcâitul picioarelor mele pe podea și de scâncetul lui Michelle. Slujitorul răsufla din greu. La un moment dat, pașii au început să se audă din nou. Tatăl nostru a pătruns pe ușă plin de o energie sălbatică și slobodă, provocată de faptul că își rotea brațele ca palele unei mori de vânt.

Am început să mă smiorcăi.

– Uite! a zis el și a aruncat un pocal mare și greu din aur cu nestemate în mâinile slujitorului. Vinde-l! a mârâit regele, arătându-și dinții strâmbi și decolorați. Plătește o servitoare să aibă grijă de ele! Au nevoie de mâncare și haine, demne de fiicele mele. A mai zăbovit o clipă privindu-ne contrariat, după care a părăsit din nou încăperea.

Am fost hrănite cum se cuvine. Nu-mi aduc aminte să ni se fi dat și haine.

Așadar, asta îmi amintesc, asta e cea mai vie amintire din copilăria mea. Frigul, foamea, lipsurile și lipsa de atenție. Teama constantă. Rezultatul mizeriei dezolante din partea celor care ar fi trebuit să ne îngrijească. Era normal ca prințesele de Valois să trăiască în mizerie? Noi așa trăiam. Ne bălăceam în ea. Pentru o perioadă scurtă am dus-o mai bine, dar cât puteau să ajungă banii din vânzarea unui pocal de aur? În doar câteva săptămâni, banii li s-au scurs servitorilor printre degete, iar noi făceam din nou foamea și eram la fel de murdare ca înainte, cutreierând palatul asemenea unor suflete pierdute, cu burțile lipite de șira spinării.

Cine eram noi, Michelle și cu mine? Era de acceptat ca prințesele de Valois să fie crescute într-o asemenea sărăcie lucie? Chiar dacă eram fiicele regelui Carol și ale reginei Isabella, nu era nimeni pe lume care să ne susțină cauza. Michelle și cu mine făceam parte dintr-o familie mare, șase frați și cinci surori, vlăstare ale atotputernicului rege Carol al VI-lea al Franței și al și mai puternicei sale soții, regina Isabella de Bavaria. Deși avuseseră o căsnicie rodnică, regele și regina erau acum înstrăinați pe vecie, pe când noi,

cei mai mici copii și eu, în calitate de cea mai tânără dintre fiice, eram prinși la mijloc, victime ale urii dintre ei. Frații mei, cu excepția infantelui Carol, erau morți, surorile mele se măritaseră sau luaseră calea mănăstirii, iar Michelle și cu mine trebuia să facem față singure indiferenței strigătoare la cer a părinților noștri. De ce le păsa atât de puțin?

Când am mai crescut, ne-a fost ușor să înțelegem misterul. Tatăl nostru, regele, suferea de o boală care îi întuneca mințile. Pendula în permanență între uitare și luciditate, trecea de la stări violente la o indiferență răutăcioasă, și asta cu o regularitate înspăimântătoare. În cele mai sumbre momente o detesta pe regină și se lua de absolut toată lumea. De asemenea, o alungase atât din patul conjugal, cât și de la curte. Erau voci care susțineau că avusese toate motivele să facă una ca asta.

Scandalul a ajuns în cele din urmă și la urechile noastre, încărcat de păcat și depravare.

Se referea la mama noastră, lipsită de un soț care să îi susțină numele, și trăind într-o reședință separată de tatăl nostru, unde se deda unei parade întregi de amoruri lascive. Eram eu tânără, dar bârfele erau indiscrete, așa că puteam înțelege foarte bine aluziile. Eu n-aveam nici măcar o pereche de încălțări care să nu fie ponosite, dar regina cheltuia cu mână largă banii pe haine și pentru curtenii ei, bucurându-se de o viață plină de aventuri pasionale care îngroziseră toate curțile Europei. Femeie cu nevoi fizice ieșite din comun, se spunea că ademenea șiruri nesfârșite de bărbați nobili și chipeși în așternuturile ei. Unele voci șopteau că până și fratele mai mic al tatălui meu, Ludovic I, duce de Orléans, ajunsese să-i încălzească patul – asta până când a fost ucis de asasini la ordinele lui Ioan fără Frică, vărul din Burgundia al tatălui meu. Se zvonea că nici frățiorul meu, Carol, Delfin după moartea celorlalți frați, nu ar fi fiul tatălui meu.

Aceștia erau părinții mei, iar eu, fiica lor, Caterina. O moștenire grea pe umerii unei tinere. Nebunie pe de-o parte, destrăbălare de nestăvilit pe de cealaltă. Zvonuri sumbre îmi umpleau mintea tânără. Aveam să devin precum Carol și Isabella? Oare aveam să le moștenesc firile, la fel cum părul meu blond era asemenea părului mamei mele?

– O să fiu și eu nebună și rea? îi șopteam lui Michelle, naivă și temătoare, îngrozită de perspectiva unui viitor în care aveam să fiu

arătată cu degetul, ponegrită și ridiculizată. N-aș fi putut suporta așa ceva.

– Nu văd de ce ai fi așa, mi-a atras ea atenția într-un acces de bun simț. Sora noastră Marie e din născare o fire pioasă, și e foarte mândră de asta. Altfel de ce ar alege o femeie să se călugărească? Nu intenționez deloc să o iau razna sau să-mi dau hainele jos pentru fiece bărbat îmi iese în cale. De ce să crezi că te vei molipsi de cusururile familiei noastre?

Vorbele ei m-au alinat într-o oarecare măsură, dar asta doar până când foamea și indiferența m-au făcut din nou să înțeleg că viața mea, speranțele și temerile mele nu interesau pe nimeni. Reputația Isabellei o zugrăvea ca pe o femeie caldă și pasională, dar nici una dintre aceste trăsături nu se suprapuseseră cu îndatorirea ei de mamă. Regele se închidea în camerele lui, regina era ocupată cu treburile ei zilnice, așa că Michelle și cu mine făceam ce puteam ca să supraviețuim, după spusele tatălui nostru, ca niște animale.

Asta până când mama noastră, regina Isabella, și-a făcut apariția fără nici un avertisment. Nu a fost o întâlnire fericită.

– Sfântă Fecioară!

Mama mea, regina, ne-a aruncat o singură privire. Chiar și ea, după șocul inițial, rămăsese fără cuvinte. Păstrând distanța față de păduchi și jeg, a început să dea ordine în stânga și-n dreapta pe un ton care nu admitea nesupunere. Am fost gonite de acolo de parcă și noi am fi fost niște paraziți buni de lepădat, înfofolite în niște pelerine la fel de murdare ca noi și vârâte într-o lectică. E de la sine înțeles că regina călătorise separat într-o lectică luxoasă care atrăgea privirile, în timp ce Michelle și cu mine ne îngrămădeam într-o trăsurică meschină, înghețate și tremurând de frică precum doi șoareci speriați de moarte, pentru că nimeni nu se sinchisise să ne spună și nouă încotro ne îndreptam. În acest mod am fost noi, cele mai tinere dintre prințesele de Valois, duse la mănăstirea de măicuțe de la Poissy.

– Acestea sunt cele din urmă fiice ale mele. Vi le încredințez. Au nevoie mai mult ca orice de disciplină, a anunțat regina în momentul sosirii.

Se întunecase, maicile se pregăteau să asiste la slujba de seară, așa că nu era nimeni prin preajmă care să întâmpine niște copii. Îmi era frică de liniștea aceea. Siluetele înveșmântate în robe albe păreau fantomatice, iar voalurile și robele negre dominicane îmi paralizau mintea. Sora mea, încrezuta și pioasa Marie, ar fi putut fi una dintre

acele creaturi tenebroase, dar, fiind mult mai în vârstă decât mine, nu o cunoșteam.

– Aceasta este Michelle, continuase regina. Urmează să se mărite cu Filip de Burgundia. Faceți ce o-ți putea cu ea.

Am apucat-o pe Michelle de mână, cuprinsă de o groază și mai mare la gândul că voi fi lăsată singură cu acele creaturi înveștimântate ca niște coțofene, într-un loc atât de rece și mohorât. Cum puteam rămâne în viață aici, singură, după ce Michelle pleca să se căsătorească? Mătușa mea de-a doua, Marie de Bourbon, stareță la Poissy, ne aruncă o privire glacială și trufașă, mai ceva ca una dintre păsările de pradă ale tatălui meu.

– Sunt murdare. Ochii ei spălăciți ne măsurară în mare grabă cu dispreț și dezaprobare. Și asta?

– Ea este Caterina. Are cinci ani sau pe-acolo. Isabella nu știa nici măcar câți ani am. Tot ce vreau este să fie curată și să aibă maniere. Să se poată mărita. Cu siguranță s-o găsi un prinț de soi care să binevoiască să o bage în seamă de dragul unei alianțe cu familia de Valois.

Stareța m-a privit de parcă nu-și putea asuma o asemenea sarcină.

– O să o îngrijim și pe ea cât de bine s-o putea, a declarat ea. Citește? Scrie?

– Din câte știu eu, nu.

– Trebuie să învețe.

– Chiar e nevoie? Rolul pe care și-l va asuma în viață nu presupune și asemenea iscusințe, și mă îndoiesc că are capacitatea mentală de a învăța. Uită-te numa' la ea. Regina era crudă, iar eu începusem să mă smiorcăi de groază, ascunzându-mi chipul în mânecă. Se va mărita pentru că este de viță nobilă, nu pentru abilitatea de a mânui penița.

– Vreți să rămână o ignorantă?

– Nu am nevoie să fie vreo erudită. Câtă vreme poate atrage atenția unui prinț și îi poate stârni interesul în așternut, precis o va lua careva de soție. Au continuat să vorbească de parcă n-aș fi fost de față, dar am înțeles tonul discuției și m-am chircit toată de rușinea pe care o simțeam din plin. După ce au terminat de pus la cale toate aranjamentele, Isabella s-a uitat pentru prima dată la mine.

– Să înveți să fii supusă, Caterina. Să faci cinste numelui pe care îl porți. Aici vei fi biciuită dacă vei alege să nu fii cuminte.

Mi-am coborât privirea în podea.

– Dacă ești posomorâtă, cine te va lua de nevastă, chiar dacă faci parte din familia de Valois? Nici un soț nu-și dorește o soție posacă. Iar dacă nu-ți vei găsi un soț, aici o să rămâi și te vei călugări la fel ca sora ta, Marie.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte. A plecat fără să mă atingă. Nu eram posacă, dar cum puteam să explic? Eram îngrozită de un stil de viață pe care nici nu-l cunoșteam și nici nu-l înțelegeam.

Am fost dusă împreună cu Michelle într-o chilie. Nu aveam de ce să mă plâng atâta vreme cât nu eram despărțite, iar locul era decent, chiar dacă mobilat sărăcăcios. Nu eram noi prințese? Mi s-a ordonat să mă întind, să nu vorbesc și să mă culc, urmând să mă trezesc în zori la auzul clopotului care anunța slujba de dimineață. Viața mea la Poissy începuse.

Așa că am făcut întocmai. În toți acei ani, nu mi-a lipsit nimic din punct de vedere material. Eram spălată de impurități și hrănită, am primit un minimum de instruire, am participat la slujbe și am învățat să cânt alături de măicuțe. Am învățat să mă supun și să fiu smerită, dar nu credeam la fel precum binecuvântata Michelle. Una peste alta, viața mea a decurs într-o monotonie amorțită câțiva ani, la care se adăuga gândul neliniștitor că într-o zi un prinț străin va veni să mă ia, dar doar dacă eram suficient de drăguță și de umilă. Am avut o existență austeră.

– Au nevoie de disciplină, spusese regina.

Exact asta am primit. Fără dragoste. Fără afecțiune. Regulamentul mătușii Marie nu lăsa loc de compromisuri, așa că pentru mine viața la Poissy s-a petrecut de parcă aș fi fost închisă într-o criptă de piatră.

– Ce păcate ai comis săptămâna aceasta, Caterina? mă întreba stareța, la fel ca în fiecare săptămână.

– Am încălcat jurământul tăcerii, maică stareță.

– Într-o singură noapte?

– În fiecare noapte, maică stareță, recunoșteam eu, cu privirea ațintită asupra tivului frumosului ei veșmânt monahal.

– Și de ce ai făcut asta?

– Ca să vorbesc cu Michelle, maică stareță.

Michelle îmi dădea puteri și mă alina. Era mângâierea mea. Aveam nevoie de ea în orele nopții în care șobolanii tropăiau pe podea, iar umbrele mă cotropeau din toate părțile. Aveam nevoie să-i aud vocea și să o țin strâns de mână. Eram un copil care nu avea încredere, prin urmare îmi lipsea și curajul.

Voalul alb al stareței tremurase cu o indiferență crâncenă față de starea mea jalnică.

– Te-ai spovedit?

– Da, maică stareță.

– Vei sta două ore în genunchi în fața altarului. Vei învăța valoarea jurământului tăcerii și vei respecta regulamentul. Dacă nu te potolești, Caterina, o să te mut într-o altă chilie, departe de sora ta.

M-am cutremurat, pătrunsă în toți rărunchii de amenințarea îngrozitoare cu izolarea. Mi-am făcut penitența, cu neliniște în suflet, iar genunchii mi-au fost năpădiți de durere cât am stat îngenuncheată în mănăstirea tăcută și plină de umbre, învățând în schimb o lecție grea. Nu am mai încălcat niciodată regulamentul, frica de a fi despărțită de Michelle cântărind mult mai greu în balanță decât orice amenințare cu biciul. Mintea mea nu putea să reziste unei singurătăți atât de impresionante. Așadar nu am mai vorbit, dar am plâns în tăcere, sprijinită de umărul robust al lui Michelle, până când am învățat că lacrimile nu au nici un rost. Pentru noi nu exista nici o posibilitate de evadare dintre zidurile reci și umede, departe de regulile rigide de la Poissy.

– Nu vei vorbi, m-a mustruluit stareța. Doresc să nu te mai aud bocind. Mulțumește-i Domnului pentru mărinimia de a-ți fi oferit mâncare și un acoperiș deasupra capului.

Amenințarea din spatele acestor cuvinte era prea evidentă. Nu am mai plâns.

Astfel s-au scurs zilele copilăriei mele și am ajuns la adolescență, devenind mai echilibrată și mai fermă pe picioarele mele odată cu trecerea înceată a anilor. Am învățat să-mi stăpânesc emoțiile și înfățișarea, să-mi cântăresc cu mare atenție fiecare cuvânt, de frică să nu jignesc pe cineva. Nu mi-a arătat nimeni ce însemna dragostea sau măcar afecțiunea. Habar n-aveam cum se poate măsura sau cum trebuie răspuns acestor sentimente. Cum putea un copil care nu avusese niciodată parte de căldura brațelor mamei lui, de afecțiunea ocazională a tatălui și nici măcar de grija atent studiată a unei guvernante, să priceapă puterea și minunile dragostei oferită cu mărinimie și necondiționat? Nu cunoșteam dragostea cu toate încâlcelile și complicațiile ei.

Tot ceea ce mi-a fost lăsat să înțeleg, în acei ani, a fost că dacă îmi îndrum pașii pe o cărare îngustă și mă supun ordinelor vocilor care reprezentau autoritatea, câștigând recunoaștere, uneori, foarte rar din păcate, voi fi lăudată.

– Am auzit că ai învățat să cânți la harpă la un nivel acceptabil, a observat starețа.

– Da, maică stareță. M-am înroșit de plăcere.

– E bine. Mi-a văzut obrajii îmbujorați. Dar să știi că mândria e un păcat. Vei spune de trei ori Ave Maria și un Tatăl Nostru înainte de slujba de seară.

Dacă încercam din răsputeri să urmez regulile, să duc o viață bună care să corespundă așteptărilor stareței, nu aveam să devin o ființă care să merite să fie iubită? Poate că tatăl meu, regele, avea să mă recunoască și să își manifeste afecțiunea față de mine. Poate că regina ar fi reușit să mă iubească și să îmi zâmbească. Poate s-ar fi găsit cineva care să vină să mă salveze de la Poissy, astfel încât să pot trăi exact așa cum îmi închipuiam eu cu mintea mea imatură că trebuia să trăiască o prințesă de Valois, înveșmântată în rochii somptuoase de mătase și dormind pe un pat moale. Niciodată n-am putut să renunț la visurile pentru un viitor mai bun. Inima mi-a tânjit mereu după dragoste, chiar și atunci când visurile mele copilărești s-au dovedit zadarnice. Nu a venit nimeni să mă elibereze din chilia de la mănăstire. Nici un soț nu s-a zărit la orizont, indiferent de cât de supusă eram.

Nu am mai revăzut-o pe regină un număr de ani mai mare decât puteam eu socoti.

Isabella, mama noastră imprevizibilă și absentă, a revenit însă la Poissy pe când mă pregăteam să împlinesc cincisprezece ani. Am fost convocată în prezența ei și m-am dus bazându-mă pe tot calmul și sângele rece pe care le deprinsesem. Michelle nu-mi mai era alături, se căsătorise deja cu vărul nostru din Burgundia, iar eu regretam că plecase.

– Te-ai făcut mare, Caterina, a remarcat ea. Cu acest prilej cred că va trebui să-mi deschid vistieria ca să-ți fac niște rochii noi.

Privirea ei se plimbă asupra mea, măsurând totul, de la pânza rugoasă întinsă pe trupul meu în creștere până la încălțările din piele ponosite din picioare. Gura reginei, cu buze pline și voluptuoase, se crispă la ideea de a cheltui bani pe orice fel de proiect care nu era dedicat să îi aducă satisfacție ei și formelor ei extravagante înveșmântate în mătase și damasc. Însă apoi mi-a zâmbit, luându-mă prin surprindere, s-a apropiat de mine și mi-a apucat bărbia în palmă pentru a-mi ridica chipul în lumina palidă care se strecurase cu greu prin ferestrele înguste și înalte din camera de primire a măicuțelor.

Am încercat să îi suport strânsoarea fermă și privirea minuțioasă cu un calm interior pe care nu îl posedam. Am constatat că îmi țineam respirația. Bineînțeles că nu aveam curajul să îmi ridic privirea spre ea.

– Câți ani ai? m-a chestionat meditativ. Paisprezece… cincisprezece. Aproape femeie în toată firea. În acel moment, am riscat și i-am aruncat o privire. Isabella își strânsese buzele, studiindu-mi trăsăturile, în timp ce cu degetele îmi mângâia o șuviță de păr care îmi scăpase de sub glugă. Ai trăsăturile unei de Valois. Una peste alta, nu arăți rău deloc. Ai o eleganță la care nu m-aș fi așteptat. A schițat un zâmbet. Ai aceeași culoare de păr ca și mine – blond auriu – și probabil că îmi vei semăna și la caracter. Oare ar trebui să te compătimesc sau să te laud? Privirea i se ascuți. Da, a venit vremea să te căsătorești. Am în minte un soț pentru tine, dacă aș putea să-l prind și să-l țin bine. Ce zici de asta?

Un soț. Am făcut ochii mari, iar în stomac am simțit niște furnicături de parcă aș fi băut o cană de bere fiartă într-o dimineață geroasă, dar, de vreme ce era într-adevăr o surpriză, nici nu puteam spune ce gândeam cu adevărat. Mă așteptasem la asta, mă rugasem să se întâmple într-o zi, dar acum că acea clipă sosise…

– Caterina, tu ai vreodată ceva de spus? m-a întrebat ironic Isabella.

Mie mi s-a părut că nu e cinstit, deoarece, din ziua în care mă trimisese la Poissy, nu-mi ceruse niciodată părerea în vreo chestiune. E adevărat că oricum n-aș fi îndrăznit să i-o spun.

– Mi-ar face plăcere să mă căsătoresc, am încropit eu răspunsul pe care orice fiică ascultătoare l-ar fi dat.

– Dar vei fi o soție bună? Ar trebui să fii perfectă pentru scopurile mele. Ești suficient de drăguță, ai sânge de Valois, ai avut parte de o pregătire bună și nu știu nimic care să sugereze că nu vei fi și fertilă… gândi ea cu voce tare, iar eu m-am înroșit toată. Sigur, este regretabil că deja te-a refuzat o dată.

– Cine m-a refuzat, mamă?

– Henric, măcelarul cu mâinile pătate de sânge.

Am tresărit și am ciulit urechile. Eram șocată.

– Henric al Angliei, o întoarse Isabella, de parcă vorbea cu o ignorantă, nebăgându-mi în seamă consternarea. Zestrea ta nu a fost suficient de bună, de mare, de bogată, demnă de luat în considerare de domnia sa.

Nu eram în stare să mai răspund nimic. Deja furnicăturile din stomac se urcaseră în piept și mă înțepau nervos. Fusesem oferită regelui Angliei, mi se negociase zestrea, iar el îmi refuzase mâna. Iar eu nu știusem nimic.

– Întrebarea este cum îl putem face să se răzgândească? Îmi dădu drumul și pocni din degete, încercând să găsească o soluție în camera rece.

În sfârșit mă puteam retrage un pas. M-am îndepărtat de ea și mi-am făcut curaj să o întreb:

– Mai există șanse să mă ia în considerare? Dacă m-a refuzat deja o dată…

– Își dorește Franța, mi-a răspuns ea cu bunăvoința cuiva căruia îi plăcea să fie ascultat, dar tonul disprețuitor din vocea ei mă făcu să-mi știu locul. Nu se mulțumește că ne-au masacrat la Azincourt. Își dorește Franța pentru el și moștenitorii lui printr-o linie străveche de ascendență de la demult răposata Isabella de Valois care a fost măritată cu un rege englez. Își țintui din nou privirea asupra mea. S-a oferit să se însoare cu tine, cu singura condiție să vii cu două milioane de coroane de aur cusute de hainele tale ca zestre. Două milioane…

Enorm. Mi s-a pus un nod în gât. Nici nu-mi puteam imagina atâtea monede de aur.

– Așa de mult valorez eu, mamă? Era ceva peste putința mea de înțelegere.

– Nu. Bineînțeles că nu asta ți-e valoarea. Am oferit 600 000 de coroane și i-am spus regelui englez că e norocos că poate primi și atât, având în vedere situația finanțelor noastre. Așa că a cerut 800 000 și un trusou, dar a zis că nu acceptă nimic mai puțin. Și cu asta s-a încheiat negocierea. Nu am făcut rost de ei, iar regele este prea delăsător încât să negocieze pe marginea unui tratat.

– Așadar nu mă vrea. Speranțele mele, pline de avânt preț de câteva clipe, se destrămară precum o ceață de vară. Nu voi fi regina Angliei.

– Încă mai sunt șanse, dacă îi vom putea reaminti că exiști. Așadar, cum să facem să-i atragem atenția prințului tău, *ma petite*? Vorbele ei de alint erau tandre, dar tonul sună cât se poate de batjocoritor când mă apucă de umeri și mă forță să mă uit spre ea. Să te trimitem pe câmpul de luptă, doar-doar ți-o întrezări calitățile, în timp ce își croiește cu sabia drum printre supușii noștri francezi? Sau să te expunem unui asediu, în care el să-și poată ține o posibilă soție

în dreapta, în timp ce la stânga i-ar avea pe oamenii noștri care vor muri de foame? Îmi dădu drumul brusc. Uneori nu văd nici un rost în a insista pe lângă un asemenea om. Dar trebuie să fiu perseverentă. Avem nevoie de el. Avem nevoie de el într-o alianță cu familia de Valois împotriva celor care vor ca în Franța să fie doar război civil. Și poate voi găsi o soluție. Îi putem trimite un portret în care să-ți vadă trăsăturile prețuite ale unei de Valois, înainte ca privirea să îi fie atrasă în altă direcție. Isabella bătu din picior, în timp ce privirea îi poposi gânditoare încă o dată asupra chipului meu.

Vorbele ei îmi pătrunseră adânc în minte. Dacă Henric al Angliei și-ar fi căutat o altă mireasă, ce s-ar fi ales de mine? Zidurile de la Poissy în care eram închisă permanent mi se conturară și mai înalte și reci. Până și mariajul cu un pretendent ostil, un bărbat care vărsase fără nici un scrupul sânge francez în bătălia de la Azincourt, mi se părea ceva demn de luat în considerare, mai ales că era rege și era bogat. Așadar am dat dovadă de curaj – sau poate eram foarte disperată –, încât am tras-o pe Isabella de mâneca brodată cu fir de aur.

– Mi-ar face plăcere să mă căsătoresc cu Henric al Angliei, m-am auzit vorbind. Chiar dacă vocea îmi trăda disperare. Dacă ați putea să îi atrageți atenția asupra mea! Am înghițit cu greu când am văzut cu ce desconsiderare îmi privește Isabella naivitatea. Nu am mai stat pe gânduri și i-am pus întrebarea care îmi răsărise chiar atunci în minte. Întrebarea unei fete tinere. E tânăr? Apoi încă o întrebare. Are un aspect plăcut?

Isabella și-a smuls mâneca din mâna mea și s-a îndreptat către ușă, fustele ei foșnind neliniștite pe scândurile goale ale podelei, așa că am regretat că nu mi-am putut stăpâni tăvălugul vorbelor.

– Întrebări ridicole! Ești prea insistentă, Caterina. Nici un bărbat nu va dori să ia de soție o femeie care depășește limitele decenței. Regele Angliei râvnește la o soție tăcută și docilă. Căzu pe gânduri, iar buzele ei se strânseră într-o grimasă. Dar poate că îi voi trimite un portret și poate că investiția într-un artist competent va da roade. Buzele îi zâmbeau, dar ochii îi sclipeau precum ai unui pescar care și-a făcut planul de a păcăli o știucă care nu se lăsase prinsă până atunci. Poate că nu este totul pierdut și încă îl mai putem atrage pe Henric de partea noastră. Este posibil ca tu, *ma petite Catherine*, să fii piesa principală în clădirea alianței. Da. Surâsul i se mai încălzi. Mă voi ocupa de asta.

Și a făcut întocmai, pe când mintea îmi fusese invadată de gânduri de măritiș.

De ce îmi doream atât de mult acest mariaj? Nu era vorba doar de bogăție și rang. În joc erau mult mai multe. Eu știam doar că această căsătorie mi-ar fi deschis ușa către o altă lume: o lume care nu putea fi mai rea decât cea în care îmi trăisem toată copilăria.

La drept vorbind, tânjeam după afecțiune, după iubire. De ce să nu o găsesc alături de regele Henric al Angliei? Nu îmi păsa dacă era urât sau că jefuia aristocrația franceză pe câmpul de luptă. Eu aș fi fost soție, aș fi fost regina Angliei și cu siguranță asta ar fi fost o binecuvântare. Poate că în timp m-ar fi plăcut și l-aș fi plăcut la rândul meu.

– Nu te mai gândi la el, Cat, îmi spusese Michelle, venită în vizită, semn că nu uitase de mine, deși acum intrase în pielea ducesei de Burgundia. Nici n-o să-l vezi, nici n-o să vorbești vreodată cu el, și mai e și de două ori mai bătrân ca tine. A întrebat de tine doar după ce s-a interesat de sora noastră Isabella. Apoi de Jeanne. Chiar și de Marie. Michelle bifă cu o precizie cinică numele surorilor noastre pe degete. Cum crezi că am reușit eu să scap? Poate că nici nu și-a dat seama că exist. Iar acum nu mai sunt disponibilă. Chipul ei mă avertiza cu asprime. Gândește-te și tu, Cat. Orice fiică a Franței e bună pentru el. Nu are nici o legătură cu dragostea, ci cu înfumurarea. A fost respins și de Isabella, și de Jeanne și de Marie, prin urmare, vanitatea nu îi va mai permite să fie desconsiderat încă o dată. Ăsta este motivul pentru care insistă, iar tu ești singura prințesă care a mai rămas.

Nu aveam cum să o contrazic, dar tot mă încăpățânam să sper că voi avea un viitor de aur.

– Va uita complet de tine, de îndată ce prin fața ochilor i se va perinda o altă candidată, își încheie Michelle pledoaria distructivă. Nu are cum să te vadă, cum ar putea, dacă ești închisă în locul ăsta? Și chiar dacă te-ar vedea, nu reprezinți un trofeu pe care și-l dorește. Atâta vreme cât nu îi putem oferi o dotă care să se apropie de cele două milioane de coroane de aur pe care le solicită, te va considera un fel de cerșetoare și te va refuza fără nici o ezitare – din nou. În curând Isabella va țipa la tine că nu îi ești de nici un folos.

Am oftat, dar am continuat să îmi îmbrățișez speranțele dragi născute în orele nopții, care se iviseră la început ca un far luminos, dar se micșoraseră treptat în timpul săptămânilor în care nu primisem

veşti. Deznădăjduită, mi-am reconsiderat situaţia. Isabella avea să fie furioasă pentru că nu izbutisem să stârnesc interesul lui Henric. Mai rău, mult, mult mai rău în sufletul meu era că Henric nu mă voia. Mi se părea că uşile mănăstirii se pregăteau să se închidă pentru totdeauna, ferecându-mă înlăuntrul ei.

Spre uşurarea mea, nu Isabella a revenit la Poissy ca să-şi verse furia asupra mea, ci portretul. L-am văzut pentru că Michelle mi l-a adus înainte să fie înfăşurat în piele moale care să îl protejeze pe drum de intemperii sau de apa mării, şi m-a înspăimântat rău. Fie artistul nu avea talent, fie fusese plătit prea puţin pentru a-şi exprima aptitudinile în favoarea mea. Trăsăturile prelungi tipice familiei de Valois erau reprezentate destul de corect, chiar aduceau bine cu originalul, chipul meu oval nu era neatrăgător, iar gâtul avea o anumită prestanţă. Părul meu frumos era însă ca un snop, aranjat într-o coafură cu bucle umflate mascate de plasa de păr *crispinette*, completată de un voal scurt de muselină care nu acoperea nici flatant, nici seducător totul. În ceea ce priveşte pielea mea, care întotdeauna a fost palidă, îi adăugase mai mult de o nuanţă de galben pământiu. Buzele îmi erau conturate cu o linie subţire de vopsea, iar sprâncenele de abia mi se vedeau.

– Sfântă Fecioară! murmură Michelle.

– E aşa de urât? am întrebat-o eu cu jumătate de gură. Ştiam că era.

– Da. Uită-te şi tu! Se duse cu hotărâre lângă fereastră şi ridică obiectul ofensator. Amatorul ăsta fără talent în ale picturii te-a făcut să pari la fel de bătrână ca mama. De ce nu te-a putut picta tânără, virginală şi atrăgătoare?

Am privit portretul prin ochii lui Michelle, în loc să-l privesc prin ochii proprii, plini de speranţă.

– Arăt ca o babornită, nu?

Ruga mea tăcută către Fecioară era plină de patimă. Dacă lui Henric al Angliei nu îi plăcea chipul meu, măcar să fi apreciat valoarea sângelui de Valois care îmi curgea prin vene.

Cum a primit pretendentul meu de odinioară portretul? N-am aflat niciodată, dar mi s-a comunicat de către maica stareţă că zilele la Poissy îmi erau numărate.

– Vei pleca în mai puţin de-o lună. Felul de a fi al mătuşii Marie nu era mai conciliant, în comparaţie cu prima zi în care îi călcasem

pragul. Acum însă nu-mi mai păsa. Mă apropiam cu paşi repezi de o nouă viaţă.

– Da, maică stareţă.

– Regele Henric a făcut un jurământ că te va lua de soţie.

– Sunt onorată, maică stareţă. Vocea îmi tremura, încărcată de o nouă emoţie.

– Este o alianţă politică. Va trebui să îţi joci rolul pentru a-l lega pe Henric de interesele familiei de Valois.

– Da, maică stareţă. În curând voi purta mâneci tivite cu blană mult mai fastuoase decât cele ale mătuşii Marie.

– Sper că în căsnicia ta vei pune în aplicare toate lucrurile bune pe care le-ai învăţat la Poissy. Educaţia pe care ai primit-o aici va fi piatra de căpătâi pe care îţi vei clădi rolul de regină a Angliei.

– Da, maică stareţă.

Piatră de căpătâi. Rol. Înlănţuirea lui Henric de interesele familiei de Valois. Cuvintele astea nu însemnau nimic pentru mine. Eu de abia îmi înţelegeam gândurile sau zâmbetul care ameninţa să distrugă seriozitatea situaţiei. Urma să fiu mireasă. Urma să fiu soţia lui Henric. Inima-mi vibra de emoţie şi am îmbrăţişat-o imediat pe Michelle.

– Mă vrea! Henric mă vrea!

M-a privit imperturbabilă.

– Eşti aşa de copilăroasă, Caterina! Dacă te aştepţi să fie o uniune din dragoste, ei bine, nu o să se întâmple. Vocea ei m-a surprins prin duritate, dar, când m-a văzut ce necăjită eram, s-a mai înmuiat. Noi nu amestecăm aceste negocieri cu dragostea, Caterina. Ne căsătorim din datorie.

Datorie. Un cuvânt rece şi lipsit de conţinut. La fel ca indiferenţa. Necugetată cum eram, îmi doream ca mariajul meu să se bazeze pe dragoste, dar nu aveam de gând să-mi dau la iveală vulnerabilitatea, nici măcar în faţa lui Michelle.

– Înţeleg, i-am răspuns, apoi am repetat cuvintele goale ale stareţei. Henric se va căsători cu mine pentru încheierea unei alianţe politice.

Neliniştea creştea însă în mine pentru că nu primisem nici un cadou, nici un semn de recunoaştere a noii dorinţe aprinse a regelui Henric pentru mine ca viitoare soţie a lui, nici măcar de sărbătoarea Sfântului Valentin, când se presupune că un bărbat îşi aduce aminte de numele femeii cu care urmează să se căsătorească. Existau chiar zvonuri care susţineau că în continuare căuta prin familiile regale

din Burgundia și Regatul Aragonului fete bune de măritat. Cum era posibil așa ceva? Mă afundasem într-o nefericire taciturnă. Verișoarele mele din Burgundia, fiicele ducelui Ioan, erau de o simplitate evidentă și cu siguranță că fetele din Aragon nu puteau juca un rol la fel de important ca și mine în planurile regelui Angliei de a supune Europa. Am spus cu fervoare câteva Ave Maria și Tatăl Nostru, în speranța că portretul va fi văzut mult mai flatant decât mi se întipărise mie în minte, iar regele va lua o hotărâre înainte ca eu să îmbătrânesc sau să mă zbârcesc prea tare și să nu mă mai vrea nimeni de soție. Înainte să fiu prea bătrână ca să-mi mai doresc mâneci tivite cu cea mai fină blană de zibelină.

– Regele englez este tânăr? Este arătos? o întrebasem pe regină.

Acum aflasem.

Regele Henric m-a lăsat cu răsuflarea tăiată. Eu l-am văzut prima, înainte ca el să se uite la mine. Regele Henric al V-lea al Angliei, în toată măreția lui. Stătea singur în centrul pavilionului elegant, destul de retras față de cei doi lorzi englezi care discutau între ei, într-o parte. Indiferent față de ei, dar și față de noi – invitații francezi –, cu pumnii strânși în șolduri și cu capul pe spate, Henric avea privirea fixată undeva într-un punct îndepărtat al minții lui sau poate asupra păianjenului care își țesea pânza într-un colț. Nu s-a clintit din loc, deși eu bănuiam că știa că sunt acolo. Din motive doar de el știute, nu a făcut nici un efort să ia act de prezența noastră sau pentru a ne onora cu clemența lui. Până și veșmintele și bijuteriile erau purtate cu o indiferență rece. De ce-ar fi trebuit să ne impresioneze pe noi? Noi eram doar niște petiționari, iar el era un biruitor.

Într-adevăr, o prezență impunătoare. Chiar și pavilionul magnific, înconjurat de pânze de aur și drapele strălucitoare, părea în comparație cu magnetismul emanat de acest om. Era o personalitate dominatoare: noi toți ceilalți, englezi și francezi deopotrivă, nu aveam ce căuta acolo. Eram copleșită de propria-mi micime. De o speranță luminoasă. Îmi imaginasem timp de trei ani această întâlnire. Aveam optsprezece ani acum, când aveam să-l întâlnesc, în sfârșit, pe bărbatul cu care urma să mă căsătoresc, în locul acela splendid de pe faleza Senei la Meulan. Asta dacă toate decurgeau conform planurilor.

Lângă mine se afla într-o parte regina Isabella, maiestuoasă în catifea și blană, însoțită de un leopard suplu și puternic, ținut bine în lesă de un paj nervos. Regele Henric nu simțise nevoia să epateze sau să impresioneze, dar regina Isabella da. În stânga mea stătea

vărul meu de-al doilea, Ioan, duce de Burgundia, care mă susținea. Ducele Ioan asuda întruna îmbrăcat în hainele protocolare cu broderie grea burgundă. Tatăl meu, care ar fi trebuit să conducă negocierile, nu era prezent deoarece o luase razna mai devreme, când își atacase servitorii personali care încercaseră să îl îmbrace pentru această ocazie, mușcându-i și zgâriindu-i. Aceștia se lăsaseră păgubași, iar mama fusese cea care preluase responsabilitatea întâlnirilor oficiale, după ce mai întâi îl lăsase pe tatăl meu încuiat într-o cameră din reședința principală de la Pontoise a ducelui Ioan. În afară de cei enumerați deja, în spatele nostru, ocupând intrarea în pavilion, se afla un număr corespunzător de soldați și servitori îmbrăcați în culorile familiei de Valois, oferind o prestanță regală cu livrelele lor albastre imprimate cu așa de multe însemne heraldice de argint în formă de crin, că mi se învârtea capul. Aveam nevoie să ne arătăm puterea, mai ales după înfrângerea pe care o suferiserăm, pentru a-l ademeni pe acest rege englez într-un fel de acord, înainte de a fi învinși definitiv de forțele engleze.

Iar eu? Eu eram momeala delicată care să-l prindă în capcană.

Cred că unul dintre noi a făcut gălăgie – poate leopardul a început să fornăie ușor, poate regele Henric a simțit curiozitatea din privirea mea, drept care a lăsat păianjenul în plata lui, și-a întors capul și s-a uitat la noi. Privirea îi era rece, chipul nu-i trăda nici un sentiment, deși era conștient că toți ochii erau ațintiți asupra lui, iar șira spinării îi era dreaptă de parcă înghițise o lance. Apoi i-am văzut cicatricea. Nu știusem nimic de cicatricea care îi pornea de la nas brăzdându-i obrazul. Nu asta mi-a atras însă privirea. Avea un anumit fel de a privi fix și mi-am simțit sângele pulsând în vene când am văzut că nu reacționa în nici un fel la sosirea noastră, abia sesizându-ne prezența. Privirea i-a alunecat asupra mea, după care s-a mutat lent către ducele Ioan și Isabella.

Bine atunci, dacă nu voia să se uite la mine, aveam să mă uit eu la el. Știam că avea treizeci și doi de ani, pentru că așa mă informase mama. Mult mai în vârstă decât mine, dar își purta bine anii. Era înalt – mai înalt decât mine, fapt pe care l-am remarcat cu o oarecare satisfacție – suficient de înalt să poată manevra cu ușurință arcul englezesc. Ten deschis la culoare, nas ascuțit și drept. Spre surprinderea mea, fizicul îi era mai degrabă zvelt decât musculos – mă așteptasem să fie mai robust, dacă tot i se dusese buhul că e un soldat destoinic – și am decis că probabil ascundea o putere secretă în degetele încleștate în jurul cingătorii în care îi era prinsă sabia. Nu își

clădise el o bună reputație pentru abilitățile cavalerești și faptele vitejești? La fel și pentru manierele excepționale, pe care nu și le etala în aceste momente, pentru ochii căprui și strălucitori, îndreptați încă o dată asupra feței mele. Nu m-a făcut să mă simt binevenită la această întâlnire în care avea să se decidă viitorul meu, sau mai bine zis lipsa unui viitor al meu. Mă evalua la fel cum ar fi evaluat calitățile unei iepe scoase la vânzare.

În acel moment am avut impresia că atitudinea lui făcea abstracție de persoana mea și de situația dificilă în care mă aflam, tratându-mă la fel ca mătușa Marie.

Am simțit un fior neplăcut pe șira spinării. Era un bărbat cu o reputație respectabilă, un bărbat care ne putea strivi într-o clipită dacă voia. Trebuia să-mi joc bine rolul de prințesă de Valois, chiar dacă mă simțeam mai pierdută ca niciodată. Mi-am impus singură curaj, fixându-mi privirea calmă în ochii lui, în timp ce genunchii îmi tremurau de emoție. În cele din urmă, ducele Ioan și-a dres glasul și, de parcă ar fi dat ordinul de începere a ostilităților, tabloul prinse viață. Cei doi lorzi englezi abandonară discuțiile, iar Henric se întoarse cu totul spre noi – regina Isabella îngheță lângă mine. M-am întrebat ce îi provocase această stare, luând seama la direcția privirii ei și la faptul că sprâncenele i se ridicaseră discret.

Curioasă, i-am urmat privirea și am înțeles. Mama mea încremenise de furie, și nu pentru că remarcase bogăția ostentativă de rubine, mari cât ouăle de porumbel, din colanul care se odihnea pe pieptul regelui Henric sau tripticul format de aceleași pietre prețioase, la care nici nu te puteai uita de tare ce străluceau, pe care le purta pe degetele de la mâna dreaptă. Nici pentru că văzuse leii de aur, simbolul Angliei, brodați pe tunica lungă până la coapse, deși imaginea lor era cât se poate de amenințătoare. Florile de crin, însemnele Franței, argintiu pe albastru, atrăgeau atenția cât se poate de clar lumii că acest bărbat cerea coroana Franței cu aceeași încredere cu care o revendicase și pe cea a țării lui. O revendicase înainte ca noi să ne fi ocupat locurile pentru a discuta această chestiune delicată. Mă înșelasem. De fapt se afla aici tocmai pentru a impresiona și nu pentru a-și câștiga niște prieteni noi, doar pentru a se asigura că ne intimidează și că ne vom supune înainte de a fi rostit un cuvânt. Am auzit respirația șuierată a Isabellei și i-am citit expresia mascată de dispreț, înțelegând că era încă posibil ca această negociere să nu aducă nimic bun. Încă nu era clar că voi ajunge în fața altarului ca mireasă.

Sfântă Fecioară! Fă să mă dorească atât de mult, încât să accepte un compromis. Fă să mă dorească atât de tare, încât să accepte concesiile mamei mele. Fă-o pe mama mea suficient de îngăduitoare, cât să poată face concesii…

Cei doi lorzi englezi se apropiară și ei.

– Ducele de Bedford, murmură acru ducele Ioan în colțul gurii. Fratele regelui. Celălalt este contele de Warwick – un alt lord extrem de sângeros și puternic.

Cel puțin aceștia ne făcură o primire prietenoasă, deși tardivă, vorbindu-ne în franceză pentru a ne face să ne simțim în largul nostru, căpătând recunoștința mea nerostită, pentru că engleza mea nu trecea de nivelul câtorva cuvinte simple.

Lordul John, duce de Bedford și fratele magnificului Henric, se înclină în fața noastră și ni-l prezentă pe Henric al Angliei.

– *La reine Isabelle de France. Et sa fille, mademoiselle Catherine*…

Contele de Warwick gesticulă în față, cu mâna pe zgarda unui ogar irlandez care mârâia fioros spre leopard.

– *Bienvenue, monsieur, mes dames*…, continuă lordul John. *Votre présence parmi nous est un honneur*…

Se schimbară plecăciuni și reverențe.

– *Bienvenue, mademoiselle Catherine*, mă încurajă lordul John, zâmbindu-mi cu o licărire prietenoasă în privire, drept pentru care m-am surprins zâmbindu-i și eu. Așadar, acesta era ducele de Bedford, a cărui reputație era aproape la fel de formidabilă precum a regelui Henric. Îmi plăcea chipul lui deschis și trăsăturile calde. Îmi plăcea că făcuse efortul de a-mi vorbi și de a mă ajuta să mă relaxez, pe cât era posibil, deși inima îmi bătea în continuare să-mi spargă pieptul, nu alta.

Fratele lui, regele, nu găsi de cuviință să facă același lucru. Regele Henric nu se clintise din loc, doar între sprâncenele bine conturate i se lățea o cută de încruntare. Așadar ne privi serios, iar vocea lui, clară și aspră, sări peste formulele de salut formale.

– Ați sosit mai repede decât vă așteptam.

Apoi a vorbit în engleză. Am considerat că se încruntase provocat de gestul de bunătate al fratelui său, nu la mine. Acest rege trufaș intenționa să vorbească în engleză, obligându-ne să ascultăm o limbă în care niciunul dintre noi nu putea să poarte o conversație decentă. Ne studie cu atenție, ținându-și bărbia semețită cu o superioritate glacială, iar mama mea, strălucind cu coroana de aur și degetele pline de bijuterii, se crispă și mai tare sub privirea lui scrutătoare.

Oare inima mi-ar fi putut bate și mai tare de atât fără să cedeze? Lucrurile se înrăutățeau din ce în ce, iar regele Henric nu apucase încă să schimbe nici o vorbă cu mine.

– Am înțeles că ați dorit ca negocierile să înceapă imediat, replică tăios Isabella în limba franceză.

– Regele nu v-a însoțit și el? se interesă Henric în engleză.

– Maiestatea Sa nu se simte bine și se odihnește la Pontoise, răspunse Isabella, în franceză. Alteța de Burgundia și cu mine vom conduce aceste negocieri în numele Maiestății Sale.

– Dorința mea este să pot comunica cu Maiestatea Sa, regele Franței, zise Henric în engleză.

Am oftat încet, copleșită de impasul disperat în care ne aflam. Chiar atât de arogant și nesuferit era regele Henric?

Regele aștepta, lipsit de orice expresivitate. Warwick rămase confuz, cu mâna fermă pe zgarda ogarului, în timp ce Bedford își propti privirea în podea, fără ca vreunul dintre ei să dorească să vorbească din nou în franceză. Ne fusese dat de înțeles cât se poate de clar că orice spunea regele englez era lege. Am rămas în picioare, în tăcerea apăsătoare așternută între Henric și Isabella, până când lordul John își sacrifică onoarea în numele diplomației și traduse totul în latină, adăugând la urmă:

– Am dori să vă facem cunoștință, Maiestate, cu lady Caterina.

Am înaintat plină de bunăvoință spre el, radiind de mândrie pur feminină pentru că știam că toate pregătirile pe care le făcuseră erau pentru mine. Nu aveam de ce să mă simt rușinată că eram acolo. Eu eram cea care putea negocia pentru familia de Valois, iar ducele Ioan – bineînțeles că nu mama – decisese că meritam să facă unele investiții de capital în mine. Unele? Se investiseră mai mulți bani decât îmi imaginasem vreodată. Pentru această apariție a mea se cheltuiseră nici mai mult nici mai puțin de 3 000 de florini. Respiram sacadat și mă rugam în gând să merite, iar palma mi-era transpirată de emoție în strânsoarea fermă a vărului meu.

Și iată cum, splendidă în hainele tivite cu blana mult-dorită, am făcut prima reverență în fața lui Henric al Angliei. Trebuia să plătesc un preț pentru momentul meu de glorie. Foarte frumos că mă îmbrăcaseră de parcă eram deja regina Angliei, dar era o zi înăbușitoare de mai și transpirasem de parcă eram bucătăreasa regală. Ornamentul în formă de inimă care îmi susținea părul îmi atârna greu pe frunte ca un sufleu dezumflat, iar voalul scurt mi

se lipise de gâtul umed. Houppelanda[1] mea, aproape la fel de frumoasă și de albastră ca rochia Fecioarei, cu margini de blană brodate și prinsă cu un cordon încrustat cu nestemate, era atât de grea, încât pe șira spinării îmi curgeau broboane de sudoare. Mi-am stăpânit însă sentimentele neliniștitoare. Cred că arătam într-adevăr ca o prințesă când mi-am aranjat puțin pliurile cu mâna liberă pentru a-mi scoate la iveală tunica din țesătură de aur pe care o purtam pe dedesubt. Toate bune și frumoase – exceptând faptul că nu era decât un spectacol de fațadă. Cămașa de corp era veche, cârpită și mă rodea. Încălțările îmi erau ude de la iarba plină de rouă. Florinii nu fuseseră irosiți pe pantofi sau lenjerie noi, dar regele nu avea cum să ia aminte la lucrurile ascunse sub rochia mea magnifică cu trenă și plină de bijuterii.

Regele Henric aruncă o singură privire atotcuprinzătoare cu care mă măsură în toată splendoarea, cu tot cu mânecile tivite de blană.

– Ne face o deosebită plăcere, zise el, dar tot în engleză. Demult am dorit să o întâlnim pe prințesa Franței, despre care am auzit atât de multe, mai spuse el, după care făcu o plecăciune de o grație impecabilă, cu mâna pe inimă.

– Milord… Acum că eram față în față cu el, la o distanță extrem de mică de leopardul care își arăta colții lângă tunica lui, îmi dispăruse orice dram de curaj. Am mai făcut o reverență adâncă pentru că mi s-a părut că asta aștepta de la mine, cu ochii temători coborâți în podea. I-am văzut apoi cizmele din piele moale apropiindu-se. Își întinsese mâna spre mine…

– Milady… Ridică-te…

Îmi vorbise cu blândețe, dar fără doar și poate pe un ton poruncitor. I-am dat mâna, iar el m-a ridicat în picioare. S-a aplecat ușor și formal și m-a sărutat gingaș întâi pe un obraz, apoi și pe celălalt. După care m-a sărutat pe gură, insistând foarte delicat. Inima mi-a tresăltat. M-am înroșit toată, sângele mi s-a înfierbântat când buzele lui m-au atins în treacăt, iar palmele lui bătătorite în lupte mi-au prins cu fermitate mâinile. Nu mă mai gândeam decât că regele Henric m-a sărutat ca să-mi ureze bun venit. Mă holbam la el, iar buzele mele pe care tocmai le sărutase nu erau în stare să îngaime nici un cuvânt.

[1] Robă lungă, cu mâneci largi, purtată în Evul Mediu și de femei, și de bărbați (n.tr.)

– Zvonurile cu privire la frumusețea ta nu sunt exagerate, milady. Mă trase la o oarecare distanță de ceilalți, iar vocea i se încălzi. Acum pot vedea cu ochii mei valoarea cadoului pe care Casa de Valois vrea să mi-l facă.

Un compliment foarte iscusit, dar chipul îi era în continuare împietrit. Englezii nu zâmbesc? Mă luptam cu limba engleză, jenată că limba mi se împleticea, încercând să îi dau un răspuns pe măsură.

– Vorbești limba engleză? m-a întrebat el, când a văzut că nu-mi găsesc cuvintele.

– Doar puțin, milord, am reușit eu să îngaim cu un accent groaznic. Dar voi învăța…

– Sigur că vei învăța, a accentuat el. Este absolut necesar să înveți.

– Jur că voi exersa în fiecare zi… am răspuns eu, demoralizată de seriozitatea lui. Henric însă își mută repede atenția de la chipul meu la decolteul rochiei unde aveam prins un safir montat într-un colier de aur.

– Ce este, milord? am întrebat eu nervoasă: se încruntase din nou.

– Broșa…

– Da, milord? Este un dar din partea ducelui Ioan, în cinstea acestei ocazii…

– Unde este cadoul pe care ți l-am trimis? tună el.

Am clătinat din cap pentru că nu înțelesesem ce m-a întrebat. Henric mi se adresă din nou într-o latină elevată.

– Credeam că vei purta broșa, *mademoiselle*. Vocea îi fusese golită de orice tonalitate caldă.

– Ce broșă, milord? m-am bâlbâit eu.

– Ți-am trimis o broșă ca semn al stimei pe care ți-o port. În formă de romb, acoperit cu flori de crin montate în aur, cu rubine și pietre de ametist.

– Nu am primit-o, milord.

Încruntătura se adânci și mai tare.

– Era un obiect costisitor. 100 000 de ecu, din ce-mi aduc aminte…

Ce mai puteam spune?

– Nu a ajuns la mine, milord. Poate s-a pierdut…

– Poate. Sau poate a căzut în mâinile dușmanilor mei, cred că din cauza cuferelor de război trimise Delfinilor, suporterilor rău sfătuiți ai fratelui tău care luptă împotriva mea…

– Așa cred și eu….

A fost o conversație ciudat de tulburătoare, care mi-a lăsat impresia că era îngrijorat mai mult de cadoul pierdut decât de faptul că nu ajunsese la mine să mă încânte. Regele Angliei era în mod vădit deranjat. Am riscat și i-am aruncat o privire, întrebându-mă ce ar mai putea spune în continuare, dar abandonase deja chestiunea bijuteriei.

– Te-am așteptat toată viața, Caterina. Intenționez să mă căsătoresc cu tine, m-a anunțat el cu o dicție rece și precisă. Vei fi soția mea.

Nu m-a întrebat dacă îmi doream acest lucru. Amândoi știam că mă voi conforma ordinelor primite de la familia mea. Cu toate acestea, i-am răspuns din inimă.

– Da, milord. Și eu îmi doresc să fiu soția ta.

Mi-a ridicat mâna și mi-a dus-o la buzele sale în semn de respect, zâmbindu-mi pentru prima dată, cu zâmbetul unui bărbat către femeia pe care o admiră, o femeie pentru care ar putea simți o oarecare afecțiune. O femeie, m-am gândit eu, pe care s-ar putea ca la un moment dat să o iubească. Trăsăturile austere ale chipului său se înmuiaseră, privirea i se îndulcise. În acel moment, simplul fapt că mă acceptase m-a copleșit și m-am topit toată de admirație pentru acest bărbat frumos. I-am întors zâmbetul, cu obrajii arzând de emoție.

– Caterina… murmură el. Accentul englezesc cu care îmi rostise numele îl făcuse să semene cu o mângâiere.

– Da, milord…?

Nu este aspru, m-am gândit eu, sedusă de puterea pe care o emana atât de aproape de mine, de farmecul privirii directe, nu este glacial. Este chipeș, puternic și mă vrea de soție. Încet, mă îndrăgosteam de el pe nesimțite, iar când Henric m-a sărutat din nou pe obraz și pe palma dreaptă, inima mi-a săltat de bucurie, imaginându-mi tabloul pe care îl ofeream celor de față, în care regele Angliei mă trata pe mine, cea mai tânără dintre fiicele familiei de Valois, cu o asemenea galanterie.

– Trebuie neapărat să-ți trimit o altă bijuterie, a spus el.

– Iar eu o să am mare grijă de ea… i-am răspuns.

Vraja dintre noi fu întreruptă de iureșul provocat de animale și ne-am întors spre leopardul care își înfipsese colții în ogarul irlandez care riposta și lătra furios, împiedicând orice conversație dintre proprietarii lor. Eu m-am retras într-o parte, iar Henric mă abandonă și se duse înspre ei.

– Scoateți-i afară! se răsti el, într-o engleză aspră de enervare. Ce om întreg la minte ar aduce o pisică sălbatică la o masă oficială de negocieri? Întâlnirea de astăzi a luat sfârșit. Vom relua discuția mâine în zori, fără ca atenția să ne mai fie abătută…

Fie că-i înțelesesem pe deplin vorbele sau nu, sensul lor fusese clar. Henric se înclină și părăsi pavilionul, urmat de Warwick și de ogarul agitat. Lordul de Bedford rămase în urmă și veni spre mine.

– Nu ai de ce să te temi, milady, mi se adresă el cu blândețe în franceză.

Nu știam dacă se referea la animale sau la fratele lui.

– Îți mulțumesc, milord, am spus. Și chiar îi eram recunoscătoare. Asigurarea lui fusese un gest alinător după plecarea bruscă a lui Henric.

În acest fel mi s-a făcut curte la Meulan, după care am căzut pradă celor mai intense emoții. Aici se afla bărbatul căruia nu îi displăcusem și care avea să mă facă regina Angliei. Ar fi putut el oare să ajungă să mă iubească? Doar timpul o putea spune. Dacă nu eram decât premiul oferit pentru a-l atrage pe Henric înapoi la masa negocierilor, foarte bine. Mă mulțumeam și așa.

Mi-am atins cu degetele buzele pe care mi le sărutase.

Puteam iubi un bărbat pe care îl întâlnisem o singură dată în viață? Se părea că da, dacă admirația pe care o simțeam și tremurul inimii însemnau că sunt îndrăgostită. Aruncase o vrajă asupra mea doar pentru că îmi zâmbise și îmi spusese pe nume. Cicatricea care îi marca o rană veche nu îi știrbea cu nimic frumusețea. Pentru mine el reprezenta absolut tot ce visasem.

O regină a Angliei trebuie să fie capabilă să vorbească în limba soțului ei. Nu mă îndemnase însuși Henric să învăț? Astfel am început să exersez cu o persoană din anturajul tatălui meu, care putea lega mai mult de câteva cuvinte de bază, încurajată de gândul că poate voi câștiga câteva cuvinte elogioase din partea logodnicului meu. Poate avea să-mi zâmbească din nou.

– Bună dimineața, milord. Sper că te simți bine. Sau aș fi putut să-l întreb: Astăzi mergi la vânătoare, milord? Mi-ar plăcea să te însoțesc. Sau chiar: Îți place rochia aceasta nouă pe care o port? Eu cred că este foarte frumoasă. La politică nu prea mă pricepeam, dar puteam să-l întreb: Îl primim astăzi pe ambasadorul Franței la curtea noastră? Se va organiza un banchet în cinstea lui? Când limba mea împleticită, obișnuită cu franceza, întâmpina probleme cu anumite cuvinte, preceptorul meu nerăbdător, un tânăr cu doar câțiva ani

mai mic decât mine, îmi sugera cuvinte mai simple. La un moment dat, am devenit expertă în expresii cruciale: Mă simt onorată, Maiestate, să accept cererea ta în căsătorie…

– O să te ia de nevastă, se năpusti Isabella cu fălcile încleștate. Nu las eu alianța asta să ne scape. Era neagră de furie. Se mutase de la Poissy la reședința de la Paris, la Hôtel Saint-Pol, iar eu mă feream din calea ei.

Iar apoi, în mod miraculos, de nici nu știu unde, îmi declară:

– S-a decis. Zestrea ta va fi fără egal. O să te ia.

Peste fruntea reginei plutea un nor auriu de convingere. Ba chiar mi-a atins obrazul, cred că mângâiere a fost. O priveam cu precauție de pe pat, de unde stăteam. Nu-mi mai aduceam aminte decât că oferta noastră anterioară de zestre nu corespunsese pretențiilor regelui englez, așa că de ce credea Isabella că de data asta totul avea să fie bine? Acum aveam și mai puțini bani la dispoziție decât data trecută, de vreme ce Henric controla toate drumurile comerciale din nordul Franței, drept pentru care vistieria regală era cam goală.

– De ce se va însura cu mine? am întrebat eu.

– I-am făcut o ofertă pe care ar trebui să fie nebun să o refuze. Iar el nu este nebun. Când m-a văzut că o priveam pe drept cuvânt mirată, Isabella se uită spre mine cu satisfacție. Se va însura cu tine pentru că atunci va pune mâna și pe coroana Franței. Făcu o pauză teatrală – care mă impresionă cu adevărat, după care adăugă: Mă refer la zestrea pe care o reprezintă sângele tău regesc, *ma petite*. Nu un cufăr plin cu monede de aur, ci coroana Franței. Cum ar putea refuza așa ceva?

Eram năucită de parcă însăși coroana Franței ar fi căzut din tavan și ar fi aterizat drept la picioarele mele. Era a mea, puteam să o iau cu mine ca zestre pentru soțul meu? Noul meu corset din mătase – în sfârșit, Isabella cheltuise niște bani pentru mine – începuse să mă strângă deodată cam tare. Oglinda pe care o țineam îmi căzu din mână și din fericire nu se sparse pentru că ateriză pe marginea rochiei din damasc albastru. Chiar putea Isabella să facă așa ceva? Mi-am recuperat oglinda, în timp ce mâinile îmi tremurau din pricina enormității afirmației ei.

– Tatăl meu este de acord? am întrebat-o pe nerăsuflate.

– Tatăl tău nu are nici un cuvânt de spus în această chestiune. Cum ar putea? Nu e-n stare să lege nici două vorbe.

Așadar decizia îi aparținea.

– Îl vei dezmoșteni pe fratele meu, Carol?

– Fără nici o remuşcare. Mă apucă de umeri cu mâinile ei puternice şi fără nici o ezitare mă sărută uşor şi surprinzător pe amândoi obrajii. În tine ne sunt toate speranţele, Caterina. Acum nu te va mai refuza. Cum ar mai putea, când dorinţa din inima lui este în mâinile tale delicate? Îşi doreşte coroana Franţei, şi în felul acesta o va putea avea fără să mai verse nici o picătură de sânge, englez sau francez. O să zâmbească tot drumul de la naos către altarul unde îl vei aştepta să vă spuneţi jurămintele. Zâmbetul ei se lăţi şi mai mult. Vino în sala de audienţă peste o oră pentru a discuta exact modul în care te vei purta când te vei întâlni cu regele Angliei. Nimic – absolut nimic, Caterina – nu trebuie să stea în calea acestei alianţe. Vei fi mireasa perfectă.

Hotărârea cu care ieşi din cameră mă impresionă profund. La fel de impresionantă mi se părea şi ameninţarea care plutea în aer, care m-a făcut să mă arunc pe pat fără să-mi pese că mi-aş fi putut strica veşmintele frumoase. Toată încântarea mea că mă voi mărita se spulberă în clipa în care i-am înţeles cu adevărat mesajul. Sigur că mă acceptase, iar asta nu pentru chipul şi părul meu virginal, nici pentru rochia ce-mi venea ca turnată şi nici pentru că puteam spune „Bună dimineaţa, milord!“ în engleză. M-ar fi acceptat de soţie şi dacă eram senilă şi cu chipul brăzdat de riduri. Ce-mi spusese Isabella? Că Henric ar fi trebuit să fie nebun să mă refuze, iar el nu era deloc nebun. Cum ar fi putut să refuze o prinţesă de Valois a cărei zestre era însăşi ţara ei? Pentru prima dată în viaţă am simţit milă faţă de Carol, care avea să fie dezmoştenit.

Apoi m-am gândit, cu o satisfacţie egoistă, că va trebui neapărat să-mi reiau lecţiile de engleză.

„Milord, sunt onorată că te-ai coborât într-atât încât să te însori cu mine, nevrednica de mine. Dar îţi voi aduce un cadou de nepreţuit!“

Fără de speranţă!

Michelle venise la mine să mă compătimească, aşa că o puneam la curent.

– Lui Henric nu îi va păsa dacă vorbesc sau nu cu el. Aş putea fi cea mai urâtă cotoroanţă şi tot s-ar însura cu mine. S-ar însura cu mine şi dacă aş fi pe patul de moarte.

Michelle m-a îmbrăţişat.

– Nu şi-ar dori o cotoroanţă bătrână, Cat. Are nevoie de o soţie tânără care să îi poarte fiul în pântece. Îmi puse un inel cu piatră închisă la culoare, bătut în aur, pe inelarul de la mâna dreaptă. Să-l porţi, este o piatră de beril care te va feri de melancolie şi venin. Şi să

nu mă uiți când vei fi regina Angliei, că nu se știe dacă o să ne mai vedem vreodată, bine?

Vorbele ei nu îmi aduseră nici un fel de alin.

În mai puțin de-o săptămână am primit un cadou de la logodnicul meu, care de data aceasta ajunse la mine: portretul oficial al regelui Angliei montat într-o ramă aurită cu un model alambicat, încrustat de jur împrejur cu email și pietre prețioase. L-am luat să îl studiez cu atenție, lăsând ambalajul moale să cadă pe podea.

– De ce crezi că mi-a trimis așa ceva? am întrebat-o pe Michelle.

– Ca să te impresioneze?

– Nu era nevoie să mă impresioneze.

– Ca să-ți aducă aminte cât de arogant este?

– Nu aș putea uita așa ceva.

Țineam tabloul cu amândouă mâinile și îl priveam uimită. Știam cum arată, așadar de ce mi-l trimisese? Nu era nevoie să-mi câștige mâna sau admirația. Trebuia să mă supun să fac ce mi se spusese să fac. Atunci de ce găsise de cuviință să-mi trimită tabloul? Însoțit de o scrisoare împăturită.

– Citește-mi, am rugat-o pe Michelle, care era mai avansată decât mine în ale învățăturii. La Poissy nu aflasem decât cum să fac să ciupesc corzile lăutei astfel încât să sune cât de cât melodios.

– Pentru prințesa Caterina. În așteptarea căsătoriei noastre, îmi citi Michelle. E semnată tot de Henric.

Frumos. Am dus tabloul la lumină ca să îl examinez mai bine. Era o reprezentare din profil a lui Henric, una pe care o puteam recunoaște cu ușurință, de vreme ce din această poziție îl văzusem mai mult pe parcursul singurei noastre întâlniri: frunte lată, nas drept, privire întunecată, îndreptată înainte. Buzele îi fuseseră conturate ferm, poate puțin prea pline, lăsând privitorului impresia unei voințe de fier impregnate de un strop de pasiune. Și de îndestulare. Importanță. Portretul anunța fără nici o urmă de îndoială superioritatea acestui bărbat. Colan de aur, inele și lanț plin de nestemate, un crâmpei din mâneca bufantă din damasc brodat. Într-adevăr impresionant.

Am atins suprafața pictată, dorindu-mi încă o dată să-i revăd zâmbetul. Nici eu însă nu îi zâmbisem din portretul pe care i-l trimisesem. Am zâmbit la trăsăturile pictate, încurajată de ce tocmai descoperisem.

– Ei? Ce părere ai? m-a întrebat Michelle și și-a aplecat capul să vadă de ce zâmbeam.

– Cred că este un bărbat care știe bine ce vrea. Este foarte mândru, am zis și am ridicat portretul ca să-l poată vedea mai bine. Artistul omisese cicatricea de pe chipul lui. Îmi părea foarte rău? Cicatricea îl făcea să pară foarte uman în ochii mei, mă făcea să simt că îi pasă. Poate că îmi trimisese desenul pentru că pur și simplu dorise să mă recunoască drept soția lui, oferindu-mi un portret foarte personal. Dacă aceasta îi fusese intenția, ea indica o anume bunătate ascunsă în spatele exteriorului auster. Speram că Isabella se înșela. Speram că reprezentam mai mult pentru regele Henric decât un mijloc prin care să-și atingă scopurile politice sau prin care să pună mâna pe actele de proprietate ale regatului Franței.

– Îmi place de el, am spus eu simplu.

– Iar eu sunt de părere că va trebui să te maturizezi cât mai repede, Cat. Altfel vei avea de suferit.

Nu i-am dat ascultare. În inima mea nu mai era loc de nici o altă emoție, în afară de bucurie.

Capitolul 2

În cele din urmă, am ajuns la altar, în pofida tuturor obstacolelor. Henric Plantagenetul mă aștepta acolo, arătând magnific.

– Milady Caterina, mă întâmpină el cu o plecăciune plină de grație. Inima îmi tresaltă de bucurie. Ești cu mult mai frumoasă decât îmi aduceam aminte. Noii tăi supuși englezi vor fi mândri de mireasa pe care mi-am ales-o.

Cuvintele îi erau protocolare, dar admirația din priviri sinceră. Învești mântată în brocart de aur, mă simțeam frumoasă, cu trupul complet transformat de croitoresele Isabellei într-o jertfă regală potrivită unui rege. Fusesem spălată din cap până în picioare, iar părul îmi fusese periat să îmi atârne pe umeri, asemenea celei mai fine dintre mătăsuri. Sprâncene pensate, unghii tăiate, tenul curățat cu tinctură de ciuboțica-cucului care să-mi ascundă și cel mai mic pistrui… Fusesem împrospătată și șlefuită ca să strălucesc precum un blid de argint din care să se desfete Henric. Peste părul care mi se revărsa pe umeri purtam un val transparent din aceeași țesătură de aur ca și restul hainelor, care îmi proclama virginitatea în fața lui Dumnezeu și a celor mai nobile capete ale Angliei și Franței. Așa am stat în fața altarului Catedralei Sfântul Ioan din Troyes, cu palma împreunată cu cea a regelui Henric al Angliei. Strânsoarea îi era fermă, expresia sobră în fața episcopului, dar poate că era doar absorbit de solemnitatea ocaziei.

Din podea și printre grinzile acoperișului gerul urca și cobora, iar eu tremuram ca varga. Mâna lui Henric era înghețată și mi se părea că întreaga adunare vede cât de tare tremur. Oh, în acest al doisprezecelea ceas nu mă mai temeam că mă va respinge. Când lui Henric i s-a cerut să pună suma obișnuită de 13 penny în cartea episcopului, plata simbolică pe care o face mirele pentru mireasă, am făcut ochii mari când am văzut monedele de aur care îi alunecau din palmă. 13 penny de aur, o sumă imensă. Cu toate acestea, reprezentau o sumă infimă pentru regatul Franței.

Un nou fior m-a străbătut din cap până în picioare.

– N-ai de ce să tremuri, mi-a șoptit el când episcopul se oprise să-și tragă sufletul. Nu ai de ce să te temi.

– Nu, am șoptit și m-am uitat recunoscătoare spre el, fericită că îmi zâmbea, plin de înțelegere față de neliniștea mea. Sunt sigură că înțelegea că o tânără crescută la mănăstire era mai mult decât înfricoșată în acele clipe.

Episcopul își îndreptă din nou atenția către noi. Se întoarse spre Henric, iar frazele rostite de el ne împresurară din toate părțile.

– *Vis accípere Catherine, hic praeséntem in tuam legítiman uxórem juxta ritum sanctae matris Ecclésiae?*

– *Volo*.

Nu ezitase absolut deloc: pe de altă parte, nici nu mă privea ca un îndrăgostit fericit de uniunea noastră. Se uita drept înainte de parcă văzuse oștirea inamică ivindu-se de după un deal, mă ținea în continuare strâns de mână și răspunsese atât de hotărât, încât cuvântul rostit de el răsuna cu ecou sub bolta înaltă de deasupra capetelor noastre, întorcându-se înmiit la noi.

– Volo… volo… volo…

Ecoul se prelinse de-a lungul brațelor mele, pe șira spinării. Henric era la fel de mândru ca o pasăre de pradă, ca un vultur, răspunsul lui vuise încărcat de un sentiment de proprietate răsfrânt atât asupra mea, cât și a noii lui moșteniri dobândite. Am înghițit cu greu nodul care mi se pusese în gât. Gura îmi era atât de uscată, încât mă temeam că nu voi putea rosti nici un cuvânt când îmi va veni rândul, iar mintea mi-o luase razna. Coroana regală de Valois era zestrea mea. Henric avea să devină moștenitorul Franței. Dreptul de a domni în Franța avea să fie transmis vlăstarelor noastre – copiilor mei și-ai lui Henric – la nesfârșit ca succesori legitimi. Eu îi fusesem înmânată pe o tavă de aur cu întregul regat al Franței în poală, iar el se putea servi la discreție din toate. Sângele meu de Valois era cel cu care regele plătise pentru răscumpărare. Mi-am înălțat privirea spre Henric. Nici măcar el, un maestru absolut în arta negocierilor cu sânge rece, nu-și putea controla trăsăturile suficient cât să poată ascunde expresia radioasă și triumfătoare în timp ce-și rostea jurământul.

Episcopul, care încerca să mă încurajeze din priviri, tuși. Oare îmi spusese ceva? M-am forțat să mă concentrez. În mai puțin de jumătate de oră aveam să fiu soția lui Henric.

– *Vis accípere Henric, hic praeséntem in tuum legítimun maritum juxta ritum sanctae matris Ecclésiae*?

Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

– Volo.

Răspunsul fusese clar, nu la fel de răsunător ca al lui Henric, dar clar. Nu îmi era rușine de mine sau de decizia care fusese luată în numele meu. O mare parte din nobilimea franceză își dorea ca acest eveniment să nu fi avut niciodată loc. Când mama mea mă oferise pe mine împreună cu coroana Franței, tuturor celor prezenți la curtea de Valois li se tăiase respirația. Pentru a ieși basma curată, pentru a mai șterge din rușinea detronării regelui în funcție, tatăl meu putea să poarte coroana pentru tot restul zilelor sale. Pentru unii era un fel de consolare și asta, dar nesemnificativă.

Vocea episcopului tuna triumfătoare, aducându-mi încă o dată aminte de compromisul imens care se făcuse.

– *Ego conjúngo vos in matrimónium. In nomine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti. Amen.*

Henric și cu mine fuseserăm uniți pentru vecie. În acel moment instrumentiștii și cântăreții, plătiți cu dărnicie, începură un cântec vesel, iar noi ne întoarserăm cu fețele spre mulțime. Afară cerul se întunecase, iar în ferestrele imense din partea de vest a catedralei bătea o ploaie grea. Am tresărit, încercând să nu interpretez vremea de afară drept un semn prevestitor, iar Henric, probabil nerăbdător să se termine cât mai repede ceremonia, mă strânse și mai tare de mână, moment în care i-am aruncat o privire pe sub voal. M-am convins acum că nu era un vultur, ci un leu, unul dintre cei care îi erau cusuți pe piept. Radia multă încredere, așa cum îi stătea bine. Această uniune era un triumf la fel de mare ca acela de la Azincourt, iar eu eram premiul, prada de război, care îl răsplătea pe Henric cu tot ceea ce-și dorise vreodată. Fără doar și poate războiul avea să continue. Fratele meu, Carol, Delfinul, împreună cu susținătorii lui, nu ar fi îngenuncheat niciodată în fața lui. Oare soțul meu era conștient de asta? Eram sigură că da, dar acum Henric stătea semeț cu capul sus, de parcă ar fi fost regele întregii lumi. În acea clipă mi-am dat seama cum stăteau de fapt lucrurile. Eu, mult-dorita mireasă, nu eram punctul central al acestei tapiserii luminoase. Henric era în centrul atenției, steaua călăuzitoare a tuturor celor prezenți, și așa avea să rămână pe parcursul întregului nostru mariaj.

– Tremuri din nou, mi-a spus el încet.

Stomacul a început să mi se strângă dureros. Nu mă așteptasem să-mi vorbească în timp ce mă conducea prin naos către ușa mare din vest; scruta în continuare mulțimea, de parcă ar fi căutat slăbiciunile armatei inamice pe câmpul de luptă.

– Nu, am negat eu. M-am îmbătoșat, mi-am ținut respirația – nu mi-a fost de nici un folos. Ba da, m-am corectat iute. Oricum își dădea seama dacă îl mințeam.

– Ți-e frică? m-a întrebat.

– Nu, am mințit eu din nou.

– Nu ai de ce. În curând se va termina.

Teama mi-a sporit de zece ori la gândul că aveam să rămân singură cu el.

– Mi-e frig, am spus.

În acel moment, norii se împrăștiară, iar lumina pătrunse ca o săgeată de aur pur prin fereastra din dreapta noastră. Henric părea strălucitor în lumina ce se răsfrângea de pe colanul bătut cu pietre prețioase, aflat pe pieptul său. Licărele de lumină căzute pe faldurile voalului meu nici nu se puteau compara. Era magnific și am constatat că mă țineam de mâna lui cu aceeași înverșunare cu care își ține un cavaler sabia. Henric îmi desluși iar îngrijorarea de pe chip pentru că îl strângeam foarte tare. Îmi zâmbi și expresia mea serioasă pieri ca un fum.

– O cană de vin și o să te încălzești. Trăsăturile lui dure se înmuiară. În sfârșit, s-a terminat, spuse și-mi duse degetele la gură. Ești soția mea, Caterina, regina mea și te prețuiesc. A fost voia Domnului să fim împreună. Stăteam în mijlocul catedralei, cu toate privirile ațintite spre noi, iar după ce-mi spuse aceste lucruri mă sărută pe gură. M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

Inima mea tremurândă se topi imediat sub fierbințeala pasiunii și îmi simțeam sângele pulsând cu viteză spre vârful degetelor și spre tălpi. Fui cuprinsă de o senzație nemaiîntâlnită, un ghem de bucurie în vintre, adus la viață doar de un sărut pe dosul palmei și pe buze, din partea bărbatului care îmi stătea alături, și mă simții fericită, frumoasă și dorită. Vrăjită de ideea că eram soția lui Henric și că îmi făcuse această cinste în văzul tuturor, am zâmbit către mulțime pe măsură ce înaintam, din ce în ce mai încrezătoare în mine. Nu aveam să mă mai simt niciodată nevrednică, nedorită sau neglijată, acum când Henric mă salvase și îmi oferise un loc în viața și în regatul său.

Am așteptat în locul în care bolțile se căscau deasupra noastră, iar altarul se unea cu naosul catedralei. În spatele nostru începu să

se strângă procesiunea formată din nobili englezi și francezi, așteptând câteva cuvinte din partea noastră.

– Anglia vrea să-și întâmpine noua regină, spuse Henric, clătinând aprobator către un chip pe care îl recunoscu în stânga sa.

– Sper să văd Anglia cât mai curând, am replicat eu, ușurată că vocea îmi era destul de calmă, fără să-mi trădeze groaza bruscă ce mă invadase la gândul că va trebui să locuiesc în Anglia, țară despre care nu știam nimic, înconjurată de străini. Fericirea mea avusese viață scurtă.

– O să-ți placă primirea pe care ți-am pregătit-o. Sosirea ta va fi sărbătorită pe tot cuprinsul țării.

Se întoarse dinspre mulțime spre mine, cu fața luminată de zâmbet. Arătos la chip, puterea părea că i se odihnește pe umeri la fel de ușor ca o pelerină de damasc. Dar ce văzuse oare la mine? Ce și-ar fi dorit să vadă în mine? Mi-am semețit bărbia cu toată mândria și demnitatea unei regine a Angliei și i-am zâmbit și eu.

– Îți mulțumesc, milord, am răspuns. Văzându-i plăcerea vădită, simții că Henric va avea grijă de mine și că mă va proteja, drept pentru care am simțit nevoia să continui. Și îți mulțumesc pentru cadou, Sire. Îl prețuiesc. A fost foarte frumos…

Cuvintele îmi amuțiră când își ridică întrebător sprâncenele.

– Nu am trimis nici un cadou, milady.

– Ba da. Nu era clar din biletul care îl însoțise? Ai trimis portretul… Am văzut însă că nu știa despre ce vorbesc, din privirea nedumerită și fixă, și mi-am dat seama că tocmai comisesem o greșeală. Toată mândria și demnitatea îmi dispărură. Imediat m-am împotmolit într-un răspuns care doar a înrăutățit lucrurile și m-am înfuriat că nu fusesem în stare să păstrez doar pentru mine gestul pe care îl făcuse Michelle.

– Iartă-mă… nu am… Cred că m-am înșelat… am îngăimat eu, roșie până-n vârful urechilor. M-am rugat ca Isabella să nu fie prin preajmă să mă audă în ce hal de disperare vorbeam.

– Cred că fratele meu Bedford l-a trimis… a remarcat Henric.

– Da… am îngăimat. Cred că așa a fost. M-am cufundat într-o liniște stânjenitoare, în timp ce procesiunea începuse să dea semne de nerăbdare și se pusese în mișcare. Fratele lui. Bineînțeles. Îmi aduceam aminte de bunătatea pe care mi-o arătase ducele John de Bedford la prima întâlnire. Henric nu considerase că fusese cazul să-mi trimită un asemenea simbol de autoprețuire. Mi-am stăpânit cu greu durerea care însemna atât de puțin pentru el, apoi m-am

mustrat singură în gând. Mă lăsam rănită prea ușor. Trebuia să urmez sfatul lui Michelle și să mă maturizez mai repede. Nu era vina lui Henric că fericirea mea era atât de trecătoare. Era a mea.

Parcă simțindu-mi tulburarea, Henric mă bătu pe palmă ca pe un copil, după care se uită peste umăr ca să spună ceva celor care îl împingeau din spate. Cei trei frați ai lui, Bedford, Gloucester și Clarence. Unchiul său, episcopul Henric de Winchester. Apoi rânji.

– Sunteți gata? Iubita mea soție mai are un pic și îngheață de tot. Sănătatea ei este principala mea grijă. Dacă nu vreți să mă supărați, mișcați-vă mai repede, zise el și-și întoarse rânjetul și către mine. Împrumută-i haina ta, John. Tu poți sta fără…

Lordul John se supuse râzând, iar eu m-am trezit înfășurată într-o mantie grea de catifea. Henric în persoană mi-a prins gulerul de blană în jurul gâtului.

– Uite așa. Trebuia să mă fi gândit mai devreme. Îți vine mai bine decât fratelui meu.

„Iubita mea soție". Degetele lui se mișcară iute și priceput, apoi mă sărută ușor pe frunte, în timp ce eu continuam să tremur, dar de data asta plăcut impresionată de grija lui. Eram măritată cu Henric, regele Angliei. Aveam o familie. Era pentru prima dată în viața mea când eram a cuiva care prețuia mai mult ca orice fericirea mea și a cărui atingere îmi încălzea pielea. Era dragoste? Eram sigură că da, pentru că inima mea era potopită de aleanuri necunoscute. Mi-am ridicat privirea spre proaspătul meu soț, în timp ce ne îndreptam încet către ușa deschisă, observând că Henric mă privea în continuare, evaluându-mă bine ca pe noua lui proprietate, până când gura i se curbă într-un nou surâs, iar ochii îi sclipiră în lumina lumânărilor. Strânsoarea lui era trainică, plină de autoritate: știam că mă dorea și că nu m-ar fi lăsat să plec, și mă bucuram. Eram de-a dreptul uluită. Speranțele mele aveau să se împlinească. Și în plus, fusese voia Domnului – nu spusese Henric așa? Totul avea să fie bine. Eram convinsă.

– Ei bine, una peste alta, putea fi și mai rău. Sau este…? Am auzit o voce urmată de un chicot șiret.

Eu ocupam locul de onoare la banchetul nunții mele.

– E tânără.

– Dar este o de Valois…

– E destul de frumușică.

– Dacă-ți plac fetele palide și insipide…

– Sunt surprinsă că îi plac lui Henric. Credeam că doar o nevastă mai robustă îl va potoli până la urmă…

M-am înroșit toată. Eram oricum, dar nu o nevastă robustă. Încrederea care înmugurise în mine și îmi dăduse puterea să îmi îndrept spatele, în timp ce traversasem mulțimea strânsă la nunta mea, se prelingea ca apa dezghețată dintr-un lac. Nu se spune că cei care trag cu urechea nu aud niciodată lucruri flatante la adresa lor? Foarte adevărat. Din nefericire, cunoștințele mele de limbă engleză se îmbunătățiseră suficient cât să pricep esența tête-à-tête-ului dintre cele trei doamne englezoaice care se îngrămădiseră una în cealaltă să bârfească. Erau de viță nobilă și arogante, și veniseră la nunta mea din partea curții Angliei, iar acum, când petrecerea de nuntă se apropia de sfârșit și trebuia să mă ridic să îmi fac o ieșire demnă sub privirile libidinoase ale invitaților, se mutaseră de la locurile lor ca să stea împreună și să bârfească, așa cum fac toate femeile. Nu erau rele dinadins, am decis, chiar dacă spuneau mizerii despre mine. Cred că n-au bănuit că înțeleg ce vorbesc.

– Crezi că va moșteni și… problemele familiei de Valois?

– Și-s așa de multe…

– Nebunie, zău așa… L-ați văzut pe taică-su…? Nu-i de mirare că-l țin închis…

Cea care vorbise era o brunetă cu obraji rumeni și păreri bine conturate, niciuna în favoarea mea.

M-am uitat spre Henric să văd dacă are vreo reacție, dar era prins într-o discuție cu Bedford și Clarence care stăteau în dreapta lui, și care necesita agitarea cuțitelor și a blidelor pe masă.

– Și trădare… Cuvântul păru că fusese plasat strategic.

– Extravaganță…

– Adulter…

Privirile se întoarseră toate dintr-odată către Isabella care tocmai încerca să atragă atenția unui bărbat și vorbele se stinseră în șoapte, dar nu suficient de încet pentru mine, care le puteam auzi în continuare.

– Îi plac bărbații tineri, cu cât mai tineri, cu atât mai bine… nu-i decât o târfă… și o cățea care-și bagă nasul în politică…

– Să sperăm că n-o moștenește deloc pe mama ei… Bruneta își îndreptă din nou privirea spre mine. Eu mă holbam nepăsătoare la firimiturile de pe masă. E mai bine să fii nebun decât să ai un apetit atât de nesățios pentru desfrâu… Chicotele înfundate fură ca un cuțit înfipt în sufletul meu nevinovat.

Capetele se apropiaseră din nou.

– Întotdeauna se vor ivi probleme dacă mireasa este străină și are o fire mai energică. O să vrea să impună regulile Franței. Să ne oblige să urmăm politica Franței… Aici, una dintre ele icni scandalizată. Oare se așteaptă să îi vorbim în franceză?

– Credeți că ne va seduce curtenii mai tineri, că o să se bage în paturile lor, când regele este plecat?

Deja eram oripilată. Asta credea Anglia despre mine acum, când de abia mă căsătorisem? Că eram o târfuliță franțuzoaică? Iar eu trebuia să le primesc pe femeile astea ca domnișoarele mele de onoare? Nu aveam și eu un cuvânt de spus în această privință?

– Nici n-are multe de spus… De-abia leagă două cuvinte…

„Sunt rele", șopti o voce din capul meu. „Nu te plac. Vor să-ți facă rău." Știam că este adevărat. Deja mă condamnaseră și mă declaraseră nepotrivită pentru noul meu rol. Am încercat să nu le mai ascult și, pentru scurt timp, cât menestrelii își beau berea, iar cântăreții se năpusteau asupra platourilor care le treceau pe sub nas, se așternu liniștea.

– Nu arată deloc ca o femeie care știe ce vrea, continuă una dintre voci, mai degrabă seamănă cu un șoarece timid…

Mai aveam puțin și răbufneam pe sub corsetul negru cu auriu. Ar fi trebuit să fie un moment de o satisfacție imensă pentru mine, o sărbătoare plină de bucurie, unde orice lipsă a mâncării să fie compensată de calitatea vinului, de vreme ce primarul Parisului îi trimisese lui Henric trăsuri pline ochi cu butoaie pentru a-i mulțumi că nu îi răseseră orașul de pe fața pământului. Chiar dacă mama mea s-ar fi enervat dacă le-ar fi auzit clevetirile trădătoare în timp ce sorbea din vinul vechi, calitatea acestuia era mult peste așteptări. Deasupra capului meu atârnau greu în atmosfera încinsă flamuri cu leoparzii englezi și cu florile de crin franceze ale casei de Valois. Ar fi trebuit să fiu fericită. Lângă mine stătea cel mai puternic bărbat din Europa, și cel mai frumos pentru mine, așa că nu înțelegeam cum de eram atât de neghioabă să le las pe englezoaicele astea să-mi strice plăcerea? Vocile lor, pe care le auzeam clar, se plângeau în continuare și nu le convenea nimic.

– Pare atât de rece…

– Crezi că Henric al nostru o poate dezgheța?

– N-are încotro. Își dorește un fiu înainte de sfârșitul anului.

– Dar poate fi sigur că-i copilul lui – și nu un bastard…

M-am strâns și mai tare, izolată pe o insuliță din mijlocul unei mări de conversații care nu mă includea și pe mine, în care orice răspuns aș fi încercat să dau îmi îngheța pe buze. Preț de o clipă am simțit o nevoie de nestăvilit să-mi întind mâna spre mâneca lui Henric, să-i cer să vină și să mă salveze de toate răutățile și cred că am și făcut-o, dar Henric era ocupat să rupă o bucată de pâine și să aranjeze bucățile ca să reprezinte – n-am înțeles prea bine ce.

– Aici se pune ceva la cale, sublinie el. Și aici…

– Se poate rezolva, declară Clarence. Dacă am putea ocupa orașul Sens…

Discuții aprinse despre război. Mi se strânsese stomacul de spaimă și disperare. Mi-am retras mâna.

– Sens – o fortăreață cheie pentru sfidarea lor, încuviință Henric. Nu putem amâna. Sfidarea lor îi va încuraja și pe alții…

– Încă mai ai timp să-ți sărbătorești nunta, Hal… În acel moment am descoperit că fratele lui Henric, lordul John, îmi zâmbea. Trebuie să te ocupi de tânăra ta soție…

– Sigur. Henric întoarse capul, cu ochii strălucind și chipul plin de însuflețire. Îmi zâmbi cald, imediat ce își dădu seama că îi auzisem discutând. Dar soția mea va înțelege. Trebuie să mă duc la Sens… Înțelegi, nu-i așa, Caterina?

– Da, milord. Nu-mi era clar ce spera el să înțeleg, dar se părea că acesta era răspunsul pe care îl aștepta din partea mea, pentru că reveni la reorganizarea obiectelor pe masă.

– Iar după ce Sens va capitula…

Am oftat și mi-am coborât privirea în farfuria de aur din fața mea. De unde apăruse? m-am întrebat. Toate farfuriile noastre de aur fuseseră vândute sau amanetate – mai erau câteva în vistieria personală a Isabellei. Probabil că era englezească, adusă special pentru această ocazie, ca să ne impresioneze cu generozitatea lor. Poate că de acum înainte urma să mănânc doar din farfurii de aur. Doar devenisem regina Angliei…

O șoaptă rostită printre dinți, sunet care nu putea fi confundat, îmi întrerupse din nou șirul gândurilor.

– Nu va reuși să-i mențină treaz interesul lui Henric! Uitați-vă la el! Deja vorbește de război și nici n-a apucat să o bage în patul lui!

– Nu-i chiar îndrăgostit, nu?

Am încercat să nu mă las rănită de chicotele de râs.

– Își va dori o femeie cu sânge firbinte prin vene, nu cu lapte și apă. O femeie plină de viață și seducătoare. Asta seamănă cu o păpușă împopoțonată și vopsită…

Plină de viață? Seducătoare?

Păi, sigur că nu eram plină de viață! Se aşteptaseră să o iau razna sau ce? Cât despre partea cu seducătoare – dacă asta înseamnă să-mi pun în practică farmecele feminine de atragere a unui bărbat, nu le cunoşteam şi nici nu îndrăzneam să le încerc. La ce se aşteptau femeile astea de la mine, când fiecare regulă posibilă pentru un comportament exemplar şi pentru o ținută decentă îmi fusese impusă cu forța de mama mea după eşecul primei tentative de a mă căsători la Melun? Nimic nu trebuia să pună în pericol negocierile de la Troyes. Nimic! Conversația şi ținuta mea trebuia să fie ireproşabile. Fusesem supusă unei instrucții atât de intense, că stăteam în permanență cu frica răzbunării Isabellei, în cazul în care Henric m-ar fi respins. Dar sigur că aceste englezoaice arogante nu ştiau nimic. De unde să ştie? Şi nici Henric – în fața lui nu aveam să recunosc niciodată. N-aş fi suportat să-i văd privirea acuzatoare pentru că fusesem atât de slabă şi lipsită de fermitate.

Simțeam privirea mamei mele chiar dacă stătea la masă şi făcea conversație cu cineva pe care nu-l vedeam. Cu gura uscată, am ridicat pocalul la buze, dar, în afară de doi-trei stropi rămaşi pe fund, nu mai conținea nimic. Mi-am luat altul cu mâna tremurând din cauza privirii ei insistente, drept pentru care pocalul de aur căzu într-o parte, rostogolindu-se, iar vinul pătă fața albă de masă, după care căzu cu zgomot de metal pe podeaua de lemn. Răsuflarea mi s-a oprit din pricina gestului meu lipsit de grație şi m-am rugat în gând să nu-l fi observat nimeni. O rugă zadarnică: toată lumea din încăpere observase că nevasta franțuzoaică este atât de stângace, încât şi-a scăpat cupa încrustată cu pietre prețioase pe jos, în mijlocul banchetului. Isabella se încruntă. Bedford îşi mută privirea în altă parte. Michelle ridică din sprâncene. Gloucester trase adânc aer în piept. Un val aproape imperceptibil de râsete din partea doamnelor îmi spuse că luaseră aminte de lipsa mea de maniere şi o adăugaseră la lista defectelor. Mi-am împreunat palmele în poală, fără nici o intenție de a recupera vasul de pe jos. Îmi doream ca podeaua să se caşte sub picioarele mele şi să mă înghită cu tot cu pocal.

Inima mi se făcu cât un purice, când Henric îşi abătu atenția de la planurile lui de război. Se întinse liniştit şi luă obiectul lucitor, îl scutură, după care îl aşeză iar în fața mea. Asta atrase din nou atenția tuturor asupra mea, chiar şi a celor care îmi rataseră gestul lipsit de eleganță.

– Dorești să-ți mai torn vin, Caterina? m-a întrebat Henric.

Nu am îndrăznit să mă uit spre el – și nici spre nimeni altcineva.

– Mulțumesc, Sire.

N-aveam de gând să-l beau. Ar fi fost o nebunie din partea mea să beau până să uit, dar îmi era mai ușor să fiu de acord decât să refuz. Învățasem că oamenii erau mult mai fericiți când eram de acord cu ei.

M-a privit încurcat.

– Te simți bine?

– Da, milord. Ba chiar am zâmbit, arcuindu-mi buzele într-o grimasă care speram să păcălească pe toată lumea.

– Petrecerea aceasta lungă se va sfârși în curând.

– Da, milord. Cred și eu.

– O să te obișnuiești cu astfel de evenimente.

– Da.

Am deschis gura să adaug ceva și mai măgulitor, dar deja se întorsese cu spatele – și iar am surprins privirea mamei mele. Parcă mă privea un șarpe: rece și plin de răutate. Mintea îmi fu năpădită de nenumăratele indicații pe care mi le dăduse cu vocea ei tăioasă și clară, de parcă ar fi stat lângă mine și nu ar fi fost întreruptă de bârfele femeilor.

Să nu vorbești decât dacă ai ceva de spus sau ești întrebată.

Să zâmbești, dar să nu râzi zgomotos. Să nu-ți arăți dinții.

Mănâncă și bea cu delicatețe, și niciodată prea mult. Nici un bărbat nu vrea să vadă o femeie care scobește după toate resturile și firimiturile din farfurie sau care își linge degetele.

Nu aș fi făcut așa ceva, deși foamea pe care o suferisem în copilărie mă făcuse să am un respect deosebit pentru mâncarea care mi se punea în față.

Modestia este o virtute. Nu-ți exprima opinii ferme și nu te certa. Bărbaților nu le plac femeile care se iau la harță cu ei.

Nu face comentarii critice la adresa englezilor.

Nu flirta și nu face ochi dulci menestrelilor.

Nici nu știam să flirtez!

Dacă această căsătorie nu va da roade din cauză că nu te va plăcea, te voi trimite înapoi la Poissy. Poți să te călugărești în același ordin mănăstiresc ca sora ta. Eu îmi iau mâinile de pe tine.

– Bănuiesc că e încă virgină… Oare e posibil să fie încă virgină – că doar vine de la curtea destrăbălată a Franței? Șoapta brunetei se înfipse ca o săgeată în inima mea.

Slavă Domnului că ospățul avea să se termine în curând.

Henric făcu o plecăciune ca un adevărat cavaler de pe podium, îmi sărută degetele și mă conduse pentru ultima dată la mama mea. Învăluită în neliniștile mele, am remarcat că și grupul celor trei englezoaice se ridicase: chiar făceau parte din noul meu anturaj. Astfel am fost escortată conform tradiției în dormitorul ce-mi fusese destinat și mă așteptam ca în cel mai scurt timp să fiu hărțuită de atacuri mărunte și veninoase în legătură cu lipsa mea de experiență. Mama le reduse însă cu promptitudine inepțiile la tăcere închizându-le ușa în nas, fără să ofere nici o scuză chipurilor mirate. În spatele ușii, își trăncăniră din nou nemulțumirea. De cealaltă parte a ușii, eu mă înfioram deja la gândul că voi avea parte de o nouă predică. Nu aveam cum să o evit, așa că trebuia să rezist cu stoicism tuturor sfaturilor pe care le-ar fi considerat potrivite situației. În curând, aveam să devin o femeie împlinită. În curând, aveam să fiu soția lui Henric nu doar cu numele, ci și cu binecuvântarea Domnului. În curând, aveam să scap de sub tutela mamei, iar Henric nu avea să fie nedrept cu mine. Viitorul alături de el începu să licărească iar cu speranță în inima mea, în timp ce stăteam în picioare și eram dezbrăcată de straiele de aur și blană de hermină, descălțată de pantofi și ciorapi, într-un final rămânând îmbrăcată doar cu cămășuța de corp. După care am luat loc așa cum mi s-a spus pentru ca Guille, servitoarea mea personală, să-mi poată desface și pieptăna părul, astfel încât să întruchipez puritatea virginală. Isabella stătea în picioare în fața mea cu mâinile în șolduri.

– Știi ce urmează. Cunoștințele mele despre acest subiect erau lamentabile. Mama mea tăcea mâlc, Michelle era reticentă și timidă cu privire la experiența cu Philip, și nu avusesem nici măcar o dădacă iubitoare care să se asigure că mă lămurește la ce să mă aștept. Mă făcusem mică la gândul că ar trebui să îi cer lui Guille să-mi povestească asemenea detalii intime.

– Călugărițele acelea sinistre de la Poissy nu ți-au spus nimic despre ce se întâmplă între un bărbat și o femeie?

Sigur că mă ținuseră într-o ignoranță totală. Călugărițele considerau că tot ce se afla în trupurile lor ascunse sub robele negre ținea de domeniul păcatului. Cunoștințele mele erau foarte generale, inspirate mai mult din comportamentul animalelor. În fața mamei nu voiam să recunosc. Ar fi crezut că este vina mea.

– Știu ce se întâmplă, am răspuns sec.

– Excelent! Era în mod fățiș încântată că povara instructajului nu cădea în sarcina ei, așa că se îndreptă spre cupele și carafa așezate pe bufet, turnă din lichidul roșu aprins și îmi întinse una dintre cupe.

– Bea! O să te ajute. Se zvonește că are experiență, așa cum trebuie să aibă orice bărbat la vârsta lui. A avut o tinerețe sălbatică, mânată de pofte lacome, a dus o viață notorie de desfrâu și depravare, se știe, până când s-a retras din genul acesta de tovărășii.

– Oh… Am sorbit docilă din vin, apoi i-am pasat cupa lui Guille. Nu voiam să beau.

– Să nu fii încăpățânată și nici să nu dai dovadă de o naivitate prost înțeleasă, Caterina.

Oare i-aș fi displăcut lui Henric dacă îi dădeam de înțeles cât de ignorantă sunt? Firicelul fragil de optimism de care încercam să mă agăț tocmai se uscase și murise.

– Ce anume este considerat naiv și nu trebuie să fac, madame? m-am forțat totuși să întreb.

– Să nu te ferești de el. Să dai dovadă de modestie feciorelnică. Să nu debordezi de apetit nesățios.

Modestie feciorelnică? Apetit nesățios? Nu înțelegeam nimic. Într-adevăr, puteam foarte ușor să mă feresc de el. O să mă rănească? Am vrut să cer detalii, dar întrebarea mi se părea din cale afară de naivă. Bănuiam că mi-ar fi spus că da, doar pentru că-i făcea mare plăcere să mă chinuie.

– Să nu stai ca o bucată de piatră cioplită! Înțelegi la ce mă refer, Caterina?

– Da.

– E bine. Tot ce-și dorește de la tine este un fiu – mai mulți chiar, pentru ca succesiunea să fie sigură. Dacă te vei vădi fertilă, dacă vei rămâne cu ușurință însărcinată, și nu văd nici un motiv pentru care n-ai semăna cu mine din punctul acesta de vedere, atunci va termina repede cu tine. Se încruntă, hotărâtă să îmi spună mai multe. Se aude că de la moartea tatălui lui și de la urcarea pe tronul Angliei a dus o viață de abstinență. Nu a mai fost condus de nevoi ale trupului. Nu se așteaptă de la tine să te comporți ca o târfă. Asta dacă nu cumva anii de castitate i-au întețit pasiunea, desigur… Se încruntă spre mâinile pe care și le ținea împreunate. Tot ce se poate. Cu bărbații nu știi niciodată la ce să te aștepți…

Groaza din sufletul meu crescu și mai mult. Cum aș fi putut vreodată să mă comport ca o târfă? Iar dacă și mama mea era nesigură…

– Ce nu se știe despre bărbați…? am îndrăznit să întreb.

– Dacă se dezlănțuie ca o bestie în pat.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Tot timpul este… neplăcut?

– Din experiența mea, da.

– Oh… Gaston are apetitul unei bestii? am întrebat-o eu, fără să stau prea mult pe gânduri, cu mintea la un anume curtean tânăr tăinuit în Hôtel Saint-Pol, și imediat am regretat. Îmi cer iertare, madame…

– Nu-ți șade bine să fii neobrăzată, Caterina, îmi făcu observație Isabella. Tot ce pot să-ți spun este că-i mulțumesc lui Dumnezeu că nebunia regelui l-a secat de toate aceste pofte. Și încă un lucru – dacă Henric își va aduce tovarășii în dormitor, să nu te sfiești. Ești o prințesă de Valois. Îl vom lega fedeleș de acest tratat pe regele ăsta mândru. Acum scoate-ți cămașa și bagă-te în pat… O ocoli pe Guille care stătea încă lângă mine, cu peria în mână, agitată ca un iepure. De dimineață să schimbi patul și să strângi așternuturile. Dacă vreunul dintre englezii ăștia mândri se îndoiesc de virginitatea fiicei mele sau de starea ei fizică necesară pentru a fi regina Angliei, petele de sânge ne vor sta mărturie.

Am închis ochii. Avea să mă doară.

– Da, Maiestate. Guille lăsă peria și trase pătura la o parte în timp ce scotea un săculeț mic de piele din sân. Îl desfăcu la gură și începu să presare suprafața imaculată cu plante care umplură imediat camera neaerisită cu un parfum intens.

– Ce faci acolo? o luă Isabella la întrebări.

– Pentru a fi siguri că va rămâne gravidă, Maiestate.

Isabella pufni.

– Nu-i nevoie. Fiica mea își va face datoria. Va purta în pântece un fiu pentru Anglia și Franța până la sfârșitul anului.

Nici n-aș fi cutezat să fac altminteri. Mi-am dat jos cămașa, m-am băgat sub pătură și am tras-o până la bărbie, după care am așteptat cu groază zgomotul pașilor lui, lipsită complet de încredere în mine.

Ușa s-a deschis. Mi-am ținut respirația și am închis ochii – mi-ar fi fost imposibil să îl întâmpin respectuos pe regele Angliei în timp ce zăceam dezbrăcată în pat – până am înțeles ce lipsea. Chicotele, glumele și gălăgia grosolană ale invitaților de sex masculin – nu se auzea nimic. Henric nu adusese pe nimeni cu el în afară de episcop, care dădea târcoale patului meu ca să stropească

așternuturile și pe mine cu apă sfințită – martoră uniunii noastre sfinte, și de un paj care așeză pe bufet o carafă poleită cu aur și căni asortate cu același model încâlcit, după care plecă pe tăcute. Episcopul se lansă într-o rugăciune pentru sănătatea și viața noastră lungă, iar eu i-am aruncat o privire pe sub gene lui Henric, care încă era îmbrăcat din cap până în picioare cu veșmintele de nuntă, și își ținea brațele pe lângă corp, capul plecat, concentrat la binecuvântare. Luminile lumânărilor se reflectau înmiit în bijuteriile care îi ornau pieptul și mâinile, strălucind cu fiecare răsuflare a lui.

Îmi doream să fi fost și eu la fel de calmă. Episcopul termină ce avea de spus.

– Amin, anunță Henric și îmi aruncă o privire fugară.

– Amin, am repetat eu.

Zâmbind cu o seninătate imperturbabilă, episcopul continuă să se roage și-și ridică mâna ca să facă semnul crucii, cerându-i lui Dumnezeu încă un dar pentru noi, sub forma unui fiu. Era în toiul discursului, dar am sesizat că Henric începuse să-și piardă răbdarea. Apoi își ridică privirea.

– De ajuns.

I se adresase destul de blând, dar cuvintele sfinte se opriră brusc, întrerupte în mijlocul propoziției. Era evident că ordinele lui se executau fără alte comentarii.

– Poți să pleci, îl anunță Henric. Să fii sigur că această uniune greu realizată va fi binecuvântată. Cu siguranță voia Domnului este să aducă pace și prosperitate țărilor noastre. Se duse spre ușă și îi pofti afară pe episcop, regină și pe Guille, cu o reverență plină de respect pentru fiecare. În sfârșit eram singură cu el.

L-am urmărit cât se plimba agitat prin cameră. A aranjat un pic perdeaua de la baldachinul patului, a ordonat altfel cupele și carafa pe bufet, după care a aruncat un buștean peste tăciunii care dădeau să se stingă. Mă așteptam să se apropie de pat, dar se opri și îngenunche în fața băncuței pentru rugăciuni cu mâinile împreunate, capul plecat din nou, ocazie cu care l-am putut studia mai bine. Ce știam despre acest bărbat, în afară de părerile celorlalți, mai ales ale Isabellei? Am ajuns la concluzia că foarte puține. Le-am enumerat în minte, constatând cu stupoare că nu îl flatau deloc ca bărbat pe noul meu soț.

Era serios. Nu zâmbea foarte mult, dar se însufleţea de fiecare dată când vorbea despre război și lupte. Cu mine se purtase frumos.

Manierele lui erau fără cusur. Își călăuzea pașii în funcție de cuvântul Domnului, dar și în funcție de impresia puternică pe care o lăsa asupra celorlalți. Nu insistase el să se căsătorească cu mine, respectând întru tocmai ritualurile de nuntă din Franța? Nu era niciodată exuberant și nici nu-și pierdea controlul. Nu arăta ca un bărbat care să se transforme într-o bestie în pat. Portretul îl arătase exact așa cum era. Uneori putea fi și mai chipeș: atunci când se entuziasma era de-a dreptul irezistibil de frumos.

Asta era tot ce puteam spune bazându-mă pe propriile observații? Henric.

I-am rostit numele în gând. Fratele lui îi spunea Hal. Eu îmi puteam permite să-l chem așa? Bănuiam că nu. Mi-ar fi plăcut să-i pot spune astfel, dar deocamdată nu-mi permiteam să i mă adresez decât cu formula „milord".

Henric făcu semnul crucii și aruncă o privire tăioasă în jur, conștient parcă de faptul că fusese scrutat cu mare atenție, iar eu mi-am coborât ochii, jenată ca un copil că fusesem prinsă. Se ridică și traversă încet camera. Doar când ajunse lângă pat și se așeză își lăsă privirea să alunece înspre mine. Am tresărit puternic când m-a luat de mână.

– Iar tremuri.

Spre ușurarea mea, îmi vorbise în franceză.

– Da.

– De ce?

Ce femeie nu tremură în noaptea nunții ei? Chiar nu înțelegea? Nu mi se păruse deloc indiferent. Am căutat un răspuns care să nu mă facă să par necuviincioasă.

– Mama mea spunea că îți vei aduce tovarășii cu tine, am spus. M-a avertizat că o să… mă rog, m-a avertizat.

– Chiar așa? Nu i-am adus, așa că poți să te liniștești. Expresia lui era în continuare gravă. Nu am crezut că ți-ai fi dorit să-i aduc.

– Este foarte frumos din partea ta… Nu mă așteptam la un asemenea gest de stimă.

– Nu. Nu frumos. Nu aveau ce căuta aici. Nu i-am vrut aici.

Mi-am dat seama cu o umbră de neliniște că nu avea legătură cu stima pe care mi-o purta, ci cu faptul că își urma propriile dorințe. De data aceasta ele coinciseseră, dar nu luase această decizie pentru că intenționase să mă facă să mă simt în largul meu.

– Ai fost foarte tăcută la banchet, remarcă el.

– Mama mea mă supraveghea foarte atent, m-a luat gura pe dinainte și iar am regretat când am văzut că ridică sprâncenele întrebător.

– Și asta conta atât de mult pentru tine?

– Da. Ei bine – ăsta este adevărul, conta foarte mult. Înainte să mă căsătoresc cu tine… Mi s-a părut că trebuie să fie nebun să mă întrebe ceva atât de evident.

– De ce?

Oare să fiu sinceră cu el? M-am decis să fiu, pentru că oricum nu mai conta.

– Pentru că are o voință de fier. Nu-i place să i se pună nimeni de-a curmezișul. Privirea lui era contemplativă, și m-am gândit că nu înțelegea ce încerc să îi explic. Simte nevoia ca ceilalți să i se supună… Am renunțat. Poate că mama ta este mai bună, am adăugat.

– Mama mea e moartă.

– Oh!

– Nu mi-o aduc aminte. Dar cea de-a doua soție a tatălui meu s-a purtat frumos cu mine. Pe chip îi apăru umbra unei emoții trecătoare. Se purta frumos când eram copil.

– Mai trăiește?

– Da.

– Vă mai vedeți?

– Nu foarte des acum.

– Cred că se purta frumos.

Nu se entuziasmase deloc, semn că existaseră oarece probleme între ei. Cu siguranță nu avea o relație strânsă cu această doamnă.

– Așadar, nu o vei putea înțelege niciodată pe mama mea, am spus.

– Posibil. Îmi luă mâna și o puse peste a lui, apoi îmi mângâie podul palmei cu degetul mare. Între sprâncene îi răsărise o cută mică. Dar regina Franței nu este aici acum. Nu mai are nici un drept asupra ta. Nu mai ai de ce să tremuri.

M-a făcut să râd, pentru că într-adevăr Isabella plecase și ce se întâmpla acum între noi nu mai era treaba ei și nici nu ar mai fi fost vreodată. Nu mai tremuram, ba chiar trebuia să recunosc că mă simțeam năpădită de un val greu de bucurie necunoscută încă. Libertatea era un lucru frumos, care îmbobocea în mine precum un trandafir.

– Eu am acum, declară Henric, toate drepturile asupra ta.

Ochii mi-au fugit imediat spre chipul lui. M-am oprit din râs, stânjenită de privirea lui directă și de faptul că nu zâmbea. Nu fusese o glumă. Oare dădusem peste un stăpân din cale afară de aspru?

– Mama mi-a călăuzit toți pașii în viață, am spus eu.

– Iar de acum încolo eu voi face acest lucru, a răspuns Henric. Dar nu îți va fi greu.

Mi-a dat drumul la mână, s-a ridicat și a plecat de lângă mine, iar eu nu știam ce să mai spun. Am încercat să îndrept discuția spre lucruri mai puțin serioase. Poate că Henric nu purtase niciodată discuții frivole. M-am agățat de un subiect comun, neputând să mă abțin să tac.

– În curând vom pleca în Anglia?

– Da. Vreau ca moștenitorul meu să se nască în Anglia.

Tocmai își scotea colanul cu rubine de la gât și îl așeza atent pe cufăr, apoi se așeză să-și scoată ghetele din piele moale.

– Mâine se va organiza un turnir în cinstea căsătoriei noastre, am remarcat eu în treacăt.

– Da. Răspunsul i se auzi înfundat pentru că în acel moment își trăgea tunica peste cap.

Am tresărit.

– O să participi și tu?

Își înălță privirea și-și deschise gura, vrând să comenteze ceva. Apoi scutură nehotărât din cap și spuse:

– Cred că da.

– O să te lupți în cinstea mea?

– Sigur că da. Tu vei fi invitata de onoare la toate turnirurile.

Mi s-a părut cam ciudată alegerea lui de cuvinte, dar totuși, pentru mintea mea simplă de femeie, ele contau cel mai mult în acel moment.

– Nu am rochii potrivite pentru a fi invitata de onoare a turnirului.

Atenția îi era concentrată la aranjatul sabiei și a cingătorii lângă colanul strălucitor.

– Păi n-ai rochia cu care ai fost îmbrăcată la nuntă?

Un răspuns tipic pentru un bărbat, dar nu avea de unde să știe.

– Nu o voi purta. Este împrumutată de la mama mea. Nu părea convins deloc de argumentul meu, așa că am încercat să găsesc altul. Este din Franța. Acum sunt regina Angliei.

Se opri, vădit surprins de răspunsul meu, și fu prima dată când izbucni în râs.

– Nu mai ai alte haine? Sigur…

– Rochia făcută special pentru prima noastră întâlnire a fost abandonată la Paris. Ne temeam că ne veți ataca și am plecat de acolo.

Se încruntă pentru că îi adusesem aminte de treburile neterminate de pe câmpul de luptă, dar apoi expresia i se înseninã.

– E clar că îți sunt dator cu o rochie. O să te trimit la locul potrivit…

– Mulțumesc. Discuția mergea pe un făgaș bun și mi-am umezit cu limba buzele uscate ca să continui. Aș dori o cană de vin. Aveam multe de spus. Vinul mă putea ajuta să mă eliberez de povara din piept și să-mi dezleg limba.

Își semeți bărbia, dându-mi de înțeles că arareori își turna lui însuși sau poate că se gândea la cererea mea îndrăzneață, dar se apucă totuși să-mi toarne într-unul dintre pocalele frumos încrustate, pe care mi-l înmână cu o plecăciune scurtă.

– Să nu-l arunci și pe-ăsta pe jos.

Mă așteptam să zâmbească dacă tot făcuse o glumă, dar nu zâmbi, ci se întoarse să-și toarne și lui.

– Doamnele din Anglia nu mă plac, l-am anunțat și am luat o gură de vin.

– Nu te cunosc.

Am mai luat o gură.

– Ziceau că mama mea e o târfă.

– Caterina… Aproape îmi oftase numele. Îl șocasem. Nu este frumos să repeți bârfele.

Am mai luat o gură, profund nemulțumită.

– Aș vrea să-mi aleg singură domnișoarele din suită.

– Pe cine ai alege? Sprâncenele deja i se ridicaseră atât de tare, încât dispăruseră pe sub păr.

– Nu știu, am recunoscut.

– Deja le-am ales eu pentru tine – pe câteva dintre ele le-ai întâlnit la banchet, observă el în treacăt. E mai bine să fie englezoaice, de vreme ce vei locui în Anglia. Lady Beatrice te va îndruma la început.

– Tu nu o să stai cu mine?

– Nu tot timpul.

Așadar, eram condamnată să-mi petrec timpul în compania acestei necunoscute, lady Beatrice. Speram că nu era chiar bruneta răutăcioasă. Am mai sorbit o dată din vin, iar căldura degajată de el îmi toropi vintrele, relaxându-mi mușchii încordați, în timp ce Henric se apucase să-și desfacă haina cu mișcări agile.

– Pot s-o păstrez pe Guille?

– Cine mai e și asta?

– Servitoarea mea personală.

– Dacă vrei.

Îi era indiferent.

Henric continuă să își scoată hainele până când rămase în pantalonii imaculați și strâmți pe care îi purta pe dedesubt.

M-am concentrat nervoasă asupra licăririlor vinului din cupă și m-am chinuit să mai pun o întrebare.

– Cum o cheamă pe mama ta vitregă?

– Ioana. Din Casa de Navarra.

– O voi întâlni? Trăiește la curte?

– Nu. Trăiește într-un loc retras. Sănătatea ei este șubredă. Făcu o mică pauză și se opri lângă pat, dominându-mă cu prezența lui masivă. Caterina… Se părea că Henric nu dorește să vorbească despre lady Ioana și am avut impresia că e ușor agitat. Mama ta, înțeleaptă și experimentată cum este, ți-a zis la ce să te aștepți? Imediat mi-am mutat privirea spre chipul lui, iar căldura liniștitoare a vinului dispăru ca prin minune și nu fu pentru prima dată când mi-am dorit ca mama să fi fost mai discretă în privința legăturilor ei amoroase. Mă întristasem, dar nu aveam de gând să pretind că știu ceva ce habar nu aveam. Simțeam cum mă las pradă fricii care mă învăluia precum o ceață de iarnă care ia cu asalt pajiștile inundate și reci.

– Nu, am declarat. Mi s-a părut că a oftat din nou. A zis că ești atât de experimentat încât nu contează că eu nu știu nimic și că am fost crescută la mănăstire. Mi-a venit dintr-odată să îl scutur bine de toată stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Eram nervoasă – și băusem vin –, așa că devenisem indiscretă. Aș fi făcut orice să amân momentul în care se băga lângă mine în pat. Acum tremuram ca varga și nu mă mai puteam controla. A zis că ai dus o viață desfrânată, înainte de a fi încoronat, așa a zis, și că ai renunțat la compania…

– N-ar trebui să dai crezare tuturor vorbelor pe care le auzi, a replicat el pe un ton calm, dar mi se părea că l-am supărat oarecum.

– E adevărat? l-am întrebat.

– Ce să fie adevărat?

– Că ai renunțat la compania prietenilor tăi. Eu nu avusesem niciodată prieteni pe care să-i pot abandona.

– Da. A trebuit. Compania lor nu-mi aducea nimic bun.

Am băut din nou, îmboldită de curajul de fațadă pe care îl afișam, iar capul începu să mi se învârtă puțin din pricina vinului de Bordeaux.

– Dar eu? Eu îți aduc ceva bun?

– Bineînțeles.

– O virgină dintr-o familie regală cu o zestre de o valoare inestimabilă.

Privirea lui îmi scrută cu precauție chipul.

– Nu știam că o să discutăm politică.

– Nu știu despre ce altceva am putea discuta. Am epuizat toate subiectele.

– Și ai băut prea mult vin, după părerea mea. Îmi luă cupa din mână, dar vorbele îi fuseseră blânde.

– Nu cred că m-am îmbătat, mi-am dat cu părerea. Ar trebui să vorbesc despre altceva?

– Nu trebuie să vorbești deloc, mai zise el și stinse lumânările.

Îmi plăcea că era întuneric. A fost, mă refer la momentul în care am devenit cu adevărat soția lui Henric, o experiență pe care nu eram deloc sigură că aș fi dorit să o repet. Singurul lucru care mi se păruse bun fusese că se terminase repede.

Ce-mi mai aduc aminte din acea noapte?

În primul rând, durere – greutatea trupului lui peste mine, aproape strivindu-mă de pat. Dar nu asta simțeau toate virginele din lume? După aceea urmaseră tot felul de senzații care mai de care mai neplăcute ce mă făcuseră să intru în pământ de rușine: mama care avea să-și primească așternuturile pătate, iar eu care speram ca la un moment dat, după mai multe episoade de acest gen, să mă obișnuiesc. Și îmi mai amintesc cât de tare m-au copleșit căldura, felul în care îi alunecau mâinile pe mine, palmele lui bătătorite, momentul în care pusese stăpânire pe mine. Corpul lui puternic de soldat, cu mușchi oțeliți în luptă, care nu ținuse deloc seama de neputința mea de a ține ritmul cu el. Apoi tăcerea aceea ciudată, spartă doar de gemetele lui Henric în momentul în care își satisfăcuse pofta. Henric nu mi-a adresat nici un cuvânt. Nu-mi aduc aminte ca vreunul dintre noi să fi simțit cu adevărat vreo plăcere. Concluzia pe care am tras-o după a fost că era o chestie cât se poate de vulgară și lipsită de frumusețe.

Bine, dar la ce te-ai fi așteptat? mă frământam în timp ce Henric se retrăgea, dându-se la o parte de pe mine pentru a-și cufunda fața în perna alăturată. Mă așteptasem la un pic de romantism, ca în cântecele trubadurilor, la câteva cuvinte duioase, chiar dacă n-ar fi fost adevărate, care să-mi stârnească emoție. La mângâieri, săruturi

pasionale, încurajări tandre, nu la un asalt tăcut, efectuat cu o precizie rece, menit să ajungă direct la scopul propus. Mi-ar fi plăcut ca măcar să îmi spună pe nume. Nu cred că ceream prea mult.

Poate așa știau englezii să facă dragoste. Poate că în timp mi s-ar fi părut mai acceptabil. Poate la un moment dat aș fi ajuns chiar să-mi placă. Nu speram cu adevărat că va veni acea clipă, dar experiența pe care o trăisem fusese lamentabilă și trebuia să învăț din abilitățile lui Henric. Merita o soție care să poată învăța să devină ceea ce-și dorea el.

În cazul în care mă așteptam la un schimb de cuvinte tandru după această tărășenie – și m-am așteptat –, m-am înșelat amarnic și de data asta. Henric s-a dat jos din pat, s-a afundat într-un cufăr – unul dintre sipetele lui personale ce fuseseră aduse în cameră –, apoi a aprins o lumânare și a îmbrăcat o haină lejeră tivită cu blană de samur și damasc roșu. Și-a prins o cingătoare cu rubine și agate strălucitoare, și-a plimbat degetele prin păr ca să și-l aranjeze cât de cât, apoi și-a întors privirea spre mine și spre cearșaful pe care îl țineam strâns sub bărbie.

– Somn ușor. M-a mângâiat pe păr și s-a aplecat să mă sărute ușor pe frunte, singurul sărut din acea noapte. Mâine vei avea nevoie de toate forțele. O să fie o zi lungă…

Asta fusese tot? Mă părăsea fără să-mi spună nimic? Voiam să știu cel puțin dacă mă considera o soție care îl putea satisface. Nu puteam să-l las să plece fără să știu.

– Henric… A fost prima dată când i-am rostit numele cu voce tare. Am fost… am fost…? Nu știam ce cuvinte aș fi putut găsi.

– Ești exact cum mi te-am închipuit că vei fi, gingașa mea soție, mi-a răspuns el, apoi mi-a sărutat părul de la tâmple și i-am simțit buzele calde, infinit mai tandre, iar inima mi-a bătut lung și încet.

Ușa s-a închis în urma lui, lăsându-mă îngrozitor de pustiită, căci nu mă așteptasem, în naivitatea mea, să îmi petrec această noapte singură. Poate că de fapt nu îi fusesem deloc pe plac și doar se străduise să fie politicos în stilul lui rece. Sau poate că îl satisfăcusem; pur și simplu nu lăsa să se înțeleagă. Ce l-ar fi putut face să fie la fel de pasional ca atunci când discuta despre asedii eficiente sau mutări de trupe în poziții de atac? Crezusem că știu. Poate dacă rămâneam gravidă ar fi devenit mai entuziast.

M-am rugat să rămân, și încă repede.

Cineva ciocăni cu discreție în ușă, iar Guille își făcu apariția, după ce probabil stătuse în apropiere, pentru orice eventualitate. Veni încet spre pat, făcu o reverență, după care ne uitarăm una la alta. Cam de aceeași vârstă cu mine, mică de statură și elegantă, cu o fire pragmatică ce mie îmi lipsea, Guille era cea mai bună prietenă pe care o aveam. Simțeam că experiența ei de viață era cu mult mai impresionantă decât a mea.

– A fost mulțumit, milady?

– Așa a zis. Am dat cuverturile la o parte și mi-am plimbat mâna peste cearșaful pătat cu sânge, suficient cât mama să se declare mulțumită. Și-a obținut dovada că am fost virgină, în ciuda reputației mamei mele.

– O să mă ocup eu, milady. Începu să robotească în jurul meu, turnă apă călduță din urcior în lighean și aranjă lucrurile la locurile lor. Veți fi mai fericită ca soție a lui Henric.

– Cred că da.

– Regele vă place, îndrăzni ea.

Această constatare personală mă luă prin surprindere și nu am știut ce să-i răspund. Am cugetat bine, punând în balanță pe de o parte grija pe care mi-o arăta, pe de alta lipsa de entuziasm. Poate pur și simplu nu îl cunoșteam suficient sau poate nu avusesem niciodată parte de afecțiune. Acum nu eram în stare să recunosc acest gen de emoții.

– Cred că da, am spus. M-a sărutat înainte de a pleca.

– Dumneavoastră îl plăceți pe el, milady?

– Da, am răspuns. Cred că îl iubesc. Aveam nouăsprezece ani.

– E bine, zise ea, aranjând așternuturile curate în jurul meu. E bine când soția își iubește soțul.

– Dar cred că am băut prea mult vin, i-am mărturisit.

– Nu vă condamnă nimeni pentru asta, milady. Regele Angliei este, după părerea mea, o persoană rece și retrasă, dar cum ar putea să nu iubească o lady atât de frumoasă ca dumneavoastră…?

Emoțiile lui Henric erau prea complicate pentru a putea fi înțelese cu ușurință. Am căscat și am ațipit în cele din urmă, mulțumită de ziua care se terminase. Experiența mea ca soție fusese cea mai frumoasă din toată viața mea și aveam promisiunea unei rochii noi pentru a doua zi, când aveam să-mi ocup locul în tribuna engleză ca mireasă aleasă de Henric. Aș fi putut chiar să n-o invit pe mama mea să mă însoțească. Urma să mă bucur de turnir ca regină a Angliei și aveam să îi ofer lui Henric răsplata pentru că lupta în cinstea mea.

Aveam să-l recompensez ca învingător – cum de altfel era tot timpul. Trebuia să învăț engleză ca să pot conversa cu domnișoarele din suita mea britanică.

Cred că am adormit zâmbind, cu gândul la ultima lui mângâiere, la ultimele lui cuvinte.

„Ești exact cum mi te-am închipuit că vei fi, gingașa mea soție."

Capitolul 3

Lumea din acea primă dimineață din viața mea de femeie măritată s-a dovedit cu totul ieșită din comun. Am fost trezită din somn de o conversație în surdină purtată de Guille și un oaspete. Am tresărit și am dat să mă ascund pe sub pleduri, în cazul în care Isabella venise să mă interogheze, dar vocea cealaltă se stinse, iar pașii se îndepărtară, înainte ca ușa să se închidă. Ușurarea pe care am simțit-o a fost la fel de reconfortantă precum o cupă cu vin roșu.

Mi-am adus aminte cum îmi luase Henric pocalul din mână și m-am îmbujorat.

– Ce este? am întrebat eu din vârful patului.

– Un dar de nuntă, milady.

Imediat m-am ridicat în capul oaselor. Am aruncat o privire plină de încântare către obiectul pe care îl ținea în brațe.

– De la regele Angliei, milady, adăugă.

M-am dat jos din pat să văd ce este.

– Nu e nouă, milady.

– Cum e posibil?

Nu-mi păsa. Probabil stătuse prin cuferele vreunei doamne englezoaice, pentru că avea o croială englezească, dar era, fără îndoială, simbolul noii mele vieți. Guille trase și înnodă șnururi și panglici până când mă simții cu adevărat minunată în rochia albastră-aurie din damasc, cu faldurile ei grele prinse într-o cingătoare brodată și cu mâneci ample care măturau podeaua. Regina Isabella nu purtase niciodată o rochie atât de maiestuoasă. Era o rochie nimerită pentru o sărbătoare. Am rămas în picioare cât mi s-a împletit și învelit părul într-un voal diafan de aur, cu inima plină de recunoștință pentru doamna necunoscută care mi-o trimisese.

– Să vă dau cu puțină culoare în obraji, milady, mă sfătui Guille. Nu-i bine să vă duceți așa palidă la turnir.

M-am supus, nerăbdătoare să fiu cu el, să îi simt încă o dată stima ce mi-o purta. Să vorbesc din nou cu el, așa ca în noaptea trecută. Mi-am admirat silueta în oglindă, buzele și obrajii înfrumusețați cu o nuanță delicată. Se gândise la mine, își făcuse timp să îmi ofere ceva aproape de inima mea. Ascultase cu luare aminte nemulțumirile mele ridicole și nu uitase. Inima îmi cânta de bucurie.

– Păreți fericită, milady.

M-am gândit înainte să răspund.

– Cred că sunt. Nu recunoșteam această emoție, dar dacă mulțumirea profundă se chema fericire, înseamnă că așa și eram. Am nevoie, am adăugat eu cu nerăbdare, de o mănușă. Neapărat îmi trebuie una.

– Pentru ce, milady?

– Ca să i-o dau lui Henric drept recompensă. Astăzi va lupta pentru mine. Și va câștiga. Îmi plăcea cum îi suna numele pe buzele mele. Voiam să fie mândru de mine că stăteam în balcon, îmbrăcată ca o regină, și îl încurajam să câștige.

M-am așezat pe marginea unui scaun și nu m-am mișcat din loc ca să nu șifonez broderiile complicate, cu urechile ciulite la orice sunet din afară. Oare trimitea pe cineva după mine? Sau poate venea chiar el să mă conducă…

Timpul trecu pe nesimțite.

– Va veni după mine? Încercând să îmi potolesc tremurul firav de nervozitate, mi-am apăsat degetele pe coapse.

– Eu zic că da, milady.

– Da. Sunt neprețuită pentru el. Așa mi-a spus.

Am luat o gură de bere, am ciugulit de pe platoul aflat la îndemână o bucățică de pâine cu friptură, dar fără poftă. Mintea îmi fugise deja la blazoane, flamuri și cavaleri curajoși. Și la Henric.

– Se ține pe pajiștile de dincolo de râu, am spus, în timp ce îmi scuturam firimiturile de pe degete. Or să ridice niște pavilioane acolo, deși cred că au terminat deja treaba. Eu o să am un balcon al meu, de unde voi vedea totul. N-am mai participat niciodată la un turnir, m-am destăinuit. Am simțit un nou val de furnicături pe ceafă. Când o să vină? I-auzi… Am ciulit urechile la zgomotul din ce în ce mai tumultuos care răzbătea prin ziduri și prin geamurile groase. Poate e Henric…

Nu mai aveam stare să rămân locului, așa că am traversat camera pentru a privi spre intrarea din curte. Era plină de oameni, trăsuri

și cai, flamuri cusute cu embleme în culori vii, o scenă plină de agitație febrilă.

– Uite-l…

Inima îmi bătea cu putere. Așa cum stătea în capul scărilor care duceau de la intrarea principală la mulțimea adunată, înalt, suplu, având capul întors spre Bedford și Warwick cu care discuta, și spre toți ceilalți prieteni ai lui englezi, Henric reprezenta tot ce mi-aș fi putut dori vreodată de la un soț. De la un iubit. Făcu un gest larg cu o mână și în același timp râse de răspunsul pe care i-l dăduse Warwick. Pe chip i se citea aceeași concentrare pe care o remarcasem și când își plănuia atacurile împotriva fortăreței de la Sens.

Captivată de această imagine, mi-am lipit fruntea de geam, iar mișcarea mea îi atrase atenția și își ridică privirea. I-am făcut cu mâna. Am crezut că se uită la mine, așa cum speram, dar își îndreptă atenția către fratele lui.

Mâna mi-a coborât încet.

– Nu m-a recunoscut, am spus eu.

– Poate că nu v-a văzut. Este foarte ocupat, milady.

– Sigur. Asta e…

M-am întors să mă mai uit o dată. Erau învăluiți în razele soarelui, ce se reflectau argintii în armura lui. Mi-am dat seama că mulțimile din curte nu erau deloc dezordonate. Era o scenă animată, organizată și disciplinată: un detașament de soldați călare, arme care se încărcau în căruțe. În fiecare minut se mobilizau și mai mulți oameni.

Gura mi s-a uscat când am înțeles ce se întâmpla.

– Nu mi se pare că sunt pregătiri pentru turnir, am zis încet. Mi se par pregătiri de război. Aveam dreptate. Nu era o trecere în revistă obișnuită a armelor. Henric pleca la război. Mi-am înhățat fustele voluminoase și am luat-o la fugă.

– Milady…

– Mă părăsește… am mai apucat să-i spun. În clipa următoare îmi croiam drum prin mulțime, refuzând să mă dau bătută din cauza înghesuielii, cu Guille protestând în urma mea, până când am ajuns la locul în care se afla Henric. M-am desprins din mulțime și am urcat treptele, izgonind un câine care încerca să atragă atenția stăpânului său. Eu aveam nevoie de mai multă atenție din partea lui.

– Milord… am încercat să îi atrag atenția. Stătea cu spatele la mine și tocmai răspundea comentariului făcut de lordul Warwick. Milord… L-am atins încet pe braț.

Henric se roti pe călcâie, iar râsul îi dispăru subit de pe buze.

– Ce cauți aici? m-a întrebat. N-ai ce căuta aici.

O lovitură care mi-a înghețat sângele în vene. Un ordin cât se poate de categoric. Nu voia să fie întrerupt. Nici măcar nu îmi spusese pe nume.

– Pleci, milord? Vocea îmi era nesperat de calmă. Bine măcar că nu-mi putea vedea inima zbătându-se nebunește în piept, mai ceva ca ritmul obsedant al unei tobe.

– Da. Du-te de aici și așteaptă în salon. Vin să-mi iau rămas-bun de la tine în scurt timp.

Să-și ia rămas-bun!

– Dar voiam să…

– Nu acum. Trase aer în piept. Știam că încearcă să se calmeze, dar nu voiam să fiu lașă. O îndrăzneală ciudată iscată din senzația de spaimă că mă va părăsi puse stăpânire pe mine.

– Aș vrea să știu ce se întâmplă…

Sunt sigură că a văzut cât de frământată eram, pentru că vocea îi deveni sensibil mai puțin aspră și își reluă într-o oarecare măsură politețea obișnuită.

– Nu ar trebui să fii aici, milady. Voi veni la tine când o să pot, spuse el și îi făcu semn lui Bedford. John, condu-o pe soția mea înapoi în salon.

Deja înhățase un document din mâna unui paj care sosise cu răsuflarea tăiată și prăfuit din cap până în picioare. Rupse pecetea și îl parcurse repede, iar buzele i se strânseră tot mai tare pe măsură ce îl citi, uitând cu desăvârșire de mine. Am simțit că m-am îmbujorat de rușine pentru că fusesem pusă la punct atât de vehement. Și faptul că știam că avusese motiv să se enerveze mă durea. Nu trebuia să fiu acolo: o femeie n-avea ce căuta în mijlocul soldaților care se pregăteau de luptă. Parcă o și auzeam pe Isabella. Mă purtasem prostește, fără nici o limită. Așa ceva nu se cădea din partea unei soții, a unei regine.

Nu l-am mai așteptat pe Bedford să mă însoțească, ci am pornit-o orbește înapoi. Trebuia să-mi țin capul sus. Nimeni nu trebuia să vadă cât de plăpândă și umilită eram și, cel mai important, nu trebuia să las să se înțeleagă că nu știusem nimic de schimbarea lui de plan. De ce nu îmi spusese nimic? Nu ar fi trebuit să-mi spună, în loc să mă lase să cred că turnirul avea să aibă loc, așa cum se vorbise? Am înghițit în sec ca să-mi opresc puhoiul de lacrimi care amenința să curgă, supărată atât pe mine, cât și pe Henric. Trebuia să învăț să am mai multă demnitate. Trebuia să învăț să acționez cu sânge rece.

M-am strecurat pe lângă peretele salonului pentru a nu sta în drumul celor care veneau și plecau, apoi m-am întors în ambrazura ferestrei în care stătusem. Guille veni lângă mine.

– Vă puteți întoarce în cameră, milady. Ar fi cel mai bine…

Nu voiam. Voiam să iau singură decizii, indiferent cât de nesemnificative, indiferent cât de neobișnuită eram să le iau, drept pentru care am rămas acolo în toată gloria mea festivă și inutilă, ca o bucată de marmură sculptată, cu inima împietrită. Rece și nesigură, cu toată fericirea de mai devreme stinsă deja în memorie, chinuită de o întrebare care nu-mi dădea pace: de ce nu îmi spusese? Pregătirile astea de război nu veniseră în urma unei decizii pripite. Știuse. Știuse și când îi mărturisisem ca o naivă cât de încântată sunt de turnir. De ce nu-mi spusese atunci adevărul, de ce nu-mi spusese că turnirul nu va mai avea loc?

Pentru că nu-i pasă atât de mult de tine, încât să fie sincer cu tine. Așa i-a fost mai ușor, a preferat să nu dea explicații de ce trebuie să te părăsească a doua zi după căsătorie. Era singurul răspuns care avea o noimă. Nu îi păsa de mine, nu îi păsa de Caterina. Orice soție care ar fi avut originea mea nobilă, care ar fi fost purtătoare a numelui meu și posesoare a zestrei mele ar fi fost destul pentru oricine. De ce să se justifice în fața mea dacă nu voia? Contam pentru el deoarece cu o semnătură pe un document îi adusesem o coroană și asta fusese tot.

Apoi l-am văzut apropiindu-se, urmat de paj și de doi ogari. Când a ajuns lângă mine nu mai avea nici o cută pe frunte, dar văzusem că în momentul în care se uitase în jur să mă caute din priviri, se încruntase.

– Ce se întâmplă? l-am întrebat eu de îndată ce a ajuns suficient de aproape cât să mă audă.

– Plec.

– Unde te duci?

– La fortăreața de la Sens.

S-a oprit în fața mea.

– De ce?

– Vreau să o ocup. Cred că făcusem o mutră mirată. Să o asediez.

– Astăzi nu trebuia să ne sărbătorim uniunea? Nu puteam și pace să mă abțin.

– Sunt lucruri mult mai importante de realizat, Caterina. Sens este sediul principal al simpatizanților Delfinilor. Trebuie neapărat să îl cucerim și să îl aducem sub comanda Angliei.

– Chiar astăzi?

– Da. Neapărat.

Nu cred că a înțeles motivul pentru care îl luasem la întrebări. De ce nu mi-ai spus? Singura întrebare pe care nu am îndrăznit să i-o pun, pentru că știam că răspunsul nu-mi va fi pe plac.

– Cred că știu ce se așteaptă astăzi de la mine, am preferat să spun. În ciuda apăsării pe care o simțeam în permanență în piept, i-am înfruntat privirea, uimită de îndrăzneala mea, dar nu aveam de gând să mă las dată la o parte ca o bătaie de cap nedorită. Eram soția lui și o prințesă de Valois. Această zi, conform tradiției, trebuia să fie a mea, iar situația de la Sens nu putea reprezenta acum o urgență atât de mare pentru Henric. Mi-am păstrat tonul jos și rece. Se așteaptă să îmi sărbătoresc mariajul. Acum înțeleg că nu voi avea parte de asta. Consider că ar fi trebuit să fiu anunțată din timp. Astă-noapte nu mi-ai spus nimic. Și m-ai expediat din curte de parcă aș fi fost cea mai mare povară pentru tine. Să nu care cumva să îndrăznești să-mi spui că decizia de a porni la război a fost luată în dimineața asta.

Henric înclină capul, iar petele intense de culoare din obrajii lui începură să se estompeze.

– Fără îndoială a fost un gest regretabil din partea mea, a replicat el cu bățoșenie. Îmi cer iertare, milady, dacă te-am ofensat.

O scuză mai bună nu puteam spera să primesc – și am simțit că nu se scuza prea des –, dar ăsta nu era un motiv. Îl vedeam că este nerăbdător, că și-ar dori să fie în altă parte, să se implice în pregătirile de război și să facă diverse lucruri.

– Cât timp vei fi plecat?

– Este o campanie militară. Mi-e imposibil să știu.

Mi-aș fi dorit să nu-mi dea chiar așa de clar de înțeles că situația era peste puterea mea de înțelegere.

– Și eu? Îmi era tare greu să îl întreb așa ceva, dar ce anume se aștepta din partea mea? De unde era să știu dacă nu îl întrebam pe Henric? Trebuia să stau la Troyes și să aștept vești? Să cos și să mă rog ca o nevastă bună, care își trăiește zilele cu frica că soțul ei a fost rănit sau poate chiar ucis. Exact la asta cred că se gândea. Bănuiesc că vrei să rămân aici.

– Nu. Mă vei însoți.

Apăsarea din piept mă părăsi pentru o clipă.

– Să te însoțesc? La Sens?

– Sigur. Ești soția mea și împreună avem o datorie de îndeplinit. Trebuie să oferim un moștenitor pentru Anglia și Franța. Nu trebuie să permit ca eforturile nechibzuite ale Delfinilor să îngreuneze o necesitate de ordin politic. Se înclină în fața mea. Voi da ordine ca pe durata călătoriei să beneficiezi de tot confortul…

Parcă mă pocnise în moalele capului și am tresărit. Așadar supușenia mea nu era nimic altceva decât o *necesitate politică*, o obligație de a-mi demonstra fertilitatea marca de Valois și un subiect care se putea discuta în gura mare în prezența pajului și a servitoarei mele… Nu aveam ce face, așa că mi-am întins poalele rochiei de împrumut într-o reverență formală.

– Mă simt onorată să te însoțesc.

Henric făcu o plecăciune.

– Bine. Bună ziua, milady.

Stăteam din nou singură în nișa de la geam, nefericită și dezamăgită, și îl urmăream trecând printre soldați și servitori. M-am prăbușit în scaunul de lângă fereastră.

La ce te așteptai? E în război. Un război împotriva fratelui tău. Sigur că e cu mintea la altceva. Chiar te așteptai să-și petreacă ziua cu tine?

L-am observat traversând salonul, uitându-mă după el cu ochii pierduți. Ajuns lângă ușă, privi peste umăr. Se opri și îi făcu semn pajului să o ia înainte, după care se întoarse prin mulțime, care se dădea din calea lui să-i facă loc să treacă.

M-am ridicat. Acum ce mai voia să-mi spună? Poate că se răzgândise și ajunsese la concluzia că ar fi fost mai bine dacă rămâneam la Troyes. Fruntea îi era încă împovărată de gânduri, dacă puteam considera asta vreun semn.

– Milord…?

Henric își scoase mănușile de armură, i le dădu lui Guille și mă luă de mâini.

– Te-am abandonat – și vreau să-mi cer iertare, îmi spuse. Am greșit. Amândoi trebuie să acceptăm că vor fi și vremuri când o să uit că am o soție. Nu încerc să-mi găsesc scuze, Caterina, dar uneori chestiunile de război vor fi pe primul loc. Nu te voi răni și nici nu te voi face să te simți mai puțin prețuită decât ești pentru mine. Nu am vrut să te întristez astă-noapte. Erai așa de entuziasmată de ziua de astăzi… Vor fi și alte turniruri, îți promit. Și te-am gonit pentru că îmi pasă de siguranța ta. Înțelegi? Oftă și, în sfârșit, îmi zâmbi. Cred că nu m-am purtat cu tine cum se cuvine. Sunt absorbit

de gânduri, poate egoist – spune-i cum vrei. Îți cer să mă ierți, draga mea soție.

– Înțeleg… te iert, negreșit. Scuzele lui, sinceritatea profundă a cuvintelor și expresiei sale m-au uluit.

– Vreau să fii cu mine în săptămânile următoare.

– Vreau mult să fiu cu tine… i-am răspuns.

– O să ne cunoaștem mai bine.

Henric m-a sărutat apoi pe buze și a făcut o plecăciune cu mâna pe inimă. Nu va ști niciodată cât de mult mi-a vindecat acel gest toate îndoielile. Aceasta era explicația pe care dorisem cu disperare să mi-o dea, precum și recunoașterea faptului că aveam dreptul să o cer. La rândul meu, trebuia să accept că războiul era ca o amantă cu pretenții la timpul și atenția lui Henric; așadar eu, soția lui, trebuia să învăț să-mi temperez nevoile. Durerea pe care o îndurasem de dimineață începuse să se estompeze, făcând loc unei noi percepții asupra rolului meu în căsnicie, și anume că trebuia să fac tot posibilul pentru a clădi această nouă relație, alături și împreună cu Henric. Henric nu se gândise la mine pentru că nu putuse, dar când eram împreună, zi de zi, în luna noastră de miere…

Am luat mănușile lui de la Guille – Henric le uitase – și am mângâiat cusăturile și pielea garnisită cu nestemate, după care le-am înmânat unui paj care trecea pe acolo și căruia i-am poruncit să le ducă proprietarului lor regal. Da, aveam șansa să ne cunoaștem mai bine. Eram în al nouălea cer.

Ocazia pe care o aveam să îmi dovedesc fertilitatea nu era o chestiune simplu de realizat, dar aveam la dispoziție un fel de lună de miere. Pentru că ne aflam în război, urma să stau într-o tabără militară. Henric, proaspăt încoronat ca regent al Franței în numele tatălui meu și conducând atacul împotriva fratelui meu, Carol, mă luase cu el ca pe un fel de echipament militar. Am asistat la capitularea orașului Sens – o chestiune care s-a desfășurat rapid pe parcursul a doar șapte zile – în iunie. Instalat confortabil într-unul din corturile de campanie, Henric nu avea timp de mine, deși m-a informat despre victoria repurtată asupra fortăreței. Nu și-a făcut timp nici pentru a mă vizita în pat, în scopul procreării unui urmaș. Trăiam într-o permanentă stare de neliniște. Va veni Henric? Dacă nu, însemna că îi displăcusem într-o manieră pe care nu o cunoșteam. Purtam pe umeri povara tulburătoare a imaturității. Stăteam și coseam, încercând să port conversații cu domnișoarele

din alaiul meu, care nu-şi dădeau nici ele silinţa cine ştie ce. Mă feream de ele. Mai ales de lady Beatrice, bruneta plină de viaţă, posesoarea unei limbi ascuţite şi a unei rochii albastre-aurii din damasc, cu mâneci largi şi lungi, acum una dintre însoţitoarele mele. Îi înapoiasem rochia.

– Este foarte frumoasă. Îţi mulţumesc pentru generozitate, dar trebuie să o primeşti înapoi. Nu am avut ocazia să o port, îi explicasem eu într-un stil bombastic.

Reverenţa ei fusese executată perfect, zâmbetul atotştiutor. Toată lumea ştia ce ocazie ratasem. Apoi am strâns totul şi ne-am mutat la Montereau şi Melun, unde spre satisfacţia şi surprinderea mea, Henric, mai hotărât ca niciodată să aibă un moştenitor după o perioadă îndelungată de abstinenţă, construise o locuinţă pentru mine, departe de zgomotul ghiulelelor de tun, dar aproape de cortul lui. Aşadar fusesem primită din nou în braţele lui puternice. Incursiunile lui frecvente au fost scurte şi eficiente pe parcursul celor patru luni cât a durat cucerirea oraşului Melun. Niciodată nu stătea cu mine mai mult de o oră, dar în timpul acela beneficiam de toată atenţia lui. Întotdeauna era gentil cu mine. Ca să-şi compenseze într-un fel plecările precipitate, poruncise ca la răsăritul şi la apusul soarelui menestrelii englezi să-mi cânte câte o oră cele mai alese melodii.

Mă bucuram mult mai mult de muzică decât de asalturile experte, dar rapide asupra trupului meu. Nu reuşeau să trezească în mine decât o dorinţă de care voiam să scap cât mai repede cu putinţă. Îmi regretam răceala şi mă consideram singura răspunzătoare pentru ea, dar nu puteam face nimic să o remediez, şi cu cât îmi făceam mai multe griji, cu atât era mai rău. Ca să fiu sinceră faţă de noul meu soţ, nici nu cred că observase ceva. Poate că nu avea ocazia în timpul acela limitat în care îşi permitea să îşi împlinească îndatoririle conjugale. Niciodată nu m-a criticat. M-a impresionat tare mult când a poruncit să se aducă două harpe din Anglia.

– Mi s-a spus că ştii să cânţi la harpă, mi-a zis el şi a pocnit din degete către pajul meu, care a îngenuncheat de îndată ca să-mi ofere în dar unul dintre instrumentele extraordinare.

– Aşa este. Am fost surprinsă şi plăcut impresionată că îşi făcuse timp să observe că ştiu să cânt, dar şi să aranjeze ca instrumentele să fie livrate din Anglia.

– Fratele meu, John, mi-a spus. Henric îşi trecu precum un cunoscător degetul mare peste corzile celeilalte harpe. Şi eu mă pricep,

a zis el, schițând un zâmbet când am ridicat mirată din sprâncene. Mai am și alte preocupări în afară de război, Caterina. Poate o să cântăm ceva împreună.

Ideea lui m-a făcut să roșesc, dar apoi m-am simțit dezamăgită. Am fi putut să ne întâlnim sufletele în muzică, dacă Henric și-ar fi făcut timp să-și mai treacă mâna deasupra corzilor. În luptă, mâna lui era fermă. Muzica și soția erau însă în cea mai mare parte a timpului lipsite de importanță pentru el.

Și cu toate astea, nu eram complet ruptă de lume în singurătatea mea. Într-o zi am cunoscut un tânăr cu doar câțiva ani mai mare ca mine, cu o statură robustă, privire hotărâtă și ochi spălăciți, care nu se potriveau deloc cu părul ondulat care îi ajungea până la umeri. A fost adus în fața ușii mele sub pază militară.

– Lady Caterina. A făcut o plecăciune însoțită de cel mai dulce surâs, iar escorta l-a lăsat brusc în sarcina mea. Îmi cer iertare pentru că mă aflu aici. Mi s-a ordonat să rămân.

– Cine sunteți? l-am întrebat. Era evident că el mă cunoștea.

A mai executat o plecăciune plină de înfloriturі.

– Sunt James Stewart.

– Da?

– Regele Scoției.

– Oh! Habar nu aveam. De ce vă aflați aici?

– Bănuiesc că nu v-a spus, așa-i? Am clătinat din cap că nu știam nimic. Pentru că sunt prizonierul soțului dumneavoastră.

– Serios?

James mi-a explicat apoi cum piraților englezi îl luaseră prizonier de pe o corabie care plecase din Scoția către Franța, fiind încredințat regelui Angliei, iar de atunci fusese captiv, pentru că era prea periculos să se întoarcă în Scoția. Acum însă, când naționalitatea și titlul nobiliar erau un avantaj în Anglia, fusese escortat din Londra pe frontul de luptă, unde primise ordin de la Henric să ceară supunere mercenarilor scoțieni care luptau pentru Delfini. Să le pretindă, ca rege al lor, să depună armele.

– Și v-au ascultat? l-am întrebat eu fascinată, imaginându-mi-l pe individul acesta plin de viață adresându-se conaționalilor săi aflați de partea cealaltă a baricadelor.

– Părerea mea este că nu. Și de ce-ar fi fost de acord? Ei sunt plătiți ca să lupte, nu vor să îmi recunoască autoritatea. Henric nu a fost din cale afară de încântat. James nu mi-a părut deranjat în mod deosebit de faptul că regele nu fusese mulțumit de serviciile lui,

ca să nu zic mai mult. Paisprezece ani am fost prizonier în Anglia – de la doisprezece ani, mi-a explicat el. Trebuie să gândesc în perspectivă, milady.

Nu prea înțelegeam mare lucru, nu știam care este situația între Anglia și scoțieni.

– Nu sunteți păzit prea bine, am observat. N-ați putea evada?

– Și cum aș putea să ajung înapoi în Scoția fără ajutorul cuiva din Anglia?

– Și așa, o să rămâneți toată viața prizonier? Mi se părea o situație extrem de neplăcută. Henric nu vă va elibera niciodată?

James Stewart scutură ușor din umeri.

– De unde să știu? Probabil o va face doar în anumite condiții.

– Și care sunt acestea?

– Încă nu le știu.

Îl admiram pentru sângele rece. Mi-aș fi dorit să fiu și eu așa.

– De vreme ce amândoi ne aflăm aici pentru nu se știe cât timp, v-aș putea fi de vreun ajutor, lady Caterina? m-a întrebat regele James.

M-a cucerit cu râsul lui sarcastic.

– Ați putea să-mi țineți de urât, Sir. Povestiți-mi despre Anglia.

– Părerile mele sunt părtinitoare. Reprezint dușmanul și sunt prizonier, lady Caterina.

Îmi plăcea din ce în ce mai mult de el.

– O să aflu mai mult de la dumneata decât de la domnișoarele mele din suită. Și te rog să-mi spui pe nume.

– Atunci și tu trebuie să-mi spui pe nume.

Și uite-așa, mi-am făcut primul prieten din viața mea.

– O să-mi placă să trăiesc în Anglia? l-am întrebat eu, mai neliniștită acum de mii de ori, dat fiind că acel moment se apropia. James îmi descrise palatele mărețe de la Windsor și Westminster, impresionantul Turn al Londrei, locuri pe care nu peste multă vreme aveam să le consider acasă.

– De ce nu? Englezii sunt destul de simpatici. Sunt cam reci și atâta vreme cât au ceva de câștigat de pe urma ta te vor sprijini. Mai degrabă te tolerează decât să te placă.

– Cred că Henric mă tolerează. Șocată, mi-am acoperit gura cu palma. Nu asta am vrut să spun… Să nu mai zici la nimeni… Cât de nesăbuită fusesem! Câtă neghiobie din partea mea să spun ce-aveam pe suflet! M-am uitat nervoasă la James. Oare avea să mă considere îngrozitor de necioplită?

Dar James îmi întoarse privirea, dintr-odată foarte serios.

– Va face mai mult decât să te tolereze. Se va îndrăgosti de tine – când va reuși să scape de obsesia lui pentru lupte. Eu te-aș iubi dacă ai fi soția mea.

M-am înroșit ca focul și mi s-a pus un nod în gât.

– Da? Știam că sunt prea sinceră, dar nu puteam să nu răspund unui compliment atât de neașteptat. Ce drăguț din partea ta…

I-am zâmbit și el mi-a răspuns cu un surâs, iar din acel moment a devenit o prezență binevenită în reședința mea de pe câmpul de luptă, l-a care s-a adăugat sosirea doamnei Alice Botillier, a soțului ei și a fiului lor adult, amândoi aflându-se în serviciul lui Henric. Rolul ei se încadra undeva între infirmieră și menajeră, iar postul îi fusese aranjat de Henric pentru a avea grijă de sănătatea mea și de mine mai ales după ce aveam să rămân gravidă. Aspră și acidă, îmbrăcată din cap până în picioare în negru și cu o scufie apretată albă pe cap, semăna cu o femeie care depusese toate jurămintele sfinte, dar prezența ei îmi făcea plăcere, deși primele cuvinte pe care mi le adresase fuseseră destul de caustice.

– Nu ai suficientă carne pe oase, milady, să hrănești un leu flămând. Dacă vrei să ai un copil, atunci trebuie să mai pui pe tine.

– Dacă vreau să am un copil ar trebui să-l văd mai des pe soțul meu, am replicat eu îmbufnată. Henric lipsise aproape o săptămână.

Alice își țuguiase buzele.

– Bănuiesc că face ce poate. În această situație.

Am luat-o ca pe un avertisment că ar trebui să-mi țin gura și să nu-l critic niciodată fățiș pe soțul meu erou. Loialitatea englezilor față de regele lor era dăltuită în granit asemenea statuilor cu priviri goale de la Westminster Abbey. Alice mi-a interpretat tăcerea ca pe un acord și mi-a administrat o infuzie de spilcuțe, florile albe care se adună de pe lângă garduri.

– Dacă regele dorește să-și planteze sămânța, atunci pământul trebuie să fie bogat și puternic ca s-o poată crește.

M-am cutremurat din pricina mirosului urât.

– Bea tot! O să-ți încălzească pântecele și sângele. Numaidecât vei rămâne grea.

În momentele de acalmie dintre asedii, Henric îmi făcea vizite scurte. Mă rugam cu fervoare să rămân grea.

– Ești fericită aici? m-a întrebat el, în timp ce își trăgea ghetele și se întindea peste pat să-și ia sabia. Nu mai pierdea timpul și cu dezbrăcatul, că tot n-aveam prea mult la dispoziție.

Fericită? Nu cred că eram, dar nici nefericită nu eram. Singură, da, mai puțin însă când mă aflam în compania guralivului rege scoțian. Mă acomodam în salturi cu limba engleză, după cum ar fi spus James.

– Nu sunt nefericită, i-am răspuns, regretând că eram atât de nervoasă, dorindu-mi să fiu mai vorbăreață în prezența cutezătorului meu soț.

– Bine. N-aș fi vrut să fii nefericită.

Vorbele lui avură efectul unei dezmierdări și încurajată de ele i-am atins încheietura mâinii. Henric își plimbă mâna pe părul meu.

– Copilul te va face fericită, a subliniat el, iar după un moment de pauză a mai adăugat: Nu te temi de mine, așa-i?

– Să mă tem? Obrajii mi se îmbujorară contrariați.

– Până acum nu mi-am bătut nici o nevastă.

Umorul lui era cam negru, dar am râs și m-am întins să îl sărut pe obraz. Henric a părut surprins. Gura îi exprima fermitate, îmbrățișarea îi era puternică, și își abandonă sabia și orice gând de a reveni la luptă, iar felul în care mă poseda acum era mai mult decât măgulitor.

– Roagă-te pentru un fiu, Caterina. Roagă-te pentru un moștenitor al tronului Angliei.

Iar eu mă rugam fierbinte. Mă mai rugam și ca Henric să se îndrăgostească în mod miraculos de mine, iar eu să pot să râd cu el și să-i pot îndeplini cea mai aprigă dorință. Pe când eram prinsă în gânduri luminoase despre viitor, Melun cedă în cele din urmă. Jubilam, așa că am îndurat băuturile cu gust oribil preparate cu mare grijă de Alice. Într-o zi, când tocmai despachetam harpele, a sosit Henric.

– Mâine plecăm, m-a anunțat el.

– Unde mergem? În Anglia?

Dintr-odată, am simțit o dorință de nestăvilit să-mi văd țara cea nouă. Să mă stabilesc în noua mea casă unde să-mi cresc copiii și unde să am timp să duc o viață normală de femeie căsătorită, chiar dacă eram regină. Henric, neatent la întrebarea mea, citea o scrisoare care abia sosise.

– Mergem în Anglia? am insistat.

– Mai întâi la Paris, mi-a răspuns. Ochii îi străluceau. Cred că mi-a remarcat expresia melancolică pentru că, spre mirarea mea, și-a încolăcit o mână în jurul taliei mele și m-a tras mai aproape, îngropându-și chipul în părul meu.

– O să-ți placă să te întorci acasă, la Paris. Ne vom sărbători victoria și vom organiza un spectacol pentru locuitorii lui. M-a sărutat pe gură cu pasiune, parțial pentru mine și probabil și pentru victorie. Iar după aceea ne întoarcem în Anglia. Ne vom celebra triumful. Poate vom avea și un copil pe care să-l sărbătorim.

Îmi vorbise cu inima voioasă, în timp ce îi simțeam pulsul sub palmă și am avut senzația că în mine încolțește o bucurie nouă. Presimțeam că între noi se va naște o dragoste care se va maturiza și dezvolta odată cu noi. Acesta avea să fie adevăratul început al căsniciei mele, în Anglia, când aveam să petrecem mai mult timp împreună și să ne cunoaștem. Am râs, iar râsul meu l-a făcut pe Henric să zâmbească.

– Îmi face o deosebită plăcere să merg în Anglia. Sunt sigură că în curând voi simți primele mișcări ale copilului.

Capitolul 4

Londra, Anglia: februarie 1421

– Nu vreau să respect acest obicei, milord. Aș fi vrut să-mi fii alături…

– Nu ai nici un motiv să te emoționezi atât de tare, Caterina.

Întâia noastră sfadă pe pământ englezesc. Întâia noastră ceartă serioasă, pentru că în loc să-mi ascund gândurile, cum făceam de obicei, spusesem primele cuvinte care îmi veniseră în minte.

– Tu ce o să porți pentru această ocazie? îl întrebasem, surprinsă că Henric se îmbrăcase cu o tunică și niște pantaloni neprotocolari, iar eu eram înveșmântată din cap până în picioare în leoparzi, flori de crin și hermină. Stăteam în fața lui cu brațele deschise pentru a-mi afișa găteala, în timp ce el se bucura de micul dejun cu un apetit nestăvilit în camera noastră privată. O oră întreagă le luase domnișoarelor mele de onoare – Beatrice, Meg, Cecily și Joan – să mă îmbrace. Acum eram singură cu Henric.

– Nu ai și tu un rol de jucat?

– Nu. Henric își ridică privirea de la platoul cu friptură de vânat, atent tăiată. Eu nici nu vin.

– De ce?

– E ziua ta. Nu vreau să te pun în umbră.

M-am încordat pentru că mă apucase un tremur nervos. Trebuia să fac față acestui calvar teribil de una singură. Deja îmi transpirase fruntea și simțeam sudoarea prelingându-se pe șira spinării pe sub haina grea de blană. Eram în stare să mă descurc în fața unei audiențe atât de mari cu aceeași seninătate pe care o afișa Henric? Nu prea îmi venea să cred.

– Dacă te-aș ruga să vii cu mine, am încercat eu să-l fac să se răzgândească. Vrei, te rog?

Henric a clătinat din cap.

– Așa e tradiția. Regele nu asistă la încoronarea reginei sale.

– Dar nu vreau să respect obiceiul, milord. Aș vrea să fii lângă mine…

Vocea îmi tremura, înfiorată de senzația pe care o resimțeam în momentele de teamă, acum provocată de perspectiva de a înfrunta singură atâtea ore de ceremonie. Henric observă asta imediat.

– Nu ai de ce să fii atât de emotivă, Caterina.

– Sunt o fire emotivă.

Mă simțeam de parcă urma să fiu abandonată într-un loc rece și neprietenos, ca un miel dus la tăiere. Îmi părăsisem țara în care mă născusem cu inelul de la sora mea, portretul lui Henric dăruit de lordul John și cu dorința fierbinte de a mă face apreciată în ochii soțului meu. La început mă bizuisem pe Henric, dar avea și el treburile lui și un stil propriu de a le rezolva. De abia pusesem piciorul pe pământ englezesc, că toate mi se desluşiseră foarte clar. M-a lăsat la Canterbury, pentru a se duce să îmi pregătească recepția din Londra. Îmi doream să nu se ducă. Preferam să mă lipsesc de ceremonie și să stau cu el. Presiunea constantă față de prezența și apariția mea, precum și stăpânirea de sine de care trebuia să dau dovadă mă speriau tare.

Henric și-a așezat cu grijă cuțitul lângă platou, continuând apoi să se joace cu el în timp ce ofta.

– Domnișoarele din suită vor fi lângă tine și te vor sprijini.

Avusesem destul de-a face cu ele cât să pot răspunde cu promptitudine.

– Domnișoarele din suită pufnesc și mă batjocoresc pentru lipsa mea de încredere.

– Prostii, Caterina. Nerăbdarea se acumula ca un nor de furtună pe fruntea lui Henric. Sunt doar niște servitoare. Ți se vor supune.

– Dar nu mă plac.

– Nu trebuie să te placă. Părerile lor nu contează.

Știu că sună ridicol, dar îmi venea să plâng. Ziua aceasta extrem de importantă fusese distrusă de lipsa mea de încredere în forțele proprii și de neputința de înțelegere a lui Henric. Bucuria mea se pierdea cu rapiditate între cele două.

– Frații mei îți vor sta alături. Arhiepiscopul va face tot ce trebuie făcut. Iar tu, Caterina, îți vei juca rolul la perfecție. Henric se ridică în picioare, luă teancul de documente așezate lângă farfurie – niște înscrisuri superbe gravate în aur – și se îndreptă spre ușă. Se opri în

prag și se uită în urmă. Deja suntem căsătoriți de șase luni. A venit clipa să te prezinți cu mai multă autoritate regală. Henric păși afară din cameră, apoi se opri să mai adauge: Ai o datorie față de țara asta ca regină și ca soție a mea. Este timpul să îți duci la îndeplinire această datorie. Din toate punctele de vedere.

Era o acuzație pentru că nu reușeam să rămân însărcinată. Fusese totodată și un ordin, spus cu o răceală precisă, care mă lăsase afundată într-o stare ciudată și prostească. Eram considerată nerecunoscătoare, pentru că fusesem smulsă din obscuritate și făcută regină a Angliei, bucurându-mă de toate prerogativele oferite de rangul și statutul meu. Cu toate astea, conduita englezească era o chestiune lipsită de căldură. Toate ceremoniile erau extraordinar de rigide și formale, mai ales că soțul meu nu putea sta lângă mine pentru a-mi insufla din grația și încrederea lui. Oare aveam să mă obișnuiesc vreodată? Crescusem închisă între zidurile de la Poissy și nu participasem niciodată la un eveniment atât de important în ochii curții.

– Îmi voi îndeplini îndatoririle. Nu încape nici o îndoială. Problema este că nu vreau să fiu singură acolo, m-am adresat eu umerilor lui îndreptați și spatelui rigid.

Henric nu mă auzi. Sau preferă să mă ignore.

Banchetul de încoronare, care ar fi trebuit să îmi umple sufletul de mândrie, nu făcu decât să îmi scoată și mai tare în evidență nevrednicia. Ocupam locul de onoare și zâmbeam invitaților mei, gândindu-mă doar la cine era prezent și cine nu. Toți acei membri aristocrați ai familiei regale engleze, nobili și prinți englezi, prelați, aveau să facă parte din existența mea de acum încolo, aveau să-mi direcționeze viața. Viața mea nu îmi mai aparținea.

Trebuia să fiu a Angliei. Tras la față, cu ochi tăioși, iuți și șireți ca de vulpe, era unchiul lui Henric, un bărbat foarte apropiat de toți frații Plantagenet. Mă primise călduros, ca pe o nepoată, și mă încredințase de intențiile lui bune. Cred că fusese sincer, dar îl percepeam ca pe un om cu o ambiție foarte mare, care nu ar fi lăsat pe nimeni să-i stea în cale. Avea o privire tare șireată. M-a bătut pe mână și m-a încurajat.

În stânga mea stătea James, tânărul rege al Scoției. Dragul de James. Necuviința lui degajată era ca un balsam pentru inima mea chinuită.

Am încercat să nu privesc de cealaltă parte a mesei pentru a evita privirea lordului Humphrey, duce de Gloucester, unul dintre

numeroșii frați ai lui Henric, ușor de recunoscut după trăsăturile tipice familiei, în special nasul și fruntea, mai puțin după gură, care avea o expresie acră. În ciuda zâmbetului său fals, știam că mă antipatizează. Poate pentru că eram franțuzoaică. Sau pentru că eram fiica mamei mele. Eu mă feream de el, iar el mă trata cu răceală.

Singura figură pe care o căutam și nu o găseam era a reginei moștenitoare Ioana, mama vitregă a lui Henric. Poate că lipsea dintr-un motiv întemeiat. Poate sănătatea îi era șubrezită. Eram hotărâtă să îl iscodesc pe Henric…

Banchetul a început. Și pentru că eram în Postul Mare, toate felurile excelente de mâncare aduse spre delectarea noastră erau compuse în exclusivitate din pește. Somon și cod, cambule și raci. Morun gătit cu melci de mare, un preparat special, potrivit unei regine. Iar după fiecare dintre cele trei feluri principale, o delicatesă preparată în cinstea mea, dulciuri care stârneau strigăte de admirație. O figurină care mă reprezenta ca Sfânta Caterina așezată printre îngeri, totul confecționat cu dibăcie din marțipan, o alta cu mine ținând o carte. Speram că Sfânta Caterina să stăpânească mai bine tabla de materii decât mine. Apoi încă o Sfântă Caterina împreună cu vârtelnița ei teribilă și cu fusul într-o mână, cu coroane și flori de crin din aur și cu un leopard ridicat în două labe, ce mă făcu să râd.

Unde era Henric, să se bucure împreună cu mine de aceste clipe? Nu era aici, pentru că această zi îmi era dedicată în totalitate și nu se cădea să mi-o eclipseze cu prezența lui. Schimbul de replici, din ce în ce mai repezite din partea lui și din ce în ce mai disperate din partea mea, îmi stricase toată plăcerea.

Oh, îmi doream să am mai multă încredere în mine. Coroana grea încrustată cu pietre prețioase de pe capul meu nu mă ajuta cu nimic. De ce nu aveam încrederea lui Beatrice, care râdea și se fandosea cu un cavaler aflat la dreapta ei? Cum era posibil ca proaspăt încoronata și miruita regină a Angliei să aibă limba atât de împleticită? Am început să ciugulesc din platoul cu țipari prăjiți și crochete din calcan. Am mâncat doar simbolic, după care, atunci când a sosit următorul fel de mâncare, langustă în sos auriu, am lăsat lingura din mână. Fapt care a stârnit o dezbatere deloc subtilă despre motivele pentru care nu aveam poftă de mâncare. Era posibil să-l port în pântec pe moștenitorul Angliei? Nu, nu era. Capacitatea mea de a rămâne însărcinată începuse să ridice probleme.

*

– Ești extraordinară, Caterina.

Henric, care rămăsese la Turn, sări în picioare în momentul în care grupul nostru restrâns intră în cameră râzând și comentând în gura mare. Își abandonă cupa de vin ca să mă apuce de umeri cu mâinile lui puternice și să mă sărute pe obraji. Încântată de accesul lui de admirație manifestată spontan, i-am întors zâmbetul, iar toată neliniștea care se adunase în mine pe parcursul întregii procesiuni se risipi odată cu mantia de hermină pe care Beatrice o luase ca să o păstreze pentru viitoarea ocazie. Rar se întâmpla ca Henric să fie atât de laudativ la adresa mea, așa că era de apreciat.

– Cred că n-am făcut nimic greșit, am răspuns eu, plină de speranță, în timp ce mâinile lui îmi coborau de-a lungul brațelor pentru a se împreuna cu degetele mele. În inima mea care tânjea după afecțiune țâșni plină de speranță o bucurie imensă.

– Te-ai comportat cât se poate de natural, m-a asigurat John.

– Ai fost plină de grație, Maiestate! mă lăudă râzând și James.

Humphrey nu a spus nimic, făcându-și de lucru cu pocalele cu vin de Bordeaux.

– Ai fost o regină magnifică, adăugă episcopul Henric. Ai fi fost mândru de soția ta, Hal.

– Păi, sunt. Henric dăduse uitării gâlceava noastră de dimineață și era în toane bune, aducându-mi aminte de prima noastră întâlnire, când ochii îi licăriseră de admirație pentru mine. Și una mai frumoasă ca tine nici că puteam găsi. Nu ți-am spus eu încă de la început că îmi vei fi o soție extraordinară?

Mi-a sărutat degetele, apoi buzele. Era mândru de mine. Mai mult decât recunoscătoare, mi-am stăpânit inima care îmi bătea cu putere și mi-am simțit întregul trup fremătând de dragoste față de omul acesta. Doar el putuse să vadă dincolo de fațada mea de fragilitate. Alături de el aveam încredere în mine. Îmi puteam ține capul sus.

– Oh, Henric…

Nu știu ce i-aș fi putut spune astfel încât să-mi vină ușor să-mi depun dragostea la picioarele lui, dar nu am mai apucat să rostesc nici un cuvânt pentru că Henric mi-a dat drumul la mâini și s-a întors către John.

– Să discutăm despre ce se va întâmpla mâine…

– Episcopul spunea că vom continua să facem progrese, am intervenit eu, încă sub imperiul emoțiilor. Poporul englez mă va cunoaște.

– Mâine plec, spuse Henric și-mi aruncă o privire fugară, apoi luă cupa oferită de Humphrey.

Plec…

Stomacul mi se strânse, dar expresia îmi rămase impasibilă. Regina Angliei trebuia să dea dovadă de stăpânire de sine.

– Eu ce voi face? am întrebat precaută. Zâmbetul îmi era bine întipărit pe chip.

– Rămâi aici. Intenționez să fac înconjurul regiunii vestice. Iar după aceea mă duc la… Am închis ochii pentru o clipă, știind că discuția era dedicată mai mult fraților și unchiului său decât mie. Trebuie să fiu văzut, după ce am petrecut atât de mult timp în Franța. Și sper ca loialitatea lor să se materializeze sub formă de bani. Armata ne mănâncă în mod constant banii – poate vei organiza o comisie de împuterniciți ai regelui care să vină din spate pentru a primi împrumuturi oferite de bună voie – sau poate nu chiar de bună voie? E neapărată nevoie să cerem bani în Parlament.

– O să mă ocup eu, se oferi Humphrey.

– Pot să vin și eu? întrebă gânditor James.

Henric clătină din cap.

– Rămâi în Londra.

Așadar și el fusese respins. De vreme ce nu mai avea nici un rost să rămân să asist la o discuție care se îndrepta spre politică și război, mi-am ascuns dezamăgirea și am pornit în pas vioi către ușă.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor…

Henric își ridică privirea din lista pe care i-o înmânase Humphrey cu împrumuturile deja promise. Imediat lăsă lista deoparte și mă prinse din urmă.

– Iartă-mă, Caterina. Sunt un zevzec, și taman astăzi după un eveniment în care ai strălucit. Zâmbetul îi era strâmb. Știu că până acum ai înțeles deja că atunci când sunt concentrat pe următoarea campanie, uit de nevoile celor din jurul meu. Zâmbetul îi era și mai amar, și mai mișcător. Nu te voi abandona cu desăvârșire, zise el. Am făcut planuri să mi te alături la Kenilworth. De acolo vom porni împreună spre nord. O să ne bucurăm de o lună de miere oarecum târzie, fără grija bătăliilor și a asediilor. Ți-ar plăcea?

– Oh, da…!

Toată bucuria mi-a revenit dintr-odată. Așadar nu mă respingea complet din viața lui. Dacă puteam călători împreună și nu era prins cu pregătirile de război, dacă aș fi putut fi genul de soție pe care și-o

dorea și îi arătam că îl iubeam, atunci ar fi început și el să mă iubească. Știam că o să mă iubească într-o zi.

Henric a venit la mine în noaptea aceea și a intrat fără să ciocănească, iar eu l-am întâmpinat cu bucurie. Și-a dat hainele jos și și-a domolit nevoia cu aceeași eficiență și viteză ca de obicei.

– Rămâi cu mine, l-am invitat. Rămâi cu mine pentru că mâine mă vei părăsi.

– Nu pot, Caterina. Nu în noaptea asta. După ce facem unele progrese, o să stau. Acum am însă prea multe pe cap.

Iar eu eram o grijă în plus.

– O să-ți fie dor de mine? l-am întrebat candid. O să-ți fie măcar un pic dor de mine?

M-a privit mirat.

– Sigur. Nu ești tu mireasa pe care mi-am dorit-o dintotdeauna?

– Așa sper, am răspuns.

– Ești, nu încape nici o îndoială.

Cu un sărut pe buze, un zâmbet și o plecăciune grațioasă, ce nu se potrivea defel cu halatul lui, Henric m-a lăsat să sper că tot ce-mi spusese era adevărat. Și cum probabil orice femeie s-ar fi gândit, mi-am pus și eu întrebarea dacă nu cumva Henric, chipeș și atotputernic, avea o amantă. Oare se ducea din patul meu în brațele uneia dintre servitoarele de la palat care îl putea desfăta cu dezmierdări languroase? Mă îndoiam; nu aveam nici o rivală pe pământ. Cu destinul lui Henric oferit în dar de la Dumnezeu, cu obligațiile pe care le avea față de Anglia și cu viziunile lui despre cea mai puternică țară din Europa aveam eu de luptat. Nu aveam nici o șansă să ies vreodată învingătoare dintr-o asemenea dispută.

Sfântă Fecioară, ai grijă de mine. Îngenuncheată pe scăunelul meu de rugăciune m-am rugat cum nu mă mai rugasem niciodată. Dacă i-aș fi purtat în pântec moștenitorul pe care și-l dorea cu atâta înverșunare, atunci Henric m-ar fi recunoscut ca parte a viitorului lui de vis, și nu m-ar mai fi tratat ca pe o povară grea care trebuia dată la o parte ori de câte ori vremurile și nevoile o cereau.

– Cum poate rămâne o femeie însărcinată? am întrebat. Fiertura mult lăudată de spilcuțe a lui Alice nu avea nici un efect. Ce trebuie să fac ca să fiu fertilă?

Întrebarea a provocat o grămadă de sprâncene ridicate și guri căscate. Făceam bine că mă rugam, dar știam că trebuie să caut ajutor în altă parte. Eram hotărâtă să îl obțin.

Peste grupul pestriț al domnișoarelor din alaiul meu care coseau și citeau în acea după-amiază târzie se așternuse liniștea.

Le provocasem un șoc? Reginele Angliei nu puneau asemenea întrebări intime? Știam că m-am înroșit ca racul, dar curiozitatea îmi era mult mai mare decât rușinea. Ele – însoțitoarele mele – mă trataseră tot timpul cu răceală, de când ne stabilisem pe teritoriul lor. Senine, se simțeau în largul lor printre ritualurile de la curte, și eram convinsă că mă batjocoresc pentru lipsa mea de aplomb. Respectuoase în cea mai mare parte a timpului, pentru că nu ar fi îndrăznit să se comporte altfel față de soția regelui, nu aveau nici un fel de căldură față de stăpâna lor din altă țară. Îmi era greu să le înțeleg. Nu aveam nici o prietenă printre ele. Neștiutoare în arta împrietenirii, nu dispuneam de vreun model pe care să îl aplic la curte pentru a-mi câștiga simpatia.

Acum însă era o situație presantă. Aveam nevoie de un sfat.

Meg își țuguie buzele.

– Aveți șolduri foarte înguste, milady, în mod cert. Poate fi o problemă pentru sarcină.

Mi-am strâns pumnii, ascunși bine în mătasea moale a rochiei mele. Așadar, era vina mea că nu puteam avea copii. Poate chiar era, dar auzisem disprețul din răspunsul formulat cu grijă.

– Maiestatea Sa este capabilă, milady, remarcă și Beatrice. Toate știau, desigur, cât de des venea Henric în dormitorul meu.

– Da. M-am înroșit și mai tare.

– Sora mea e de părere… zise Joan, cea mai tânără dintre companioanele mele, cea mai prietenoasă dintre ele. Sora mea e de părere că dacă măcinați testicule uscate de porc mistreț și amestecați pulberea cu vin și-l beți, rezultatele sunt excelente.

– Avem testicule de porc mistreț? m-am trezit eu întrebând, descurajată de acest sfat.

Liniște. Pauză. Apoi domnișoarele din suita mea izbucniră în hohote de râs, făcându-mă să mă simt nu tocmai în largul meu. Mi se părea că mă priveau cu milă chiar și după ce Alice le mustrului bine.

– Am auzit de existența unui asemenea leac, Joan, dar nu e de nici un folos. Sau poate te oferi să te duci să vânezi un mistreț pentru noi? Și poți s-o iei și pe Beatrice cu tine. Uitătura ei ar ucide un ditamai animalul de la 20 de pași. Cred că putem veni cu idei mai bune. Dacă veți avea în permanență o nucă în coajă cu dumneavoastră, milady, pântecul se va întări și va fi mai fertil.

– Să mâncați alune, sunt bune împotriva nebuniei.

Am înghețat, iar obrajii îmbujorați mi s-au albit la auzul acestei jigniri neașteptate. Trupul mi se chircise la gândul chinuitor că Cecily mă atacă atât de personal. Erau chiar atât de rele? M-am întors spre ea, gata să-mi apăr tatăl.

– Cecily, gata! Beatrice îmi sărise în ajutor. Nu așa ar dori mama ta să te porți. Îți sugerez să faci niște mătănii înainte de cină și să te rogi la Sfânta Fecioară să-ți dea mai multă smerenie. Alice se întoarse spre mine cu compasiune și-mi oferi și ea un sfat.

– O să vă îndesăm niște frunze de răculeț pe mâneci. Iar dacă veți mânca semințe de floarea-soarelui, milady…

– Iar tu, Cecily, să te rogi ca membrii familiei tale să nu fie niciodată atinși de o minte fragilă, continuă Beatrice să o certe pe domnișoara impertinentă. Este o cruzime să-ți bați joc de cineva care este atât de grav afectat. Știam însă că loialitatea lui Beatrice era îndreptată mai mult înspre Henric și către moștenitorul care întârzia să apară, mai puțin spre mine.

– Iertați-mă, milady. Cecily își coborî privirea în fața mea.

– Îți mulțumesc, i-am spus lui Alice și i-am zâmbit lui Beatrice, fără să-mi pierd din demnitate.

– E doar un început, m-a alinat Alice, apoi a continuat cu severitate: Iar cârdul ăsta de păsări croncănitoare n-ar trebui să-și râdă de o femeie cu o asemenea problemă.

Însoțitoarele mele pufniră în fața mustrării și râseră prin colțuri, chiar dacă știau că le aud.

Nu, nu mi-am făcut prietene printre doamnele de la curte.

Cred că la Leicester l-am ajuns din urmă pe Henric. Sau poate la York. E posibil să mă fi întâlnit cu el la Beverley. De fapt nici nu mai știu dacă am ajuns la Beverley. Îmi aduc aminte că Henric m-a luat în brațe din lectică, întâmpinându-mă cu mare căldură, iar după aceea am trecut dintr-un oraș într-altul, orașe pe care nu le cunoșteam și despre care îmi aduc aminte prea puține, unde locuitorii se înghesuiau pe străzi să ne ovaționeze, să ne sărbătorească organizând banchete, spectacole, oferindu-ne cadouri generoase din aur și argint. Erau foarte fericiți să îl vadă și să-l celebreze pe regele lor pe care nu-l mai văzuseră demult. Și bineînțeles pe soția lui franțuzoaică. Henric și-a păstrat buna-dispoziție peste tot, le-a primit mărturisirile de loialitate cu vorbe binevoitoare, înainte de a le cere taxe și sprijin armat pentru următorul război. Știam ce

avea de gând Henric. Cum să nu știu ce avea de gând, când eram însoțiți mereu de lăzi de documente, împachetate în căruțe care hodorogeau în urma noastră? Dar Henric zâmbea și făcea plecăciuni în fața mea, îmi spunea bună dimineața și se interesa de sănătatea mea.

După eșecul meu de a-i îndeplini speranțele în acea ultimă noapte din Turnul Londrei, Henric își reluase locul în patul meu cu o frecvență debordantă, dorința lui de a avea un moștenitor depășind până și interesul pentru bonurile de tezaur din vistieria țării. Mă săruta cu tandrețe și îmi acorda o atenție cavalerească, iar eu mă simțeam în largul meu și din ce în ce mai bine cu el.

– Sunt mândru de tine, Caterina, îmi spusese el nu doar o dată, când îl ajutasem să-i convingă pe cetățenii unui oraș oarecare să depună bani în vistieria regală.

– Mă bucur, îi răspunsesem.

Henric mă sărutase pe gură.

– Știam eu că vei fi o soție destoinică.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, plină de bucurie. Acesta era genul de apropiere pe care o căutasem. Când și-a făcut timp să mă însoțească pe frumoasele străduțe ale York-ului către Catedrala Minster, nu-mi venea să cred ce norocoasă eram. Henric era binevoitor cu mine, iar eu fericită când mă ținea de mână și mă prezenta drept neasemuita lui soție.

Dar la Beverley – sau poate la York – a intervenit o schimbare neplăcută. Am văzut-o exact în momentul în care s-a produs. Stăteam într-o casă cu încăperi reci și incomode, care aparținuse Bisericii, iar scrisorile curgeau din zori, în timp ce ne luam micul dejun după slujba de dimineață. Nimic care să îmi atragă atenția de la perspectiva celor două ore în care trebuia să-i privim pe artiștii orașului punând în scenă o piesă scrisă chiar de ei. Noe și arca, plină cu toate animalele pământului – sau cel puțin cu o mare parte din ele, întruchipate de copii cu măști ai membrilor breslelor. Henric deschidea scrisorile una câte una, cu o mână manevrând eficient pâinea și friptura de vită, iar cu cealaltă netezind pergamentele șifonate de pe drum. Le citea repede, și fie zâmbea, fie mormăia, fie încuviința din cap, apoi le așeza în două teancuri mari, unul care trebuia rezolvat imediat, celălalt de aruncat la gunoi. Henric era fără doar și poate un om meticulos. Dar, la un moment dat, a ezitat. Mâna i s-a încleștat pe scrisoarea pe care o ținea. A lăsat cu mare grijă pâinea și scrisoarea pe masă, apoi și-a scuturat firimiturile

de pe degete. Nu și-a desprins ochii nici o clipă de pe cuvintele așternute.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, lăsând lingura la o parte. Liniștea lui nu prevestea nimic bun. Parcă n-aș fi zis nimic. Henric continuă să citească. Apoi o luă de la capăt. După ce termină, împături documentul și îl vârî la pieptul tunicii.

– Henric…? La vremea aceea deja nu mă mai adresam cu formalul „milord".

Henric și-a ridicat încet ochii spre chipul meu. Expresia nu i se schimbase cu absolut nimic, nici un mușchi nu îi tresărise, dar știam că veștile erau îngrozitoare. Întunecimea opacă a ochilor lui, care îmi aducea aminte de băltoacele negre-albăstrui care se formau sub cerul de iarnă din curtea casei în care îmi petrecusem copilăria, îmi spunea că ceva l-a nemulțumit sau îngrijorat. Buzele îi erau întredeschise, de parcă ar fi vrut să-mi spună ce îl frământa.

– E ceva periculos? l-am întrebat.

A scuturat din cap.

– Nu e nici un pericol. Nu. Parcă își revenise la viață, cu simțurile din nou alerte. Uită de pâine și de bucata de carne, își încleștă mâna pe cupa de lângă cot și dădu peste cap toată berea.

– Atunci ce s-a întâmplat, vești proaste?

Oricât s-ar fi străduit să ascundă ce simțea, ceva îi zdruncinase în mod neașteptat calmul.

Se ridică încet.

– Suntem așteptați de actorii de pantomimă să participăm la primirea oficială din dimineața asta. De parcă n-aș fi știut deja. Să fii gata la ora 11.

Ieși din încăpere fără să-mi mai spună sau să-mi explice ceva, iar eu l-am urmărit cu uimire. Ziua se scurse asemeni multor altora înaintea ei, când Henric, monarhul, pleca urechea la supușii săi loiali, îi încânta cu vorbe meșteșugite pentru pregătirile lor, complet lipsit însă de emoții. Arca lui Noe ar fi putut foarte bine să se scufunde cu toate animalele sub un val ucigaș, că lui Henric i-ar fi fost totuna.

– Henric… am încercat eu să deschid vorba când stăteam alături pentru a gusta din cărnurile de la banchetul oficial. S-a întâmplat ceva care te supără?

Nu-mi imaginam deloc ce-ar fi putut fi. Răspunsul evident era o răsturnare de situație a intereselor Angliei în Franța, dar asta ar fi condus imediat la convocarea Consiliului de Război, nu închiderea

într-o carapace. Era revoluție în Anglia? Dacă ar fi fost, n-am mai fi stat aici calmi să mâncăm friptură și să ciocnim pentru sănătatea gazdelor noastre, îmbrăcate încă în costumele cu care interpretaseră piesa de teatru. Exclusesem și această variantă.

– Absolut nimic, mi-a răspuns Henric, cu voce joasă, doar că friptura asta e cam tare. Te sfătuiesc să mănânci pește…

Am renunțat să mai spun ceva.

Henric nu m-a onorat cu prezența lui în acea noapte. Sperasem că va veni. Chiar nu-l puteam convinge să-mi spună ce avea pe suflet? Dar nu a venit.

A doua zi de dimineață, când trebuia să mergem la slujbă, m-am dus în capela privată pe care o folosisem în celelalte dimineți și am fost informată de unul dintre pajii regelui că slujba va fi ținută în catedrală cu o congregație din oraș. Am fost condusă acolo, unde l-am găsit pe Henric deja îngenuncheat, și, pentru că știam că am întârziat, am îngenuncheat și eu fără să mai spun nimic. A luat act de prezența mea cu o plecăciune scurtă din cap, aruncându-mi doar o privire, dar nici nu mai era timp de altceva pentru că muzica începu imediat, iar episcopul își ocupă locul din fața altarului. Sufletul îmi fu cuprins de o liniște ca de gheață, în timp ce cuvintele și gesturile atât de familiare ale preotului îmi învăluiau trupul, iar privirea îmi era copleșită de culorile intense ale marelui vitraliu dinspre răsărit. Albastru-lapislazuli și cobalt, roșu-sângeriu de rubine și granate. Totul era așa cum trebuia să fie. Sigur că toate erau în regulă. Nu mi-ar fi spus mie Henric?

Acum se înălțau rugi pentru Henric și Anglia, pentru mine, regina lui și…

Răsuflarea mi s-a oprit dintr-o dată, când am auzit vocea tunătoare a episcopului.

– Să ne rugăm pentru sufletul înălțat la ceruri al lui Thomas, duce de Clarence…

Thomas, duce de Clarence. Fratele lui Henric. Mort! Cum de fusese posibil așa ceva? Mi-am împreunat strâns palmele și m-am uitat spre Henric, dar privirea îi era îndreptată către altar.

– …ucis cu sânge rece în Franța. Să îl slăvim pe Domnul nostru pentru viața lui curajoasă și să ne rugăm pentru sufletul lui răpus…

Fratele lui Henric murise. Așadar acestea fuseseră veștile pe care le primise. Știuse cu o dimineață în urmă și nu îmi spusese nimic. În afară de suspiciuni și ostilitate, nu cunoșteam alte sentimente care ar mai fi putut interveni într-o familie în relațiile dintre frați, dar

Henric fusese extrem de apropiat de fraţii lui. Cum de nu îşi putea exprima durerea? Dacă Michelle ar fi murit, eu nu i-aş fi deplâns moartea? Nu aş fi putut să tac. Mi-aş fi plâns în hohote durerea, ca toţi din jur să o audă. Mi se pusese un junghi în piept, de abia mai puteam respira, iar emoţiile îmi erau date peste cap: eram tare mâhnită pentru Henric, dar de ce nu îmi spusese adevărul?

Slujba s-a încheiat, iar noi am ieşit unul lângă altul de sub bolta vastă a catedralei în curtea încălzită de soare, unde m-am oprit şi l-am apucat pe Henric de tunică.

– Ştiai de ieri, i-am spus. De când ai primit scrisoarea.

– Da.

– A fost ucis în luptă?

– Da. La Bauge.

Tăcu câteva clipe lungi, cu privirea aţintită la frunzele şi florile atent sculptate, presărate printre chipurile rânjite de piatră care decorau intrarea, dar nu cred că le vedea cu adevărat. Mintea îi era la Franţa, la frontul unde mândria englezească fusese călcată în picioare, iar unul dintre fraţii săi fusese răpus. Sub masca aceea implacabilă i-am citit durerea. Mai trebuia să întreb dacă oastea engleză fusese înfrântă?

– A fost…?

– Am fost înfrânţi, a răspuns el sec mutându-şi deodată privirea spre chipul meu. Nemaipomenitul tău frate, Delfinul, mi-a nimicit armata şi mi-a ucis fratele. Thomas s-a luptat cu o armată mai numeroasă şi a fost doborât în toiul luptei. A fost printre primii care şi-au dat viaţa. Ascultă la mine, strategia a fost proastă – întotdeauna a avut mai mult curaj decât simţ al pericolului, iar faptul că purta coroana nobiliară peste cască s-a dovedit de-a dreptul temerar. Dar totuşi… Armata mea a fost înfrântă, iar fratele meu asasinat.

– Oh. Era mai rău decât îmi imaginasem şi preţ de o clipă trăsăturile lui Henric se descompuseră din pricina durerii pe care o ascunsese atât de bine.

– Trupul i-a fost recuperat. Va fi adus acasă în Anglia pentru a fi îngropat.

– Bine. Adică… e bine, sigur.

Durerea dispăruse deja, iar ochii lui mă scrutau cu răceală, de parcă răspunsul la întrebarea lui ar fi fost scris pe chipul meu.

– Este o mare pierdere. O asemenea înfrângere este catastrofală pentru noi în acest moment al războiului. Oare chiar aşa de vulnerabili suntem? Sarcina mea va fi şi mai grea acum…

– Henric…!

Nu-mi păsa. Nu-mi păsa de război. Nu-mi păsa de escorta formată din cavaleri, servitori și soldați care se îmbulzeau în spatele nostru, și pe care îi împiedicam să iasă din catedrală pentru că ne opriserăm în drum. Îmi păsa doar de liniștea lui, de aparenta lui liniște. De ce nu putuse să-mi spună? Nu îmi era permis mie, soția lui, să îl alin? Mi-am pus ușor mâna pe brațul lui într-un gest de compasiune, dar i-am simțit mușchii încordându-se instantaneu pe sub țesătura fină. Mi-am lăsat mâna să cadă într-o parte.

– De ce nu mi-ai spus? Oricât de mult încercasem să mă controlez, vocea îmi era sugrumată de furie. Când te-am întrebat ieri dacă s-a întâmplat ceva, mi-ai spus că nimic. O zi întreagă și nu mi-ai spus nimic…

S-a uitat la mine ca și cum nu înțelegea de ce mă plâng.

– Nu ți-am spus. N-am spus nimănui.

– Dar de ce nu mi-ai spus mie? Sunt soția ta. Iar fratele tău este mort. Ai crezut că nu-mi pasă? Mă doare sufletul de mila lui. Aș fi plâns cu tine. Aș fi…

– Ce-ai fi putut face? m-a întrerupt el.

– Aș fi putut… aș fi putut să te consolez. Chiar crezi că sunt incapabilă să te încurajez?

De abia a schițat un zâmbet, nici nu știu de fapt dacă era zâmbet.

– Nu am avut nevoie să fiu consolat. Nu am nevoie nici acum. Ce vreau să fac în clipa de față este să pun la cale un plan pentru a dejuca intențiile Franței de a avansa de-a lungul frontului…

Gânduri negre mi se învălmășiră în cap. Îndoieli reci ca gheața. Înfrângerea fusese opera fratelui meu. Fără să-mi pese de cât de greu îmi era, l-am privit pe Henric în ochi. Se decisese că sângele meu de Valois era mai mult un pericol decât o binecuvântare? Ochii însă îi erau pustiiți, fără să-i pese de situația mea dificilă, de loialitatea sau lipsa ei față de el. Nu cred că a înțeles nimic.

– Vino… mi-a spus.

Am rămas pe loc.

– Nu ai avut încredere în mine ca să-mi spui? l-am întrebat. Asta e? Credeai că o să strig de pe acoperiș la dragii tăi cetățeni englezi? Un gând mult mai sinistru veni să se alăture celorlalte. Sau ai crezut că în sufletul meu o să mă bucur de victoria Franței asupra fratelui tău și de moartea lui?

– Nu fi ridicolă, Caterina. Tonul lui plin de dispreț mă cutremură.

– Sunt franțuzoaică, nu? Nu ți se pare normal să fiu de partea fratelui meu?

– Măsoară-ți cuvintele, îmi ordonă el. Gândurile astea sunt nevrednice de tine și înjositoare pentru mine. Și, în afară de asta, atragem atenția asupra noastră. Nu vom da nici un motiv plebei să se intereseze de subiectul acesta. Mă strânse de braț și mă însoți prin curtea catedralei cu o viteză atât de mare că a trebuit să-mi iuțesc pasul să țin ritmul cu el. Zâmbea de fațadă acelora care veniseră să facă plecăciuni și temenele, dar mâna îi era ca o menghină. De îndată ce am ajuns la apartamentul nostru și am închis ușa de la intrare, mi-a dat drumul de parcă atingerea mea l-ar fi fript, iar eu am continuat, mânată de o strângere rece ca gheața pe care o simțeam în dreptul inimii.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te dezonorez nici pe tine și nici pe mine, Henric…

– Caterina… Se întoarse din nou către mine, iar vocea îi era plină de scârbă. S-a terminat. Nu mai insista. Fratele meu, Dumnezeu să-l odihnească, este mort. Bătălia a fost un dezastru. Ce-ar mai fi de spus pentru oricare dintre noi? Nu poți face sau spune nimic care să mă aline sau să-mi consoleze durerea că Thomas e mort. Las-o așa.

Mi-am mușcat buza și m-am cufundat în sfârșit în tăcere.

– Îmi pare rău. Îmi pare tare rău pentru pierderea ta.

Nu putea fi mai clar de atât că nu avea nevoie de mine și nici că voia să fiu cu el. Am așteptat să mai spună ceva, dar degeaba.

– Te vei duce în Franța? l-am întrebat în cele din urmă.

– Nu. I-am spus tatălui tău că mă voi întoarce în toiul verii pentru a porni din nou campania și atunci mă voi duce. Acum am niște treburi de rezolvat.

Și am fost dată afară, iar ușa camerei sale s-a închis în fața mea.

Ce-aș fi putut face? Într-adevăr, mai nimic, dar chiar atât de puțin însemnam pentru el? Nu îl interesau deloc cuvintele de consolare cu care l-aș fi putut alina? Am rămas lângă ușa închisă, trezită complet de valul imens de singurătate care mă învăluise. De ce stai și aștepți aici, m-am întrebat. Pentru ce aștepți?

Degeaba, îmi șopti vocea din capul meu.

Henric a venit la mine în noaptea aceea. Nu cred că a pus nici un pic de suflet, deși trupul lui s-a comportat magnific. A durat foarte puțin.

– Rămâi cu mine, l-am implorat, așa cum o făcusem și la Londra, în timp ce își punea halatul pe el.

De ce nu voia să stea cu mine? Îmi doream mai mult ca orice să stau întinsă în brațele lui și să îl ascult vorbind despre ambițiile lui, despre pierderea fratelui său. Asta îmi doream mai mult decât orice pe lume, iar dacă i-aș fi putut arăta că nu eram o trădătoare franțuzoaică, ci o soție loială căreia îi păsa de durerea și de planurile lui zădărnicite, atunci doar asta aș fi cerut. L-am privit din pat pe Henric cum trage un taburet ca să se încalțe cu o pereche de pantofi moi, dar deodată s-a oprit cu mâinile pe genunchi și cu privirea pierdută spre palmele care parcă nu mai aveau nici o vlagă.

– Rămâi, i-am repetat și mi-am întins mâna spre el. Îmi pare rău că m-am înfuriat. Poate nu am înțeles…

A clătinat din cap că nu și mâna mi s-a prăbușit odată cu inima pe pat, aducându-mi aminte că lui Henric nu-i plăcea să fie atins decât dacă o cerea el. Nu trebuia să renunț.

– Ne continuăm drumul spre Lincoln până la sfârșitul săptămânii? l-am întrebat.

– Mergem la Lincoln, da.

– Și unde o să stăm? În palatul fără încălzire al altui episcop?

– Eu merg la Lincoln, repetă el. Tu te întorci la Londra.

Am simțit cum răceala îmi îngheață inima cu totul.

– Am crezut că o să călătoresc cu tine până la sfârșit.

– Nu. Deja am aranjat totul. Te vei duce la Stamford, apoi la Huntingdon și Cambridge, după care la Colchester. Henric îmi înșiră tot traseul stabilit deja, în care nu mai era loc și de opțiunile mele personale. Sunt orașe importante pe care le vei vizita oficial și în care vei încerca să câștigi simpatia plebei în numele meu. Este important să fii văzută acolo.

– N-ar fi mai bine să fiu văzută alături de tine? l-am întrebat. Regina franceză pe care o prețuiești, în ciuda înfrângerii?

– Nu-ți pune nimeni sub semnul întrebării loialitatea, s-a răstit el.

M-am ridicat și mi-am întins palmele deschise în sus, gest prin care apelam la ajutorul divin.

– Lasă-mă să vin cu tine, Henric. Nu cred că în aceste clipe ar trebui să stăm despărțiți.

Henric se ridicase deja și venise lângă mine pe pat. La început nu a vrut să mă atingă, dar apoi a întins o mână să îmi mângâie părul care îmi căzuse liber pe umeri.

– De ce ai vrea să vii cu mine? La Westminster sau la Turn te-ai simți mult mai confortabil.

– Vreau să călătoresc cu tine. Am petrecut așa de puțin timp împreună de când ne-am căsătorit, iar în scurt timp te vei întoarce în Franța…

– M-ai văzut destul… a concluzionat el, de parcă numărul de ore petrecut în compania celuilalt ar fi fost doar o chestiune de minimă importanță.

– Ba nu… Mi-am agățat degetele în leoparzii brodați pe manșetele lui și i-am spus cuvintele pe care mă ferisem întotdeauna să i le spun. Te iubesc, Henric… Nu îndrăznisem niciodată să rostesc aceste cuvinte, nici să fac vreodată aluzie la sentimentele mele, de teama răspunsului de pe chipul lui auster. Acum le spusesem în încercarea de a-i rămâne alături, de a-l face să înțeleagă că aș putea însemna mai mult pentru el, așteptându-i răspunsul cu sufletul la gură.

– Sigur. Este bine când soția își iubește soțul.

Nu asta sperasem că îmi va spune. O replică banală pe care o auzisem și la Guille în noaptea nunții mele. Stomacul mi s-a strâns de dezamăgire.

– Tu mă iubești, Henric?

N-ar fi trebuit să-l întreb așa ceva. Nu mi-ar fi spus și singur? Sau pur și simplu presupusese că știu? Auzeam iar șoapta aceea în minte, rațională, dar și brutală în același timp: Probabil că nu te iubește, așa că n-are ce să-ți zică. Mi-am stăpânit cu greu emoțiile care se revoltau gălăgios în pieptul meu.

– Atunci stai cu mine în noaptea asta, am mai spus, înainte ca puterile să mă lase complet. Dacă e să ne despărțim pentru o vreme, rămâi cu mine acum.

– Trebuie să scriu niște scrisori pentru Franța.

Mi-am înghițit dezamăgirea care îmi amărâse gura. Fusese ultima oară când îl rugasem. În momentul acela știam că n-am să i-o mai cer niciodată.

– Trebuie să te pregătești să pleci când se crapă de ziuă, a zis el.

– Voi face precum dorești. Mă supuneam împotriva voinței mele, dar în adâncul sufletului știam că nu se va răzgândi.

– O să-ți fie mai bine așa, zise Henric și se ridică.

Ție o să-ți fie mai bine așa, i-am răspuns în gând.

– O să fiu gata. Henric… Se opri în ușă și se uită spre mine. Doar nu crezi că mă bucur de victoria fratelui meu, nu-i așa?

Preț de o clipă căzu pe gânduri și inima mi se strânse de tot.

– Nu, răspunse el. Nu cred că te bucuri. Știu că nu ai nici un fel de considerație pentru Delfin. Și mai cred că politica și războiul te interesează foarte puțin.

M-am forțat să nu-mi trădez nici o reacție, nici un resentiment.

– Așadar nu mă judeci pentru sângele meu și pentru loialitățile din trecut.

– Nu. Cum aș putea? Știam în ce mă bag când te-am luat de soție. Nu-ți face griji, Caterina. Poziția ta ca soție a mea este sigură. Deschise ușa. Și va deveni și mai de netăgăduit când vei da naștere moștenitorului Angliei.

Apoi închise ușa în urma lui, clarificându-mi încă o dată motivul pentru care venise la mine, când inima îi era împovărată de moartea fratelui său. Nu ca să se simtă bine și nici ca să mai petreacă o oră cu mine, ci pentru a mă lăsa gravidă înainte de a mă trimite pachet la Londra, unde să stau în camerele spațioase de la Westminster cu moștenitorul Angliei crescându-mi în pântece. De aceea mă onorase cu prezența și cu trupul lui în noaptea aceasta. Normal că nu dorea să-l consolez și că nu avea nevoie de dragostea mea, și o furie oarbă mă cotropi, o senzație de mâhnire adâncă la gândul că îmi trecuse măcar prin cap că mă va putea iubi vreodată. Nu mă iubea. Nu mă iubise niciodată și nici n-avea să mă iubească vreodată. Mi se părea că și afecțiunea era un sentiment prea puternic față de ce îmi putea oferi. Putea să se joace de-a prințul pe cal alb și să mă curteze cu vorbe meșteșugite, putea să-mi posede corpul cu o sârguință care să-mi taie răsuflarea, dar nimic din toate astea nu erau din suflet. Inima îi era la fel de rece ca și chipul.

Și în afară de asta – furia mă cuprinse și mai abitir – mă considerase doar o idioată cu capul sec, incapabilă să înțeleagă politicile externe dificile sau măreția ambițiilor sale. Eram o femeie care nu știa nimic, nu prea iute la minte, de la care nu se putea aștepta la mare lucru. Poate că nu știusem nimic când mă întâlnise prima dată, dar între timp mă chinuisem să întreb și să învăț. Nu mai eram demult ignorantă și cunoșteam prea bine scopul viziunii lui Henric de a uni Anglia și Franța sub o mână puternică.

În singurătatea acelei nopți, în care am deplâns pierderea mult iubitului frate al lui Henric, am putut să recunosc față de mine că mariajul meu era cât se poate de arid și pustiu. De ce îmi luase atât de mult să înțeleg ceva ce fusese evident pentru toată curtea?

M-am trezit în zori cu mintea limpede. Dacă Henric își dorea o soție ascultătoare care să nu-i ceară nimic, atunci de asta avea să aibă parte. Nu am mai așteptat-o pe Guille, ci m-am apucat să-mi împachetez hainele. Ascultătoare? Aveam să fiu exact cum își dorea, iar după slujbă și un mic dejun simplu, separat, pentru că Henric era în altă parte, am pășit în curtea în care lectica mă aștepta deja. În fața

lui Dumnezeu era scrupulos. Mi-a trecut prin minte că până și conturile cu taxe plătite și neplătite constituiau o ocupație mai atrăgătoare pentru Henric, astfel încât nu se mai obosise să-mi ureze drum bun, dar totuși era acolo, așteptându-mă lângă lectică, dând ordine sergentului Casei Regale care avea să conducă escorta mea. Inima îmi rămase înghețată. Era normal să se încredințeze de siguranța mea: după noaptea trecută, nu erau șanse să îi transport și moștenitorul mult râvnit al Angliei și Franței?

– Excelent, spuse el, și se întoarse de îndată ce-mi auzi pașii repezi pe caldarâm. O să ajungi repede.

Zâmbetul pe care l-am afișat era perfect.

– Nu aș vrea să întârzii, milord.

– O să ai la dispoziție apartamente în Stamford și Huntington. Ești binevenită acolo.

– Îmi pare bine. I-am întins mâna. Henric îmi sărută degetele și mă ajută să mă urc în lectică, după care făcu semn să mi se mai aducă perne.

– Voi ajunge în Londra la începutul lunii mai, când se întrunește Parlamentul.

– Ne vom vedea atunci, milord.

Mușchii feței mă dureau de cât de mult mă chinuisem să-mi mențin zâmbetul, dar nu fusesem în stare să îi spun pe nume.

La un semnal, am pornit-o din loc. Nu m-am uitat înapoi. Nu voiam să știu dacă Henric rămăsese să mă vadă plecând sau plecase deja, înainte ca anturajul meu să iasă din curte. Călătoria a fost nemaipomenită, cu o cavalcadă de călăreți înarmați, servitori, paji și domnișoare din suită. Poporul englez se înghesuia să-și vadă regina, chiar dacă regele nu era lângă ea. Cel mai bine primită m-am simțit la Stamford, Huntingdon și Cambridge, unde am fost sărbătorită și întreținută regește, iar originea mea franceză nu iscă nici un subiect de bârfă. Ar fi trebuit să mă ungă pe suflet, dar trupul îmi era năpădit de cea mai sumbră senzație de respingere. Nu însemnam pentru Henric decât un mijloc de transport prin care îi transferam fiului nostru sângele meu prețios, astfel încât în venele lui să se amestece și împreuneze drepturile de a purta atât coroana Angliei, cât și pe cea a Franței. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc cu această idee încă de la început. Fusesem din cale afară de nesăbuită să trăiesc atât de mult din speranțe deșarte. Dar gata. Naivitatea cu care căutasem în permanență dovezi de dragoste din partea lui Henric, când emoția

nu exista în inima lui, ținea de trecut. Nu era loc pentru mine în inima lui, în sufletul lui înghețat.

De ce nu o ascultasem pe Michelle? M-ar fi scutit ca inima-mi să fie zdrobită. Și, deși știam că lacrimile nu rezolvă nimic, am plâns. Înțelegearea bruscă a locului pe care îl ocupam în viața lui Henric m-a împietrit definitiv.

Capitolul 5

Se întorsese. Henric era în Londra. Știam că era în apropierea orașului, chiar înainte ca norul de praf ridicat de cortegiul lui să apară în raza vizuală a gărzilor porții. În urmă cu o săptămână, sosiseră în fiecare zi curieri care aduceau somații în numele regelui la Parlament, care trebuia să ratifice Tratatul de la Troyes. Bănuisem că va veni la Westminster, unde mă instalasem deja, știam că anturajul său despacheta și se risipise prin palat, iar Henric se îndrepta către apartamentul său privat. Ceea ce nu putusem auzi sau deduce în timp ce mă uitasem pe geam îl delegasem pe Thomas, pajul meu, să afle pentru mine. Regele revenise la reședința din capitala țării sale.

Trebuia să îi vorbesc.

– Cum arată? am întrebat, sperând că tonul meu imperios îl va face pe paj să-mi dea cât mai multe detalii.

– E îmbrăcat în armură, iar pe deasupra poartă o mantie cu leoparzi, îmi raportă Thomas, cu mintea doar la veșmintele eroului său, și are o coroană bătută cu pietre prețioase peste coif și o sabie la brâu.

– E teafăr? l-am întrebat răbdătoare.

Se gândi puțin înainte de a-mi răspunde.

– Da, milady. Și calul e sănătos.

Așadar, de ce nu îl așteptasem pe Henric în curte, ca o regină care își întâmpină regele? Pentru că acum îi cunoșteam dorințele, știam că preferă să vină să se instaleze în voie în apartament, fără ca atenția să-i fie distrasă de mesaje și documente care să-l țină la curent cu ce se întâmplă. Știam, cu cinismul care mă caracteriza în ultimul timp, că aș fi fost recompensată în cel mai bun caz cu o plecăciune grăbită și un sărut pe obraz, iar în cel mai sumbru scenariu cu rugămintea să revin. În afară de asta, doream ca prima mea întâlnire cu el să fie între patru ochi, fără să avem drept martori întreaga curte sau garda lui, interesată să asiste la scenă.

Am așteptat o oră în cameră. Speram să vină la mine ca să vadă ce mai făceam. Speranțe deșarte care se adunaseră ca un ghem de lână moale în pieptu-mi, iar acum se desfăceau încet. Mai trecu o oră. Nu mai aveam răbdare să aștept. Nu-mi mai puteam stăvili entuziasmul care mă animase în săptămânile pe care le numărasem pe degetele unei singure mâini. Din ce îmi puteam da seama, cu o oarecare uimire, eram foarte aproape de fericire.

Mi-am apucat fustele lungi și am luat-o la fugă.

Am alergat pe coridoare, așa cum alergasem odată în curte, a doua zi după nunta noastră, cu inima îndurerată de plecarea lui Henric. Acum alergam cu bucurie prin coridoarele și saloanele de recepție care duceau la apartamentele private ale regelui. Ușile îmi erau deschise de câte un servitor care reușea de minune să-și țină mirarea doar pentru el. Se știa că reginele nu aleargă.

– Unde este regele? i-am cerut unuia dintre ei să îmi spună.

– În salonul cu tapiserii, milady.

M-am îndreptat într-acolo, încetinindu-mi mersul și încercând să îmi trag sufletul. Mă rugam să fie singur. Când am auzit vocile care răzbăteau prin ușa întredeschisă, am rămas pe loc iritată și dezamăgită. Să aștept? Am ezitat, gândindu-mă dacă n-ar fi fost bine să amân această întâlnire, apoi mi-am dat seama că nu puteam. Voiam să vorbesc cât mai repede cu Henric. Am deschis larg ușa și am intrat fără să aștept să fiu invitată înăuntru.

Henric discuta cu fratele său, Humphrey de Gloucester și cu episcopul Henric. Și-a ridicat privirea, vizibil deranjat că fusese întrerupt de la întâlnirea care părea un Consiliu de Război, apoi mă zări și fruntea i se însenină deodată.

– Caterina… Doar o clipă…

– Am vești, m-am repezit eu, cam fără tact.

– Din Franța? întrebă el și-și roti capul spre mine. De la rege? Este încă în putere?

– Din câte știu, da. Starea tatălui meu era de interes național, desigur. Nu, Henric. Nu din Franța.

Nu aveam vești din Franța, drept pentru care mă privi de parcă nu-și putea imagina ce altceva ar mai fi putut fi atât de important încât să-l întrerup de la treburile lui. Se adresă lui Humphrey, care privea amenințător.

– Există problema asta, că scoțienii furnizează arme Delfinilor. Trebuie opriți.

M-am îndreptat spre el până când, dacă aș fi vrut, aș fi putut să îl ating.

– Aș vrea să vorbesc acum cu tine, Henric. Nu te-am văzut de câteva săptămâni. Sprâncenele i se înălțară, dar nu am dat înapoi. Am zâmbit. Mi-ar face plăcere să îi acorzi soției tale câteva momente din timpul tău.

– Sigur, zise el și schiță un zâmbet. Dacă vii să mă cauți cândva după prânz.

Nu am fost nici surprinsă și nici șocată. Nici nu m-au podidit lacrimile. Parcursesem un drum foarte lung de la copila care îi stătuse alături în Catedrala din Troyes. Acum aveam mai multă încredere decât avea acea fată, care se temea să fie singură la propria ceremonie de încoronare. Tot acest timp adăugase un plus de nepăsare, dar încă fragilă.

– Acum, milord, mi-am semețit puțin bărbia. Dacă nu te deranjează.

Credeam că mă va refuza în continuare. Credeam că îmi va spune să plec. În schimb, Henric făcu semn din cap către Humphrey și episcop, care ieșiră din încăpere.

– Ei bine? Ai zis că ai vești.

– Da. Îmi înfigeam unghiile în palme pentru că știam că și curajul meu are o limită. Îți port copilul în pântece.

M-am simțit de parcă aș fi rămas goală în public. Tăcerea din cameră îmi făcuse pielea de găină. Henric scăpă lista pe care o ținea în mâini și se uită pentru prima dată cu adevărat la mine de când păsisem înăuntru.

– Îți port copilul, am repetat. Copilul tău – mă rog la Dumnezeu să fie băiat – se va naște cred înainte de Crăciun. Vei avea un moștenitor, Henric.

Cuvintele mele, pe care le auzeam și eu acum rostite cu voce tare, se amestecară într-un vârtej pentru că în sfârșit făcusem ceva pe placul lui. În mod sigur, lucrurile aveau să se schimbe acum, făcându-l să își îndrepte din nou atenția asupra mea, poate chiar și dragostea. Dacă îi purtam în pântece un fiu atunci mi-ar fi fost recunoscător și s-ar fi purtat cu delicatețe cu mine și nu m-ar mai fi izgonit ca pe o servitoare leneșă, surprinsă când mătura praful sub preș. Știam că acesta era cel mai bun lucru pe care îl puteam face pentru el, pentru Anglia. De când aflasem, numărasem zilele până la sosirea lui și nu spusesem nimănui în afară de Guille, care îmi ținea în fiecare dimineață ligheanul să vărs din pricina grețurilor.

Aveam să nasc copilul lui Henric și să mă bucur de recunoștința lui, dovedindu-mă pe de altă parte vrednică de contractul semnat la Troyes, pe care Parlamentul tocmai se pregătea să îl ratifice. Avea să mă prețuiască nu doar pentru coroana pe care i-o adusesem, ci și pentru fiul pe care i-l dădeam în dar. Fiul nostru urma să fie încoronat ca rege al Angliei și Franței.

Îmi propusesem să stau perfect nemișcată cât mă studia pe sub sprâncenele lui drepte. Nu îmi trădam nici măcar satisfacția. Încă nu. De ce nu spunea nimic? Nu era la fel de încântat ca și mine?

– Henric, am continuat eu când am văzut că nu spune nimic. Dacă voi avea un fiu înseamnă că vei obține toate lucrurile pentru care te-ai zbătut. Coroanele Angliei și Franței vor fi una și aceeași. La ce se gândea? Ochii îi erau lipsiți de strălucire, mușchii încordați, leoparzii cusuți imobili. Copilul nostru – fiul nostru – va fi rege peste Anglia și Franța, am repetat eu fără vlagă. Nu ești mulțumit?

În sfârșit. Fața i se lumină de același surâs pe care mi-l arătase și în ziua în care ne întâlniserăm pentru prima dată, când mă făcuse să mi se înmoaie genunchii. Încă mai avea acest efect asupra mea, Dumnezeu să mă aibă în pază. A traversat distanța dintre noi cu trei pași de uriaș și mi-a luat mâinile, m-a sărutat pe frunte și pe buze cu o plăcere pe care nu i-o cunoscusem.

– Caterina, fata mea dragă. Nu puteam primi veşti mai bune. Vom porunci să se facă o slujbă. Ne vom ruga să avem un fiu. Un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! Du-te și îmbracă-te. Vom merge la Abbey și vom sărbători acest eveniment.

Mă mângâie cu dosul palmei pe obraz, îmi mai sărută o dată vârful degetelor și îmi dădu drumul, lăsându-mă atât de plină de dor că eram gata să izbucnesc în plâns. Oh, cât de mult mi-aș fi dorit să mă ia în brațe și să mă sărute tandru, să-mi spună în cuvinte pline de iubire că era mulțumit și că îi fusese dor de mine sau poate chiar că îmi era recunoscător că îmi îndeplinisem îndatoririle regale ca soție a lui.

– Trebuie să termin ce aveam de făcut, mi-a spus el doar. Fața îi era animată de emoție, dar mâinile și ochii atenți la documente. După care vom sărbători împreună cu toată țara darul suprem pe care mi l-ai făcut.

Darul suprem. Nici asta nu l-a oprit să închidă ușa după mine, după ce mă trimisese să-mi caut ceva festiv de îmbrăcat. Nu m-am întors bucuroasă în apartamentul meu. Am mers încet, meditând iar

la rolul meu în viața lui Henric, care nu avea să fie niciodată atât de important cât să-i distragă atenția de la faptul că era rege.

Poate când se năștea copilul?

Nu, săptămânile în care stătuserăm despărțiți nu schimbaseră nimic. Henric nu avea să mă iubească niciodată, nu mă iubise niciodată. Mi se păruse că am găsit dragostea acolo unde nu avea ce căuta de fapt, mai ceva ca un copil care nu are parte de ea, când în realitate totul se limitase la toleranță și o afecțiune deloc ieșită din comun. Renunțasem la speranța că voi avea parte de mai mult, încă de la Beverley, când nu îmi putuse destăinui suferința lui. Acum, când sărbătoream înveșmântată în albastrul rochiilor Fecioarei și acoperită cu un voal de aur, cu mantia de hermină înfășurată regește în jurul meu, când vocile din catedrală se înălțau pentru mine într-un imn de bucurie care anunța că sunt regină și că în curând voi da naștere unui moștenitor, îmi abandonam până și dorințele pustii.

Până și domnișoarele din suită îmi zâmbeau.

– Vei rămâne aici, la Westminster, mi-a adus la cunoștință Henric, în timp ce mă conducea înapoi în camera mea după încheierea unuia dintre banchetele interminabile menite să îi convingă pe ambasadorii străini de cauza noastră, cam pe același ton cu care dăduse ordine în stânga și-n dreapta în ultima oră. Să-mi dai de știre de îndată ce fiul meu se va naște.

Henric era în toiul pregătirilor pentru plecarea iminentă a lui și a armatei la Calais. Nici nu m-am obosit să-l întreb dacă ar fi dorit să îl însoțesc. Dacă Henric nu mă voia alături de el pe parcursul călătoriei în Anglia cea pașnică, atunci nu mă voia nici într-o campanie militară supusă la tot felul de pericole. Zilele lunii noastre de miere, când poruncise ca cei mai buni menestreli să-mi cânte serenade, deși fusesem la un pas de front, se pierduseră în negura timpului. Acum valoram prea mult ca să mi se riște viața, un recipient care urma să producă moștenitorul de aur. Copilul care îi împlinea visul de a crea un imperiu britanic care să se întindă din nord până la țărmurile Mediteranei. Participasem și eu la aceste planuri mărețe.

– Sigur. Nici nu-i trecea prin gând că era posibil să aibă un copil care să nu fie de sex masculin. Mi-am încolăcit mâna pe după brațul lui, dorind să îl binedispun. Fruntea îi era brăzdată de o linie adâncă verticală, privirea distantă. Îi vei putea sărbători ziua numelui în

aceeași zi cu cea a pruncului Iisus. Înainte să plec voi da poruncă să se facă o liturghie…

– Nu te întorci până atunci? Asta însemna cinci luni. Sigur că se întorcea.

– Dacă o să se poată – dacă o să pot…

La drept cuvânt, nu credeam că o va face. Pregătirile erau pentru o campanie de lungă durată, iar odată iarna instalată, Canalul nu mai putea fi traversat decât în caz de forță majoră. În timp ce treceam pe lângă una dintre ferestrele sobre, am aruncat o privire spre Tamisa, gri și mohorâtă pentru că era o zi noroasă, iar în minte mi-au încolțit gânduri legate de venirea iernii. Mi-am imaginat că Westminster era un loc rece și neospitalier iarna.

– Cred că o să plec la Windsor când se va strica vremea, am spus.

– Nu.

Am tresărit. În mod surprinzător, îi captasem toată atenția.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau eu.

Era de-a dreptul revoltătoare această îngrădire a libertății. Dacă tot nu era în Anglia, de ce nu puteam să stau unde doream? Poate că nu se gândise suficient de mult, iar dacă era îngrijorat doar de confortul meu, atunci aveam șanse să îl fac să se răzgândească.

– Camerele private sunt mai confortabile și mai puțin – am căutat cuvântul potrivit – mai puțin severe la Windsor. Aici mă simt de parcă aș locui într-o biserică, nu într-o casă. Canalizarea este bună la Windsor. Și îmi place și peisajul din împrejurimi. M-am uitat la el și am mai făcut o tentativă. Șansele să mă îmbolnăvesc la Windsor sunt mai mici decât dacă rămân să locuiesc în Londra. Copilului îi va prii acolo și… îmi place la Windsor!

– Nu. Henric nici nu mă mai ascultase. Stai aici. Sau du-te la Turn dacă vrei. Dar nu la Windsor.

– Turnul îmi displace la fel de tare cum îmi displace și Westminster, am insistat eu. Și ce fac dacă ciuma amenință din nou Londra…?

– Nu mă răzgândesc, Caterina. Mă aștept să te supui dorințelor mele. Reputația ta trebuie să fie ireproșabilă în toate privințele, mi-a răspuns Henric. Nu doresc să preiei vreo inițiativă și să te muți la o altă curte.

– Dar nu asta am urmărit…!

Își luase o mină severă și am știut că se gândea la cazul notoriu al familiei mele, la mama mea care locuia despărțită de tatăl meu într-o

altă reședință proprie și imediat m-a năpădit rușinea. Poveștile amoroase binecunoscute ale mamei mele aveau să mă urmărească oare toată viața?

– Reputația mea este ireproșabilă, i-am întors-o eu. Moralitatea mamei mele nu are nimic de-a face cu mine.

– Bineînțeles. Nici nu susțin contrariul, a continuat Henric, vădit dezaprobator. Doar că mama unui moștenitor trebuie să fie la fel de pură ca Fecioara Maria.

– Dar tot nu înțeleg ce contează dacă stau la Windsor sau la Westminster…

Henric s-a oprit, și-a petrecut mâna în jurul taliei mele, iar pentru câteva clipe s-a abținut să mai spună ceva cât m-a scrutat cu ochii lui căprui luminoși.

– Porunca mea e clară, Caterina. Nu te vei duce la Windsor.

Nu mai avea rost să insist. M-am cuminți la loc.

– Prea bine, am aprobat eu înțepată. Nu mă duc dacă nu ești de acord…

– O să fac toate pregătirile înainte să plec, zise el și îmi dădu drumul la mână, după care ne continuarăm drumul. Nu îi înțelegeam strălucirea din ochi, dar dacă asta voia să fac, aveam să rămân la Westminster să tremur de frig. Nu mă mai duceam la Windsor. Voiam să fiu la fel de virtuoasă ca Fecioara, dezmierdată și protejată, un exemplu pentru toate femeile. Altădată aș fi avut drept companie doar deziluziile, dar acum aveam un copil care să îmi umple gândurile. Un copil pe care aveam să îl iubesc așa cum părinții mei nu mă iubiseră niciodată.

Henric m-a părăsit din nou și a plecat la război într-o învălmășeală de armuri aurite, blazoane și cai cu harnașamente împodobite. Am primit o plecăciune formală executată în văzul lumii și un sărut dat în grabă pe obraz, stânjenit într-o oarecare măsură de coiful războinic cu pene pe care îl avea pe cap. Altădată aș fi fost impresionată. Acum știam că nu-i păsa decât de impresia de cavaler desăvârșit pe care o lăsa la plecare supușilor săi.

Mare păcat de Windsor.

Dar sămânța fusese semănată și înflorea pe zi ce trecea în mintea mea. Începusem să mă gândesc la camere luminoase, șemineuri mari, apă caldă, iar ideea îmbăiatului într-o încăpere acoperită cu gresie, construită în acest scop, îmi provocă o adevărată plăcere. De ce să nu o fac? Lui Henric nici nu i-ar fi trecut prin cap. Mintea îi era acaparată de războiul cu Franța – cu siguranță se gândise la

altceva când îmi interzisese să plec și precis n-ar fi obiectat dacă nu îi respectam ordinele. Poate între timp chiar uitase chestiunile la care ridicase obiecții. Începuse să-mi placă să decid singură pentru mine…

După o săptămână în care a plouat încontinuu, m-am hotărât. Westminster era un domeniu rece și gri, în care era curent tot timpul, curgea apă prin pereți, iar podelele erau înghețate. Burta care îmi creștea abia se zărea pe sub straturile de blănuri și mantii pe care le îngrămădea Alice pe spinarea mea. Papucii căptușiți cu blană nu făceau față frigului nici când ne înghesuiam lângă foc. Nu se aventura nimeni pe afară – toate activitățile se țineau în Sala Mare, unde scoteam aburi de frig. Apoi, într-o bună zi, apa din carafa mea a prins o pojghiță de gheață… Mi-am zis că rezistasem îndeajuns. Puteam călători fără probleme – mai aveam încă două luni până în momentul în care aveam să aduc pe lume copilul meu și puteam să mă retrag la fel de bine în apartamentul meu de la Windsor, așa cum o făcusem și la Westminster.

– O să plecăm la Windsor! am anunțat-o pe Beatrice, înviorată brusc.

– Da, milady, se bucurase ea, după care plecase cu promptitudine să supravegheze făcutul bagajelor.

– Da? m-a întrebat Alice, mirată de schimbarea planului, dornică să afle mai multe.

– Nu, milady. Doamna Waring era de neclintit și avea o privire crâncenă.

Doamna Johanna Waring. Dacă Henric crezuse că avusese grijă de absolut tot ce ținea de naștere, se înșelase, pentru că nici nu trecuse o zi de la plecarea lui, că în reședința mea își făcuse apariția această femeie plină de sine, cu bagaje cât să ocupe două căruțe și cu probleme de respirație cauzate de vârsta avansată și greutatea considerabilă. Doamna Waring – n-aș fi îndrăznit niciodată să îi spun pe numele mic – era dădaca infantelui Henric și a fraților lui, iar la un moment dat doamna de companie a lui lady Mary Bohun, mama lui Henric.

– O mare doamnă, m-a informat ea în ziua sosirii, oftând cu năduf în timp ce o gonea pe Alice de pe locul ei favorit, lăsându-se cu toată greutatea pe el. Moartă de tânără. Lordul Henric, care n-avea nici opt ani pe atunci… Își fixă privirea care nu accepta nici

un refuz asupra mea. Mă aștept ca într-o bună zi să fiți și dumneavoastră o mare lady.

Doamna Waring adusese și un pachet cu ea.

– Nu-l putem lăsa pe moștenitor să se nască fără să aibă așa ceva, nu? Trase de sfori și de ambalaj cu niște degete surprinzător de agile pentru o femeie de dimensiunile și vârsta ei. E de la sine înțeles că a fost al lordului Henric. Ce băiat încântător era! Întotdeauna am știut că va fi un mare rege. Ce ziceți? De când era de-o șchioapă…

Am împins ușor lada micuță de lemn fixată între picioarele în formă de capete de vultur cât să se legene. Într-unul din capetele micuțe de pasăre se zăreau urme de dinți. Nu mi-l puteam imagina pe Henric atât de mic și de neajutorat, dormind în leagănul acesta. Se balansa ușor sub palma mea, așa cum mi-aș fi legănat copilul să adoarmă. Nu-mi puteam aminti dacă eu avusesem vreun pătuț. Nici să fi avut o dădacă care să mă trateze cu aceeași afecțiune cu care îl tratase doamna Waring pe Henric. De vreme ce acum eram soția lui Henric, doamna Waring mă luase sub aripa ei ocrotitoare și mă bombarda cu sfaturi.

– E doar o sperietoare veche de ciori, pufni Beatrice, strâmbându-și nasul cârn. Mi-a dat ordin să mă asigur că toate ferestrele din camera dumneavoastră sunt bine închise, milady, ca să nu intre aer stricat în cameră.

– Și nu e bine? am întrebat-o eu, dornică să torn gaz pe foc.

– Nu văd de ce ar trebui să fac eu asta. E treaba servitoarelor.

– Dar ea este trimisa regelui, i-am răspuns.

Și cu asta am readus pacea în cuibușorul meu. Învățam treptat, spre mândria mea, cum să am grijă de propria gospodărie. Beatrice nu punea mare preț pe părerile mele, dar cuvântul lui Henric era lege pentru ea. Ferestrele aveau să rămână închise. În ce privește plecarea la Windsor pe care o hotărâsem, nu aveam de gând să renunț la ea nici măcar în fața dădacei băgărețe a lui Henric.

– De ce n-ar trebui să mă duc? am întrebat.

– Pentru că lordului Henric n-o să-i convină, a accentuat doamna Waring.

– Lordul Henric nu e aici cu picioarele înghețate, i-am răspuns eu tăios, în timp ce îmi masam degetele de la picioare prin încălțările de piele. Aveam degerături.

– Vă pot vindeca degerăturile cu busuiocul cerbului, milady, îmi atrase atenția doamna Waring.

– Puteți să mi le vindecați și la Windsor.

Am ieșit din cameră, dar doamna Waring s-a ținut după mine în dormitor, unde le îndrumam pe Beatrice și pe Meg ce haine să ia la drum. Dădaca lui Henric se vârî în sufletul meu ca să poată să-mi țină predici fără să fie auzită.

– Ce este, doamnă Waring? am întrebat-o cu prudență.

– Milady… nu trebuie…

– Doamnă Waring, copilului meu o să-i priască la Windsor pentru că acolo o să mă simt mult mai bine… Colțurile gurii i se duseră în jos. M-am uitat chiorâș la ea. Ce e? Pot să mă întorc oricând la Westminster, înainte ca Henric să revină din Franța, dacă asta vă preocupă. Tocmai îmi venise ideea. Într-adevăr, ce nevoie era să știe că l-am sfidat. Chiar nu vedeam ce importanță avea unde îi năștеam copilul. Dar când am văzut-o pe doamna Waring că-și face semnul crucii, m-am îngrozit și mi s-a făcut pielea găină, fără nici o legătură cu puternicul curent care vuia prin ușa deschisă sau cu ceața gri cu miros greu care se lăsase peste Tamisa.

– E o prorocire veche, milady, îmi șopti ea.

– O prorocire? am întrebat-o tot în șoaptă.

– Care s-a făcut la naștеrea lordului Henric. Veniți cu mine. M-am luat după ea, am ieșit din cameră și am intrat în capela mea privată. Aici o să vă spun despre ce e vorba, pentru că unele lucruri nu trebuie vorbite decât în prezența Domnului. Se lăsă cu greu în genunchi în fața altarului, iar eu i-am urmat exemplul.

– Lordul Henric a fost un copil sensibil, s-au temut pentru viața lui. O bătrână înțeleaptă i-a prorocit mamei lui, lady Mary, că acest copil al ei nu va muri, zise doamna Waring și-și făcu semnul crucii pe pieptul ei amplu.

– Dar asta nu are nimic de-a face cu mine, i-am spus eu încurcată.

– Ar putea avea cu copilul tău.

– Și vorbele acestei bătrâne înțelepte mă vor opri să mă duc la Windsor? Cred că n-are nici o logică, i-am atras eu atenția.

– Pe lady Mary au făcut-o să plângă, încercă ea să mă convingă. Și cred că ar trebui…

Nu aveam chef de așa ceva. M-am ridicat și am ieșit din capelă, îndreptându-mă direct spre camera unde se împacheta de zor. M-am dus la fereastră și, puțin tulburată de incidentul straniu, mi-am lăsat mâna să mângâie capul celui mai apropiat vultur de pe picioarele leagănului. Cu siguranță îl supravegheaseră pe copilașul Henric, m-am gândit eu în mod bizar, îl protejaseră. Cine îl mai proteja acum? Gândurile îmi prinseră aripi și mi l-am imaginat îmbrăcat

complet în armură, cu coiful pe cap, față în față cu armata fratelui meu. Cine avea grijă de el? Eram sigură că în nici un caz elucubrațiile vreunei bătrâne nu aveau influență asupra lui. M-am rugat în gând pentru el, cu mâna pe burta mea mare.

Sfântă Fecioară, păstrează-l în paza ta. Adu-l acasă la mine și la copilul ăsta.

Apoi am zâmbit, puțin întristată. Încrederea lui în sine și priceperea în luptă aveau să-l țină în viață. Între timp silueta voluminoasă a doamnei Waring reapăruse lângă mine.

– Prorocirea… șuieră ea.

Bine, fie ca ea.

– Și ce anume zicea prorocirea? am întrebat-o.

– Nu știu. Dar lady Mary zicea că nu vrea să-l nască pe moștenitorul ei la Windsor.

– Mă îndoiesc că ar conta în vreun fel locul în care se va naște copilul meu. Sunt sigură că lady Mary avea mai multă minte ca să nu dea crezare balivernelor acelea. Dacă sunteți atât de neliniștită, vom face niște mătănii în fața Fecioarei pentru a-i cere protecția.

Nici o șansă cu mine. Nu puteam fi influențată decât de ceva rațional și de bun simț.

Doamna Waring își trase sufletul.

– Regina-văduvă Ioana cunoaște povestea adevărată.

– Nu am întâlnit-o niciodată. Regina-văduvă Ioana, mama vitregă care se retrăsese din viața publică. Mi-am adus aminte că nu fusese la ceremonia mea de încoronare și drumurile nici nu ni se intersectaseră de atunci, vina datorându-mi-se probabil mie. Avusesem intenția să mai insist pe lângă Henric, dar uitasem.

– Și nici n-o s-o întâlniți, mă informă sec doamna Waring. E prizonieră.

– Prizonieră? Credeam că n-am auzit bine.

– E întemnițată.

Nu mai înțelegeam nimic.

– Henric știe?

– Păi, sigur. Doar el a dat poruncă. E acuzată de vrăjitorie. Împotriva regelui însuși.

Rămăsesem fără cuvinte. Henric mă lăsase să cred că fusese alegerea ei să trăiască o viață de sihastră, nu că fusese încarcerată pentru ceva atât de groaznic. Și n-am mai putut stoarce nici o altă informație de la doamna Waring, în afară de repetarea faptului că lady Ioana

ştia tot despre prorocire. Şi că nici în ruptul capului n-ar trebui să mă duc la Windsor.

– Trebuie să-i cereţi permisiunea ducelui de Bedford, milady. Lordul John era încă în Anglia, iar asta fusese ultima lovitură de graţie din partea doamnei Waring. Fac pariu că n-o să v-o dea.

Alice se apropie să mă întrebe dacă ar trebui să se ocupe şi de transportul pătuţului care se legăna uşor sub mâna mea. Lordul John nu era în Londra, ci undeva prin nord. Trebuia să meditez mai mult la soarta reginei Ioana. Cât despre destinaţia propusă de mine – Windsor – de ce să nu pot să iau singură deciziile?

– Împachetează-l şi pe el.

Am împachetat şi am plecat la Windsor cu mult înainte ca lordul John să se întoarcă.

„Milord. Mă simt bine. Doamna Waring crede că voi da naştere copilului nostru la începutul lui decembrie."

Ce mai puteam să-i scriu? Nimic din ce făceam la Windsor nu l-ar fi interesat pe Henric. Windsor era singurul loc pe care mi-l aduceam aminte cu plăcere de la prima mea vizită scurtă în Anglia, un loc cu un confort aparte şi decorat cu extravaganţă regală, dar destul de echilibrată. Pline de tablouri şi tapiserii, camerele care dădeau spre Tamisa se închiseseră în jurul meu ca o binecuvântare. În afară de dormitor, mai aveam la dispoziţie doar pentru mine alte patru camere. Una era în întregime plină cu oglinzi, iar de când îmi crescuse talia şi devenisem mai neîndemânatică o evitam, aşa că îmi alesesem în schimb Sala Trandafirilor, pictată şi strălucitoare. O altă cameră era pentru dans şi fusese construită de regele Edward al III-lea pentru soţia lui, Philippa. În mica mea reşedinţă nu dansa nimeni acum, dar poate de Crăciun urma să avem parte de multe petreceri. Poate că Henric ar fi venit să-şi vadă primul născut.

Mult mai corpolentă acum din pricina sarcinii, m-am retras şi stabilit la Windsor ca o pasăre în cuibul ei, într-o lume în care accesul bărbaţilor era interzis pe măsură ce mă apropiam de termen. Degerăturile mele răspunseseră la tratamentul cu busuiocul cerbului. Alice şi doamna Waring îşi exprimară bucuria. Până şi domnişoarele din suita mea mă priviseră cu zâmbete de bucurie şi cu dorinţa de a mă distra cu muzică şi cântece deşi mai aveam puţin până să nasc. Mă amuza să constat că toate lumea pleca de la premisa că va fi neapărat băiat. Speram să fie, mă rugam să fie, pentru că doar atunci aş fi reuşit să câştig consideraţia lui Henric.

Din când în când îmi mai aduceam aminte de lady Ioana, închisă departe de lume, aşa cum eram şi eu, dar din cu totul alt motiv.

Vrăjitorie! Magie neagră. Ce făcuse oare? Și de ce Henric nu scotea o vorbă despre ea? Am luat decizia ca după nașterea copilului să fac în așa fel încât să o vizitez pe misterioasa regină moștenitoare.

I-am scris lui Henric. Simțeam nevoia să vorbesc cu el, să-i aduc aminte de existența mea, dar cu toate astea mi-era greu să aștern ceva pe hârtie. Nu mă pricepeam prea bine nici la cuvinte, dar nici la sentimente.

„Mă rog pentru siguranța ta și a copilului nenăscut încă. Sper că ești teafăr și încrezător. De abia aștept ziua în care te vei reîntoarce victorios în Anglia, la fel cum o așteaptă și supușii tăi loiali."

Enervant de pompos. Mai mult de atât nu aveam ce face pentru că nu eram la curent cu locul exact în care se afla în Franța, dar bănuiam că era în continuare legat de asediul asupra orașului Meaux, unde forțele fratelui meu rezistau în fața asaltului lui Henric. Și cum să închei această scrisorică neînsemnată?

„Soția ta supusă și iubitoare,

Caterina."

Am trimis-o printr-un curier și m-am apucat de cusut pentru copilul care se agita încontinuu în pântecele meu. Poate Henric reușea să-și facă timp să-mi răspundă. Când am primit scrisoarea de la el, am deschis-o entuziasmată, scuturând ceara de la sigiliul regal pe haine.

„Soției mele Caterina,

M-am bucurat nespus să aud că ești sănătoasă și sper că venirea pe lume a copilului se va întâmpla în curând și că nu îți va fi prea greu. O să poruncesc să se țină o liturghie pentru puterile tale."

Scrisul era dezlânat, majusculele mai puțin pronunțate față de ce-mi aduceam aminte, nu că aș fi văzut foarte des scrisul lui Henric. Mă rog, m-am gândit mai bine apoi. Probabil că nu avusese timp sau spațiu să stea să scrie în tihnă. Scrisoarea continua așa:

„Sunt la Meaux, dar ne-am împotmolit aici din pricina inundațiilor cauzate de ploile abundente. Avem probleme cu dizenteria. O să mă întorc la Westminster când voi termina treburile.

Henric."

Codița ultimei litere se termina brusc cu o pată de cerneală.

Am dat cu degetul peste literele întinse de cerneală care îi alcătuiau numele. Nu fusese prea lungă. M-am încruntat. Apoi

m-am zburlit la Alice, care mi-o adusese de la curierul rămas dincolo de ușile mele închise.

– Regele era sănătos? Ce a zis curierul?

– Da, milady.

– Bine… Mai știm ceva de regele Scoției?

James, frământat de îngrădirea permanentă a libertății lui, implorase să fie lăsat să îl însoțească pe Henric în Franța. Henric fusese în cele din urmă de acord și, în același timp, se învoise să îl elibereze din captivitate. În mai puțin de trei luni de la revenirea lui Henric în Anglia, presupunând că forțele scoțiene luptaseră destoinic în slujba lui, James se putea întoarce în Scoția, dacă se punea chezășie pentru loialitatea lui. Exista și condiția ca James să fie de acord să o ia în căsătorie pe domnișoara Joan Beaufort din suita mea, fiica contelui de Somerset și nepoata episcopului Henric, o fată drăguță cu sânge regesc din partea familiei Beaufort în vene. O cale inteligentă de a-l lega pe independentul James de interesele Angliei. Oricum, nici ăsta n-ar fi fost un obstacol pentru el, nu îl încurca cu nimic. James o considera pe Joan Beaufort o fată extraordinar de drăguță.

– Da, milady. Lordul James a trimis o poezie pentru lady Joan. Alice scoase din mânecă o bucată împăturită și sigilată de pergament și zâmbi șmecherește. O am la mine.

– Foarte frumos din partea lui.

I-am făcut semn lui Joan, care îmi urmărise cu mare interes toate mișcările. Era o fată serioasă, îmbrăcată cu o rochie galbenă, marcată puternic de trăsăturile distinctive ale familiei Beaufort, ochi căzuți și păr moale roșcat. Într-o bună zi, avea să devină o mireasă minunată.

Am zâmbit când am văzut-o cum se repede la bucata de pergament îndoită la colțuri, de parcă viața i-ar fi depins de ea, cum citește și recitește cu obrajii înroșiți poemul, dorindu-mi ca și Henric să-mi fi trimis ceva asemănător, nu șase rânduri amărâte despre dizenterie și inundații.

„Iat-o pe fata de lângă zid" citi Joan cu glas tare pentru noi, „O zână de grădină, iar în colțuri verdeață cât cuprinde. Și pe crenguțele verzi stă micuța privighetoare, cântând tare și clar…"

Nu aveam ce admira la poezia lui James, nu fusese niciodată un pericol real la adresa trubadurilor, dar măcar era cât se putea de explicit cu privire la sentimentele sale. Să fi citit și eu în biletul de la

Henric aceste cuvinte, m-am gândit cu tristețe. Imediat însă am regretat că lăsasem gelozia să îmi invadeze gândurile. Erau amândoi tineri și nu încăpea nici o îndoială că dragostea care îi unea era un lucru frumos.

Indiferent de starea de tensiune dintre noi, Henric ar fi fost mult prea ocupat să o rezolve, și nici eu nu mai depuneam nici un efort ca să-i împărtășesc gândurile mele. Cum aș fi putut? Campania era mai importantă decât orice: trebuia să înțeleg asta și să nu fiu o povară pentru el. În momentul în care Joan se puse pe citit cea de-a treia strofă însă am luat-o din loc. Nu mai puteam suporta să ascult pasiunea cu care un lord tânjea după doamna lui, oricât de proaste ar fi fost versurile prin care își exprima sentimentele.

„Draga mea Caterina,

Mi-ai dat cea mai bună veste."

Copilul se agita și scâncea în leagănul lui – leagănul lui Henric –, iar pe genunchiul meu stătea deschisă scrisoarea de la acesta.

„Un fiu, un urmaș care să moștenească tronurile Angliei și Franței este de departe cea mai mare realizare a căsniciei noastre."

Moștenitorul, băiat, născut în a șasea zi a lui decembrie la orele patru după-amiază, strănută.

„Trebuie să-l cheme Henric."

Henric scânci și-și agită mânuțele.

„Dă ordin să se țină o slujbă de preaslăvire."

Henric își îndesă colțul păturicii brodate în gură.

„Inima îmi tresaltă de o mare bucurie."

Henric."

Nu fusese nevoie să-i scriu lui Henric pentru a-l pune la curent cu preafericitul eveniment. Știrile fuseseră oficiale, răspândite rapid și cu toată pompa de unul dintre curieri, iar acum primisem răspunsul, chiar înainte de a sărbători nașterea mântuitorului nostru.

– Unde e? am întrebat, remarcând că scrisul lui Henric era din nou clar.

– Tot la Meaux, milady, raportă Alice. Sapă tranșee pentru asediu. Durează.

Așadar, nu aveam nici un indiciu că se va întoarce în curând, dar nici că mă așteptasem. Mai era puțin și veneau sărbătorile.

– Era încrezător? Ce-a spus curierul? am întrebat eu automat. Probabil că dacă era în stare de asediu era și încrezător că va câștiga.

– Da, milady. Asediul decurge bine. Dar…

Imediat mi-am mutat privirea spre Alice când am auzit-o că ezită.

– Dar?

– Nimic, milady…

– Ce voiai să mai zici?

– Cred, din ce-am auzit și eu, că regele a fost bolnav, milady.

– Bolnav…? Am simțit un mic junghi în piept. Nu mi-l puteam imagina pe Henric bolnav. Întotdeauna fusese sănătos tun.

– Poate s-a înșelat curierul, milady, încercă Alice să mă liniștească. Cred că toți duc lipsa unui somn bun și a mâncării care acolo lasă de dorit. Maiestatea Sa comanda cu pricepere…

M-am bazat pe încurajările ei. Nu aveam de ce să-mi fac griji, erau doar efectele unei campanii lungi, când starea permanentă de veghe istovește trupul peste măsură. Henric era cel mai puternic bărbat pe care îl cunoscusem. Speram să se întoarcă acasă. Voiam să îi zâmbească infantelui Henric și mie.

Am luat copilul din leagăn și l-am ridicat să mă uit la fețișoara lui.

– Tu ești Henric, i-am spus. Așa vrea tatăl tău să te cheme. Inima lui este plină de bucurie la auzul veștii că te-ai născut. Mi se părea prea mic ca să-l cheme Henric. Cred că mai bine o să-ți spun Henric cel mic, am continuat eu să-i vorbesc.

Bebelușul începu să se zvârcolească și să protesteze în scutece, așa că l-am pus în poala mea. Nu regăseam nimic din chipul lui Henric sau al familiei de Valois în trăsăturile lui moi și estompate, ochii de un albastru spălăcit, părul blond ca un puf. Capul îi era greu și cald acolo unde se odihnea pe mâna mea, iar pe frunte avea o cută foarte fină, de parcă era puțin supărat că nu vede cine îl ține în brațe. Începu să scâncească.

– Îl iau eu, milady. Doamna Waring îmi dădea târcoale nervoasă, știind că n-am nici un fel de experiență cu copiii mici, dar eu am scuturat din cap că nu vreau și mi-am tras copilul mai aproape de sân. Nu se cade să îl alăptați.

– Nu. Nu încă.

Scâncetul se transformă într-un sforăit ușor, semn că adormise. Două săptămâni avea – era tare mic – și mi-am simțit inima înfiorându-se de dorința de a-l proteja.

– Ești al meu, i-am șoptit eu în momentul în care doamna Waring se îndepărtase. Astăzi ești al meu.

Știam deja că aveam doar un drept temporar asupra lui. În curând, poate chiar anul următor, ar fi fost dus la o reședință proprie, cu doici, dădace și servitori care să îi facă orice poftă, poate chiar ținut departe de mine în propriul lui castel, dacă asta ar fi dorit Henric. Nu era un secret. Avea să fie educat și pregătit să fie moștenitor, fiul tatălui lui, să citească, să scrie și să se lupte. Henric i-ar fi cumpărat o armură și o sabie în miniatură și l-ar fi învățat să călărească.

Am zâmbit cu gândul la acest viitor, dar zâmbetul mi-a pălit repede. Aveam să-mi pierd repede copilul, dar deocamdată era al meu, depindea de mine, era deopotrivă și-al meu, iar dragostea pentru ființa aceasta micuță mă învălui cu totul. Credeam că nu-mi va mai fi niciodată atât de prețios cum fusese în clipa în care venise pe lume. Fusese născut la Windsor și cu toate acestea îi întrezăream cel mai glorios viitor.

– Nu vei suferi niciodată de foame, nu te vei teme și nu vei fi neglijat, mi-am înștiințat eu fiul.

L-am sărutat pe frunte în locul în care sprâncenele lui blonde se întâlneau. Și mi-am adus aminte. Henric nu se interesase deloc de starea sănătății mele.

Am ținut slujba, așa cum mi se spusese, în minunata capelă St. George. Curtea sărbătorea nașterea fiului Domnului și începutul noului an, fără ca regele sau regina să fie prezenți. Henric era încă ținut pe loc de fratele meu la Meaux, iar eu eram închisă în apartamentul meu, pentru că trebuia să fiu sfințită de preot înainte de a putea ieși din nou în lume. Bebelușului Henric îi mergea de minune. Alice avea grijă de mine, iar doamna Waring se lansa în poliloghii în care îl compara pe tată cu fiu, povești nesfârșite despre cum învățase Henric să cânte și să danseze cu o grație nemaipomenită când era mic. Am regretat că nu îl văzusem sau ascultasem niciodată pe Henric cântând și dansând. Dar mai era timp. Nașterea micuțului mă binecuvântase cu un nou gen de optimism.

Mi-am plănuit cu grijă slujba, bucuroasă că voi fi miruită de preot, și i-am scris lui Henric.

„Milord,

Doresc să mi se facă slujba de rânduire a femeii lăuze în sărbătoarea Întâmpinării Domnului. Dacă evenimentele din Franța

sunt de așa natură încât să te poți întoarce până de Ziua Recunoștinței, atunci ți-aș rămâne îndatorată.

Soția ta iubitoare,

Caterina."

Reușisem să formulez astfel încât să nu-i cerșesc prezența, dar așa mă simțeam. Și iată și răspunsul lui.

„Soției mele, Caterina,

Nu pot ajunge în Anglia în februarie. Voi face toate aranjamentele necesare pentru ca săracii să primească pomeni și să se înalțe rugi pentru sănătatea ta și a fiului meu…"

M-am oprit din citit, pentru că nu mai era nimic în afară de semnătură.

– Ce face? am întrebat, fără să pot să-mi ascund amărăciunea.

– Asediază de trei ori blestemata de fortăreață de la Meaux, așa zicea curierul, îmi raportă Alice. Un cuib de vipere acești Delfini, dacă s-a mai pomenit așa ceva. Se dovedește a fi un ghimpe înfipt adânc în carnea Angliei. Între timp, am pierdut Avranches și l-am recâștigat. Situația e cam încurcată…

Familia mea îi provoca mari probleme lui Henric. Îmi și imaginam linia adâncindu-se între sprâncene, chiar dacă eram la o distanță așa mare de el. Așadar am participat la slujba fără de prea mare fast și am aprins lumânări la altarul Fecioarei. Rugăciunile au fost spuse cum se cuvine și presupuneam că săracii primiseră pomeni. Henric fusese întotdeauna foarte eficient.

După ce mi-am eliberat trupul de povara lăuziei, am rămas la Windsor și am mai scris o scrisoare.

„Milord,

Fiul tău este sănătos și puternic. Astăzi împlinește trei luni. Are o zornăitoare de aur pe care o pocnește de marginea leagănului. Roade tot ce prinde pentru că în curând îi vor da dințișorii…

Soția ta iubitoare,

Caterina."

Am primit și de data asta un răspuns? Nu. Din momentul în care i-am descris ce făcea fiul său, Henric nu mi-a mai trimis nici un cuvânt. Îi înțelegeam nevoile, ambiția care îl mâna, presiunea războiului care îl apăsa fără încetare. Sigur că înțelegeam. Nu mă așteptasem să investească prea multă energie în interesul pentru starea mea, când știa că sunt în siguranță și că atât eu, cât și copilul,

eram sănătoși. Nu eram egoistă. Dar trecuse aproape un an de când fusesem unul în compania celuilalt. Cum putea o relație atât de fragilă ca a noastră, bazată pe foarte puțin timp petrecut împreună, să supraviețuiască unei absențe atât de lungi? Nu știam nici măcar când ne vom revedea. Acceptasem că Henric nu mă iubea, dar nici nu mă cunoscuse. Nici eu nu îl cunoscusem.

Ne fusese dat să existăm ca două ape curgătoare separate ce gonesc împreună, dar nu se întâlnesc niciodată? Uneori plângeam de ciudă că eram atât de înstrăinați unul de altul.

Sângele îmi clocotea de atâta singurătate dezolantă. Frustrarea mă făcea să nu pot dormi nopțile. Tentativele mele ridicole de a-mi trimite gândurile lui Henric, tot sperând că vor primi un ecou, că vor stabili o legătură efemeră, eșuaseră mai mult decât lamentabil. Dar sigur, mă mustram eu singură, trebuia ca amândoi să ne dorim o apropiere. Henric nu se gândea niciodată la mine, nu?

Cât timp mai trebuia oare să aștept?

Capitolul 6

Luând problema în propriile mâini, cu o hotărâre care m-a uimit și pe mine, i-am scris lui Henric:

„Domnul meu,
Acum, că drumurile sunt uscate și se poate circula, cred că ar fi bine să le fac o vizită părinților mei, la Paris. Împreună cu tine, dacă socotești că este posibil. Înțeleg că fortăreața de la Meaux a căzut în mâinile englezilor, în cele din urmă. Poate că vei avea un scurt răgaz pentru a mă întâmpina în Franța.
Soția ta iubitoare,
Caterina."

Primăvara sosise. Călătorii începură să umple drumurile, grupuri de negustori și pelerini cu treburile lor călătorind împreună pentru a fi în siguranță. Piața din Windsor era ticsită de oameni bucuroși să iasă afară după sfârșitul iernii. I-am privit de pe ziduri, ascultând zumzetul glasurilor care mărturiseau despre viața ce se desfășura în afara castelului, și tot atunci s-a născut acea dorință care mi s-a cuibărit în minte ca un ghimpe.

Scrisoarea mea a primit un răspuns iute, livrat de lordul John. Poate Henric avea să-mi îngăduie, în cele din urmă, să fiu alături de el. Am desfăcut grăbită foaia de hârtie, risipind pe jos ceara în nerăbdarea mea.

„Soției mele, Caterina,
Nu este un moment potrivit pentru ca tu să călătorești în Franța. Meaux a căzut, dar situația dintre mine și fratele tău nu este în nici un caz bună. Nu vreau să fii pusă în nici un fel de pericol…"

Nu! Mi-am înghițit intensa dezamăgire și am citit mai departe.

„Cred că îți vei da seama că este mai înțelept să rămâi în Anglia, până voi considera că nu e nici un pericol să vii. Înțelegi, sper, că

siguranța ta este principala mea preocupare. Voi trimite un curier, atunci când timpul și evenimentele o vor permite.

Henric."

Așadar, siguranța mea era principala lui preocupare, nu-i așa? O să trimită un curier. Atunci, de ce aveam impresia că o asemenea invitație nu va sosi niciodată? Nervozitatea mea fu înlocuită de furie. Furie cu atât mai aprigă cu cât nu-l mai văzusem pe Henric de douăsprezece luni deja și trebuia să fac eforturi pentru a-i vedea clar în minte trăsăturile. Oare aveam să uit până la urmă acea privire directă, acel nas drept și gura fermă? Urma să am nevoie de portretul lui pentru a-mi aminti cum arată?

O, Henric! Nu mi-ai dat nici măcar un singur motiv bun pentru care să nu vin, exceptând faptul că ai spus că nu e un moment potrivit. Dar când va fi un moment potrivit?

– Zice nu.

– Știu.

– Ce face acum? l-am întrebat pe lordul John, ridicându-mi privirea de la refuzul aspru pe care mi-l adusese. Credeam că Meaux a capitulat în sfârșit.

– Da. A fost cucerit.

– Dar el nu are nici o dorință să mă vadă. Nu e nevoie să negi, am rostit eu văzând neputința lui John de a găsi un răspuns amabil, încercând să nu deslușesc compătimirea de pe chipul său. Știu că sentimentele lui pentru mine sunt… moderate. Ce dureros era să recunosc asta în public! Dar nu-i pot accepta motivul. De fapt, nu voi accepta…

Era o perioadă de calm în cursul ostilităților. Dacă Henric nu venea la mine, atunci trebuia să mă duc eu la el și consideram că venise de mult vremea ca Henric să-și vadă fiul. Era timpul ca băiețelul meu să meargă în țara pe care avea s-o conducă într-o zi. Era vremea să-i cunoască pe bunicii de Valois.

Cât de ușor a fost să iau acea decizie și să-l informez pe John care erau dorințele mele, refuzând orice sfat de a face altminteri. Cu energia refăcută de perspectiva acțiunii, m-am dus în camera micuțului Henric, am ridicat copilul din leagăn și l-am dus să privească pe fereastră în direcția în care era posibil să se afle tatăl său chiar în clipa aceea. Eram uimită cât de repede creștea micuțul Henric. Îl simțeam mai greu în brațele mele.

– Mergem în Franța? Să te duc să-ți vezi tatăl?

El îmi zâmbi și i se văzură gingiile fără dințișori.

– Atunci, o să mergem.

Dar întâi, înainte de a-l revedea pe Henric, știam că trebuia să descopăr adevărul în privința unor întrebări la care nu primisem încă răspuns. După luni de inactivitate, eram copleșită de dorința de a descoperi ce era ascuns și, poate, de a construi niște punți.

Nu a fost deloc așa cum m-am așteptat atunci când, însoțită de o escortă impresionantă, din care făceau parte inclusiv Gloucester și episcopul Henric, am făcut o încercare de a descoperi tot ce puteam despre mama vitregă a lui Henric și despre o prorocire tulburătoare. Castelul Leeds, o mică și frumoasă piatră prețioasă care se afla pe un lac creat de două brațe ale unui râu, nu era deloc o temniță sumbră pentru lady Ioana. Era o închisoare blândă – dar totuși o închisoare, din moment ce se afla în custodia lui Sir John Pelham, după cum mă informase episcopul Henric, și nu era liberă să călătorească. Eram atât intrigată, cât și nervoasă. Oare ce avea să-mi dezvăluie această vizită despre lady Ioana – sau chiar despre Henric?

Am fost anunțați și poftiți în camera ei: Ioana de Navarra, regina-văduvă a Angliei și a doua soție a tatălui lui Henric. Nu se ridică de pe scaunul ei când Gloucester și episcopul Henric îi sărutară obrajii, cu o afecțiune evidentă. Iar când puse drăgăstoasă o mână pe brațul lui Gloucester, am văzut de ce nu s-a ridicat. Oricât de elegantă ar fi fost, cu părul de un alb pur coafat cu grijă, cu rochia plină de broderii și cu bijuterii scânteind la gât și la încheieturi, mâinile ei erau contorsionate ca niște gheare, iar umerii îi erau rigizi și orice mișcare îi adâncea ridurile dintre sprâncene. Dar, în pofida disconfortului, am fost întâmpinată cu un zâmbet și cu o privire întrebătoare a pătrunzătorilor ochi cenușii. Într-o atmosferă plăcută, stimulată de muzică și vin, Gloucester și episcopul Henric începură să-i spună însuflețiți despre fleacurile de la curte și despre ce făcea Henric în Franța.

Lady Ioana ascultă cu atenție totul, apoi anunță cu o fermitate calmă:

– Vreau să vorbesc cu Caterina.

Și am rămas singure, ducele și episcopul îndepărtându-se ascultători.

– Așază-te lângă mine. Am sperat că mă vei vizita.

M-am mutat pe scaunul aflat lângă ea.

– Nu mi-am dat seama, doamnă. Ce scuză jalnică a părut, chiar și pentru urechile mele, și ce situație îngrozitoare. Nici măcar nu am știut…

– …că sunt prizonieră, mi-a completat ea gândul cu o surprinzătoare mulțumire de sine.

– Henric mi-a spus că ați ales să trăiți o viață liniștită.

– Poate că aș fi făcut-o, în anumite condiții. Își ridică mâinile strâmbe într-un mic gest de dezgust, apoi le lăsă să cadă încet în poală. Însă aceasta nu este alegerea mea. Zâmbetul îi fu crispat, iar privirea, pătrunzătoare, cerând un răspuns sincer. Și, fără îndoială, dorești să știi de ce fiul meu vitreg mă ține prizonieră.

– Doamna Waring a zis că…

Cum puteam să dau glas unui lucru atât de cumplit?

– …că am fost acuzată de vrăjitorie. Lady Ioana s-a încruntat, de parcă vorbele o îndureraseră. Este adevărat. De asta sunt acuzată. Tu crezi așa ceva?

– Nu știu. Nu am impresia că episcopul Henric crede. Și nici Gloucester.

Atitudinea lor caldă față de regina-văduvă, afecțiunea lor față de ea nu puteau fi ignorate.

– Am impresia că nici Henric nu crede asta, adăugă lady Ioana pe un ton sec. Dar are nevoie ca eu să fiu vulnerabilă.

Din nou, nu mi-am găsit cuvintele.

– Dar de ce?

– Pentru a-mi putea confisca pământurile primite ca zestre și veniturile, desigur. Explicația ei candidă mă uimi chiar mai mult decât lămurirea calmă. Anglia are nevoie de tot aurul pe care poate pune mâna pentru a duce războaiele cu Franța. Prada cea mai la îndemână a fost zestrea mea. Cum să pună mâna pe ea? A fost atât de simplu. M-a acuzat că-i pun în primejdie viața prin vrăjitorie.

– Dar asta-i o mârșăvie…

– Nu te pot contrazice. Și, știi? nu am avut parte de un proces. Am fost acuzată pe nedrept și închisă de mai bine de doi ani într-un castel sau altul.

A fost prea mult pentru mine.

– Nu pot să cred că el ar face așa ceva.

– De când trăiești cu Henric? Încă n-ai aflat că poate să fie nemilos? Zâmbetul și vocea ei deveniră la fel de tăioase ca o sabie bine ascuțită. De unde crezi că a luat banii pentru zestrea ta?

Dacă înainte eram oripilată, acum mă simțeam aproape șocată, nevenindu-mi să cred. Era o dezvăluire zguduitoare care distrugea toată plăcerea a ceea ce, cândva, considerasem a fi o reală considerație a lui Henric față de mine. Pentru a compensa lipsa unei zestre care să includă monede de aur, Henric îmi alocase imensa sumă – după aprecierea mea – de 100 000 de mărci, pentru a o cheltui în fiecare an, punându-mi, de asemenea, la dispoziție pământuri și domenii, conace și castele pentru a le putea folosi după bunul plac. Acum, aflam că de toate astea fusese deposedată această tragică regină.

– Zestrea mea a fost folosită, iar eu rămân închisă până când Henric decide să mă elibereze. Lady Ioana își lăsă bărbia în jos, cutremurându-se puțin. Nu sunt sigură că o să-l pot ierta vreodată pentru asta.

Nu am reușit să găsesc nimic de spus pentru a-mi îndepărta sentimentul de vină sau pentru a o alina pe lady Ioana. Situația ei era cu adevărat deplorabilă. Tot ce am izbutit să rostesc a fost:

– Îmi pare atât de rău…

– De ce ți-ar părea rău? Nu tu ai făcut asta. Henric avea nevoie să-ți dea o zestre, iar a mea era sursa evidentă. El este un om hotărât să recapete posesiunile strămoșilor săi și să asigure măreția Angliei, a continuat lady Ioana. Războiul cu Franța și victoria Angliei reprezintă singurele sale preocupări.

– Știu că sunt… am murmurat eu. Credeți că nu mi-am dat seama și singură de asta?

Mi se părea o lipsă de loialitate să recunosc, dar cuvintele ei directe mă încurajaseră.

Văzându-mi stânjeneala, lady Ioana se aplecă și îmi strânse într-un mod ciudat mâna.

– Asta nu e bine. Ar trebui să te duci la soțul tău, spuse ea, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu-i așa că a trecut aproape un an de când nu l-ai mai văzut? Îl cunosc foarte bine pe Henric și știu că ar trebui să fiți împreună. El îngăduie minții sale să fie acaparată de prezent, dar uneori are nevoie să i se reamintească faptul că există oameni care au nevoie de atenția lui…

– Dar eu nu cred că mă vrea alături de el. Pentru prima dată, am dat glas temerilor mele, sedusă de compasiunea acestei femei blânde. Vedeți, el nu mă iubește. El niciodată nu…

Sprâncenele ei se ridicară.

– Cum se poate să nu iubească o soție atât de frumoasă ca tine?

– Nu a declarat nicicând că mă iubește. Am crezut că ține la mine și am fost suficient de naivă pentru a crede că m-ar putea iubi. A fost însă cumsecade și s-a purtat ca un cavaler.

Mâinile ei se strânseră imperceptibil.

– Sărmană fată. Cum ai fi putut ști ce era în mintea lui? Eu n-am reușit niciodată. Când era tânăr, n-a îngăduit nimănui să știe ce era important pentru el. Cum ar putea cineva să-și dea seama ce gândește, dincolo de acea imposibilă fațadă de stăpânire de sine demnă? Presupun că nu s-a schimbat. Lady Ioana făcu o pauză, apoi insistă cu o voce care nu mai era deloc blândă: Du-te la el. Dacă vrei să faci ceva pentru căsnicia ta, ca să nu rămâneți doar două suflete îndepărtate, care nu se întâlnesc niciodată și care nu se înțeleg unul pe altul, du-te la el, în Franța. Este prea primejdios să-l iei pe băiețel, dar doamna Waring va avea grijă de el. Ea nu va îngădui să i se întâmple nimic rău.

– Da. O voi face.

Părea un sfat atât de înțelept, o înțelegere atât de plină de intuiție a vieții mele și a lui Henric. Faptul că nu fusesem singura indusă în eroare de manierele deosebite ale lui Henric era un adevărat balsam pentru inima mea.

– Fă-l să te bage în seamă. Fă-l să se simtă bine alături de tine. Ademenește-l de pe câmpul de luptă, chiar dacă pentru puțin timp. Îmi zâmbi cu o urmă de viclenie feminină, care păru ciudată pe trăsăturile ei obosite, dar care lăsa să se întrevadă farmecul pe care îl avusese în tinerețe. N-ar trebui să fie imposibil pentru o femeie frumoasă.

Da, lady Ioana chiar era înțeleaptă. Poate că, dacă eu și Henric trăiam din nou împreună, departe de câmpuri de luptă și de campanii, puteam crea între noi o apropiere, o înțelegere. Poate chiar ajungea să mă iubească. Oare nu era totul posibil cu voia lui Dumnezeu?

– Așa o să fac.

Decizia m-a făcut să simt un nod în stomac.

Ea îmi mângâie cu grijă mâna.

– Nu-ți trebuie decât puțină încredere și dorința de a reuși. Sunt sigură că Henric știe ce comoară are în tine. Ești încă tânără și ai toată viața înainte. Tot ce trebuie să faci este să-i amintești asta și să-l aduci acasă, în Anglia, din când în când. Am zâmbit amândouă, cu subînțeles. Iar acum, bănuiesc că trebuie să pleci. Cei care te-au însoțit vor fi nemulțumiți de timpul pierdut și vor blestema femeile

bârfitoare… dar trebuie să mai vii. Uneori, mă simt singură și îmi place să vorbesc…

Ceea ce m-a făcut să-mi aduc aminte de lucrul care îmi bântuise mintea în toată această vreme.

– Doamna Waring a spus că ar trebui să vă întreb de prorocire, am rostit eu.

– Serios?

Sprâncenele ei aproape invizibile coborâră și se uniră, devenind o linie dreaptă.

– Mi-am născut fiul la Windsor. Henric a interzis asta și nici doamna Waring n-a fost de acord. Henric nu mi-a spus motivul, dar doamna Waring a zis că există o prorocire…

Trăsăturile reginei-văduve se asprirră în timp ce privea dincolo de fereastră, visând la libertatea care îi era interzisă.

– Nu am cunoștință despre astfel de lucruri, cu toate că unii mă învinovățesc de o crimă mult mai rea, însă, da, a existat o astfel de prorocire care i s-a făcut sărmanei Maria de Bohun, care nu a trăit ca să își poată vedea fiul crescând. Un comentariu puțin cam veninos, aș spune, produsul vreunei minți răuvoitoare, care nu avea nici un gând bun pentru Casa de Lancaster. Camerista Mariei mi-a zis asta odată, când am petrecut câteva momente mai apropiate la o halbă cu bere. Din ce-mi spui, se pare că și Henric a aflat de undeva de această bârfă, dar nu știam. Vrei să afli? Poate că ar trebui…

Și mi-a povestit.

Nu a îndulcit deloc lucrurile, așa că, la început, instinctul meu a fost să resping cele auzite. Nu puteam să cred. Nu *voiam* să cred. Nu era Henric invincibil? Nu se putea ca acea prorocire să aibă efect asupra acțiunilor mele. Am decis că nu trebuia să mă tem pentru Henric – nici o decizie luată de mine nu putea influența cuceririle lui viitoare. Dar cum rămânea cu fiul meu? Am alungat cuvintele neliniștitoare, urmând să mă gândesc altă dată dacă nu cumva eu, insistând să nasc la Windsor, nu contribuisem din încăpățânare la producerea unor evenimente care nu aveau să-i aducă nimic bun micuțului Henric.

Cunoscută de atât de puțini, prorocirea m-a uimit cu avertizările sale enigmatice și cu profețiile sale cumplite. Dar apoi m-am liniștit. Lady Ioana a catalogat-o ca nefiind altceva decât o răutate. Eu, îndrumată de bunul ei simț, aveam să fac același lucru.

Și aveam să urmez sfatul reginei. La începutul lunii mai, lăsându-mi fiul în grija doicilor pline de uimire, însoțită de lordul

John și cu vânt prielnic la pupa, m-am dus la Harfleur. Înainte de a pleca, am împachetat cu mare grijă o pereche de foarfece.

Mă deranja felul în care Henric se purta cu lady Ioana, însă ea nu-i purta pică. Oare eu puteam fi la fel de tolerantă, știind că obsesia lui față de campania din Franța îl determinase să facă toate astea? Nu știam. Dar, în ciuda a tot ce se punea de-a curmezișul între noi, știam că trebuia să-l fac pe Henric să mă bage în seamă.

Cu cât mă apropiam de Paris, cu atât deveneam mai nervoasă. În anul în care fuseserăm despărțiți, mă schimbasem, iar acum acceptam răceala lui Henric față de mine. Era ceva care nu putea fi negat, iar eu, cu siguranță, eram suficient de matură pentru a purta povara faptului că el nu răspundea sentimentelor mele. Cu toate acestea, continuam să sper că Henric se va bucura cel puțin să mă vadă, deși era greu să-mi mențin această speranță. Nu mi-l puteam imagina bucurându-se de altceva decât de o bătălie câștigată cu greu sau de un asediu încheiat cu succes. Auzeam în minte timbrul vocii lui, dar nu și cuvinte de bun venit. Oare eu ce aveam să-i spun? La urma urmelor, el îmi interzisese să fac această călătorie.

Și mai era și toată povara faptului că lady Ioana era prizonieră. Bănuiam, la fel ca ea, că acuzația de vrăjitorie fusese un complot pus la cale cu grijă pentru a-i lua pământurile primite ca zestre, pentru că Henric avea nevoie de ele pentru mine. Mă simțeam vinovată din pricina asta, cu toate că lady Ioana nu-mi purta pică. Mă întrebam dacă voi avea curajul de a-l înfrunta pe Henric în privința cruzimii sale calculate față de o femeie care nu-i făcuse nici un rău. Oricât de mult m-am străduit, nu i-am putut găsi nici o scuză lui Henric pentru acel act de egoism. El putea fi cu adevărat nemilos atunci când urmărea îndeplinirea unui țel și era foarte dificil să ții la un om atât de lipsit de scrupule. Îi văzusem firea urâtă în război, dar acum aveam de-a face cu ea chiar în sânul familiei.

Am dat deoparte acel gând neliniștitor. Henric probabil că era încântat de victoria de la Meaux și de fiul său. Oare asta nu-l va face să-mi zâmbească și să mă sărute de bun venit?

– Să știi că n-o să te trimită acasă, mi-a spus lordul John văzându-mi, se pare, nervozitatea. Nu trebuie să te temi că nu se va purta respectuos cu tine.

– Nu de asta mă tem, i-am replicat. Mi-e teamă că mă va trata cu prea mult respect. Că mă va face să încremenesc în fața unei politeți de gheață și a unei atitudini autoritare a regalității sale.

– Se va bucura de compania ta… după ce va găsi răgaz să se gândească la asta.

I-am zâmbit cu simpatie. John se străduia din răsputeri să mă liniștească.

– Nu te osteni, i-am spus. Știu că nu mă vrea acolo. Dar m-am gândit că trebuie să mă duc.

– Ești o femeie curajoasă, Caterina.

– Te asigur că nu sunt! Inima îmi bate atât de tare, încât mi-e frică să nu-mi rupă vreo coastă.

– Există multe forme de curaj.

Când lordul John mi-a luat mâna cu căldură, pentru a mă ajuta să descalec, i-am strâns-o cu putere. Urma să am nevoie de toată forța lui pentru a mă susține atunci când aveam să ajung față în față cu Henric.

Eu și Henric ne-am întâlnit lângă Paris, la palatul de la Blois de Vincennes, sosirea noastră simultană fiind o coincidență norocoasă, cu toate că a lui Henric a fost mult mai impresionantă, deoarece își adusese toată curtea acolo, după ce Meaux căzuse. Am reușit să mă strecor aproape invizibilă printre carele cu armament și bagaje, printre trupele de artilerie și cavalerie, reușind să-l întrezăresc pe Henric în mijlocul lor, așa că inima mi-a sărit din loc ca de fiecare dată atunci când îl vedeam, dar am știut că nu era cazul să-l abordez încă. Henric era mult mai binevoitor când lucrurile se petreceau așa cum dorea el. Pentru o clipă, l-am privit pur și simplu fascinată. El asculta cuvintele unuia dintre căpitanii săi, apoi arătă într-o direcție și dădu un ordin. Un alt căpitan îi solicită atenția înainte de a se duce grăbit să pună în aplicare ordinele primite. Am rămas în tăcere, lăsându-l să-și vadă de treabă.

Uite ce soție supusă devii. Poate că, într-o zi, el chiar te va iubi dacă vei fi suficient de retrasă și te vei grăbi să-i dai ascultare.

Am clătinat din cap și m-am instalat împreună cu John într-una dintre camerele de audiență, fiind încântați când James al Scoției ni s-a alăturat, bucurându-ne de revedere și de câte o cupă cu vin. Era la fel de plin de viață precum mi-l aminteam, cu părul buclat la fel de zburlit, dar părea mai înalt și robust și avea mai multă încredere în sine.

– Ne-a fost dor de tine, i-am spus.

– Îmi place să fiu soldat, a anunțat el.

– Foarte bine. Te pricepi mai bine la asta decât la scris versuri?

El râse.

– N-am ce face dacă tu nu recunoşti mâna unui maestru. Apoi: Ce mai face Joan…?

– Tânjeşte în Londra.

Şi i-am povestit despre ea, dar, în tot acest timp, simţurile îmi erau încordate, pândind sunetul paşilor lui Henric, când, în cele din urmă, l-am auzit.

Henric intră în cameră aducând cu el toată atmosfera de autoritate regală pe care mi-o aminteam din trecut. Sigur de sine, mândru, deţinând puterea supremă – acesta era acel Henric pe care mi-l aminteam. Iar eu stăteam acolo, dorindu-mi ca John şi James să ne lase singuri, dar şi îngrozită că o vor face. Trecuseră unsprezece luni de când îl văzusem ultima dată şi abia dacă petrecusem puţin mai mult timp cu el ca soţie, chiar şi acela întrerupt de un asediu şi de activităţi regale. Acum, după o asemenea distanţare, eram cuprinsă de o nesiguranţă teribilă. După cum mă aşteptam, toată încrederea mi-a dispărut când şi-a făcut apariţia în încăpere, privirea cuprinzându-i în detaliu pe toţi cei aflaţi acolo, aşteptându-l. Apoi, ochii i se îndreptară spre mine şi trecură peste faţa mea, către John şi James.

Având grijă să-mi păstrez chipul zâmbitor, i-am urmărit expresia, căutând să descopăr plăcere ori dezinteres. Oare – stomacul mi se strânse – mă va dojeni pentru că i-am nesocotit porunca de a rămâne în Anglia? Tot ce puteam face era să mă afund într-o supunere desăvârşită. Mă aflam aici. Nu aveam să mă retrag. M-am ridicat cât eram de înaltă, cu spinarea dreaptă. Henric şi John l-au îmbrăţişat zâmbind. El l-a apucat pe James de umăr, cu căldură. Ce avea să-mi spună mie?

Henric se apropie încet de mine. Înainte de a apuca să mi se adreseze, pentru a preîntâmpina o mustrare, i-am spus cu o atitudine prostuţă ca de copil:

– L-am convins pe John să mă aducă.

Replica lui Henric fu seacă şi rece:

– N-ar fi trebuit să vii. Iar el ar fi trebuit să ştie că nu e cazul să te aducă.

– Am vrut să te văd. E aproape un an de când… am rostit eu.

Imediat, mintea mi-a fost atrasă de ceva cu totul diferit. Teama de a nu fi respinsă mi-a fost complet ştearsă din gânduri.

– Nu au fost deloc primejdii, Hal, a intervenit fratele său. Am venit prin Rouen – pacea pare să se menţină acolo.

– Așa este, mulțumesc lui Dumnezeu.

Acum, în sfârșit, Henric îmi luă mâinile în ale lui și, cu un zâmbet crispat, mă sărută pe obraji.

– Arăți bine, Caterina.

„Iar tu nu arăți deloc bine…“

Mi-am reținut vorbele, deși impulsul de a le rosti era puternic. Părea cumplit de obosit, cu ridurile de la colțurile ochilor teribil de accentuate, cu pielea întinsă peste pomeți și maxilare, iar cuta dintre sprâncene nu dispăru nici când îmi surâse, în cele din urmă. Mi s-a părut că slăbise. Întotdeauna înalt și suplu, mai degrabă decât musculos, trupul lui părea că-și pierduse vigoarea. Mâinile care le cuprindeau pe ale mele păreau la fel de fine ca ale unei femei.

– Ne-am săturat să așteptăm, a explicat John, iar când Henric a întors capul pentru a-i răspunde, am fost îngrozită de albeața pielii de la tâmplă. Părea slab până la os și avea o paloare neplăcută sub bronzul căpătat în timpul campaniei.

Mi-a ținut în continuare mâinile.

– Ce mai face fiul meu?

Mi-am îndepărtat gândurile de la aspectul lui Henric și i-am replicat cu un zâmbet:

– Crește frumos. Este în siguranță, acasă. Uite, ți-am adus asta. Mi-am desprins mâinile din ale lui și am scos din mânecă un sul de pergament, explicându-i în vreme ce îl desfăcea.

– E al micuțului Henric. Părul lui va fi ca al tău.

Henric își trecu degetul peste bucla de păr și, spre ușurarea mea, râse ușor.

– Mulțumesc, a rostit el și l-a băgat în tunică.

– Când te vei întoarce în Anglia, ca să-l vezi? l-am întrebat, fără să mă pot abține.

Și imediat apăru sumbra lipsă de sentiment de care mă temeam atât de tare.

– Nu știu. Știi că n-ar fi cazul să mă întrebi…

– Ce planuri ai? a intervenit John aruncându-mi o privire prin care își cerea scuze.

Henric își întoarse capul, parcă intenționând să răspundă. Trase aer în piept. Apoi, se încruntă.

– Mai târziu, cred, răspunse el scurt. O să vorbim mai târziu.

– Desigur. Nu vrei să împărțim o carafă cu un vin bun de Bordeaux?

Henric clătină din cap.

– Peste o oră. Vă găsesc eu.

Și ieși grăbit din încăpere. L-am auzit strigându-l pe scutierul său și poruncindu-i să aducă bagajele, iar apoi se făcu liniște. Ridicând ușor din umeri, James îl urmă.

Eu și John ne-am uitat unul la altul.

– Îmi fac griji pentru el, am rostit eu simplu.

– Este foarte obosit. Campaniile lungi, mai ales asediile, îi doboară chiar și pe cei mai buni soldați. O odihnă bună îi va reda umorul.

Umorul? M-am gândit că Henric nu prea avea umor nici în cele mai bune momente.

– Am avut impresia că e bolnav.

– I-a lipsit hrana, i-a lipsit somnul, asta-i tot.

Asta spusese și Alice. Am presupus că avea dreptate. M-a încurajat:

– A fost bucuros să te vadă.

– Serios?

– Totul va fi bine. Vei vedea. Dă-i răgaz să se instaleze aici. Victoria de la Meaux a fost importantă, dar l-a secătuit. Așa sunt mereu asediile. Dă-i timp…

Nu am fost convinsă și m-am gândit că repetările lui John erau doar o încercare de a-și domoli propriile temeri. Am ieșit înaintea lui din cameră, ca să nu-mi vadă lacrimile care amenințau să-mi inunde ochii.

Când ne-am întâlnit, la cină, Henric părea mult mai întremat, cu toate că doar a ciugulit din felurile de mâncare și a băut puțin. Ne-a părăsit înainte de sfârșitul mesei, fără vreo explicație sau o scuză. Cu o nerăbdare nervoasă, m-am băgat tremurând în așternut, cu părul desfăcut și strălucitor, la fel de seducătoare ca oricare mireasă, dar Henric nu a venit. Am fost atât de sigură că o va face. Am crezut că va simți nevoia să stea de vorbă cu mine despre micuțul Henric, ba chiar că va considera important să conceapă un alt fiu, însă el n-a venit. Toate speranțele mele de a ne împăca după atât de multă vreme s-au spulberat ca niște cochilii sparte de valurile mării.

Nu am avut deloc parte de tihnă la Vincennes. Aproape imediat ne-am dus la Paris unde, în căldura de mai, am asistat la o întâmpinare ceremonioasă, planificată să coincidă cu sosirea părinților mei. Am locuit la Luvru, în lux, Isabella și tata fiind cazați

în camerele ponosite de la Hôtel Saint-Pol. Tata era prea indispus ca să bage de seamă. Isabella abia dacă și-a exprimat dezaprobarea printr-o încruntare adresată lui Henric, atunci când acesta a făcut o plecăciune în fața ei.

Eu și Henric am primit vizitatori, atât englezi, cât și francezi, am participat la banchete prea numeroase pentru a le mai ține socoteala și am privit *Misterul Sfântului Gheorghe*. Henric s-a scuzat și a plecat înainte de plecăciunea finală a bravului cavaler după ce a înfrânt cumplitul balaur.

– Nu mai suport toate astea, a mârâit el și a ieșit din sală, lăsându-mă să zâmbesc strălucitor pentru a domoli orice eventuale sentimente de ofensă.

A doua zi, am împachetat și, făcând un ocol pentru a vizita mormintele strămoșilor mei de la St. Denis, ne-am dus la Senlis, unde Henric a dat clar de înțeles că vom rămâne doar pentru scurtă vreme.

– Slavă Domnului, i-am spus lui John. În sfârșit, putem să ne tragem sufletul.

Asta deși Isabella și tata ne urmau îndeaproape.

– Poate că el se va odihni în sfârșit.

În tot acest timp, Henric n-a venit în patul meu nici măcar pentru o oră, lăsându-mă pradă neliniștii. Un singur fiu slăbea tronul. Mi-aș fi imaginat că Henric își dorea mai mulți, iar aceasta era o ocazie mult prea bună ca s-o rateze. Câte zile mai puteam garanta că vom fi împreună? Dar el nu a venit. Încordat, plin de nervi, m-a evitat, iar eu știam că nu e cazul să sugerez vreunul dintre remediile lui Alice. Nu îndrăzneam. Tensiunea din jurul lui Henric era la fel de ascuțită precum ghearele șoimului său.

N-am îndrăznit să o fac nici măcar când Henric a venit la mine în acea ultimă noapte, când mă așteptam mai puțin și renunțasem la orice speranță. În vreme ce eram îngenuncheată pe *prie-dieu*[1], el intră tăcut, închise ușa în urma lui și se sprijini de ea. Chipul îi era ascuns în umbră, dar tot am reușit să-i zăresc cearcănele de epuizare de sub ochi. Pe porțiunea gâtului neacoperită de haină, tendoanele ieșeau în relief. Vreme de câteva clipe, nu se clinti. Se uita la mine, dar nu cred că mă vedea.

[1] În cultul catolic, piesă de mobilier pentru rostirea în genunchi a rugăciunilor, formată dintr-o banchetă joasă și un suport pentru cartea de rugăciuni (n.tr.)

– Henric…

Era prima dată când rămâneam singuri, de când mă întorsesem în Franța. Demoralizată, m-am ridicat și am întins mâna spre el, cuprinsă brusc de compasiune. Unde erau mândria, atitudinea fermă? În fața mea se afla un om care suferea din pricina unei poveri cumplite, dar nu știam dacă era a minții sau a trupului. Simțeam că avea nevoie de mine și că îi voi răspunde cu toată generozitatea inimii mele, dar avea oare să-mi spună ce-l frământa?

– Iartă-mă… a rostit încet.

Nu eram sigură pentru ce și nici nu l-am întrebat, atunci când mi-a luat mâna și m-a condus către pat, împingându-mă să șed pe marginea lui. Aveam să-i îngădui să facă tot ce poftea, dacă asta îi domolea durerea vizibilă în ochii obosiți și maxilarul încordat. El se așeză lângă mine, gesturile fiindu-i sumare și controlate, și, aplecându-se, își lipi buzele de locul unde îmi bătea pulsul la baza gâtului, trăgându-mi cămașa de pe umeri. Când sărutările lui deveniră mai pătimașe, aproape disperate, m-am agățat de el. Apoi, cu fața lipită de gâtul meu, Henric gemu și rămase nemișcat. Ochii îi erau închiși, toți mușchii, încordați.

– Henric…?

El se desprinse de mine și se întinse pe spate. Apoi rosti:

– Dumnezeu mi-e martor că nu pot să fac asta. Și se răsuci pentru a-și lipi chipul de părul meu. Nu pot… Știi cât de greu îmi este să recunosc?

În ciuda nodului dureros din stomac, mă cuprinse brusc mila. Exista o problemă, chiar mai mare decât mă temusem, pe care Henric n-o putea controla. Apucându-l strâns de umeri și simțind ascuțimea oaselor și puținătatea cărnii, mâinile mele își spuseră propria poveste.

– Nu te simți bine, am murmurat. Mi-am coborât palmele pe umerii lui, în lungul brațelor de pe care mușchii dispăruseră. I-am dat la o parte haina și i-am zărit claviculele puternic reliefate sub piele.

– Ce-i asta? am șoptit îngrozită.

În timp ce bobițe de sudoare îi luceau pe frunte, încercă să-mi zâmbească.

– Boala obișnuită a soldaților, dizenterie. Dar sunt pe cale să-mi revin, cu toate că, de data asta, pare mai rea decât îmi amintesc să fi fost vreodată.

– Dar nu dai semne să-ți revii, am rostit eu cu grijă, temându-mă să nu-l alung, stârnindu-i mândria. Durează de prea mult timp, nu-i așa? Cred că ar trebui să-ți aducem un doctor din Anglia.

El pufni. Am crezut că va refuza, dar capitulă, ceea ce spunea multe despre starea lui de spirit.

– Da. Nu pot refuza, nu?

– O să trimit după el. Să vină aici… sau la Vincennes?

– Aici, la Senlis. O să mă întorc în acest loc, după următoarea bătălie… N-ar trebui să dureze mult.

Vocea îi era o șoaptă care de abia se auzea, iar vechea cicatrice de pe chip îi ieșea în evidență, umflată și livid㠹.

– Nu cred că ar trebui să pleci, am protestat eu, dar tot cu blândețe.

Henric se simțea prea rău pentru a fi dojenit, chiar dacă aș fi crezut că i-ar fi de folos.

– Nu te simți deloc bine. Ar trebui să rămâi aici și să te înzdrăvenești.

Răspunsul lui, trăgând anevoie aer în piept, fu previzibil:

– Trebuie s-o fac. O să mă bat cu fratele tău la Cosne și o să-l înving. Mă sărută ușor pe frunte. O să-mi revin. Dumnezeu o să-mi dea puterea de care am nevoie. O să-i înfrâng pe rebeli și o să mă întorc aici.

– Ar trebui să mergem acasă. Am încercat să nu las ca durerea din voce să-mi fie deslușită. Ar trebui să-ți vezi fiul.

– Da. Ai dreptate, desigur. O să-l las pe John la comandă, aici. M-a sărutat din nou. Nu mă pot odihni… Nu pot dormi.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de aproape de pragul disperării.

– Rămâi, i-am spus eu, așa cum o făcusem de atâtea ori înainte, dar, de data asta, ușor diferit. Rămâi și dormi.

Și așa a făcut. Pentru prima dată, Henric și-a petrecut întreaga noapte în patul meu. Agitat și chinuit de vise, el a găsit puțină alinare, dar eu am stat trează alături de el, veghindu-l plină de neliniște, încercând să-mi stăpânesc temerile tot mai mari. Carnea îi ardea, iar mâinile i se strângeau ca niște gheare, în vreme ce capul i se zvârcolea pe perne. În timp ce îl acopeream încă o dată cu așternutul în dezordine, am văzut în el doar un bărbat chinuit peste puteri.

„Este puternic. O să treacă peste asta."

Henric scoase un țipăt de durere, de parcă ar fi fost rănit sau ar fi înfruntat un dușman pe câmpul de luptă.

Cu inima îndurerată, l-am sărutat pe obraz, i-am îndepărtat de pe frunte părul umed și am plâns.

În dimineața următoare, întrucâtva mai întremat, dar tot alb ca varul, Henric plecă la Vincennes, cu armata lui, fiind însoțit de John și James. Eu am trimis după doctorul lui, la Londra, iar acesta a sosit

și l-a așteptat împreună cu mine. Am așteptat amândoi, însoțiți de nebunul meu tată și de veșnic nemulțumita mea mamă, toată lunga și fierbintea lună august.

Tot ce știam era că Henric încă era la Vincennes și că eu nu găsisem vreme să vorbesc cu el despre nedreptatea făcută Ioanei. Dar aveam s-o fac când îl voi vedea din nou. Nu era drept.

M-am rugat, cu mătăniile din fildeș și agat alunecându-mi printre degete într-o implorare continuă adresată Fecioarei Binecuvântate pentru a-mi veghea soțul și a-i reda sănătatea.

Când lordul John a fost anunțat în solariul vechiului palat, în care stăteam împreună cu mama și câteva domnișoare din suită care mă însoțiseră, tăcerea dintre noi – pentru că oare ce aveam să ne spunem una alteia? – fiind mascată de un cântăreț la lăută, am sărit în picioare, încântată să văd un chip familiar. Mi-am lăsat broderia în grija lui Beatrice. Probabil că John avea vești despre campanie și, poate, un mesaj de la Henric. De asemenea, poate că avea timp să stea de vorbă cu mine, măcar o oră. Se opri brusc în pragul ușii, îndesându-și coiful și mănușile de protecție în brațele servitorului care îl anunțase.

– John… M-am apropiat de el cu mâinile întinse și cu inima ușoară. Ce te aduce aici? Și pe James…

Pentru că, în spatele lui, înveșmântat la fel, într-o platoșă nituită cu metal și strângând în mâini mănușile și sabia, stătea James Stewart.

– Doamnă.

John făcu o plecăciune în fața mea și a mamei. James își înclină capul, în cel mai bun caz, superficial.

– Ce căutați aici? am întrebat. Nu vă așteptam… Ați câștigat bătălia de la Cosne?

– Nu, doamnă. Bătălia nu s-a dat, a răspuns el cu buzele rigide și vocea răgușită.

Mi s-a părut că nu putea exista decât un motiv.

– S-a predat fratele meu?

Dar o neliniște bruscă mi-a furnicat pielea. John era atât de formal. Poate că pur și simplu prezența mamei îl făcea să fie circumspect. Era greu să deslușesc ceva printre dârele de praf de pe chipul său, poate doar oboseala drumului.

– Nu, nu… a ezitat lordul John. Delfinul s-a retras din asediu. Nu se va da nici o bătălie.

– Atunci, ce…?

– Mă aflu aici… În vreme ce făcu un pas în față, intrând în lumina care se revărsa pe fereastra de sus, am văzut că fața lui era o mască dăltuită, reflectând mult mai mult decât oboseală. Este vorba de rege, doamnă. Regele…

Ce era asta? M-am încruntat din cauza neobișnuitului formalism.

– Henric… s-a însănătoșit așadar? Să mă duc la el?

– Nu, doamnă… Nu-i asta…

O groază întunecată a început să-mi cuprindă inima, dar m-am agățat de ceea ce știam că trebuia să fie adevărul. Henric controla situația, cu frâiele strânse puternic în mână, cu aceeași măiestrie cu care un cavaler își conduce armăsarul în luptă. Cum se putea ca veștile să fie proaste, când ambele părți se retrăseseră din bătălie?

– Atunci, o să vină el aici, la Senlis…? am întrebat eu.

John trase aer în piept.

– Nu… nici asta…

Întunecată și adâncă, groaza începu să mă cuprindă mai tare, atât de tare, încât abia mai puteam respira.

– Ce este, John? am șoptit, bântuită de o cumplită premoniție. James? M-am uitat la tăcutul rege al Scoției. Nu vrei să-mi spui?

James își îndepărtă privirea.

– Aveți milă… am șoptit eu.

John a fost cel care mi-a zis în cele din urmă.

– Henric a murit.

Cuvintele căzură ca o mână de pietricele zornăind pe dușumeaua unei încăperi goale. Mi-am ridicat privirea, mi-am îndepărtat-o de la John, de parcă atenția mi-ar fi fost atrasă de ceva ce-mi scăpase. Poate că o pasăre intrase pe geamul deschis și acum bătea din aripi speriată. Sau poate că domnișoarele de onoare murmuraseră vreo bârfă. Sau poate că Thomas intrase cu o tavă cu vin și dulciuri. Sau poate că tata descoperise unde anume în Franța se afla de fapt. Dar nu era nici o pasăre. Nici o conversație. Nici pajul, nici tata. Nu se auzea nici un sunet, era doar tăcere grea. Fiecare detaliu din încăpere păru să mi se întipărească bine în minte. Mama mă privea fix, cu broderia abandonată în poală. Domnișoarele mele de onoare păreau încremenite în timp și spațiu, tăcute și nemișcate ca niște statui. Fără să dau importanță, am remarcat că muzicantul nu mai cânta la lăută, ci mă privea cu gura căscată. Că John avea cizmele și hainele împroșcate cu noroi, că părul lui James, cârlionțat, era umed, iar chipul îi era brăzdat de sudoare. Probabil călăriseră fără oprire. Era ciudat că nu

trimiseseră un curier să-mi dea această veste, care îi adusese în grabă de la Vincennes la Senlis… Dar… am clătinat din cap, încercând să-mi eliberez gândurile parcă prinse într-un nor ce estompa totul.

Oare ce spusese John?

– Îmi pare rău. N-am… m-am auzit eu murmurând.

– Henric a murit, a repetat John. A murit cu două zile în urmă. Mă aflu aici pentru a-ți spune asta, Caterina. Am considerat că este de datoria mea s-o fac eu însumi.

Datoria! Totul îmi era întunecat. Vederea, mintea. Aceste cuvinte rostite cu atâta blândețe de un om pe care l-aș numi prieten nu puteau fi adevărate. Era o minciună? Spusă intenționat pentru a-mi face rău? Mintea mea parcă pâlpâia, incapabilă să deslușească semnificația celor trei cuvinte.

Henric a murit.

– Nu a…

Cu toate că buzele mele au format cuvântul, nu l-am putut rosti nici măcar ca negare. Dușumeaua se mișca sub picioarele mele, părând să se repeadă spre mine, în vreme ce vederea mi se întunecă și mai tare, strălucind de punctulețe irizate de lumină, sclipitoare ca niște pietre prețioase, dar care nu făceau decât să mă orbească. Am simțit cum îmi cedează genunchii și m-am întins în căutarea a ceva solid de care să mă țin… și, în timp ce l-am simțit pe John apucându-mă de braț, într-un foșnet de damasc mătăsos, mama s-a apropiat grăbită și și-a înfipt unghiile în mâna mea, vocea răsunându-i ca un croncănit aspru la urechea mea:

– Caterina!

Am auzit scâncetul de durere care era vocea mea.

– N-o să leșini, a șuierat mama. N-o să arăți nici o slăbiciune. Stai dreaptă, fiica mea, și fă față situației.

La ce să fac față? *Henric a murit.* Nu-i adevărat. Nu-i adevărat.

Thomas mi-a împins în mână o cupă cu vin, dar n-am băut, cu toate că îmi simțeam gâtul de parcă ar fi fost plin de nisip. Cu degetele inerte am scăpat cupa pe podea, iar lichidul mi-a stropit fustele.

– Caterina! Dă dovadă de curajul sângelui tău de Valois!

Și, în cele din urmă, la porunca mamei, mi-am venit în simțiri și mi-am silit mintea să funcționeze.

– Cu două zile în urmă, m-am auzit spunând încet. Cu două zile…

De ce nu știusem? De ce nu simțisem vreo esență puternică desprinzându-se din această lume, când un suflet atât de mare o părăsise? Ce făcusem cu două zile în urmă? M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte. Călărisem în pădurea de la Chantilly, împreună cu un grup de curteni ai mamei. Îl vizitasem pe tata, care nu-mi știuse numele. Mama deplânsese calitatea broderiei mele… Făcusem toate astea și nu simțisem că Henric a murit, că sufletul lui Henric – la un moment dat în timpul acelor evenimente nesemnificative – îi părăsise trupul…

Cum de murise? Era tânăr, sănătos. În privința talentelor militare, îi întrecea pe toți ceilalți. A fost oare o ambuscadă? Un atac întâmplător, care se terminase rău?

– S-a întâmplat în luptă? am întrebat eu. Dar, cu siguranță, John spusese că nu a fost nici o bătălie. Probabil că am înțeles greșit. Până la urmă, a condus armata în atacul de la Cosne?

– Nu. Nu a fost rănit, a explicat John, ușurat să fie întrebat ceva la care putea răspunde. A fost doborât de dureri cumplite. Dizenterie, credem noi. O boală de soldat, dar mult mai puternică decât de obicei.

– Oh!

Nu-mi venea să cred că murise din cauza unei boli comune. Magnificul meu soț să fie doborât de o pântecăraie soldățească.

– În ultimele trei săptămâni, abia s-a putut ridica din pat, a continuat John să explice pe un ton plat, care nu exprima nimic din agonia pe care trebuie s-o fi îndurat Henric. Sau neliniștea căpitanilor săi.

– Am trimis după doctorul lui, din Anglia, am spus eu. Henric a zis să aștepte aici. Ar fi trebuit să-l trimit la Vincennes…

– Mă îndoiesc că l-ar fi putut vindeca, a rostit John pe un ton liniștitor. Era bolnav de trei săptămâni deja. Nu trebuie să te învinovățești.

Cuvintele se învârteau în jurul meu, chinuindu-mi mintea. Nu avea nici un sens. Trei săptămâni…!

– Abia se putea ține în șa când am plecat de-aici – era prea slăbit, în ciuda voinței sale, a continuat John. Am ajuns la Vincennes pe rău, fiindcă a fost mai ușor așa. Henric a încercat să străbată călare ultimii kilometri până în tabără, dar nu a putut. John își trecu limba peste buzele uscate. Pe ultima porțiune a drumului, a fost dus într-o litieră.

– Iar asta s-a întâmplat cu trei săptămâni în urmă.

– Da, doamnă. În a zecea zi din august. Nu s-a mai ridicat din pat…

Dar… nu avea nici un sens. De trei săptămâni, fusese atât de bolnav, încât nu mai putuse călări? Pentru câteva clipe, am închis ochii pentru a mă feri de ceea ce înțelegeam acum. I-am deschis apoi și l-am fixat pe John cu privirea, fiindcă trebuia să știu adevărul și nu aveam de gând să-l las să mi-l ascundă.

– Soțul meu a zăcut la pat vreme de trei săptămâni.

– Da.

– Cine i-a fost alături? La sfârșit?

– Eu. Exeter, unchiul lui. Warwick. Căpitanii lui. James, desigur…

Ochii lui se desprinseră de ai mei. Dragul de John. Știa exact ce îl întrebam.

– Cred că au fost și alți membri ai Consiliului său și, desigur, cei care-l serveau… am uitat…

– Și despre ce ați vorbit?

– Ce rost are întrebarea asta? a vrut să știe mama, aflată încă alături de mine, cu mâna încleștată pe a mea. Ce rost are să știi ce a spus? Zău că nu va fi nici o alinare pentru tine.

Cu o hotărâre sumbră, m-am desprins și m-am îndepărtat de ea.

– Trebuie să știu. Despre ce ați discutat în acele trei săptămâni, John?

– Probleme de stat. Afaceri ale guvernului, desigur. Direcția războiului…

– Înțeleg.

Fratele lui Henric, unchiul, prietenul și căpitanul au fost cu toții adunați la patul lui, dar nu și soția. Au discutat despre probleme de stat, dar nimic atât de personal cum ar fi ignorarea unei soții care nu a fost chemată la patul de moarte al soțului. *Soția* lui, care ar fi putut ajunge la el în două zile, dacă ar fi fost informată. Gândurile îmi bubuiau în spatele ochilor – șocul că un bărbat care părea de neatins era mort, furia că eu eram ultima care aflase.

– A vorbit despre mine la sfârșit? am întrebat cu o voce stăpânită, cunoscând deja răspunsul. A vorbit despre mine sau despre fiul lui?

– Despre fiul lui, da. A fost imperativ necesar să discutăm despre poziția noului rege. Dar…

Ochii lui John erau plini de durere când i-au întâlnit pe ai mei. I-am admirat curajul de a-mi da acea lovitură cu onestitate. Aveam nevoie de onestitate mai mult decât de orice.

– Dar nu a fost imperativ să vorbiți despre poziția mea. Nu a discutat despre mine, am afirmat eu.

– Nu, doamnă. Nu a vorbit despre dumneavoastră.

Am tras aer în piept pentru a alunga pâcla neagră care amenința să mă cuprindă.

– Ce a spus Henric, chiar la sfârșit? A știut că moare?

– Da. A zis că și-ar fi dorit să reconstruiască zidurile Ierusalimului. Și-a cerut iertare pentru păcatele sale. A spus că a greșit față de lady Ioana. John a zâmbit cu amărăciune. A eliberat-o. Știu că ești ușurată să auzi asta. Ea nu a meritat să fie închisă.

Am râs cu amărăciune. Cel puțin, lady Ioana.

– Asta a fost tot ce a zis, înainte de a-și încredința sufletul lui Hristos. John m-a luat de mână. Iartă-l, Caterina. Nu a fost o cale ușoară de a-ți da această veste catastrofală. Nici nu-mi pot imagina durerea ta. Dacă pot să-ți mai spun ceva…

Nu mai era nimic de întrebat de fapt, nu-i așa? Nu mai aveam nimic de spus. Dar totuși am făcut-o, pentru că norii negri se deschiseseră, iar adevărata oroare se revărsase.

– De ce nu mi-a zis că moare? De ce nu a trimis după mine?

Era un strigăt de suferință.

Rușinată pentru că nu exista un răspuns care să-mi poată fi dat, mi-am acoperit gura cu mâinile tremurânde. Și am ieșit din încăpere.

Nu am plâns. Nu am putut, nu am putut nici să stau jos, nu am putut nici să mă întind pe pat. Am stat în picioare în mijlocul camerei mele și am îngăduit înțelegerii să mă cuprindă, în vreme ce soarele mă învăluia din cap până în picioare în binecuvântarea sa caldă. Nu l-am simțit. Eram ca gheața din pricina șocului, sângele îmi era vâscos, inima, nimic altceva decât o piatră. Cum de putea soarele să fie atât de cald pe pielea mea când toate simțurile, toată viața păreau să se fi scurs din mine?

După un timp, mi-am dat seama că ședeam pe dușumea, privind fix modelul creat de lumină și de umbră. Păreau gratii precum cele care fac dintr-o cameră bine mobilată o celulă de temniță. Dar acum gratiile se deschiseseră pentru mine și, pentru prima dată de când stătusem în fața altarului de la Troyes, mi-am îngăduit să privesc adevărul în toată brutalitatea lui. Nu mă mai puteam preface, nu mai puteam spera. Moartea lui Henric îl scosese la iveală pe de-a-ntregul.

Viața mea cu el fusese clădită pe o mlaștină, toți stâlpii săi de susținere fiind nesiguri, cu excepția legăturii legale în ochii

Bisericii. Mă îndrăgostisem de o imagine, nefiind altceva decât o fată incapabilă să vadă dincolo de exteriorul măreț. Îl venerasem, fusesem orbită de el, îi găsisem scuze pentru faptul că mă neglija. Oare nu el mă atrăsese în acel miraj? Mă tratase cu respect cavaleresc când mă întâlnise prima dată și dorise să-mi obțină consimțământul – nu că ar fi avut nevoie de el –, dar poate că îi făcuse plăcere să aibă o mireasă îndrăgostită. Lui Henric îi făcea plăcere să fie apreciat în toate privințele. Obediența necondiționată era parte integrantă a vieții sale.

Mintea mea se îndreptă spre vremurile când fusesem doar o datorie sau, mai rău, o persoană care nu avea o importanță reală pentru el. Nu, nu era crud, am recunoscut cu onestitate dureroasă, însă el pur și simplu nu a crezut de cuviință să mă considere parte din viața lui. N-am fost niciodată parte din viața lui. John fusese cel care îmi trimisese portretul, James îmi ținuse companie în timpul asediului din luna de miere și cântase la harpa lui Henric pentru a mă acompania. Ce rost avea să-i comunice soției orice schimbare de plan? De ce să-i spună că fratele lui murise în luptă? Iar de îndată ce îi dăruisem un copil, mă abandonase pentru îndatoririle de pe câmpul de bătălie. O, știam că devotamentul lui față de Anglia era puternic și avea o datorie sfântă față de țară ca rege uns de Dumnezeu. Dar oare chiar trebuia să mă părăsească pentru un an, deși mariajul nostru era abia la început?

Eu, nu fără vină în privința asta, fusesem prea imatură pentru a crea o relație cu el. Fusesem supusă și servilă, nu îl forțasem niciodată să mă bage în seamă pe mine, Caterina, pentru că nu am știut cum. Nu îndrăznisem niciodată să-l numesc Hal, așa cum făceau frații lui. Iar acum era mult prea târziu, toate șansele mele de a clădi o căsnicie plină de iubire cu Henric erau distruse.

Poate că niciodată nu existaseră șanse reale.

Un urlet fierbinte de durere și de furie țâșni din mine. Am trântit lăuta de pe cufăr pe dușumea, iar corzile sale se văitară zbârnâind. Am tras perdelele patului, închizându-le bine. El nu avea să mai stea niciodată întins acolo, alături de mine.

Cum era posibil așa ceva? Cum de putusem să mă prostesc singură atât de mult timp? Familia lui, căpitanii lui, duhovnicul lui, cu toții fuseseră chemați la patul lui. Dar eu nu.

Și, în cele din urmă, adevărata oroare și-a pus mâna hidoasă pe mine – umilința că nu fusesem dată la o parte de afecțiunea lui pentru o altă femeie, nici măcar pentru un alt bărbat. Nici măcar

de vreo îndatorire rece și distantă impusă de Dumnezeu. Războiul, cuceririle și victoria Angliei se dovediseră a fi o amantă pretențioasă, cu farmecele căreia nu mă putusem măsura niciodată. În cele din urmă, m-am așezat și am plâns, iubirea mea pentru Henric fiind la fel de moartă ca rămășițele sale pământești, simțindu-mi trupul precum o cochilie goală.

Și cel mai trist dintre toate era că Henric nici măcar nu apucase vreodată să-și vadă mult doritul fiu.

Toată viața mea era făcută bucăți, viața mea ca soție a lui Henric și ca regină a Angliei fusese schimbată de cele trei cuvinte:

„Henric a murit."

Ce se aștepta de la mine acum?

– Să mă duc la el, la Vincennes? l-am întrebat pe John, a doua zi dimineață.

Cu siguranță, puteam să iau această decizie și singură. Firește că mă voi duce. Ca ultimă îndatorire de soție, aveam să îngenunchez lângă sicriul lui și să mă rog pentru sufletul plecat. Aveam să mă rog pentru propria îndrumare.

– Nu, a răspuns John. Ei deja au pornit spre Anglia. Te sfătuiesc să te duci la Rouen. Îl găsisem în holul de la intrare, deja îmbrăcat de plecare, punând pe el o vestă grea și trăgându-și mănușile. În curte, caii și suita lui îl așteptau. O să-l las pe James aici. Te va însoți când vei fi gata de plecare.

Așadar, aveam să mă duc la Rouen. Obișnuitele furnicături de neliniște pe care le simțeam la tâmple, atunci când lucrurile nu erau clare, anunțară o durere de cap iminentă. Mi-am dat seama că nici măcar nu-l întrebasem pe John ce dispoziții fuseseră date pentru mine la întoarcerea în Anglia. Habar n-aveam ce mă aștepta acolo.

– Ce voi face? am întrebat-o pe Isabella cu disperare în glas.

Mama deja se îndrepta spre capelă, pentru rugăciunea zilnică adresată Preaputernicului, dar se răsuci spre mine și mă privi cu capul înclinat și cu un ușor zâmbet pe buze.

– Nu știi? Acum, Caterina, ești mai importantă decât ai fost înainte de moartea regelui Angliei. Nu ești tu simbolul în carne și oase a înțelegerii dintre Henric și tatăl tău? Or să te urce pe un piedestal, o să-ți pună un nimb pe creștet și o să te învești cu mânteze în aur. Personificarea maternității glorioase.

Cinismul ei brutal m-a îngrozit.

– Nu pot…

– Sigur că poți. O strâmbătură acră a gurii învălui în dispreț cuvintele Isabellei. Ce alternativă ai? Adică, în afară de a te întoarce aici, în Franța, și a-ți irosi zilele în sărăcie și în compania unei femei ursuze care îmbătrânește și a unui bărbat care nu mai știe de el.

Cuvintele ei m-au zguduit, făcându-mă să revin la cumplita realitate pe care n-o avusesem în vedere.

După cum am fost sfătuită – sau după cum mi s-a cerut – de către lordul John, am plecat însoțită de un James tăcut, pentru prima dată lipsit de veselia obișnuită, la Rouen. Mă aflam acolo, la locul pregătit pentru mine lângă ușa marii catedrale, când au sosit rămășițele regelui Henric al Angliei.

Am privit derularea spectacolului în cele mai mici detalii, dar ca și cum s-ar fi întâmplat la mare distanță de mine. Imensele uși fuseseră larg deschise pentru a întâmpina procesiunea. A fost cu adevărat magnific: o impresionantă adunare de persoane îndoliate. Dacă nu îmi dădusem seama cât de respectat era Henric de Lancaster în Normandia, nu aveam cum să nu-mi dau seama acum. Clopotele răsunau, preoții cântau, totul cuprins de un tragism sumbru și plin de durere, în vreme ce o trăsură trasă de patru cai negri lucioși se opri în față. Apoi fu ridicat un acoperământ de mătase bogată. Îmbrăcați în negru, în spatele trăsurii se aflau John de Bedford, James al Scoției, contele de Warwick, toți lorzii englezi și personalul Casei Regale care se aflaseră alături de soțul meu când acesta murise. Se înclinară în fața mea pe măsură ce se apropiară, apoi se opriră.

Cu picioarele țepene, m-am îndreptat spre catafalcul drapat cu mătase neagră. Iar pe el… Mi-am simțit inima urcându-mi în gât, bătând cu putere. Pentru că acolo se afla o efigie, o efigie în mărime naturală a lui Henric, făcută din piele. Am privit toate detaliile ca și cum era Henric însuși, în veșminte regale, purtând coroana, sceptrul de aur și sfera.

Încet, mi-am pus mâna pe brațul său de parcă ar fi fost un trup viu. Era încălzit de soare, însă rigid. Cum putea această reproducere țeapănă să conțină toată exuberanta forță de viață a lui Henric? Trăsăturile aspre nu vor mai fi niciodată încălzite de un zâmbet care să-mi topească inima așa cum o făcuse demult, în acel pavilion, cu ogarul și leopardul lângă el, de la Meulan. Ce ciudat era că acum puteam să-l ating fără nici o reținere – doar că această creatură nu era reală.

– Este el…? am încercat să întreb.

Cât de umilitor ar fi fost pentru el să fie dezmembrat, așa cum se făcea uneori cu morții. Mândria lui n-ar fi tolerat asta.

– Este…?

Nici nu mă puteam gândi la cuvintele acelea.

John îmi sări în ajutor.

– Henric a fost îmbălsămat. Era foarte slăbit la sfârșit. Și e o călătorie lungă.

Firește. Trupul lui trebuie să fi fost umplut cu ierburi împotriva putrefacției, dar totuși mintea mea nu putea cuprinde asta. Toată acea viață scoasă din el. Prea tânăr, prea tânăr. Iar în vreme ce procesiunea pătrunse în interiorul întunecat, James al Scoției rămase alături de mine, așa cum se aflase tot timpul cumplitei călătorii de la Senlis.

– Rezişti? m-a întrebat el, apucându-mă de braț.

Probabil că arătam ca și cum aș fi fost pe cale să mă prăbușesc. Nu-mi mai aminteam de când nu mai dormisem o noapte întreagă.

– Da, i-am răspuns, mergând în urma rămășițelor soțului meu.

– Când ai mâncat ultima dată?

– Nu-mi amintesc.

– Totul va fi bine, să știi. A rostit cu o oarecare ezitare cuvintele. Știu cum este să trăiești într-o țară străină, fără prieteni și familie.

– Știu.

Cortegiul își urmă drumul lent spre interiorul catedralei, unde trupul lui Henric avea să fie pus la loc de cinste.

– Te vei întoarce cu noi, în Anglia?

Nu credeam că am de ales. Mi-am ridicat capul și am urmărit efigia îndepărtându-se de mine și îndreptându-se spre adâncurile umbrite. La un moment dat, o rază strălucitoare reflectată de un vitraliu a căzut asupra sa, învăluind-o maiestuos în roșu, albastru și auriu. Întâmplarea m-a trezit din amorțeală și, în același timp, mi-am dat seama ce am de făcut.

– Am fost soția lui. Sunt mama fiului său, noul rege. Voi avea grijă ca întoarcerea lui în Anglia să fie demnă de un rege, pentru că asta și-ar fi dorit.

Mâna lui James era caldă pe mâna mea rece. Nu-mi aminteam când mai fusesem atinsă cu atâta bunătate și i-am spus, pentru că nu exista altcineva căruia să-i pot spune:

– Henric nu s-a gândit la mine, dar eu o să mă gândesc la el. Soția nu are aceeași datorie față de soț și în moarte ca și în viață? O să-i

îndeplinesc ultimele dorințe – oricare sunt acelea – fiindcă la asta s-ar fi așteptat din partea mea. O s-o fac. O să mă întorc acasă, în Anglia. Acasă la fiul meu, care acum este regele Angliei.

– Ești o femeie curajoasă.

Mi-am răsucit capul și m-am uitat direct la James, văzând pe chipul lui o compasiune profundă, care mi-a amintit că și John exprimase sentimente similare. Cât de tare greșeau! Nu eram deloc vitează.

– De ce nu m-a putut iubi? am întrebat. Chiar sunt de neiubit?

Cuvintele mi-au venit fără să vreau pe buze și nu am așteptat nici un răspuns, dar, spre surprinderea mea, James mi l-a dat:

– Nu știu cum funcționa mintea lui Henric. Prioritare erau datoria și voința lui Dumnezeu în privința Angliei. Ridică din umeri. Nimeni nu avea un loc central în viața lui. Nu e vorba că nu te-a putut iubi. Mă îndoiesc că putea iubi pe cineva. Zâmbetul îi fu cam strâmb. Dacă n-aș fi iubit-o pe Joan, *eu* te-aș fi iubit pe tine…

A fost un răspuns blând, ceva ce îmi mai spusese, dar mi-a străpuns inima. Și am plâns după aceea, sub bolta ușilor catedralei, lacrimile curgându-mi nestăvilite pe obraji. Am plâns pentru Henric, care nu-și văzuse visurile împlinite, am plâns pentru mine și pentru toate visurile mele prostești spulberate acum – pentru fata care se îndrăgostise de eroul Angliei, doar că acesta o luase de soție dintr-o necesitate politică. Nici măcar nu simțise nevoia s-o vadă pentru ultima oară, când știuse că e pe cale să-și dea ultima suflare. Iar acum, trebuia să trăiesc într-o țară străină…

– Milady… Stânjenit de lacrimile mele, James îmi dădu o batistă. Nu te amărî…

– Cum să n-o fac? Sunt franțuzoaică. Fără Henric, eu voi fi dușmanul.

– Și eu sunt dușman. Vom rezista împreună.

– Mulțumesc… am murmurat.

Mi-am șters lacrimile și am ridicat capul, în vreme ce urmam trupul soțului meu în întunericul sfințit. Eram văduvă și mamă, nu și soție. Oare mă simțisem vreodată soție? Tot ce-mi doream era să mă aflu la Windsor, alături de fiul meu.

Când l-am îngropat pe Henric la Westminster Abbey, i-am oferit tot ceea ce el mi-a refuzat în viață: toată grija și atenția pe care o soție o poate revărsa asupra soțului ei. Desigur, Henric aranjase totul – cum de am putut să cred că mi s-ar fi dat mână liberă? –, însă am

plătit din zestrea mea și, cu inima rece, am urmărit punerea în practică a dorințelor sale, în vreme ce conduceam procesiunea funerară spre catedrală, cu James alături de mine și cu John în spatele meu. Am aranjat ca trei cai de luptă favoriți ai lui Henric să fie conduși lângă altar. Am considerat că va fi mult mai mulțumit de prezența lor decât de a mea.

Henric plănuise să se facă un mormânt și o capelă pentru rugăciuni chiar în centrul catedralei. Așa să fie. Am angajat lucrători și i-am plătit să facă treaba cea mai bună posibil. Nici un credincios care intra în catedrală n-ar fi putut ignora vreodată măreția lui Henric în moarte ca și în viață. M-am ocupat și de efigie – sculptată în stejar englez, placată cu argint aurit, capul și mâinile fiind făcute din argint solid. Iar deasupra acestei magnifice reprezentări erau atârnate cele mai de preț bunuri lumești ale sale. Scutul, sabia și coiful. Podoabele războiului.

Finalizată în cele din urmă, strălucind cu o măreție mohorâtă în lumina a sute de lumânări, efigia îi semăna uimitor. Am rămas alături de ea și mi-am pus mâna pe obrazul lui, apoi pe pieptul în care odinioară îi bătuse inima.

– Ți-am dat totul, Henric. Visurile tinereții mele, inocența mea. Te-am venerat ca pe un erou. Cred că ar fi putut deveni o iubire adevărată dacă ai fi îngăduit. Doar că tu nu ai văzut dorința mea.

Inima de sub mâna mea era nemișcată, de piatră în adăpostul ei de stejar, însă a mea tremura în piept.

– Îmi pare rău, milord. Îmi pare rău că n-am putut însemna mai mult pentru tine. Inima ta n-a bătut niciodată pentru mine, dar jur că îți voi crește fiul pentru a deveni cel mai puternic rege pe care l-a avut Anglia vreodată.

Asta a fost tot ce am putut face pentru el și nu a fost nimic nepotrivit.

Apoi, în mod dureros, mi-a apărut limpede în minte amintirea vechii proroci destăinuite de lady Ioana:

„Henric care s-a născut la Monmouth va avea o domnie scurtă și multe va obține."

Acuratețea prezicerii viclenei bătrâne în privința duratei vieții lui Henric a făcut să mi se taie răsuflarea. O viață atât de scurtă, cu realizări atât de mari. Oare și continuarea avea să se adeverească?

„Henric care s-a născut la Windsor va avea o domnie lungă și va pierde totul."

Ce povară teribilă îmi fusese dată să port, fără să pot schimba cursul unor evenimente predestinate? Dar dorința de a-mi proteja fiul renăscu și mai puternică. Voi avea grijă de el și îl voi îndruma, rugându-mă la Dumnezeu ca domnia lui să fie la fel de glorioasă precum a tatălui său.

În vreme ce întreaga țară jelea pierderea iubitului său rege, am decis că acesta trebuia să fie cursul vieții mele – să-l protejez și să-l educ. Mi-am alungat din minte neliniștitoarea prorocire. Pur și simplu, nu aveam s-o las să se îndeplinească.

Capitolul 7

– Ce sunt eu? l-am întrebat pe Humphrey, ducele de Gloucester, fratele cel mai mic și cel mai puțin atrăgător al lui Henric, acum nou numitul protector al Angliei.

Din câte vedeam, el era rege în toate privințele, mai puțin ca titulatură, dar aceasta fusese dorința lui Henric, așa că trebuia să mă plec în fața ei. Și în fața lui. Trecuse exact o săptămână de când însoțisem sicriul lui Henric spre locul de îngropăciune din Westminster Abbey.

– Ești regină-văduvă.

Mi-a vorbit lent, ca și cum era posibil să nu înțeleg foarte bine semnificația acestui fapt, și m-a privit de sus. Ar fi preferat să nu aibă această conversație cu mine. N-am știut dacă încă se îndoia de capacitatea mea de a înțelege limba sau dacă avea dubii în privința intelectului meu.

Un lucru era cert: Gloucester era un om rău, dornic să pună mâna pe cât mai multă putere. În ultimele zile de viață, Henric îi dăduse fratelui cel mic dreptul de *tutelam et defensionem* asupra fiului meu. În virtutea acestui fapt, Gloucester pretinsese regența Angliei atunci când lordul John de Bedford preluase puterea în Franța, însă Gloucester nu era genul de om care să-și facă ușor prieteni. Lorzii din Consiliul Regal refuzaseră – foarte politicoși, dar fermi – să-l învestească pe Gloucester cu titlul sau cu puterea de a conduce astfel țara, acceptând doar să devină consilier principal și să capete titlul de protector. Gloucester nu îi iertase pentru asta, ranchiuna lui fiind îndreptată cu precădere asupra episcopului Henric Beaufort, pe care îl suspecta de a fi pus la cale opoziția.

– Ești respectata văduvă îndurerată a veneratului nostru rege care a murit, a continuat el în aceeași manieră.

Explicația lui, suficient de directă – pe care am înțeles-o perfect –, nu suna deloc bine. „Regină-văduvă." Mă făcea să par atât de bătrână. De parcă îmi trăisem deja viața și nu mai eram utilă, iar tot ce-mi

rămăsese de făcut era să-mi aștept moartea, în vreme ce-mi duceam existența în rugăciuni și dând pomeni sărmanilor. M-am gândit că semănam întru câtva cu lady Ioana, care acum se bucura de libertate, însă avea probleme de sănătate tot mai mari. Dar ea avea cincizeci și patru de ani. Eu aveam douăzeci și unu.

Totuși, nu eram sigură ce se așteptau Gloucester – și Anglia – să fac.

– Ce înseamnă asta, domnule? l-am presat eu.

Mă aflam la Windsor, cu băiețelul meu, care acum avea aproape un an, în mijlocul unei curți îndoliate. După părerea mea, și viitorul îmi era acoperit cu văluri grele, precum cețurile iernii care se prelingeau peste pajiști, ascunzând totul. Gloucester venise de la Westminster pentru a cerceta starea de sănătate a micului rege și fu anunțat că sosise în solariul unde stăteam cu domnișoarele mele de onoare. Tânărul Henric, aflat la picioarele mele, era preocupat să cerceteze o fâșie de mătase purpurie.

– Ce rol am eu?

În stilul lui disprețuitor, Gloucester pretinse că a înțeles altceva.

– Nu ai nici un rol politic, Caterina. Cum ai putea avea? Mă mir că te aștepți la așa ceva.

– Firește că nu mă aștept la un rol politic, Humphrey. Din moment ce el îmi vorbea neceremonios, la fel aveam să-i vorbesc și eu. Tot ce vreau să știu este ce rol am eu la curte. Ce se așteaptă lumea să fac?

Sprâncenele lui se ridicară și își flutură o mână spre încăperea elegantă, de parcă eram netoată că puneam o asemenea întrebare. Cu tapiseriile și tablourile sale frumoase, cu gresia colorată de sub picioarele mele și lemnul lustruit al scaunelor și cuferelor, chiar că nu aș fi putut pretinde nimic mai somptuos pentru a-mi proclama rangul regal. Ferestrele încăperii erau mari, lumina intrând prin ele chiar și în cele mai mohorâte zile. Am privit spre cele indicate de mâna lui Gloucester, apreciind tot ce mi se oferise, dar…

– Ce să fac tot restul vieții mele? am întrebat.

Henric era mort. Henric nu-mi lipsea – nu-l avusesem niciodată, ca să-mi lipsească. Înmormântarea lui se încheiase, masca lui funerară de argint strălucea în Westminster Abbey, însă moștenirea lui pentru Anglia și urmașul său mă urmăreau la fiecare pas. Fusese cu adevărat ocupat pe patul de moarte, planificând în toate detaliile posibile viitoarea guvernare și securitatea Angliei. În timpul copilăriei fiului meu, Anglia avea să fie condusă de Consiliu, iar

frâiele puterii se aflau în mâinile celor mai apropiate rude ale lui Henric. Lordul John de Bedford avea să fie regentul Franței și să controleze desfășurarea viitoare a războiului. Humphrey de Gloucester, nemulțumitul meu companion actual, era protectorul Angliei, dar îi era subordonat lui Bedford în toate privințele, acesta fiind motivul expresiei acre a lui Gloucester. Și mai era și unchiul lui Henric, Henric Beaufort, episcop de Winchester, tutorele fiului meu. Un om care îmi plăcea, un politician abil, un bărbat care avea ambiția să avanseze, dar nu lipsit de compasiune, în vreme ce Gloucester nu avea nici urmă de așa ceva, ci doar o dorință arzătoare de a ajunge cât mai sus.

Astfel că Henric stabilise modul în care Anglia trebuia condusă până când fiul lui ajungea la vârsta potrivită.

– Nu există nici un rol pentru mine în viața fiului meu? am continuat să întreb.

Pentru că nu fusesem pomenită nicăieri. Ar fi trebuit să mă aștept să fiu? Mi-am dat destul de bine seama de raționamentul lui Henric, când m-a ocolit cu atâta grijă. Eram mult prea strâns legată de dușmanul personificat de fratele meu, Delfinul, și, ca femeie, o femeie pe care Gloucester încă o considera incapabilă să înțeleagă cele mai elementare propoziții în engleză, implicarea mea în conducere ar fi fost ceva cu totul peste puterile mele.

– Ce să fac cu restul vieții mele, Humphrey? am repetat, bucurându-mă de reacția lui când i-am spus pe nume – a tresărit, dar s-a gândit la întrebarea mea.

– Ești regina-mamă.

– Știu, dar vreau să aflu ce va însemna asta. O să…

Am căutat în zadar cuvântul potrivit, iar el probabil că mi-a văzut agitația, pentru că a catadicsit să-mi explice.

– Caterina, ești de o importanță vitală pentru Anglia. Sângele familiei regale de Valois îi dă noului rege drept asupra Franței. Iar acum, că tatăl tău e mort…

Pentru că era mort – chinuitul meu tată, cu trupul și mintea distruse de orori invizibile, cărora le cedase în cele din urmă. Tata murise la două luni după Henric, lăsându-l pe fiul meu de zece luni cu responsabilitatea de a fi rege atât al Angliei, cât și al Franței. M-am gândit că Gloucester o considera o moarte extrem de convenabilă.

– Și fiindcă Delfinul, fratele tău, refuză să recunoască dreptul nostru asupra Franței și continuă războiul pentru a ne smulge Franța…

Adevărat. Fratele meu Carol – Carol al VII-lea, după cum își spunea acum – avea o armată pregătită împotriva noastră.

– …trebuie să ne folosim de fiecare armă pe care o avem pentru a apăra acest drept în beneficiul băiatului. *Tu* ești acea armă. Sângele tău, care curge în venele acestui copil, este cea mai puternică armă pe care o avem pentru a impune dreptul fiului lui Henric la tronul Franței.

„Fiul lui Henric", am remarcat eu cu o strângere de inimă. Va fi mereu fiul lui Henric.

– Sunt mulți în Franța care vor argumenta că băiatul este prea mic. Că este englez. Dar o parte din el e de Valois, așa că dreptul lui la coroana Franței este incontestabil.

Am dat încet din cap. Urma să fiu un simbol, exact așa cum prezisese mama. Un crin al Franței în carne și oase, certificând dreptul fiului meu de a sta pe tronul Franței.

– Deci, am un rol de jucat.

– Fără îndoială. Și trebuie să-ți cer să joci acest rol la perfecție. De îndată ce perioada cea mai grea a doliului se sfârșește, va trebui să fii văzută în public.

– Și cât va dura această perioadă?

– Cred că un an va fi considerat acceptabil. Trebuie să-ți arăți tot respectul față de fratele meu. Asta se va aștepta de la tine. Gloucester zâmbi. N-ar trebui să-ți fie greu să rămâi aici, la Windsor, cu tânărul rege.

Un an de doliu. Inima mi-a stat în loc. Un an de zile fără muzică și fără dans, nici o viață în afara Windsorului. Ca văduvă a eroului de la Azincourt, trebuia să fiu onorabilă și virtuoasă. Nici dacă aș fi fost închisă într-o mănăstire nu putea să fie mai rău.

– Apoi, va trebui să-l însoțești pe tânărul rege la toate ceremoniile, să-i fii alături, să reamintești țării de bogata moștenire a copilului, a continuat Gloucester. Vei rămâne aproape de copil. Ești întruchiparea feminină a puterii sale regale și vei căpăta o mare însemnătate politică atunci când se va considera necesar.

Puteam la fel de bine să fiu o statuie în Westminster Abbey. Sau un blazon pe ferestre, o întruchipare a sângelui regesc francez gravat în piatră sau pictat pe sticlă. Gândul mă făcu să-mi înghețe sângele în vene.

– Și când nu se va considera necesar? am întrebat. În timpul perioadei de doliu și când nu voi participa la ceremonii?

– Trebuie să fii mereu circumspectă, Caterina. Nu trebuie să atragi atenția asupra ta decât din motive foarte întemeiate. Nu trebuie să existe nici un motiv de suspiciune legat de interesele sau comportamentul tău – sunt sigur că înțelegi… rosti el trăgându-și deja mănușile, pregătindu-se să se întoarcă la Westminster, probabil pentru a raporta Consiliului că reginei-văduve i s-a adus temeinic la cunoștință care va fi viața ei în scopul sporirii gloriei Angliei.

– Presupun că vrei să spui să nu atrag atenția asupra faptului că sunt franțuzoaică.

– Exact. Și vei rămâne alături de tânărul rege. Răposatul meu frate a insistat asupra acestui lucru. Acum, că mă informase despre faptul că nu eram liberă, tonul lui era aspru și formal. Se îndreptă spre ușă. Vei primi venitul de pe urma proprietăților primite ca zestre. Va fi o sumă îndestulătoare pentru a plăti micul tău anturaj. S-a considerat că patru domnișoare de onoare vor fi suficiente pentru nevoile tale, deoarece vei duce o viață retrasă. Nu ești de acord?

– Patru…?

Eram obișnuită să am mai multe.

– Nu îți vei ține rangul. De ce ți-ar trebui mai multe? continuă Gloucester. Ți-am alocat un intendent și un cancelar care au făcut parte din personalul răposatului meu frate. John Leventhorpe și John Wodehouse se vor ocupa de toate problemele legate de casă și de pământurile primite ca zestre. Ei au toată experiența de care vei avea nevoie pentru a menține o casă demnă de regina-mamă.

Îi cunoșteam pe amândoi. Erau în vârstă, meticuloși și pricepuți, aflați de mult timp în serviciul lui Henric și, înainte de el, în al tatălui său.

– Am numit un nou șef al personalului reginei pentru a avea grijă de tot. Îl cheamă Owen Tudor și l-a slujit pe fratele meu.

Îl cunoșteam și pe el. Un tânăr brunet, cu o spectaculoasă coamă de păr negru și cu un aer de eficiență, care vorbea puțin, făcea multe și care își căpătase experiența în serviciul lui Sir Walter Hungerford, în Franța. Ca intendent al casei lui Henric, Sir Walter era capabil să recunoască un om priceput, cu toate că bărbatul ales de Gloucester, Owen Tudor, mi se părea prea tânăr pentru o poziție atât de însemnată. Dar ce importanță avea pentru mine? Eram la fel de împresurată de lumea lui Henric ca și înainte de moartea lui.

– Bănuiesc că îți vei alege singură confesorul și capelanul, și cameristele… a continuat Gloucester, privindu-mă lipsit de

expresie. Vei avea propriul apartament, iar acolo, îți vei ține rangul de regină. În afară de asta, vei da ascultare îndrumărilor primite și te vei prezenta lumii ca o regină-mamă demnă.

Am dat din cap, abia auzindu-i cuvintele, dar agățându-mă de speranța unui viitor mai bun. Aveam să accept perioada de doliu: Henric merita asta și aveam să îl jelesc așa cum se cuvenea s-o facă o prințesă franceză. Aveam să-mi accept rolul ceremonial și să-l joc perfect. Aveam să accept faptul că nu aveam nici un cuvânt în alegerea personalului casei, cu excepția capelanului și cameristelor. Aveam să tolerez toate astea pentru că, în zugrăvirea rece a vieții mele, Gloucester făcuse un comentariu favorabil:

„Vei rămâne aproape de tânărul rege."

– Pot juca acest rol, domnule, am spus eu cu demnitate.

– Suntem încântați, doamnă.

Nu mi-a plăcut privirea din ochii lui. Și nici faptul că, exceptând o privire superficială, Gloucester nu arătase nici un interes față de nepotul său.

După ce ușa se închise în spatele său, mi-am ridicat fiul în brațe și l-am ținut strâns, buclele lui blonde și fine mângâindu-mi obrazul. Era al meu, avea să fie întotdeauna al meu, iar eu voi revărsa asupra lui toată dragostea mea. Pe măsură ce anii vor trece, îl voi privi crescând, învățându-și lecțiile, mânuind o sabie și călărind. Într-o zi, va fi un soldat la fel de grozav cum fusese tatăl lui. Zilele mele se vor scurge cu folos, în vreme ce eu îi voi îndruma picioruşele pe această cale. Iar acea prorocire nu va însemna nimic.

Tânărul Henric îmi mângâie obrazul, apoi se zbătu să fie lăsat jos.

– Vei fi un mare rege, i-am șoptit la ureche, ținându-l strâns, rușinată de lacrimile care mi se adunaseră în ochi.

Lipit de umărul meu, tânărul Henric scoase un țipăt vesel și se agăță de rochia mea.

Am simțit că, dacă micul meu fiu n-ar fi existat, m-aș fi cufundat în disperare.

Mă așteptasem să dau dovadă de pricepere în educarea fiului meu. Oare nu eram eu mama lui? Nu eram eu întruchiparea virtuoasă și nobilă a maternității, precum însăși Sfânta Fecioară? N-a fost așa. La sfârșitul anului, am primit un document, care mi-a fost înmânat de *master* Wodehouse, noul meu cancelar, un bărbat cumsecade, căruia, în ultimii ani, îi plăcea să stea lângă foc în

compania unei halbe cu bere. Din fericire, nu aveam multe pretenții de la el.

– Ce-i asta? l-am întrebat.

Era un document oficial, scris de o mână de copist, fiindu-mi imposibil să-l descifrez.

– Este numirea unui tutore legal pentru tânărul rege, doamnă.

– Un tutore…?

– Tânărul rege are un nou tutore, doamnă. Richard Beauchamp, conte de Warwick. E un om bun…

Ei bine, chiar era. Îl cunoșteam pe Warwick. Dar nu bunătatea lui era problema. Nu-mi păsa că era bun…

– Cine spune asta? am vrut eu să știu.

– Consiliul, doamnă. Era de așteptat… a rostit *master* Wodehouse cu blândețe, îngrijorat de iritarea mea.

Și mi-a citit de la cap la coadă documentul Consiliului, în vreme ce eu am ascultat în tăcere. O fi fost de așteptat, dar nu de către mine. Nu fusesem consultată, însă mi s-a dat de înțeles că Henric dorise asta, așa că frații și unchiul lui Henric doreau același lucru. Dar eu nu voiam. Nu înțelegeam de ce fiul meu avea nevoie de un tutore, deși mama lui era perfect capabilă să îi apere interesele. Cum îndrăzneau ei să treacă peste capul meu și să numească un tutore care avea să mă alunge efectiv de lângă fiul meu, care va avea puterea să-mi conteste orice decizie pe care aș fi dorit s-o iau?

– Este o alegere excelentă, doamnă. *Master* Wodehouse încă mă privea cu o oarecare preocupare. Nici că se putea găsi în toată Anglia un om mai bun care să-l protejeze și să-l sfătuiască pe fiul dumneavoastră până va ajunge la maturitate. Care să se îngrijească de educația lui și să-l învețe tot ce trebuie să știe un rege. Asta vă depășește, doamnă…

M-am încruntat la el și la document.

– Este cel mai bine așa, milady…

Gândindu-mă, mi-am dat seama care era rostul acestei hotărâri – lucru normal, pentru că nu eram complet neștiutoare în privința nevoilor fiului meu. Crescând, copilul meu urma să aibă nevoie de un bărbat care să-l îndrume și să-l instruiască în privința tuturor aspectelor legate de războaie și de guvernare. Episcopul Henric era bine intenționat, dar era prea prins de treburile bisericești și prea preocupat de interesele proprii, iar Gloucester era prea pompos pentru gustul meu. Lordul John era ocupat cu evenimentele din Franța.

– Îi puteți găsi vreun cusur, doamnă? a întrebat *master* Wodehouse.

– Nu, am suspinat eu. Nu, nu pot. Doar că…

– Înțeleg. Nu doriți să vă îndepărtați de băiat.

Nu, nu voiam. Pentru că nu exista nimic altceva în viața mea.

M-am gândit la tot ce știam despre Richard Beauchamp, conte de Warwick, care se aflase alături de Henric încă din prima zi, în pavilionul de la Meulan. Era un bărbat învățat, un om cu o reputație remarcabilă, care abia dacă avea patruzeci de ani, cu toate experiența și cunoștințele pe care le-aș fi putut pretinde, așa că am fost nevoită să recunosc că Warwick era alegerea perfectă pentru a-l învăța pe fiul meu tot ce trebuia să știe un tânăr prinț. Pentru a studia, pentru a ști să facă diferența dintre bine și rău, pentru a lupta ca un cavaler, ca să-i inspire pe oamenii săi, toate lucrurile pe care un bărbat trebuia să le învețe și despre care eu nu știam nimic.

Și, în afară de asta, îl plăceam pe Warwick.

Așa că i-am îngăduit tutela – mai ales că nu aveam nici o putere de a o împiedica –, însă tot mai trebuia să mă lupt cu resentimentele din suflet. Era greu să stau departe de fiul meu, cu toate că Warwick s-a folosit de această putere cu delicatețe, lăsându-l adesea pe tânărul Henric cu mine, atunci când problemele de stat solicitau prezența lui la Westminster. Tânărul Henric era încă prea mic pentru a mânui sabia, nici măcar una de lemn, iar rutina lui zilnică era încă în grija mea și a numeroaselor dădace supravegheate de Joan Asteley, care îl răsfățau și îl drăgăleau. Așa că resentimentele inițiale dispărură, iar eu m-am hotărât că deciziile Consiliului ar fi putut să fie mult mai rele. În inima mea, știam asta, iar Warwick m-a avertizat cu ocazia uneia dintre vizitele sale, pe când ne aflam în camera copilului.

– Arată bine, a observat el, mângâind căpșorul tânărului Henric.

Fiul meu dormea, cu pleoapele grele, liniștit, amintindu-mi de tatăl lui când se odihnea.

– Da. În curând, va alerga prin tot palatul.

Dar nu așa cum alergam eu prin Hôtel Saint-Pol. Niciodată, așa.

– Trebuie să-i cumpăr un ponei, a râs Warwick. Apoi, a devenit serios, de parcă ce urma să spună avea să nu-mi placă. A venit vremea, doamnă, a rostit el, iar eu l-am privit întrebătoare, brusc îngrijorată. Acum, că tânărul rege are mai mult de un an, trebuie dat în grija unei guvernante.

La început, n-am înțeles foarte bine.

– Am nevoie de mai mulți servitori? l-am întrebat. Dacă da, intendentul meu va…

– Guvernanta va fi numită de Consiliu, a spus el cu blândețe.

Am simțit acel neplăcut fior de teamă. Warwick, ca tutore, era o persoană îndepărtată, dispusă să-mi îngăduie o oarecare influență, dar o guvernantă numită de Consiliu… Va fi permanent prezentă, o autoritate reală și constantă.

– Fiul meu are o liotă de dădace care să se îngrijească de nevoile lui, am remarcat cu răceală. Am încredere totală în Joan Asteley. Și în doamna Waring, desigur. Tânărul Henric o iubește…

– Are nevoie de mai mult de-atât, Caterina. Influența doamnei Waring trebuie să se sfârșească. Felul blând în care mi-a rostit numele a reprezentat un avertisment pentru mine. Are nevoie de o guvernantă care să-l învețe eticheta și bunele maniere. Și, cel mai important, are nevoie de o guvernantă care să-l altoiască pe tânărul rege, dacă este necesar.

Etichetă. Bune maniere… Autoritatea mea ca mamă conta din ce în ce mai puțin.

– Să-l bată pe fiul meu?

Eram revoltată, dar nu mă altoiseră și pe mine servitorii noștri din Franța, și nu întotdeauna cu o mână ușoară? Amintindu-mi plesniturile și loviturile dureroase, mi se încleștară pumnii.

– Doar cu motiv, doamnă…

– Și care ar fi motivul…? Brusc, m-am întors cu spatele la el și m-am dus în capătul celălalt al camerei. Ea nu e mama lui. De unde să știe ea? Am ridicat tonul. Nu sunt de acord.

Warwick veni după mine și mă privi cu ochi înțelegători, dar vorbi direct, cum îi era obiceiul.

– Ăsta nu-i un argument, Caterina. Acest lucru se va întâmpla cu sau fără consimțământul tău – și nu trebuie să te surprindă. Se obișnuiește ca prinții să fie crescuți în casele lor. Nu te poți aștepta să-l ții aproape de tine, deși locuiți în același palat. Va fi crescut de propriul personal, eventual împreună cu nobili de vârsta lui. Va învăța ce înseamnă să fie rege. Știi asta. Cu siguranță, tu și frații tăi cu sânge regesc ați fost crescuți într-un mod similar.

– Da, am admis eu brusc. Chiar nu-și dădea seama? Acesta era motivul pentru care mă opuneam. Îmi aminteam prea bine propria copilărie. Știu exact cum poate fi. Nu vreau ca fiul meu să fie neglijat astfel. Și nici *altoit*!

– N-o să fie așa.

M-am dus până la fereastră și înapoi, învăluită în umbrele trecutului.

– Înțeleg ce spui, i-am dat dreptate, încercând să-mi ascund deznădejdea care îmi frângea inima. Eu am vreo influență în alegerea guvernantei?

– Numirea va fi făcută de Consiliu, a repetat Warwick.

Prin urmare, nu. Răspunsul era nu. Mi-am apăsat buzele cu degetele, pentru a le opri tremuratul. Nu voiam să plâng. De dragul fiului meu, aveam să rămân puternică. M-am încruntat din cauza gândului care mi-a venit în minte, și nu pentru prima dată, fiindcă Gloucester mă displăcea atât de profund.

– Asta din pricină că sunt fiica mamei mele, iar reputația ei e… nu e tocmai cea mai bună?

Warwick cumpăni răspunsul.

– Cred că trebuie să accepți faptul că persoanele din Consiliu vor să elimine influența ta. Ridică stânjenit din umeri, conștient că vorbele lui mă duruseră. Trebuie să accepți asta, Caterina. Guvernanta aleasă de Consiliu se va purta bine cu băiatul. Iar el crește repede – are nevoie mai mult decât de haine curate și mâncare. Are nevoie de disciplină și educație, și trebuie să fie crescut după toate rigorile necesare în cazul unui prinț englez.

Dar eu nu aveam dreptul să-l educ și să-l văd crescând? Pe mine, mama nu mă supraveghease niciodată. Eu aveam să-mi supraveghez fiul pentru că el era tot ce aveam. În clipa aceea, am simțit nevoia să-mi pun capul pe umărul lui Warwick și să-mi plâng durerea.

– N-o să fie un lucru rău, mi-a zis el. O să numească o femeie înțeleaptă și cumsecade, care are experiență cu copiii.

– Tu ești membru al Consiliului. Ai un cuvânt de spus în privința celei care va fi aleasă? am întrebat ridicându-mi bărbia.

Nu aveam să plâng.

– Da.

– Îi poți determina să respingă orice alegere făcută de Gloucester?

Warwick zâmbi sec.

– Am o oarecare influență.

Era singura mea speranță.

Știam ce doream, ce trebuia să fac pentru liniștea mea sufletească. Nu era nevoie decât de o mică intrigă atent chibzuită. O săptămână mai târziu, timp în care n-am stat degeaba, i-am cerut lui Warwick să vină din nou la Windsor, întâmpinându-l de îndată ce a intrat în palat și a traversat marele hol.

– M-am gândit la guvernanta fiului meu, domnule.

El a făcut o plecăciune, cu grația obișnuită, dar privirea îi era destul de îngrijorată, probabil fiindcă se pregătea pentru o altă dispută cu regina-mamă, care ar fi trebuit să aibă bunul-simț de a accepta deciziile luate în privința fiului ei.

– A făcut Consiliul vreo alegere? am întrebat.

– Din câte știu eu, nu, doamnă.

A furișat o altă privire în direcția mea.

– Atunci, vino cu mine.

L-am condus în camera copilului, unde Joan Asteley și subalternele ei erau ocupate cu solicitările unui băiețel care le umplea întreaga zi. Acolo, în mijlocul camerei, o femeie ședea cu tânărul Henric în poală. O doamnă înaltă și uscățivă, în veșminte sobre, cu spatele drept și autoritară, cu părul ascuns sub pliurile unei imaculate bonete albe. La sosirea noastră, vorbea cu fiul meu, îngăduindu-i să-și strecoare mânuțele în mănușile ei, râzând odată cu el. Când a auzit deschizându-se ușa, și-a ridicat privirea.

– Nu e nevoie să vă prezint, domnule, am spus eu, admirând tabloul format de cei doi.

Henric purta o tunică albastră, nouă, iar o beretă asortată îi turtea buclele. Obrajii îi erau îmbujorați, iar ochii, însuflețiți de ocupația pe care o avea. Chipul sever al femeii era îndulcit de râs, iar în privirea pătrunzătoare se zărea o urmă de amuzament strengăresc stârnit de complotul pus la cale împreună.

Warwick se opri brusc, apoi intră izbucnind în râs.

– Nu. Nu se poate. Poate că n-ar trebui să fiu surprins să te văd aici, Alice. Pot să ghicesc de ce?

Doamna Alice Botillier îl puse pe fiul meu pe picioruțe, alături de ea, și se ridică zâmbind și întinzând mâinile. Warwick le luă și o sărută pe amândoi obrajii.

– Nu e nevoie să ghicești, a rostit ea. Ești un bărbat cu o considerabilă putere de pătrundere.

– Așa, deci? Warwick mă privi pe mine, iar apoi, pe Alice. Adulmec un complot? Ați pus ceva la cale?

– Nu e nici un complot, domnule. Iat-o pe guvernanta fiului meu. Am repetat cuvintele pe care mi le spusese Warwick. Este înțeleaptă și cumsecade, și are experiență cu copiii.

– După cum știu…

– Doamna Alice m-a servit și înainte, în timpul sarcinii mele. Iar soțul ei a fost foarte apreciat de rege.

– Așa este. Știu și asta…

– Fii, te rog, amabil și recomand-o Consiliului.

Sprâncenele lui Warwick se ridicară.

– Oare cum să n-o fac, din moment ce e și rudă cu mine?

Am zâmbit.

– Exact!

Așa că doamna Alice Botillier, la îndemnul meu și fiindu-mi o aliată mai mult decât de nădejde, s-a alăturat personalului meu, după ce recomandarea lui Warwick a fost acceptată de Consiliu. Alice mă părăsise în Franța, rămânând cu soțul ei, Sir Thomas, și cu fiul ei, Ralph, când eu m-am întors cu trupul lui Henric, dar nu fusese greu s-o conving să revină în serviciul meu. Îmi plăcea de ea și o respectam – pentru mine, era alegerea perfectă, fiind și strâns legată de familia lui Warwick, iar Consiliul nu văzuse nici o problemă în numirea ei. Alice avea să-mi crească fiul așa cum îl crescuse pe al ei.

Cu toate astea, încă fierbeam de gelozie. Motivul era autoritatea lui Alice asupra fiecărei acțiuni a fiului meu, susținută de Consiliu și de lege, și mă durea inima văzând cum îi creștea influența. Tânărul Henric prefera mai degrabă să dea fuga la ea decât la mine. Când plângea, în poala ei căuta alinare. Ea îl liniștea când se trezea înspăimântat de coșmaruri. Nu cred că a plâns după mine. Nu cred că a remarcat când l-am lăsat cu dădacele lui. Eram împinsă tot mai departe și mai departe în umbre, umbre care erau tot mai greu de alungat.

„Sfântă Fecioară! Dă-mi puterea ta să îndur viața asta cu pace în suflet…"

Și, în general, am reușit, dar, o, am plâns cu o durere sălbatică pentru sora mea. Iubita mea soră a murit. Din senin, într-o zi, a sosit vestea că Michelle a murit. N-am putut înțelege. Primul meu impuls a fost să mă duc în Franța, dar ce rost avea? Sora mea murise, iar eu nu aveam de gând s-o jelesc împreună cu mama.

Am plâns și, pentru scurtă vreme, Alice m-a alinat așa cum îl alina și pe fiul meu. Uneori, am fost cuprinsă de disperare. Cu toții pieriseră – tata, sora mea, soțul meu. Cine îmi rămăsese, în fața cui să-mi deschid inima?

„Sfântă Fecioară, ai milă de mine. Ai grijă ca fiul meu să fie în siguranță…"

Însă tânărul Henric era din ce în ce mai puțin al meu.

Ce-ai făcut cu aranjamentele tale deștepte, Henric? Ce viitor amar mi-ai pregătit? Nu mi-ai lăsat nimic, nici măcar copilul. Dacă îl pierd pe fiul meu, ce-mi rămâne?

M-a cuprins melancolia. Zilele tot mai scurte ale iernii, care mereu îmi împovărau spiritul, m-au copleșit atât de tare, încât abia dacă mă mai puteam ține pe picioare pentru a le îndura. Pe măsură ce întunericul invada tot mai mult fiecare zi, n-am mai reușit să-mi alung dezolarea. Dormeam prost și, când veneau zorii, nu simțeam nici o dorință să mă trezesc și să înfrunt o nouă zi. Mâncam puțin, iar veșmintele începuseră să-mi atârne pe umeri. Simțeam un freamăt în spatele ochilor, înainte de a fi cuprinsă de o asemenea durere, încât trebuia să mă bag în pat. Nici când îmi trecea nu mă simțeam mai ușurată. Uneori, nu-mi puteam pune gândurile în ordine. Alteori, uitam ce voiam să spun sau uitam să le răspund celor care îmi vorbeau. Rămâneam în dormitor în astfel de zile, temându-mă că nu voi găsi cuvinte simple, făcându-le pe cele patru domnișoare de onoare ale mele să schimbe priviri nervoase. Noaptea întunecată a singurătății mele, răceala izolării în care mă aflam îmi tulburau mintea.

– Plimbați-vă prin grădină, doamnă, m-a îndemnat Alice când, într-o dimineață, puțin soare a strălucit palid. O să vă facă bine să ieșiți din cameră.

I-am dat ascultare, ieșind cu pași ezitanți și urmată de domnișoarele de onoare, în frigul umed.

– Duceți-vă călare pe malul râului, a sugerat Alice.

Am făcut și asta, dar nu excelam la călărie și am simțit gerul pătrunzându-mă până la os în vreme ce înaintam cu pas de melc. N-am avut nici un chef să stau la taclale cu cele care m-au însoțit.

– Beți asta.

Văzându-mă palidă și tristă la întoarcere, Alice mi-a oferit o cupă cu o licoare urât mirositoare.

Așa că am băut fără s-o întreb ce este – nu mă interesa –, înecându-mă din pricina amărelii ierburilor, care a făcut să mi se strângă stomacul.

– Uitați-vă cum arătați! m-a certat ea. Nu trebuie să îngăduiți asta, doamnă. Trebuie să mâncați…

Mi-am studiat imaginea în oglindă. Chipul îmi era livid, părul atârna drept și lipsit de strălucire. Oare pometii îmi fuseseră mereu atât de ascuțiți? Chiar și albastrul ochilor părea să se fi diluat într-un gri spălăcit. De teama mustruluielii lui Alice, am încercat să iau ceva de mâncare de pe platou, dar am renunțat de îndată ce s-a întors cu spatele. În acele zile m-a doftoricit și mi-a dat povețe și mie, nu doar tânărului Henric.

Mi s-a îngăduit să-mi însoțesc fiul la deschiderea oficială a Parlamentului, la Westminster. Fiind un spectacol magnific, care ar fi putut să pară teribil de amenințător pentru un copil atât de mic, am avut emoții că tânărul Henric nu va reuși să-și impresioneze supușii. Oare nu mie mi-ar fi fost reproșat un eventual eșec? Era chiar posibil să fie trimis undeva departe de mine…

– Ți-a plăcut? l-am întrebat pe Warwick, care, după eveniment, se întorsese cu noi în apartamentele regale de la Westminster și ne ținea companie, sorbind o cupă cu bere.

Henric, care aproape adormise, a fost trimis împreună cu Joan în camera sa, în vreme ce eu și Alice ne uitam ușurate una la alta. Tânărul Henric, plin de neastâmpăr copilăresc în ziua intrării sale în Londra, mă îngrozise cu agitația lui, însă acum eram atât de mândră de fiul meu, încât simțeam un foc cald în pântec.

– Cum să nu-mi placă?! Warwick zâmbi amintindu-și ceva. A fost rege din cap până în picioare. Tatăl lui ar fi fost mândru de el. O să facem un suveran pe cinste din el.

– A cucerit Parlamentul, nu-i așa?

Tânărul Henric bătuse din palme când președintele Camerei Comunelor făcuse o plecăciune în fața lui.

– La fel și mama lui.

Warwick înălță cupa într-un toast tăcut.

Am roșit și am fost surprinsă de lacrimile care mi se adunară în ochi. Fusese o zi emoționantă, iar o asemenea laudă însemna enorm pentru încrederea pe care o aveam în mine. Îmi jucasem rolul și făcusem o impresie bună. Temerile că l-aș putea pierde pe tânărul Henric dispăruseră.

Alice ne lăsă singuri. Scurta zi începu să devină cenușie, iar Warwick se ridică, pregătindu-se de plecare.

– Asta-i tot? am întrebat. Ne întoarcem la Windsor acum?

Warwick își înclină capul.

– Până la anul. Nu vrem să-l împovărăm prea mult pe băiat.

– Nu…

Sigur că nu. Mi-am împreunat mâinile ca într-o rugăciune și mi-am ridicat privirea spre el. Era singurul om căruia îi puteam spune.

– Trebuie să fac mai multe, Richard.

– O să faci, pe măsură ce va crește și va putea face față mai multor solicitări.

– Cred că o să fac mai puține, am recunoscut eu cu tristețe. Pe măsură ce fiul meu va crește, se va descurca singur.

– Dar nu vreme de mulți ani de-aici încolo.

Ziua aceea, cu reîntoarcerea în lumea de la curte și în politică, cu freamătul și tumultul Londrei, fusese ca o sabie cu două tăișuri care mă readusese din nou la viață. Revenirea la Windsor era precum închiderea capacului unui sipet abia deschis, ascunzând strălucirea giuvaierurilor din interior și care urma să rămână coborât în viitorul apropiat. Ce cale îngustă aveam de urmat! Pe măsură ce fiul meu va crește, nevoia de a-și avea mama lângă el la astfel de ocazii va dispărea. Până când, la un moment dat, soția fiului meu mă va îndepărta complet, iar eu nu voi mai însemna nimic. Astăzi, ținându-mi copilul pe genunchi, avusesem parte de onoruri, dar eram agitată, plină de neliniște. Îmi era teamă de un viitor care nu promitea nimic.

– Mă voi mărita din nou? am rostit eu.

M-a surprins întrebarea, asemeni atingerii aripilor unui fluture de noapte în amurg, gândul răsărind de nicăieri în mintea mea, precum o rândunică abia întoarsă primăvara. Nu mă mai gândisem niciodată înainte să mă recăsătoresc. Dar de ce nu? Abia intrasem în al treilea deceniu de viață, așa că de ce nu?

– Ai vrea? Nu-mi dădusem seama…

Warwick păru la fel de surprins.

– Nu, nu. Nu am astfel de planuri… Dar… mi s-ar îngădui? Mi-ar îngădui Consiliul? Cândva, în viitor?

Totuși, deodată mi se păru important să am promisiunea unei posibile împliniri și a unei companii – chiar și a unei iubiri – undeva la orizont.

– De ce nu? Nu văd nici un motiv pentru care să n-o faci. Warwick făcu o pauză, iar o linie subțire îi apăru între sprâncenele fine. După cum spui, pe măsură ce Henric va crește, va deveni tot mai independent… De ce să nu te căsătorești din nou? Făcu o altă pauză. Desigur, dacă ți se găsește un soț potrivit.

Stânjeneala lui evidentă nu mă consolă deloc.

Dacă ți se găsește un soț potrivit.

Această completare găsi un teren fertil în mintea mea. Cine ar fi fost considerat potrivit? Mi-am amintit de portretul rigid recomandat de Gloucester Caterinei, regina-văduvă. După ce m-a sfătuit să duc o existență singuratică, izolată, să fiu o siluetă aurită într-o carte de rugăciuni ilustrată, o altă căsătorie nu ar fi fost deloc ceva ce ar fi tolerat.

M-am silit să-mi petrec timpul cu îndeletniciri utile. Nici o noapte întunecată, nici o iarnă friguroasă nu puteau ține la nesfârșit.

M-am străduit să par foarte ocupată, așa că am întors paginile unei cărți, dar nu mi s-au părut deloc interesante aventurile zeilor și eroilor greci care se îndrăgosteau cu o vervă de invidiat. Am cerut muzică, dar nu puteam nici să cânt, nici să dansez. Cum puteam să dansez singură? M-am jucat cu tânărul Henric, dar el avea acum cărți și făcea cunoștință cu obiceiurile religioase. Cu și mai puțin entuziasm, am pus mâna pe ac, însă frunzele care au apărut de sub el erau anoste și lipsite de viață, de parcă apropierea iminentă a iernii le făcea să se usuce și să moară. Mi se părea că propria iarnă se apropia chiar înainte să fi început vara. Acesta avea să fie cursul vieții mele până la următoarea deschidere a Parlamentului, când tânărul Henric urma să călătorească la Londra, iar eu aveam să-l însoțesc din nou. An după an, același lucru. Henric mă folosise pentru a-și realiza ambițiile legate de Franța. Acum, aveam să fiu folosită pentru a susține autoritatea micuțului meu fiu.

Uneori, plângeam.

– Aveți nevoie de companie, doamnă.

Alice își pierdea repede răbdarea.

Era adevărat, însă era imposibil să am parte de așa ceva. O, am încercat să zâmbesc și să mă alătur domnișoarelor din suită, când Meg, Beatrice și Joan bârfeau în șoaptă la nesfârșit, iar Cecily vorbea despre iubire, nedorită în general. M-am străduit să mă bucur de o cupă cu vin cu mirodenii și de scandaloasa poveste a abuzurilor matrimoniale ale lui Gloucester pentru ca serile de noiembrie să treacă mai repede. Și, într-adevăr, pentru scurt timp, am fost distrasă de situația în care se aflau lordul Humphrey și soția lui, Jacqueline of Hainault, o uniune bigamă, ea fiind deja măritată cu ducele de Brabant, căsătoria nefiind anulată. Însă interesul meu era în cel mai bun caz căldicel, iar ele au continuat să bârfească fără mine, după ce mi-au descoperit indiferența. Nu le puteam învinovăți. Flecăreala lor – opinii, comentarii și sugestii obscene – abia dacă a reușit să-mi atingă sufletul. Bănuiam că erau la fel de plictisite ca mine, izolate cum erau la Windsor, la curtea unui rege-copil.

Warwick – dragul, bunul Warwick – mi-a trimis un cadou, un cățeluș cu blănița castanie, cu ochi pătrunzători și dinți ascuțiți. Probabil, dintr-un sentiment de remușcare, pentru a ține locul unui soț, din moment ce posibilitatea de a avea unul fusese amânată atât de mult în viitor încât era greu de luat în considerare. Bănuiam că și Alice fusese implicată în asta, sperând să-mi alunge nefericirea. Cățelușul era cu adevărat încântător, încă suficient de mic pentru

a face prăpăd în camera mea, sfâșiind mătăsurile brodate și rozând tot ce găsea în cale. Cu toate astea, n-a reușit să-mi alunge amarul.

Ești doar o sărmană creatură! m-am dojenit singură. N-ai nici un motiv să fii atât de deznădăjduită.

Singurătatea m-a învăluit ca un giulgiu și mi-am acoperit chipul cu mâinile pentru a nu mai vedea drumul fără țintă pe care trebuia să-l urmez până în ziua morții mele.

Sfântă Fecioară, m-am rugat eu când mi-am făcut rugăciunea matinală. Sfântă Fecioară, dă-mi puțină alinare… Dă-mi puterea să găsesc un rost vieții mele…

– Poate că ar trebui să-l luați pe băiat și să vă duceți la Westminster pentru festivitățile Crăciunului, a bombănit Alice la începutul lui decembrie. Sunt sigură că lordul Warwick va fi de acord.

– Nu, am răspuns eu cu o voce la fel de amorțită cum îmi era și mintea. N-o să-l sărbătoresc.

Ea ieși din cameră dându-și ochii peste cap din cauza încăpățânării mele. Nu m-am simțit deloc vinovată.

O săptămână mai târziu, la castelul Windsor, Upper Ward era plin de oameni și cai. Vacarmul de voci și de ropot de copite pe caldarâm putea fi auzit chiar și prin ferestrele duble ale camerei în care ne aflam eu și domnișoarele mele de onoare. Am dorit să prindem ultimele licăriri palide ale soarelui de după-amiază, însă eu n-am simțit nevoia să mă urnesc pentru a vedea ce era cu acel vacarm. Probabil că Warwick venise să vadă ce mai face tânărul Henric, dar, speram eu, fără să mai aducă vreun cățeluș. Totuși, vesela rumoare fu prea mult pentru ca domnișoarele mele de onoare s-o ignore.

– Doamnă? rosti Meg plină de speranță, ridicându-se în picioare.

– Uită-te dacă vrei, am spus eu, cu toate că nu aveau nevoie de permisiunea mea.

Nu eram deloc autoritară față de ele.

Strigătul de bucurie scos de Joan clarifică pe dată lucrurile.

– Bănuiesc că regele Scoției a venit în vizită, am remarcat eu iritată.

Nu-l mai văzusem de luni de zile. Mă îndoiam că venise să mă vadă pe mine.

– Îmi dați voie, doamnă? a întrebat ea, aflându-se deja la jumătatea drumului spre ușă.

– Desigur. Încearcă să fii…

Ușa se închise în urma ei.

– …feciorelnică și cuviincioasă.

Fugise, lăsându-mă cu un ghimpe dureros în suflet, în primul rând fiindcă starea mea de spirit era atât de mohorâtă încât nici măcar sosirea unui vizitator nu-mi putea oferi suficientă plăcere pentru a mă urni de pe scaun. Dar trebuia. Mi-am pus pe scrin lăuta ale cărei strune le ciupisem neatentă și am afișat ceea ce speram a fi un zâmbet de bun-venit. Oare nu-mi va face plăcere să-l văd pe James din nou? Nu mă puteam aștepta să fie mereu lângă mine, așa cum se întâmplase în primele luni de după moartea lui Henric, pentru că avea viața lui de care trebuia să se ocupe, chiar dacă era îngrădită și supravegheată cu ochi atenți. Trebuia să-l fac să se simtă bine-venit – și iată-l, cu buclele revărsându-i-se bogate pe umeri, cu ochii întunecați strălucindu-i de bucurie și cu Joan îmbujorată și nerăbdătoare, agățându-se de brațul lui. Era evident că sfatul pe care i-l dădusem nu fusese luat în considerare. Apoi, înainte de a apuca să mă încrunt la ea camera mea fu invadată de un grup de bărbați tineri discutând cu însuflețire. În jurul lor, domnișoarele mele de onoare începură să strălucească precum niște lumânări aprinse deodată.

Am clipit. Mă dezobișnuisem de o asemenea vitalitate. Erau precum cățelușul meu, copleșitori cu energia lor care contrasta cu zidurile mele sobre. Chipurile le erau pline de viață, vocile, pătrunzătoare și încrezătoare, până și hainele le erau strălucitoare, la modă, aducând în încăpere o pală de aer înghețat ca pentru a ne trezi din hibernarea iernii. Era ca și cum fusese dată la o parte o draperie grea, care îmi izolase camera de lumea de afară, amuțind fiecare sunet. Între timp, apropiindu-se cu pași mari, James nu pierdu vremea cu salutări politicoase, ci întinse brațele spre mine.

– S-a acceptat!

– Ce anume?

Gândurile mele refuzau să se ordoneze.

– Caterina! Îmi prinse mâinile și îmi sărută vârfurile degetelor. Cum se poate să nu știi? Ești chiar atât de izolată aici?

– Surdă, bănuiesc… am rostit eu, izbutind să schițez un zâmbet prin care îmi ceream iertare.

– Nu contează. Am venit aici pentru a-ți spune personal. În cele din urmă, au izbutit să ajungă la o înțelegere.

– O, James! Sunt atât de fericită pentru tine. Bănuiesc că urmează să fii eliberat.

– Da. Liber, mulțumesc lui Dumnezeu. Mi-a cuprins talia cu brațele, m-a răsucit și m-a lăsat jos. Am participat la toate acele lungi, obositoare și teribil de plictisitoare negocieri între împuterniciții Scoției și cei ai Angliei – și am venit să-ți zic ție întâi, fiindcă știam că o să-mi dorești binele.

– Vino și spune-mi, l-am invitat eu pentru că asta dorea de la mine și am făcut semn să se aducă vin.

Încântarea lui era molipsitoare, tulburându-mă până în adâncul sufletului. Luându-l de braț, l-am condus spre canapea, invitându-l să se așeze lângă mine, în fața focului.

– I-am tot chinuit de la Pontefract la York și înapoi, până când jur că s-au săturat de chipul meu nefericit. În cele din urmă, au anunțat că sunt liber să mă întorc în Scoția.

Trecându-și mâinile prin părul rebel, James abia dacă putea sta locului, în timp ce-mi dădea veștile. Avea douăzeci și nouă de ani, iar în ultimii cincisprezece, fusese nevoit să supraviețuiască prizonieratului într-o cușcă aurită. Nu-mi era deloc greu să-mi imaginez bucuria lui – era ca și cum ușa coliviei se deschisese brusc, îngăduindu-i să întrezărească libertatea. Și m-am gândit că și eu aș dori să simt gustul libertății. Nu pentru a mă întoarce în Franța – nimic nu mă atrăgea acolo –, ci pentru a-mi trăi viața fără restricții și după bunul plac.

– O să mă facă să plătesc, desigur, a continuat el, în timp ce eu priveam grupul de tineri, companionii lui, care beau vin în capătul îndepărtat al încăperii, bucurându-se de atențiile înfiorate ale domnișoarelor mele.

I-am recunoscut pe cei mai mulți dintre ei – fii din familii engleze cu sânge albastru –, dar îmi era greu să-mi amintesc numele vreunuia dintre ei… Se auzi un hohot de râs, iar în acel moment, mi-am dorit să fiu alături de ei, o simplă lady de la curte, liberă să flirtez și să atrag privirile unui bărbat frumos.

Melancolică, mi-am îndreptat din nou atenția spre James, care continua să vorbească despre norocul lui.

– Să mă facă să plătesc? La naiba, sigur că o vor face! Au cerut o răscumpărare de 60 000 de mărci. Râse cu poftă. E bine de știut că îmi recunosc valoarea. În generozitatea lor, au acceptat să le plătesc suma în tranșe anuale. Buzele lui mobile se arcuiră cinic. Părea ciudat pentru trăsăturile lui tinere, dar, în exilul prelungit, învățase înainte de orice altceva să fie cinic. Sper că asta n-o să aducă Scoția la sapă de lemn. N-or să mă vrea înapoi, dacă s-ar întâmpla asta…

– Sigur că or să te vrea… l-am asigurat eu, atenţia fiindu-mi distrasă de un hohot de râs aspru.

Un chip din grupul de tineri, mai tânăr decât celelalte, îmi atrase privirea. Un chip însufleţit, cu sprâncene castanii şi ochi căprui, care străluceau plini de vervă. O înfăţişare expresivă…

– Şi ştii ce e cel mai grozav? a continuat James fără să bage de seamă încântarea mea. Îmi capăt soţia. Pe Joan. Se aplecă spre locul unde se afla Joan, suficient de aproape pentru a-l auzi, o apucă de mână şi o trase lângă el pentru a-i cuprinde talia cu braţul. N-am crezut că o să mai apuc ziua asta. Mă gândeam că o să fim amândoi bătrâni înainte de a ajunge în patul conjugal, iar eu nu voi fi capabil să…

Joan chicoti, iar obrajii îi deveniră teribil de îmbujoraţi, iar eu am zâmbit văzându-i, deşi ghearele geloziei îmi cuprinseră inima. Joan strălucea de fericire, iar dragostea lui James pentru ea i se citea pe tot chipul, mult mai clar decât o exprimaseră vreodată versurile lui. Mi-am încleştat pumnii în faldurile fustelor. Trebuia să-mi stăpânesc pornirile răutăcioase, cum era invidia.

– Au stabilit o dată pentru căsătoria voastră? am întrebat, observând acum o încruntare în ochii lui James, iar atenţia mi-a fost distrasă din nou.

Tânărul cu ochi căprui îşi smulsese pălăria şi o azvârlise spre unul dintre prietenii lui, iar acum, cu gesturi ostentative, se pregătea să-l atace cu o sabie imaginară. Se repezi, păru să-şi piardă echilibrul, şi-l recăpătă, răsucindu-se graţios pe un picior, şi izbucni în râs. Tovarăşii lui îl luară în râs, dar îl bătură amical pe spate. O fi fost mai tânăr decât majoritatea, dar părea a avea o poziţie importantă. Când se răzbună cu o serie de lovituri rapide pe cei care îl necăjiseră, m-am pomenit zâmbind, pentru că n-am putut face altfel. Şi, desigur, cunoşteam acele trăsături. Când s-a întors cu faţa la mine, repezindu-se din nou cu o răsucire agilă a încheieturii, am văzut puternica asemănare cu familia Beaufort. O fi fost părul lui Joan mai deschis la culoare, iar ochii, mai mult căprui decât ruginii, dar zâmbetul era acelaşi, la fel şi sprâncenele codate.

Era fratele ei.

– Nu, n-au stabilit-o! l-am auzit pe James răspunzându-mi la întrebare. Au spus că va avea loc de îndată ce se vor face toate aranjamentele – cu toate că am unele îndoieli… Îşi alungă grijile evidente – probabil de dragul lui Joan, care începuse să fie din nou tulburată –, îmi luă mâna şi mi-o strânse. O să trăim cu speranţa, nu

asta am făcut în ultimii cincisprezece ani? Și mă aștept să dansezi la nunta mea.

– Nu dansez, am spus eu pe un ton sec.

Acel instinct primar încă îmi afecta starea de spirit, nedorind să-mi dea pace și să dispară.

– Ei bine, ar trebui. Îmi privi chipul pentru prima dată cu adevărat. Ce s-a întâmplat, Caterina? Nu pari deloc fericită.

Am clătinat din cap. Nu era o zi potrivită pentru nefericirea mea.

– De fapt… a continuat el, încruntându-se.

M-am ridicat imediat, rușinată, fără să doresc ca el să vadă o schimbare atât de mare la mine.

– Poate că ar trebui să mi-i prezinți pe prietenii tăi.

Era o modalitate evidentă de a-i distrage atenția. Și funcționă suficient de bine.

– Îi cunoști pe cei mai mulți dintre ei. Se conformă și le făcu semn tinerilor, care se apropiară și făcură plecăciuni în fața mea. Iar el, a anunțat James, este Edmund.

– Fratele meu s-a gândit că ar trebui să reprezinte familia și a venit să-mi ureze toate cele bune, doamnă, a spus Joan trăgându-l pe tânăr în fața mea.

Am văzut dragoste și admirație pe chipul ei, lucru care nu m-a surprins.

El făcu o plecăciune mult mai formală decât era cu adevărat necesar într-un loc atât de intim, iar eu mi-am amintit exagerarea cu care mânuise sabia imaginară. În mod clar, era un bărbat care atrăgea atenția asupra sa, fapt dovedit de penele pălăriei sale care măturară podeaua, de brațele întinse cu cel mai profund respect, înainte de a se uita la mine pe sub sprâncenele bine conturate. Râse cu putere, ochii fiindu-i plini de zburdălnicie.

– Sora mea îmi face un deserviciu, doamna mea. Nu mă aflu aici pentru ea. Și nici nu sunt la ordinele proaspăt reînscăunatului rege al Scoției. Zâmbetul lui îmi atinse inima când îmi luă mâna și o duse ceremonios la buze. Le-am simțit calde și uscate pe piele și m-am cutremurat la atingerea lor ușoară, în vreme ce Edmund Beaufort continuă curtenitor, cu ochii ațintiți în ai mei: Am venit să-mi prezint omagiile tânărului rege. Și, desigur, mamei lui. Ezită ca și cum ar fi fost nesigur, însă eu am știut că nu era. Nimănui din familia Beaufort nu-i lipsea siguranța de sine. Dacă doamna mă va primi aici ca oaspete, în casa ei, ca văr al regelui…?

Întrebarea lui făcu să-mi tresară inima. Era atât de ciudat să-mi ceară asta, și într-o manieră atât de personală. De ce să nu-l primesc? Strania lui intensitate mă făcu să nu-mi găsesc obișnuitul răspuns politicos și m-am pomenit căutând o replică, în timp ce el mă privea fix.

Istoria familiei lui nu-mi era necunoscută, condimentată cum era cu scandaluri trecute. Familia Beaufort descindea din John de Lancaster și cea care îi fusese mulți ani amantă, Katherine Swynford. Desigur, era o spiță scandaloasă, nelegitimă, dar, odată cu mariajul infamei perechi, copiii au devenit și ei legitimi, au fost acceptați și s-au căsătorit cu membri ai unor familii aristocrate din regat. Acum, extraordinar de ambițioși, dăruiți precoce și inteligenți, dar și înrudiți cu regele, erau una dintre familiile cele mai de vază.

Iar acesta era Edmund Beaufort, fiul contelui de Somerset, nepotul episcopului Henric și, desigur, fratele lui Joan. Și văr de-al doilea al fiului meu. Un tânăr dintr-o familie pricepută la război și la politică, evident destinat unor lucruri măreț, așa cum erau toate rudele lui, cu toate că fusese prea tânăr pentru a lupta alături de Henric în recentele războaie din Franța. Câți ani avea? M-am gândit la marea lui încredere în sine și la linia fluidă a mușchilor scoasă în evidență de tunica modernă, cu mânecile sale bogate și cataramele bătute cu pietre prețioase. M-am gândit că avea sub douăzeci de ani. Era mai tânăr decât mine. Dar crescuse de când îl văzusem ultima dată, atunci când venisem prima dată în Anglia, iar el era un adolescent aflat în grija episcopului Henric. Era mai înalt și mai solid, și avea să fie un soldat de nădejde acum, că era mai puternic.

– Doamnă?

Mă holbasem la el.

– Ești bine-venit, am izbutit eu să rostesc, iar el s-a aplecat din nou asupra mâinii mele, atingându-mi încă o dată degetele cu un sărut cavaleresc.

Și nu mi-a dat drumul până nu mi-am tras eu mâna, iar atunci, mi-a zâmbit mâhnit.

– Iertare, doamnă. Sunt orbit de frumusețea din fața ochilor mei. La fel cum este fiecare bărbat aflat aici.

Cuvintele lui făcură să mi se taie răsuflarea. N-am reușit decât să-l privesc fix, la fel cum mă privi și el. Bărbații nu flirtează atât de fățiș cu regina-văduvă. Nu flirtează deloc…

James, încă prins de propriile probleme și orb la orice altceva, continuă să vorbească:

– Am crezut că n-or să mă elibereze niciodată, nici măcar când am avut documentul și tocul în mâini.

– Era normal să te elibereze. Abandonându-mă cu un zâmbet fermecător, mult mai matur decât vârsta lui, Edmund îi dădu un pumn în braț. Fii rezonabil, omule. Gândește-te! Ce folos îi va aduce Angliei întoarcerea ta în Scoția? Pacea între cele două țări. Mai ales dacă declari că ai fost bine tratat aici…

James scoase un hohot de râs.

– Deci acesta-i motivul pentru care responsabilul vistieriei statului a fost de acord să-mi ofere o tunică țesută cu fir de aur pentru nunta mea.

– Desigur. Și drept recunoștință pentru veșmântul aurit, vei face exact ce vrea Anglia de la tine. Vei retrage tot ajutorul scoțian pentru armatele franceze și vei împiedica jafurile care se petrec de-a lungul graniței dintre țările noastre.

Am fost impresionată. Cât de precoce era și cât de cinic, ca toți membrii clanului Beaufort. N-am putut să mă uit în altă parte în timp ce el, cu pumnii sprijiniți în șolduri, descria viitorul relațiilor Angliei cu Scoția. Edmund rânji întinzându-și mâinile elegante și cu degete lungi.

– Veșmântul aurit este ultima cheltuială pe care Anglia va trebui s-o facă pentru tine… După Anul Nou, vei ajunge rapid la tine acasă. Și te vom expedia cu multă voioșie, nu-i așa, doamnă?

Se răsuci spre mine. Din nou, înainte de a apuca să mă pregătesc pentru ea, acea privire roșcat-maronie îmi devoră chipul, și m-am simțit îmbujorată aproape la fel de mult ca Joan.

– Ce vă face așa, doamna mea? a șoptit el, de parcă era o invitație intimă.

Tot ce am putut să fac a fost să-mi rețin respirația care mi se precipita în gât.

– Apropo de asta, dacă ne primești, interveni James arătând spre prietenii săi, am vrea să stăm aici, cu tine, de Crăciun și de Anul Nou.

– Iar posibilitatea de a petrece sărbătorile cu viitoarea ta soție… am izbutit eu să-l dojenesc, încântată de faptul că nu mai eram în centrul atenției.

– …nu are nimic de-a face cu asta.

Mâna lui James o căută din nou pe a lui Joan.

– Dar dumneata, lord Edmund? Nu te așteaptă familia?

Mi-am ținut răsuflarea, fără să știu exact de ce. Sau poate că n-am vrut să recunosc.

– Nu, doamna mea. Sunt la dispoziția voastră.

Chipul lui era plin de respect.

– Nu au fost plănuite festivități, i-am avertizat eu. Ducem un trai liniștit. M-am gândit că era posibil să fi părut lipsită de amabilitate, așa că am încercat s-o dreg. Am vrut să spun că, de obicei, nu simțim nevoia să petrecem și…

Nici așa nu era bine. Windsor părea să fie o mănăstire de maici în vârstă.

– Stați în tăcere? mă întrerupse Edmund, pe chip apărându-i un rânjet care deveni sumbru. Locul ăsta nu e cu nimic mai grozav decât un afurisit de mormânt. Este îngrozitor. Bătrânul rege Eduard, care chefuia ori de câte ori avea ocazia, probabil că se răsucește în mormânt. Cred că ar trebui să sărbătorim.

– Ce să sărbătorim? a întrebat James precaut, ceea ce mi-a oferit un răgaz.

M-a făcut să mă gândesc că era posibil ca el să aibă experiența punerii în practică a vreunor planuri sălbatice de-ale lui Beaufort. Mi-l puteam imagina pe Edmund Beaufort fiind sălbatic.

– Eliberarea ta, omule. Hai să facem un Crăciun și o a douăsprezecea noapte de pomină. Iar Edmund Beaufort efectiv mă înșfacă de mână, împletindu-și degetele cu ale mele, înainte ca eu să apuc să reacționez. Ce spuneți, regină Cat? Zguduim Windsorul până se trezește din nou la viață? Facem vechile camere să bubuie de veselia noastră?

Ridicol! Edmund Beaufort era de nestăpânit. Regină Cat? Nimeni nu-mi spusese niciodată astfel. Dar inima îmi era mai ușoară și, pentru prima dată după multe săptămâni, starea mea de spirit începea să se lumineze, iar camera mea era plină de hărmălaie și de râsete. Nu știam dacă să râd sau să-l dojenesc pentru lipsa de respect. N-am făcut nici una, nici alta, pentru că nu mi-a dat răgaz.

– Ai ceva împotriva râsului și dansului, Maiestate? Sper că nu. Dându-mi drumul la fel de rapid cum mă înșfăcase, mi-a făcut o altă plecăciune magnifică, nici că se putea mai exagerată, urmată de o serie de pași de dans sprinteni, ce l-au dus lângă Beatrice, pe care a sărutat-o pe obraz. Vom sărbători pe lângă tine, dacă n-ai chef de așa ceva, iar tu poți să rămâi demnă și să ne lași să ne facem de cap.

Am râs văzând scena și stânjeneala lui Beatrice. Însă iată că el aștepta răspunsul meu.

– Ei bine, verișoară-regină? Vom sărbători împreună. Sau să te lăsăm cu nefericirea ta și să ne întoarcem la Westminster?

O dorință copleșitoare de a face parte din acest grup clocotind de tinerețe puse stăpânire pe mine.

– Lasă-mă să aranjez eu festivitățile, se rugă Edmund Beaufort cu falsă neliniște. O să mor de plictiseală dacă mă refuzi. Dă-mi mână liberă să aduc din nou acest loc la viață.

Da, da. Total uimită, am simțit furnicăturile lacrimilor stârnite de grija lui.

– Eu l-aș lăsa dacă aș fi în locul tău, m-a sfătuit James. Dacă n-o faci, te va bate la cap până te va apuca amețeala.

– Vă rog, lăsați-ne să dansăm, doamnă, a adăugat Joan.

– Și chiar să jucăm jocuri. Nu suntem prea bătrâne pentru jocuri, observă Meg.

– Și mie mi-ar plăcea, adăugă Beatrice cu solemnitate.

Mi-am ridicat palmele, simțindu-mă neajutorată în fața tuturor acelor clipe pline de speranță.

– Se pare că vom sărbători, am izbutit eu să spun.

Edmund scoase un chiot când auzi că avusese succes.

– Atunci, așa vom face. Mă aflu la picioarele dumneavoastră, doamnă. Dorința voastră e poruncă pentru mine. Pentru a-și dovedi declarația, se aruncă în genunchi și duse la buze poalele rochiei mele. Când își ridică privirea, am văzut pe chipul lui însuflețire și speranță. Vom face din noapte zi. Vom face ca umbrele să devină cea mai strălucitoare lumină a soarelui.

Asta era ce-mi doream.

Anii nu mai contară pentru mine.

Capitolul 8

Edmund Beaufort preluă controlul cu un pocnet din degetele impertinente. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva cu o energie atât de inepuizabilă. Sau care să respingă cu o asemenea insolență fermecătoare orice autoritate, care să manifeste o asemenea nepăsare față de atitudinea mea uneori rece de regină-văduvă și regină-mamă. Sau o asemenea ignorare fățișă față de eticheta de la curte. Dezlănțuit în tăcuta curte regală de la Windsor, Edmund Beaufort îndepărtă pânzele de păianjeni de pe tapiserii și făcu să clocotească de activitate veselă vechile încăperi, aducând viață în camerele care nu mai fuseseră ocupate de ani de zile. Iar eu m-am pomenit în centrul unui vârtej.

Sobra noastră curte deveni un loc de bună dispoziție tinerească, iar tinerii curteni, care aleseseră să rămână cu James și cu domnișoarele mele, nu ezitară să se lase atrași în planurile lui Edmund. Era ca și cum ele se treziseră dintr-un somn lung, și la fel și eu. Am fost atrasă la rândul meu, fie că mi-am dorit sau nu. De fapt, mi-am dorit. Am revenit la viață, deznădejdea mea, dezolarea care îmi năucea mintea risipindu-se precum ceața în soarele din zorii zilei. Nu puteam să zac în pat în acele geroase dimineți de decembrie, când sunetul cornului de vânătoare de sub fereastra mea mă punea pe jar. Și nici nu mi se îngăduia să nu particip. Vânam în fiecare zi, indiferent dacă vremea era bună sau rea.

În unele zile, văzându-mi îngrijorarea în preajma cailor, Edmund aranja să mergem pe jos în mlaștini și să vânăm cu șoimi. Asta nu însemna prea mult sport, nu făceam decât să ne alegem cu picioarele ude și cu degetele înghețate și să tremurăm din tot corpul, până să se facă de prânz, iar Edmund, mereu gata să ne distreze, pregătea totul cu intendentul meu. Când soarele palid ajungea la zenit, căruțe trase de boi se apropiau pe cărare.

– Ce-i asta? mi-am mijit eu ochii pentru a mă feri de soarele acoperit de pâclă.

– Tot ce e necesar pentru confortul vostru, doamna mea.

Am privit surprinsă.

– Când a aranjat asta? l-am întrebat pe James, care stătea cu brațul petrecut pe după umerii lui Joan.

– Dumnezeu știe. E un adevărat maestru. Dă-i un deget…

Și el o să-ți ia toată mâna. După cum făcuse. Mangal fierbinte, în jurul căruia aerul tremura, fu descărcat în mijlocul nostru. Platouri pline vârf cu pâine, carne și brânză, vase cu supă aburindă, carafe cu bere caldă și cu mirodenii fură date jos din căruțe, iar un grup de menestreli își scoaseră instrumentele, suflând pentru a-și încălzi degetele înghețate. În curând, mlaștinile răsunară de muzică.

Era magic.

– Ești de acord, Maiestate? a întrebat Edmund, privindu-mă cu îndrăzneală.

– E prea târziu ca să întrebi asta, am replicat eu cu o dezaprobare evident prefăcută.

El se lăsă în genunchi, cu capul aplecat.

– N-am cerut permisiunea. Nu mă mai aflu în grațiile voastre?

– Ți-ar păsa?

Credeam că nu i-ar păsa.

– Mi-ar păsa dacă v-aș face să vă încruntați la mine, doamnă.

Deveni brusc serios, privind în sus printre genele negre, toată atitudinea glumeață fiind abandonată, făcându-mă să-mi dau seama că trebuia să-mi aleg cu grijă cuvintele. Așa că i-am vorbit cu amabilitate în timp ce am împrumutat un arcuș de la unul dintre menestreli și l-am atins ușor pe Edmund pe ambii umeri:

– Ridică-te, lord Edmund. Îți iert totul. Puțină căldură și un bol cu supă într-o zi geroasă îți pot atrage aprecierea oricărei femei. Chiar și pe a mea.

Sări în picioare.

– Vino și încălzește-te.

Am dat păsările șoimarilor, iar apoi am mâncat și am dansat pe iarba înghețată de pe malul râului, până când vântul rece a alungat până și căldura focului, trimițându-ne înăuntru. Am râs de neprevăzutul situației atunci când ne-am dat mâinile și am făcut o horă, așa cum se întâmplă la orice petrecere țărănească, și, în timp ce dansam, mâna mea a fost strânsă cu putere de a lui Edmund Beaufort. De parcă ar fi simțit că, dacă îmi dădea drumul chiar și pentru o clipă, aș fi putut s-o iau la fugă.

Dar eu mă simțeam din nou ca o fetișcană. N-aveam nici o intenție s-o iau la fugă.

Ah, dar în unele zile mă simțeam bătrână, mai în vârstă decât anii mei, incapabilă să reacționez la magia simplă a plăcerii. Un val de frig aspru ne-a găsit patinând pe panglica înghețată a râului, argintat și frumos în aerul geros, mărginit de iarbă acoperită cu promoroacă.

– Nu pot, am rostit eu când domnișoarele mele și-au pus patinele și și-au dovedit priceperea.

Suprafața mi se părea primejdios de vălurită, gheața având cute periculoase pentru cei incapabili să-și păstreze echilibrul.

– N-ai patinat niciodată?

Edmund, care patina în viteză pe valurile înghețate, se opri lângă mine cu o mișcare elegantă, ce ridică o jerbă de gheață care atrase toate privirile. Eu tremuram nefericită pe malul râului, nedorind nici măcar să încerc. Mă și imaginam întinsă pe jos, neajutorată și oribil de expusă.

– Nu.

– Poți învăța.

– Mă îndoiesc.

Ce-i în neregulă cu tine? De ce nu poți să încerci? Ce contează dacă o să cazi?

Mi-e frică. Cred că mi-a fost frică toată viața…

Și mai exista și tristețea familiară care pândea în preajmă, așteptând să-i îngădui să se apropie și să mă copleșească…

– Poți, regină Cat, răspunse Edmund, renunțând dintr-odată să-mi vorbească protocolar. Nu există nimic pe care să nu-l poți face. Siguranța lui Edmund răzbi prin nefericirea mea. Până diseară, vei fi expertă. Îți garantez.

Totuși, eu încă mai căutam o scuză.

– N-am patine.

– O, ce neadevăr! Scoase o pereche, legănându-le șireturile de piele deasupra capului meu. Așază-te, iar eu voi îndrepta lucrurile.

M-am așezat pe o pelerină împăturită, pe malul râului.

– Îngăduie-mi, doamnă.

Fără să aștepte permisiunea mea, îmi trase de fustă și îmi ridică un picior, începând să-mi lege patina. Am descoperit că-mi țineam respirația, privindu-i capul aplecat, în timp ce el pufnea enervat de încăpățânarea pielii înghețate, observând fiecare detaliu al acestui bărbat ca argintul viu. Purta un magnific capișon de catifea, părul ondulându-i-se sub el și lipindu-i-se de obraz; degetele îi erau sigure și dibace chiar și pe ger. Am tras repede aer în piept când au alunecat

pe glezna mea și mi-au cuprins laba piciorului. Era ceva intim, dar nici măcar o dată n-a depășit măsura. Rapid și eficient, a fost la fel de impersonal ca oricare servitor. Nici măcar o dată nu și-a ridicat privirea spre chipul meu. Până n-a terminat.

Apoi, a făcut-o. Mi-a susținut privirea, a lui strălucind de înțelegere.

– Gata, doamnă. Am terminat. Poți respira din nou.

Ochii lui sclipeau mai puternic decât pietrele prețioase care țineau faldurile de catifea. Știa că-mi ținusem respirația. Inima mea tresări cu putere.

Apoi, n-am mai avut vreme să mă gândesc. Edmund se opinti și mă ridică, după care mă trase pe gheață. Nu eram bună. Nu eram pricepută. M-am aninat de brațul lui de parcă era ultimul fir de pai de care mă puteam agăța pentru a-mi salva viața, dar am patinat, iar mândria mea n-a avut limite.

– Un premiu! Un premiu pentru regina Cat, care a învățat o lecție grea.

M-a lăsat la margine, iar el a patinat până în capătul îndepărtat, de unde s-a întors cu o pană căzută din aripa uneia dintre lebedele care se îndepărtaseră furioase de noi. Era perfectă, de un alb strălucitor, iar el mi-a înfipt-o în capișon.

– Ești o perlă neprețuită, regină Cat.

– Serios, nu trebuie să…

Toată situația asta devenea prea personală… În ciuda frigului, îmi simțeam trupul cuprins de căldură, dar vocea rațiunii îmi șopti în minte. Încântarea putea fi un lucru primejdios. După aceea, înainte să apuc a mai spune ceva, se îndepărtă cu un strigăt, o smulse pe Joan de lângă James și o trase în viteză dincolo de cotul râului. Mai apoi, o luă pe Alice, care îl adusese pe tânărul Henric să vadă distracția. Pe mine nu m-a mai ales. Lucru pentru care am fost bucuroasă.

Sau n-am fost? Am stat pe malul râului și am privit, cu fiul meu lipit de mine. Iar când am început să tremur, intendentul s-a apropiat, a desfăcut o pătură de lână grea și ne-a înfășurat pe amândoi, îndesând-o bine pentru a nu fi luată de vânt. Când i-am mulțumit în șoaptă, s-a înclinat grav, fără să zâmbească și s-a întors la locul lui.

În vreme ce căruțele erau încărcate, iar noi, obosiți, dar veseli, ne pregăteam să ne întoarcem la castel, cu turnurile lui strălucind de promisiunea căldurii și confortului, am avut suficientă prezență de spirit pentru a le mulțumi celor care făcuseră posibilă această

petrecere. Menestrelilor, servitorilor, nefericiților paji care fuseseră la dispoziția noastră toată ziua. Nu eram sigură că Edmund își va aminti de ei, dar, până la urmă, era vorba de personalul casei mele.

– *Master* Tudor… l-am chemat eu pe bărbatul care stătuse tăcut, privind cu atenție. Ai niște monede?

– Am, doamnă.

Căutând în punga de la cingătoare, lăsă să cadă în mâna mea întinsă câțiva bani de argint.

I-am împărțit, mulțumindu-le oamenilor.

– Să-mi spui cât îți datorez, am rostit eu.

– Nu e nevoie. O să notez în catastif, doamnă.

Ochii lui erau negri ca onixul, vocea lui, o revărsare plăcută de vocale și consoane, însă devenise brusc impersonală.

– Mulțumesc, am răspuns eu pe un ton ezitant.

– Nu e nevoie, a zis el din nou. Este datoria mea să am grijă de confortul dumneavoastră.

Amurgul serii de iarnă trecea rapid și abia dacă i-am putut zări fața, o alcătuire de adâncituri aspre și umbre blânde. Mi s-a părut că avea colțurile gurii mult coborâte, aproape dezaprobatoare – sau poate că era doar un joc al luminii…

O voce ajunse la mine, strigându-mă din stânga:

– Regină Cate, vino și spune-ți părerea în această chestiune importantă…

M-am dus veselă acolo unde am fost chemată.

Când ne-am întors, m-am uitat în oglindă. Obrajii îmi erau îmbujorați, ochii, strălucitori, și nu datorită mișcării. Gândurile îmi erau capricioase și toate se concentrau în jurul lui Edmund Beaufort. Îmi dorisem să nu mă aleagă dintre ceilalți, iar apoi, mă simțisem iritată fiindcă n-o făcuse. Glumele lui, complimentele revoltătoare îmi turnau foc în sânge, dar le consideram prea personale, exagerat de familiare. Cât de irațional!

Eram copleșită de nevoie, de dorință – abia așteptam să mă dau jos din pat pentru a trăi o nouă zi alături de bărbatul atât de voluntar care se năpustise în viața mea.

Iar apoi veniră lungile seri și nopți, zilele întunecoase, iar cele douăsprezece zile de festivități se apropiară. În ajunul nașterii Domnului, tot castelul fremăta de nerăbdare. Sau poate că eu fremătam fiindcă nu știam sigur ce mă așteptа, dar eram și însuflețită

în aceeași măsură. Petrecusem un singur Crăciun cu Henric, la Rouen, și fusese mai degrabă sobru, o ceremonie religioasă, toată numai tradiție și sărbătorire formală, și liturghia de Crăciun. Următorul Crăciun, după nașterea fiului meu, îl petrecusem la Windsor. Nu făcusem nici o petrecere pentru că încă nu ajunsesem la biserică. Și nu-mi aminteam să fi trăit momente de veselie festivă nici în copilărie. În acest an, avea să fie altfel. În acest an, Edmund Beaufort se afla la Curte. Am avut o senzație clară de primejdie când ne-am întâlnit înainte de cina din ajunul Crăciunului. Nimic amenințător totuși, doar o stare de încordare.

– Avem nevoie de un Rege al Nebunilor, a anunțat Joan. Cu James alături, încrederea în sine îi înflorise ca un trandafir în timpul iernii. Nu putem sărbători fără un Rege al Nebunilor.

Ne aflam în holul mare, în jurul focului care trosnea, încă purtând blănuri și mantale grele după o plimbare pe malul râului. Era o tradiție despre care știam că este legată de creaturi viclene și rele, care întorc lumea cu susul în jos.

– O să fie eu Regele Nebunilor, a anunțat Edmund, înveșmântat într-o pelerină căptușită cu blană strălucitoare.

Arăta ca o creatură afurisită din lumea de dincolo.

– Nu poți, a răspuns prompt Joan. Tradiția spune că trebuie să fie un servitor care să-și bată joc de toate lucrurile. Nu te califici.

– O să schimb tradiția. Edmund îi privi pe toți cei din grup. Cine se pricepe mai bine decât mine să-i înveselească la nebunie pe toți?

– Credeam că trebuie să fii ales, a observat James suflând în pumni. Un obicei păgân, zise rânjind, dar m-am obișnuit cu el.

– Ales? Mă aleg singur. Ce spui, regină Cat? Sunt eu, de azi înainte, al tău Rege al Nebunilor?

– Nu se poate.

Intrând în joc, am clătinat cu solemnitate din cap, dar m-am gândit că gura lui se bosumflase puțin atunci când îi fusese refuzată dorința inimii. Râsul îi pierise cu totul. Planul nu-i decurgea așa cum dorise, iar eu am simțit un imbold răutăcios de a i-l dejuca, indiferent ce intenționase.

– Știi cum stau lucrurile, am decretat eu.

– Și vrei să le respectăm? a dorit el să știe, ca și cum puterea voinței mă putea face să mă răzgândesc.

– Da. Nu trișăm. O să respectăm regulile.

Am pus un paj să dea fuga la bucătărie, în vreme ce noi ne-am retras în salon, lepădând pelerinele și mănușile. Acolo ne-a găsit

Thomas, pajul meu, când s-a întors aducând o plăcintă cu fructe uscate, pe care, cu un rânjet larg, a pus-o pe o masă între noi. Imediat s-a stârnit o rumoare interesată, comentarii. Entuziasm. Rezultatul avea să afecteze întregul curs al festivităților noastre.

– Iată plăcinta! Edmund își flutură sabia, parcă pregătindu-se s-o taie în două. S-o tai felii?

I-am zâmbit cu grație și am clătinat din cap.

– Îl aleg pe regele Scoției s-o taie.

Iar James răspunse prompt:

– Îi cedez onoarea viitoarei mele mirese. Ea o va face cu mai multă eleganță decât tine, Edmund. Și cu mai multă pricepere. Nu ai nevoie de o sabie ca să tai o plăcintă.

Edmund își ridică bărbia, ochii scânteindu-i primejdios. Pentru o clipă, am crezut că se va opune. El însă izbucni în râs.

– Dă-i drumul, regină Joan!

James își scoase pumnalul de la cingătoare și i-l dădu lui Joan, care îl mânui cu pricepere și siguranță, tăind plăcinta în felii. Feliile fură împărțite. Am mâncat cu grijă, uitându-ne unul la altul. Într-una dintre felii era ascunsă boaba de fasole care conferea onoarea de a fi Regele Nebunilor.

– Eu n-o am.

– Nici eu.

Cei prezenți clătinară pe rând din cap, unii cu o ușurare evidentă. James ridică dezamăgit din umeri. Eu n-am spus nimic. Am așteptat. Știam ce-o să se întâmple. Ne-a lăsat să așteptăm, ca un maestru al suspansului ce era. Apoi:

– Iat-o! Ce v-am zis eu? Edmund pescui boaba de fasole dintre dinți și o ridică. Până la urmă, eu sunt Regele Nebunilor.

– Ce coincidență! remarcă Beatrice.

– Vrei să spui că am trișat?

Edmund își roti sabia cu o expresie atât de sălbatică, de parcă ar fi fost gata să atace pe oricine l-ar fi acuzat.

– N-aș îndrăzni.

Nici eu, dar știam că trișase. Edmund venise pregătit cu o boabă de fasole, încrezător că forța voinței lui îl va reduce la tăcere pe adevăratul învingător. Era o treabă riscantă, care se putea sfârși cu demascarea lui. Însă eu am păstrat tăcerea.

Boaba de fasole se aflase în felia mea.

– Sunt Lordul Fasole. Sunt Regele Nebunilor. Cuprins de o satisfacție sălbatică, Edmund sări pe un scaun, cu sabia în mână. Iar prima mea poruncă este…

– Cine va fi regina ta? a întrebat cineva.

Avu un moment de ezitare. Însă eu am știut din nou ce va face. În timp ce îmi țineam răsuflarea, pentru că nu știam ce voiam, Edmund a rotit vârful sabiei în direcția mea. Și m-a privit în lungul ei.

– Tu. Pe tine te aleg.

Se auzi un suspin colectiv.

Am înghițit un nod, încercând să nu mă las cuprinsă de panică. Și am dat răspunsul meu obișnuit.

– Nu pot…

– De ce nu?

– Pentru că… Pentru că nu pot să mă zbengui și să țopăi, și să mă port ca o nebună. Pentru că nu știu cum.

– Te învăț eu, regină Cat. Regina mea de aur. O să domnim împreună.

Roșeața îmi invadă chipul și cred că a văzut, pentru că imediat a schimbat subiectul, atrăgând din nou toate privirile asupra lui.

– Primul meu decret, nefericiții mei supuși, ca Rege al Nebunilor. O să alungăm Anul Vechi cu râsete și veselie. Vom dansa și vom cânta și vom încălca toate regulile. O să facem aceste bătrâne ziduri să răsune și să se cutremure. Sări de pe scaun, rotindu-și sabia pe deasupra capului. Și știu unde este ascunsă comoara.

Cu o cheie căpătată de la Alice, care s-a uitat chiorâș la noi, de parcă eram o ceată de copii iresponsabili, luându-mă de mână și trăgându-mă după el, Edmund ne-a condus printr-un pasaj tot mai prăfuit, până am ajuns în ceea ce fusese cândva o cameră de trecere, iar când a deschis ușa, am văzut că era folosită ca spațiu de depozitare pentru rămășițele vieților trecute. Ne-am înghesuit înăuntru, femeile săltându-și fustele și ferindu-se de cuferele și tablourile pline de praf. Edmund nici nu băgă în seamă praful, interesat de cu totul altceva.

– Să vedem. Studie lăzile și boccelele. Vă poruncesc să deschideți cuferele pentru că, dacă n-am fost informat greșit…

Am făcut așa cum ni se ceruse, uitând repede de praf și exclamând de admirație și de surpriză, de parcă am fi fost niște copii. Împachetate în cufere se aflau straturi peste straturi de costume croite pentru o procesiune regală de demult sau pentru o piesă de teatru.

– Ale cui…? am întrebat eu, analizând o mască reprezentând un fazan, pe care o ridicasem în dreptul feței.

– Ale regelui Eduard, al treilea care a purtat acest nume. Lui trebuie să-i mulțumim… Sunt vechi. Dar o să ne facă să arătăm splendid, anul acesta.

Am scos costumele și le-am scuturat de praf și de pânzele de păianjeni. Erau într-o stare neașteptat de bună, o abundență de veșminte, măști și aripi pentru a te împodobi și transforma. În curând, întregul grup era costumat și învăluit într-o splendoare înstelată și aurită.

– Și tu ce vei fi, regină Cat? a întrebat Edmund văzând că încă nu eram costumată – pentru că nu știam ce să aleg –, ci doar țineam în mâini o bucată foarte lungă de catifea roșu cu negru, pusă peste un umăr.

Edmund era deja acoperit cu o pelerină plină de stele, de parcă ar fi fost un magician adevărat, iar pe chip avea o mască înfățișând un leu, astfel că vocea lui avea o rezonanță ciudată, iar ochii îi străluceau în capul leonin.

– Ce Dumnezeu e asta? am întrebat eu ridicând veșmântul greu. Nu-mi dau seama ce poate fi.

Edmund mârâi, încercând să pară feroce.

– Nu-ți spun. Nu încă. Dar o să vezi în a douăsprezecea noapte. Acum, să revenim la tine.

– Nu știu… am recunoscut eu nefericită, înconjurată de atâta strălucire.

– Asta, cred. Luându-mi veșmântul roșu cu negru, îmi așeză pe umeri o pelerină argintie și îmi puse pe față o mască înfățișând un înger, pe care o legă cu panglici argintii. Întoarce-te!

I-am dat ascultare și am simțit că îmi prinde ceva pe umeri.

– Ce faci?

Am încercat să întorc capul, dar n-am reușit să văd – și asta neclar, din cauza măștii – decât un voal întins pe un cadru de lemn.

– Îți dau aripi, a răspuns el. Îngerii au nevoie de aripi. Și mi-a șoptit la ureche: Cum ai zbura fără ele? Iar eu vreau să zbori, regina mea de argint.

Apoi veni în fața mea. Și, ducându-și mâna la inimă, îmi făcu o plecăciune adâncă. I-am făcut la rândul meu o reverență. Eram regele și regina.

Așa am fost recreată, remodelată de Edmund Beaufort, un discipol în mâinile maestrului.

*

Prin decretul lui Edmund – și pentru că am găsit destule pentru toți –, cu ocazia festivităților am fost înveșmântați din cap până în picioare în robe verzi cu bogate broderii reprezentând pene de păun, de parcă am fi fost membrii unei secte stranii. Și îmbrăcați astfel, zilele s-au contopit într-o beție de încântare. Am jucat jocuri pentru care ne-am deghizat – Sfântul Gheorghe omorând balaurul, regele Arthur descoperindu-și sabia magică. Oare cum de Edmund a fost atât de adesea Sfântul Gheorghe sau regele Arthur? Ni s-a alăturat și tânărul Henric, uimit, cu ochii mari ca niște monede de argint, cu un cap de balaur cocoțat pe bucle, cu aripile atârnându-i strâmbe pe umeri, până când a adormit în poala mea, iar muzica a continuat în jurul lui. Am dansat la nesfârșit și am fredonat cu brațele înlănțuite, cântând în cor colindele, în vreme ce Edmund interpreta versurile ca un tenor strălucit. Am străbătut traseul complicat alcătuit printre perne așezate pe podea, pedeapsa pentru mișcarea vreuneia dintre ele fiind ascultarea unei porunci date de regele nostru nebun.

Eu am fost trimisă la bucătărie după vin și bere, cerându-mi-se să le aduc eu însămi pentru o reală schimbare de roluri – regina care își servește supușii. Lucru pe care l-aș fi făcut, doar că Edmund m-a însoțit și a cărat el tăvile, indicându-mi să-l urmez purtând însemnele intendentului meu și ducând Cupa Prieteniei, pe care am prezentat-o tuturor celor prezenți, cu o reverență de servitoare.

Nimic nu se întâmpla fără ca el să fie implicat. Glume și pozne, și râsete. El stăruia, seducea și fermeca într-o nesfârșită mișcare plină de tumult. Am mâncat și am băut în picioare, fără să ne oprim și să ne așezăm la mese ceremonioase, iar într-o zi, când nori negri coborâră și ne-ar fi putut alunga lângă foc, tinerii noștri au pus în scenă bătaia din a douăsprezecea noapte. Catifeaua roșu cu negru a acoperit armurile lor și pe ale cailor, pe fundalul unei păduri de un verde aprins, creată din doisprezece coți de pânză pictată cu flori și cintezoi.

Printre săbiile care atacau și copitele care tropăiau, Edmund a început să țopăie îmbrăcat într-un costum cu pene care reprezenta o pasăre aurie, trăsăturile lui pline de viață fiind ascunse în spatele unui cioc auriu și a unei creste stacojii. Celor neatenți le punea piedici cu toiagul său auriu. O glumă ridicolă, care i-a făcut pe toți să râdă în hohote.

Eram epuizați, dar cine putea să nu-l admire? Cine putea să nu-l venereze, căzându-i la picioare?

– Trebuie să stau jos.

Pentru că mă dureau picioarele în urma unui dans furtunos, cu sărituri și bătăi din picior, m-am trântit pe pernele de pe dușumea, gest care n-avea nici o legătură cu demnul ceremonial de la curte. Pantofii îmi roseseră călcâiele.

– O să dansăm până în zori, a decretat Edmund.

– Tu, poate. Dar eu…

– Ești tânără. Nu ești o văduvă bătrână, menită rugăciunilor și broderiilor nesfârșite, indiferent ce ți-ar spune Gloucester… E un păcat să te ascunzi de lume.

Mi-am ridicat privirea, nesigură din pricina naturii personale a remarcii care arăta înțelegere.

– Spune-mi că nu te distrezi. Jur că te distrezi, chiar dacă negi. Aveai de gând să negi, nu-i așa?

– Eu…

M-am încruntat, serios răvășită, dar el nu accepta nici o justificare.

– Când ai râs ultima dată, regină Cat? Când ai dansat? Când ai făcut nebunii fără să te gândești cine te-ar putea privi și ți-ar putea comenta purtarea sau decența?

– N-am mai făcut asta de când eram copil, am admis eu cu amărăciune. Când mă zbenguiam cu sora mea, fără nici o reținere, fără nici o constrângere.

De atunci, niciodată. De atunci, viața mea fusese încătușată într-un comportament decent și corectitudine morală. Spre oroarea mea, lacrimi îmi înțepară pleoapele.

– Am uitat cum să mă joc. Iar acum, că sora mea a murit…

Conștientizarea faptului că o pierdusem pe Michelle și a golului pe care îl lăsase în inima mea mă luă prin surprindere și mă făcu să izbucnesc în lacrimi care mi se prelinseră pe obraji în vreme ce o jeleam din nou. Iar Edmund se lăsă pe vine lângă mine și mi le șterse cu marginea mânecii mele.

– Nu trebuie să plângi, doamnă. Ar trebui să fiu alungat de lângă tine pentru că ți-am pricinuit o asemenea suferință.

– Nu mi-ai pricinuit… am negat eu, trăgându-mi nasul și îndepărtându-i mâna.

– Aș zice că am făcut-o. Și îmi cer iertare. Pentru o clipă, îmi rămase alături, în tăcere. Apoi, îmi înălță cu îndrăzneală bărbia, cu mâna sa. Ești prea solemnă, prea circumspectă pentru o femeie frumoasă, care are – câți ani ai? Fac pariu că n-ai mai mult de douăzeci și patru de ani.

Încă tulburată, i-am ignorat întrebarea.

– Nu mi se îngăduie să fiu altfel decât solemnă și circumspectă.

– Dar astăzi îți este îngăduit. Își trecu degetul mare ușor, cu o încetineală care îmi atinse inima, peste conturul maxilarului meu, înainte de a-mi cuprinde mâna în palmele lui. Și mâine. Și poimâine – în fiecare zi până când tu vei spune stop. Nu ești tu regina? Nu-ți faci tu propriile reguli?

Am fost prea surprinsă pentru a răspunde atunci când mă sărută în mijlocul palmei.

– Ești regina mea, a rostit el înainte de a-mi da drumul. Cea mai mândră dintre regine. Iar eu te voi sluji cu dăruire.

În zilele acelea, cu toții am purtat măști în cea mai mare parte a timpului. Eram creaturi fermecate, legate prin fire nevăzute, obiectele inteligentei vrăjitorii a lui Edmund. Unii dintre noi s-au prefăcut a fi lei, alții, fazani, câțiva au adoptat trăsăturile aurite ale zeilor asemănători cu oamenii. Eu mi-am păstrat chipul argintiu de înger și aripile, când m-a cuprins nebunia.

Atenție la măști.

Cât de multă libertate ne îngăduie când suntem anonimi în spatele chipurilor pictate. Trăsăturile mele erau ascunse, motiv pentru care mă purtam de parcă nimeni nu știa cine eram. Firește, toată lumea știa, dar eu tot mă purtam așa cum aveam chef, renunțând la constrângerile lui Gloucester. Și, într-un mod foarte ciudat, privirea mi s-a îngustat, iar ochii mi s-au obișnuit să se uite prin cele două deschizături ale măștii de înger. Cât de des umplea Edmund acel limitat câmp vizual? Prea des, ar fi putut spune unii. Pentru mine era însă o adevărată încântare.

Dar, în cele din urmă, a venit momentul să dăm jos măștile. S-a stabilit ca, la miezul celei de-a douăsprezecea nopți, să ne adunăm în Camera Pictată și să le dăm jos. Bănuiesc că a fost un moment cu adevărat festiv –, dar eu nu m-am aflat acolo. Atrasă de Edmund, am fost ademenită fără efort pe metereze, unde gerul argintase zidurile, iar companionul meu m-a învelit, cu tot cu aripile de înger, în căldura mantiei sale îmblănite.

Acolo, Edmund mi-a dat jos gluga de pe cap și a dezlegat panglicile argintii.

– Regina mea de aur, a murmurat el lângă obrazul meu, în vreme ce degetele lui dezlegau panglicile, despletindu-mi în același timp șuvițele de păr.

– Tu încă mai eşti o pasăre mare! l-am acuzat eu, făcând un efort să respir normal.

– Lucru care poate fi îndreptat.

Şi-a scos masca aurie, cu ciocul ei crud. Şi, ca într-o imagine în oglindă, am ridicat mâna pentru a-i netezi părul ciufulit. Doar că el mi-a prins mâna şi a lipit-o de damascul bogat, care îi acoperea inima. Îi bătea cu putere şi ritmic, ispititor sub palma mea.

Am înghețat, un țipăt oprindu-mi-se în gât.

– Ei bine? a întrebat el. Ce crezi?

– Mi-e frică să mă gândesc.

Şi m-a sărutat pe gură.

– Mă iubeşti? a vrut să ştie.

Am clătinat din cap, cu un fior de teamă pe sub piele.

– Vrei să ştii dacă eu te iubesc? a întrebat din nou, cu ochi strălucitori în lumina lunii.

– Nu, am şoptit eu.

– Aş spune că minți. Buzele lui îmi mângâiară obrazul. Vrei să ştii dacă te iubesc?

– Da.

– Ei bine, da. Acum, tu trebuie să mă săruți.

L-am sărutat.

– Aşadar, mă iubeşti, regină Cat?

– Da. Dumnezeu să mă ajute, da.

Edmund îşi desfăcuse mâinile cu degete fine, iar eu îmi pusesem inima în ele.

Edmund Beaufort mă iubea. Iar eu, într-o doară, ezitând la început, iar apoi cu paşi tot mai repezi, m-am îndrăgostit de el. Doream să-l iubesc şi mi se părea atât de ridicol, de nebunesc, de prostesc de uşor s-o fac. Doream să trăiesc tot ce nu ştiusem niciodată despre iubire, tot ce nu reuşisem să trăiesc cu Henric, ştiind că nu voi fi respinsă. Edmund mă iubea şi nu făcea nici un secret din asta. Trăiam din plin fiecare clipă de încântare. Eram cu adevărat egoistă.

Până în a douăsprezecea noapte, îmi pierdusem inima, sedusă de glumele lui meşteşugite şi de atacul dârz asupra sentimentelor mele. Nu dorisem să cedez unei dorințe atât de copleşitoare, însă Edmund Beaufort îmi furase inima şi o dusese atât de departe, încât nu mai puteam să o recapăt. Când m-am întors în camera mea, iar Guille mi-a dat jos aripile pentru ultima oară, a exclamat că erau

îndoite și stricate, peste putință de a fi reparate. Dar ce conta? Eram iubită și iubeam la rândul meu. N-am putut dormi din pricina tumultului din pieptul meu, iar venirea zorilor nu l-a domolit deloc. Nici n-aș fi vrut.

Sfârșitul festivităților ar fi trebuit să aducă sfârșitul magiei, nu-i așa? Dar nu s-a întâmplat asta. A douăsprezecea noapte a fost abia prologul unei sărbători a tuturor simțurilor. Iubirea mă ardea ca un foc. M-am lăsat de bunăvoie pradă flăcărilor ei, ignorând împunsătura dureroasă când el flirta cu altcineva, suportând fierbințeala pătrunzătoare a apropierii lui pentru că nici nu voiam să fie altfel. Ochii mei nu-l vedeau decât pe el, gura mă furnica de dulceața lui, ca și cum aș fi gustat dintr-un fagure de miere. Edmund Beaufort a schimbat toate reperele existenței mele solitare, iar eu l-am invitat de bunăvoie să intre, ținând pasul cu el pe măsură ce-mi transforma lumea singuratică într-un loc al frumuseții și dorinței. Țesuse o plasă argintie în jurul meu, dar n-am fost sedusă împotriva voinței mele. Am fost o participantă veselă în timp ce el devenea stăpân pe toate simțurile mele.

Cât de îndrăzneți am fost? Cu ce îndrăzneală nemaipomenită am căutat să ne satisfacem pasiunea pe măsură ce noul an înmugurea? Când răsuflarea lui mi-a zburlit părul, iar buzele lui mi-au mângâiat ceafa, am dat la o parte mult prețuita reputație. În dorința mea, eram la fel de ușuratică precum orice femeie ușoară de la curte, pentru că sărutările lui erau la fel de îmbătătoare precum vinul bun, la fel de amețitoare ca marțipanul favorit al tânărului Henric. Alunecarea degetelor lui pe conturul maxilarului meu până la adâncitura sensibilă de sub ureche mi-a trezit dorința în pântec.

Cum a fost posibil să întrețin o relație amoroasă sub ochii întregii curți, în mijlocul unui palat regal în care abundau curteni și servitori, paji și gărzi, slujnice și dădace ale regelui? Cum a fost posibil ca o femeie sechestrată, căreia i s-a poruncit să trăiască viața plină de castitate și respectabilitate a unei călugărițe să se întâlnească în secret cu un bărbat plin de viață, dinamic, care i-a pus pe jar inima înghețată? Cum era posibil să împiedici limbile vulgare să vorbească sau pe un bărbat hotărât să caute compania femeii pe care o dorea, deși ea era îngrădită de rolul pe care ea era obligată să-l joace? Pentru că Edmund Beaufort mă dorea. Mi-a alungat orice îndoială atunci când ochii lui mi-au zâmbit, iar degetele noastre s-au împletit.

Cum a fost posibil? Nu a fost deloc dificil atunci când James și toți prietenii lui au plecat după Anul Nou. Nu am dovedit noi că era simplu? Când palatul unui rege nu este o curte regală, ci o simplă casă adaptată nevoilor unui copil mic, unde nu există nici un ceremonial, nici o apariție publică, nici o vizită a vreunui ambasador străin, ci doar o atmosferă liniștită, este foarte ușor. Nimeni nu caută scandalul și bârfa într-o existență atât de retrasă. Era ca și cum te-ai fi așteptat să găsești un prădător primejdios infiltrat într-un cuib perfect construit, destinat confortului unui puișor prețios. Eu eram regina-mamă perfectă, Henric era tânărul rege care creștea și își învăța lecțiile, iar Edmund, iubitul văr regal, avea tot dreptul să viziteze după bunul plac casa tânărului rege, aducând daruri și un aer proaspăt din lumea exterioară, de la Westminster și de mai departe.

Tânărul Henric aștepta sosirea lui cu o plăcere inocentă, plin de bucurie când Edmund îl ridica sus de tot și îl rotea până când începea să țipe entuziasmat. O corabie de argint, având toate pânzele întinse și pusă pe patru roți, se dovedi a fi jucăria perfectă. Tânărul Henric îl adora pe vărul Edmund.

La fel și eu.

Așa că Edmund a devenit un vizitator frecvent la Windsor și discutam folosind cuvinte care să nu poată fi înțelese de un observator întâmplător. Doar câte o privire, o atingere a vârfurilor degetelor când el îmi întindea un pahar cu vin sau o atingere cu grijă plănuită a tunicii lui de rochia mea. Un zâmbet pe deasupra unei pagini cu litere înflorite, a unei cărți prețioase. Nu ne făceam promisiuni extravagante, care nu puteau fi ținute. Iubirea noastră se rezuma strict la prezent. Tot ce-mi doream era să fiu cu el, iar el să fie cu mine.

– Tu ești eu, iar eu sunt tu, a murmurat el la urechea mea.

Cu mâini și gură pricepute, mi-a alungat umbrele din minte.

Așadar, eram cu câțiva ani mai în vârstă decât el. Cu toate astea, experiența lui Edmund era mult mai mare decât a mea. El era un adevărat Beaufort, încrezător în sine și ambițios, crescut pentru a-și cunoaște talentele și a le dezvolta prin toate mijloacele posibile – sângele regesc, recunoscut prin lege, curgea cu putere prin venele sale. Și totuși, cât de subtil putea fi, deși era atât de tânăr, cu toate că eu aș fi crezut că stăpânirea de sine avea să fie alungată de dragostea de viață. Scandaloasele sale planuri pentru a douăsprezecea noapte mă făcură să-mi fac griji pentru reputația mea, însă am constatat că nu era cazul. Adevărat, m-a luat pe sus, ca o frunză purtată de apele

râului, refuzând a-mi îngădui să stau pe gânduri la marginea vârtejului, refuzând a-mi îngădui să rămân pe loc și să reflectez, dar totuși nu mi-a pus niciodată reputația în joc, etalând-o pentru a fi examinată de ochi curioși și vulgari.

Pentru că a revărsat toată dragostea peste arida mea existență, i-am mulțumit în tăcere, din adâncul inimii trezite din nou la viață, pentru compasiunea față de situația mea. Când brațele lui m-au cuprins alcătuind un scut în fața lumii, m-am agățat de el.

– Nu gândi, mi-a spus el încă o dată. Nu-ți face griji că lumea te va condamna. Dansează cu mine, regină Cat. Râzi și bucură-te de tot ce-ți poate oferi viața.

Dar, în public, niciodată nu a încălcat granița decenței. A dansat și cu domnișoarele mele. N-a manifestat niciodată nevoia de a mă împinge dincolo de limitele neexperimentate ale dorințelor mele. Cel puțin nu până în acel moment.

Uneori, singură în patul meu, puneam la îndoială fericirea copleșitoare care pusese stăpânire pe mine. Oare o meritam? Poate că trebuia să nu mă grăbesc, poate că era greșit să-i îngădui lui Edmund să-mi dicteze ce să vreau și să îmi facă programul zilelor. Poate că trebuia să-mi fac griji că lumea avea să mă condamne. Văzusem consecințele bârfelor crude asupra vieții mamei mele. Poate că trebuia să știu că nu era bine să calc pe urmele ei primejdioase…

Dar apoi, când îi auzeam vocea transformându-se în râs, se alegea praful de hotărârea mea de a fi cumpătată.

Mi-am dorit în treacăt să-l am pe James alături, un confident valoros pentru o minte tulburată, însă James își îndeplinise dorința cea mai dragă inimii sale: el și Joan erau căsătoriți acum și, nebuni de fericire, se stabiliseră în Scoția. M-am bucurat pentru el. Mintea mea nu era tulburată și parcă aveam aripi la picioare, de bucurie.

Cât de multe locuri secrete puteau fi descoperite într-un palat regal, pentru ca doi îndrăgostiți să fure un moment de intimitate? În Windsor, le știam pe toate. Puteam să merg pe urmele pașilor noștri din acel an și să indic pe pietrele pavajului fiecare loc binecuvântat unde iubirea noastră devenise mai puternică, mai intensă. Mi se tăia răsuflarea amintindu-mi cum Edmund îmi cucerise simțurile sub fiecare arcadă și grindă sculptată. Cu câtă grijă, cât de ingenios erau puse la cale acele întâlniri. Vina mea, dacă vină era, a fost la fel de mare ca a lui, pentru că eram complice de bunăvoie, ademenită de bogăția versurilor care se revărsau de pe buzele lui. Sufletul meu

trist strălucea acum de lumină, vibrant și însuflețit de o fanfară a culorilor.

„Buzele tale sunt fermecate,

Cu ele alungi toată durerea inimii mele…"

Acolo, exact acolo unde cotesc scările din marele Turn Rotund, pe care am urcat de la parter la primul etaj. Unde lumina care intra pe fereastra îngustă nu era puternică, unde se auzea ecoul pașilor care s-ar fi apropiat din oricare direcție.

„Iubirea ta și iubirea mea

își țin tovărășie una alteia…"

În spatele paravanului sculptat din capela Sfântului Gheorghe – un loc atât de sacru pentru a celebra dragostea noastră lumească prin săruturi încinse de pasiune. Acolo am stat – eu tremurând în brațele lui – ascunși de frunzele și florile create de un meșteșugar care habar n-a avut că lucrarea lui va ascunde obrajii îmbujorați ai reginei Angliei și pe iubitul ei.

„Iubirea ta e

o alinare ce nu se poate compara cu nimic…"

În calma solemnitate a capelei regelui, când clericii erau ocupați cu treburile lor și nu aveau timp să se bucure de relaxare, ne plimbam mână în mână și vorbeam despre… Nu-mi amintesc ce ne spuneam, ci doar felul cum mâna lui o atingea pe a mea, felul în care degetele lui se împleteau cu ale mele, palma lui dură și cu bătături din pricina sabiei și a hățurilor. Și, fascinați unul de altul, ne plimbam pe lângă ziduri, atunci când gălăgioșii coriști erau neatenți, cufundați în îndatoririle lor, vocile lor înălțându-se într-o miraculoasă polifonie care acompania sonor suspinele noastre.

„Adam a căzut,

A căzut adânc în păcat;

Patru mii de ierni,

El a considerat că nu sunt prea multe."

O trimitere dulce-amară. Eu căzusem prea adânc într-un păcat la care nu aveam nici o dorință să renunț. Cuvintele aproape că erau prea frumoase pentru a le putea suporta.

„Și totul pentru un măr,

Un măr pe care l-a luat,

După cum au aflat învățații

Scris într-o carte."

Iar Edmund, maestru al tuturor scamatoriilor miraculoase, mi-a calmat dorința atunci când pasiunea a devenit prea puternică, atunci

când respirațiile noastre au fost prea excitate. Ca și cum el ar fi pus totul la cale – și probabil chiar o făcuse, pentru că îl credeam capabil de orice –, a scos un măr din mânecă, roșu-aprins, pe care mi l-a oferit de parcă ar fi fost o piatră prețioasă. L-am împărțit felie cu felie, după ce l-a tăiat cu cuțitul. Mi-a lins sucul de pe degete – până când dorința s-a stârnit din nou, iar eu m-am gândit că nu pot exista fără el.

Pereții Vechii Săli, transformată cu ani în urmă într-o cameră pentru uzul personal al regelui, dar acum neocupată, până când tânărul Henric nu avea să împlinească vârsta potrivită pentru a o folosi, ne ofereau un spațiu vast. Aici, unde puteam fi văzuți, eram mai discreți, îngăduindu-ne doar câte o atingere a degetelor. Cele douăzeci de ferestre ale sălii nu ne protejau de priviri, așa că nu ne sărutam aici. A, dar în intimitatea Camerei Trandafirului, lucrurile stăteau altfel. Veșmintele noastre nu se zăreau pe fundalul zugrăvelii albastre, verzi și purpurii, și a strălucirii foițelor de aur, ascunși ca niște fluturi pe o floare luminoasă. Trupurile noastre erau astfel libere să se atingă și să se agațe unul de altul.

„Iubirea ta și iubirea mea
Vor fi de neclintit în loialitatea lor
Și nicicând nu se vor despărți…"

Poate că, pe măsură ce lunile treceau, am devenit mai îndrăzneți. În odaia reginei Philippa erau oglinzi pe toți cei patru pereți. Aici, ne-am provocat soarta, trupurile noastre contopindu-se într-un sărut pasional, mâinile lui Edmund apucând faldurile de mătase, mângâindu-mi scobitura taliei, arcuirile pieptului și ale șoldurilor, totul multiplicat iarăși și iarăși, din fiecare parte.

Și toate celelalte momente, gustul dulce, parfumul lui…

Mă împiedicau să dorm când dorința mă cuprindea, iar amintirea atingerii lui mă făcea să simt un foc în pântec și îmi transforma sângele în aur topit. Sala de dans unde – cu ocazia unei petreceri improvizate, aranjată de Edmund din simplul motiv că el considera curtea a fi un loc plictisitor – am dansat și ne-am atins pentru că era îngăduit. O goană râzând cu răsuflarea tăiată pe scările din Turnul Rotund, din care ceasul cu greutăți al regelui Eduard ne anunța orele, brațele sale mișcându-se încet, iar mecanismele ticăind în timp ce noi suspinam, ne sărutam și ne mângâiam. O cameră de audiențe părăsită de toți, cu excepția noastră. Casa de la porțile castelului, un loc primejdios de aglomerat deoarece era intrarea în palat, ne-a îngăduit totuși să schimbăm o privire atât de plină de

dorință, încât pielea mea albă s-a colorat intens. Sau aleea acoperită dintre marele hol și bucătării, pe care circulau slujnicele și pajii, dar care nu era atât de aglomerată încât noi să nu putem zăbovi…

Iar când vremea era îngăduitoare, grădina privată, cu joasele sale garduri vii și plante aromatice, ne-a ascuns în umbra adâncă a masivului Turn Salisbury. Sărutările lui Edmund au devenit mai pătimașe, până când toate simțurile mele au fost îmbătate de el.

Cine mă putea învinovăți că mă azvârlisem cu capul înainte într-o iubire delicioasă? Edmund Beaufort era vrăjitorul care adusese bucurie în inima mea tristă. Melancolia mea hibernală, în loc să revină la începutul anului, a dispărut în uitare, ca un fum împrăștiat de o adiere ușoară. Un gest atât de simplu ca mângâierea limbii lui Edmund în palma mea a alungat-o cu totul, într-atât încât nici nu-mi mai aminteam profunzimile nefericirii în care mă cufundasem cândva. În acel an, am trăit într-o altă lume, așteptând următorul moment când aveam să-l văd, apoi pe următorul și pe următorul. Cu pielea furnicându-mi, cu respirația întretăiată, trăiam pentru fiecare clipă petrecută împreună, ducându-i dorul atunci când trebuia să lipsească. O plăcere febrilă mă cuprinsese – ce altceva să fi fost dacă nu o febră? Dacă asta era, o acceptam cu plăcere. Mi-am petrecut dansând acele zile.

Când tânărul Henric a fost făcut cavaler, sabia lui John de Bedford atingându-i ușor umărul de copil de patru ani, nu mi-am putut stăpâni mândria și încântarea. Radiind fără îndoială, i-am zâmbit lui Edmund, care se afla în mulțime, fericită să-mi împart plăcerea cu un bărbat asemenea lui. El era un Beaufort, un bărbat de rangul meu, un bărbat important. Un bărbat cu potențial la curtea Angliei. Era cu adevărat demn de dragostea mea.

Secretul n-a putut fi ținut multă vreme. Discreția nu stătea în firea unui tânăr care abia împlinise douăzeci de ani și nici în a unei neobosite regine rămase văduvă, așa că ne-am expus indiscreției celor de la curte și, în cele din urmă, am fost descoperiți. Au început zvonurile, câte o șoaptă, câte o privire furișată în direcția noastră, apoi șoapte care se stingeau când intram într-o încăpere.

– Nu este înțelept, doamnă.

Alice, prima care și-a exprimat dezaprobarea, a fost severă.

– Este extraordinar, am replicat eu stând la fereastra camerei mele, înfigând un trandafir de toamnă, un dar, în nodul cingătorii și fredonând versurile cântate de Edmund, desfătându-mă cu sentimentele dulci.

„Ia acest trandafir, o, Rose,
Fiindcă aceasta este floarea dragostei,
Iar prin acest trandafir,
Iubitul tău captiv este…“

– N-o să iasă nimic bun din asta.

Pe chipul lui Alice se citea în continuare reproșul, iar tonul era critic.

– De unde știi?

M-am răsucit, privirea mea iubitoare urmărindu-l pe Edmund, care se afla în curte și încălecase pe cal pentru a pleca la Londra.

– Trebuie să puneți capăt, doamnă.

– Dar de ce?

Nu vedeam nici un motiv pentru care să fac asta. Absolut niciunul.

– Prevăd că veți fi nefericită.

– Dar sunt fericită acum.

– Doamnă, este o greșeală!

Am ignorat-o.

Intendentul meu, de obicei taciturn, mi s-a părut mai sumbru decât altădată, în timp ce supraveghea scoaterea tapiseriilor din galerie, pentru a fi curățate.

– Este vreo problemă, *master* Owen? l-am întrebat.

Nici eforturile slujitorilor supravegheați de el, nici starea scenei silvestre, în care domni și doamne cântau, nu meritau încruntarea lui.

– Nu, doamnă.

A făcut o plecăciune, iar apoi și-a proptit din nou pumnii în șolduri.

– Crezi că va fi dificilă îndepărtarea prafului?

– Nu, doamnă.

– Oare crezi că a fost mâncată de molii?

M-am apropiat pentru a vedea dacă nu existau găuri în tapiserie.

– Nu, doamnă. Și, dacă îmi permiteți să vă dau un sfat, poate că ar trebui să vă țineți la distanță.

Am plecat de-acolo. Nu-mi puteam imagina ce-l deranja pe *master* Owen. Sau poate că puteam.

Edmund se întoarse.

– A început să se vorbească.

L-am întâlnit pe scări și l-am avertizat în vreme ce pășeam unul lângă altul, atenți să păstrăm o distanță de un braț între noi, de-a lungul galeriei. Pentru o clipă, pe chipul lui a apărut o expresie reținută, dar apoi a zâmbit și am întrezărit ceva ce n-am putut interpreta decât ca fiind aroganța Beaufort.

– Lasă-i să vorbească. Nu-mi pasă. Și nici ție să nu-ți pese, iubita mea…

Dorința arzătoare din ochii lui, căldura gurii sale pe degetele mele, admirația când m-a condus la cină m-au asigurat că, într-adevăr, nici mie nu-mi păsa. Nu vedeam nici o primejdie pentru noi.

Până când…

– Vino în patul meu, regină Cat… a șoptit el după ce menestrelii s-au retras, iar curtenii mei s-au ridicat de la masă, lăsându-ne singuri pentru câteva clipe. Lasă-mă să-ți dovedesc iubirea ce ți-o port, dacă te îndoiești cumva de ea. Îngăduie-mi să te venerez cu trupul meu…

Invitația, cu tot ce implica ea, declanșă un fulger de dorință care mă străbătu din cap până în picioare, făcându-mă să mă aprind toată. Privindu-l fix, am tras anevoie aer în piept.

– Nu pot.

– Atunci, trebuie să vin eu în al tău.

Am clătinat din cap, conștientă că Alice mă privea încruntată, din pragul ușii, unde zăbovea ținându-l pe tânărul Henric de mână.

– Invită-mă! mi-a cerut el. O să vin la tine când toată lumea din palat va dormi. Și îți promit că n-o să regreți. Nu suntem noi doi făcuți pentru dragoste…?

Am căutat disperată un răspuns, izbutind doar să zic:

– N-o s-o fac… Tu n-o să…

– Ba o s-o fac. M-a luat de mână, aparent doar politicos, pentru a mă ajuta să cobor de pe platforma pe care se afla masa. Nu mai pot continua jocul ăsta de-a șoarecele și pisica pentru că pisica dorește șoarecele de aur.

Era prea mult. Prea curând. Panica a stins flăcările. Am încercat să zâmbesc, pentru ca nimeni să nu bănuiască vorbele lui sau pe ale mele.

– Nu pot. Trebuie să înțelegi că nu pot. Nu-ți dai seama cum se va răzbuna Gloucester dacă îmi distrug reputația?

Strânsoarea mâinii lui se înteți atât de tare, încât am tresărit.

– Mă refuzi? Sprâncenele lui se înălțară într-un mod bizar. Cum poți face asta când noi suntem meniți să fim împreună?

– Da. Da, refuz. Iartă-mă…

– Te avertizez, nu voi renunța. Vocea îi era coborâtă, dar îmi sărută degetele cu o intensitate care îmi alungă orice îndoială legată de pasiunea lui sau de întrezărirea furiei trecătoare de pe chipul lui. Mi-ai dat o sarcină dificilă. La fel de dificilă precum cea primită de cavalerii regelui Arthur. Dar nu voi renunța. Te voi cuceri, doamnă. Voi asedia castelul și voi învinge. N-o să mă recunosc niciodată învins, pentru că nu pot trăi fără tine.

Eliberându-mi mâna și dându-se îndărăt, Edmund făcu o plecăciune. L-am privit îndepărtându-se. Când ajunse la ușă, se uită înapoi și făcu o altă plecăciune. Strălucirea luptei i se zărea în ochi.

Când am participat la liturghia de a doua zi, am fost informată de intendent, cu chipul impasibil, că lordul Edmund a părăsit Windsorul în zori. Nu spusese că avea să se întoarcă.

Așadar, mă părăsise. Mă părăsise pentru că nu voiam să mă duc în patul lui sau să-l invit în al meu. Se înfuriase și plecase la Londra – sau oriunde în altă parte – doar pentru a mă pedepsi pentru că îl refuzasem.

Fusese oare Edmund Beaufort refuzat vreodată?

Mă îndoiam, dar nu puteam accepta un angajament față de care eram atât de nesigură. Și de ce să nu mă culc cu el? Nu eram virgină, dar nici să fac un pas atât de important… Nu puteam. Nu îmi pierdusem mințile de-a binelea, iar rațiunea îmi spunea să nu-mi expun reputația la acuzațiile unui scandal, care să mă dea pe mâinile lui Gloucester și ale Consiliului Regal. Cine știe ce măsuri ar fi luat împotriva mea, dacă ajungeau să considere că acțiunile mele îl discreditau pe tânărul rege în vreun fel? Făcusem ce era bine.

O, dar îmi era dor de el. Tânjeam să-i simt brațele cuprinzându-mi trupul, mângâierea cuvintelor pe gât. Poate că distrusesem singura șansă la fericire, darul strălucitor oferit de palmele întinse ale lui Edmund. Totuși, știam că n-o făcusem. Știam că nu-l văzusem pentru ultima dată pe Edmund Beaufort. Devenisem Sfântul Graal pentru el și știam că nu va renunța până nu voi ajunge în brațele lui.

Plecarea neașteptată a lui Edmund le oferi domnișoarelor mele prilej de speculații, iar pe Alice o făcu să răsufle ușurată. După două zile în care am fost obiectul interesului lor, fiind urmărită pentru a vedea dacă nu mă sting de pasiune neîmpărtășită, i-am informat pe cei din anturajul meu că doresc să vizitez castelul Leeds, proprietatea primită ca zestre, locul unde lady Ioana fusese cândva

ținută prizonieră. Am considerat că acea reședință izolată se potrivea cu starea mea de spirit, liniștită cum era, ferită de lume, un loc unde nici curtea și nici domnișoarele nu aveau să mă însoțească.

Și dacă Edmund Beaufort descoperea absența mea și dorea să mă vadă?

În inima mea, am știut că mă va urma.

I-am transmis poruncile mele lui *master* Tudor, care le-a primit cu un chip inexpresiv, iar a doua zi, micul meu anturaj a pornit la drum, însoțit de intendent și de câțiva soldați care alcătuiau o escortă rigidă și tăcută. Instalată la Leeds și având-o doar pe Guille pentru a mă servi, m-am învăluit în singurătate. În fiecare dimineață, urcam pe metereze și priveam spre Londra cu inima plină de speranță.

Eram la fel de capabilă ca iubitul meu să fac față unei provocări. Aveam să vedem cât de puternică era dragostea lui pentru mine.

– M-ai părăsit! l-am acuzat eu, în timp ce își făcea apariția cu pași hotărâți în holul de la intrare. Cunoșteam rolul pe care aveam de gând să-l joc. Nu avusesem prea mult de așteptat – de fapt, mai puțin de șapte nopți – până la venirea lui Edmund, ceea ce era satisfăcător de repede, însă mi-a făcut plăcere să nu fiu conciliantă. Mi-a făcut plăcere să-i văd pașii ezitând pentru o clipă atunci când i-am vorbit cu ceea ce ar fi putut să fie interpretat ca arțag. Ai plecat de lângă mine și m-ai făcut să devin subiect de bârfe vulgare, am adăugat eu, în caz că nu-și dăduse seama de efectul plecării sale rapide.

– Ai fost crudă. Mi-ai refuzat invitația. Mi-ai respins iubirea, mi-a răspuns Edmund printre dinții încleștați.

Era înfierbântat și transpirat din cauza goanei călare, cu ochii sălbatici și părul ciufulit când își dădu jos capișonul. Era absolut fermecător.

– Nu am putut face ce mi-ai cerut, am rostit eu cu fermitate.

– Nu mă iubești suficient? De sărutările mele te bucuri. Există o limită a iubirii tale, doamnă?

O, cuvintele lui erau acuzatoare.

– Nu există nici o limită, am replicat eu. Știi că te iubesc, dar nu mai știu dacă tu mă iubești.

– Consider că a fost crud să mă respingi atât de fățiș.

Am fost surprinsă de răceala și de încrederea din vocea mea. Știam că aveam dreptate să-l refuz. Gândul că Gloucester îmi putea judeca moralitatea mă îngrozea încă, așa că am rămas neclintită când am întâlnit privirea furioasă a lui Edmund.

– Ești foarte rece, a remarcat el.

– Sunt rănită.

Întinse mâna cu un gest poruncitor. Mi-am dus mâinile la spate.

Luându-mă prin surprindere, în loc să văd frustrare sau chiar mânie, chipul îi fu iluminat de un zâmbet care îmi făcu inima să cânte.

– Mă trimiți la plimbare? a întrebat el.

– Da, am spus eu, dar inima mea s-a cutremurat.

– Te aștepți să-mi cer scuze? a vrut să știe.

Bănuiam că nu cunoaște semnificația cuvântului.

– Crezi că ar trebui? Am strecurat intenționat puțină asprime în tonul meu. Cum poți să-mi faci atât rău, Edmund? Și ești atât de necugetat, încât nici nu-ți dai seama de ce trebuie să-ți ceri scuze.

– Iubirea nu e iubire fără suferință.

– Nu te cred.

Edmund se năpusti și îmi apucă o mână – pentru că i-am îngăduit –, apoi începu să recite:

– Iubirea fără durere și fără teamă/Este foc fără flăcări și fără căldură/Zi fără lumină, stup fără miere /Vară fără floare, iarnă fără îngheț…

– Ce înseamnă asta? am întrebat ridicându-mi bărbia, ca și cum nu aveam dispoziția necesară pentru asemenea sentimente.

De fapt, mă încântaseră, dar m-am ținut tare pe poziție.

– Înseamnă că iubirea trebuie să aibă parte de durere pentru a face fericirea mai intensă. Edmund îmi duse degetele la buzele sale. Vino în patul meu, regina mea de aur.

– Nu vin.

– Trebuie să plec iarăși?

Am ridicat nepăsătoare din umeri.

– Nu mă las intimidată, Edmund…

– Te implor, măreața mea regină Cat. Ai milă…

Am clătinat din cap. Și nici înduioșată nu doream să mă las, cu toate că nu puteam concepe să nu-l mai văd niciodată, să nu-l mai ating, să nu-i mai savurez gura lipită de a mea. Dar știam că nu mă va mai părăsi…

– Vorbește-mi. Edmund își lipi buzele de pielea fină de la încheietura mâinii mele, în locul unde pulsul îmi bătea cu putere. Vino în patul meu, îndărătnica mea iubire. Cine să știe…?

– Nu.

– Gura ta m-a provocat/Sărută-mă, sărută-mă dulce!/Ori de câte ori te văd, mi se pare…

– Nu te provoc.

– Ba da. Refuzul tău îmi provoacă nebunie. Dă-mi un sărut dulce, dulce, sau două, sau trei…!

Încă ținându-mă de mână, în cizmele și pantalonii de călărie pătați cu noroi, Edmund se lăsă într-un genunchi, cu capul aplecat.

– Nu mă ruga din nou, i-am cerut eu încercând să mă îndepărtez. Pentru că n-o voi face.

Și totuși, simțeam că starea lui de spirit se schimbase, că flirtul dispărea. Încet, privirea lui se ridică spre a mea.

– Caterina.

Nu exista nici urmă de glumă în felul în care îmi rostise numele și nici vreo urmă de lumină în ochii lui. Nu-l văzusem niciodată atât de serios. Chiar renunțase la mine? Poate că îmi va cere iertare și îmi va spune că greșise la urma urmelor, că sentimentele lui pentru mine se dovediseră a fi ceva trecător. Mâna mi se încordă în a lui, dar l-am privit cu fermitate, pentru a-mi ascunde fluturii din stomac.

– Vrei să te măriți cu mine, Caterina?

Mi se tăie respirația.

– Să mă mărit?

– De ce nu? Ne iubim. Nu m-aș însura cu altcineva. Sprâncenele lui coborâră. Doar dacă tu nu cumva te gândești la alt bărbat…

– Nu… nu.

– Atunci, te măriți cu mine?

– Nu… Am făcut un efort pentru a-mi exprima gândurile. Trebuie să mă gândesc, Edmund…

– Atunci, gândește-te și la asta.

Se ridică, mă trase în brațele lui și mă sărută îndelung și cu pasiune. Nu m-am opus. El era al meu, iar eu eram a lui.

În noaptea aceea, singură în camera mea, ghemuită pe pernele de la fereastră, cu o singură lumânare aprinsă și având doar cățelușul drept companie, m-am gândit cum ar fi să fiu măritată cu Edmund Beaufort. Nu ar exista nici un moment de plictiseală, am decis eu pomenindu-mă zâmbind larg. Ar fi o căsătorie cât se poate de respectabilă, cu un bărbat stimat la curte. Edmund avea să fie un bărbat de care să mă mândresc și pe care să-l admir. Iar asta ar fi reciproc. Nu mi-a spus el că mă admiră? Că sunt regina lui de aur? M-am cutremurat la gândul de a afla dragostea fizică în brațele pricepute ale lui Edmund. El nu m-ar abandona niciodată și nici nu m-ar desconsidera. Mă iubea.

Dar avea să continue viața noastră la fel de incitant? Avea să continue să mă copleșească el cu poezii și complimente extravagante,

să mă ademenească în cotloane ascunse, pentru a mă săruta până mi se tăia răsuflarea? „Viața reală nu este așa, mi-am spus singură. Nu poți să stai cu răsuflarea tăiată pentru totdeauna."

Dar de ce nu? El mă iubea. Făcea să mi se înmoaie picioarele.

– Ei bine? Te măriți cu mine, regină Cat?

În dimineața următoare, Edmund aștepta în fața camerei mele, cu umerii sprijiniți de perete. Nu știam cât timp mă așteptase, dar, desigur, probabil că nu-i fusese greu să descopere programul zilelor mele la castelul Leeds. Era îmbrăcat impecabil, cu o cămașă imaculată, cu cizme lustruite, cu o tunică până la șolduri, impresionant de bogată, după cum intenționase. Îmi făcu o plecăciune adâncă, așa cum m-am așteptat. Penele de păun de pe pălărie măturară podeaua.

– Te implor, alungă-mi nefericirea. Mărită-te cu mine, iar eu voi fi cel mai atent soț pe care ți l-ai putea dori vreodată. Își înălță capul, iar părul îi străluci în lumina dimineții. Trebuie să îngenunchez din nou?

– Nu, am răspuns eu încet, toate gândurile nopții trecute cristalizându-mi-se în minte. Nu îngenunchea. Și da, Edmund. Mă voi mărita cu tine.

Gura lui se arcui într-un zâmbet, ochii îi străluciră, iar el scoase din punga de la cingătoare o broșă din aur cu email, pe care o prinse de corsajul meu, unde străluci în albastru și roșu, și auriu. Nu era o bijuterie aleasă pe care un astfel de bărbat i-ar fi dat-o femeii pe care o iubea, ci un blazon, un sigiliu care marca proprietatea. Nu l-am recunoscut.

– Ce este? l-am întrebat.

– Este o bijuterie de familie, o insignă. Blazonul familiei Beaufort. Vezi tu… Își trecu vârful degetului peste poarta zăbrelită și peste leul agresiv. M-am gândit că ți-ar face plăcere să porți un obiect personal de-al meu.

– Este frumos. Îl voi purta cu plăcere.

I-am răsucit mâna și l-am sărutat în palmă.

– Te ador, frumoasa mea Caterina.

Când am îngenuncheat împreună în capelă pentru a asculta liturghia, când părintele Benedict a ridicat sfânta anafură, mi-am simțit sângele fierbinte de bucurie. Bărbatul aflat lângă mine mă adora. Asta spusese. Și ce bijuterie deosebită îmi oferise, însemnându-mă ca fiind o proprietate Beaufort. Faptul că o purtam așa

cum o purtasem și dimineața era o declarație clară a intenției mele. Când liturghia se termină, Edmund îmi șopti:

– Te pot ruga să fii discretă când porți această broșă?

L-am privit surprinsă.

– Doar pentru scurt timp. Până când voi putea da de veste întregii lumi că vei fi soția mea.

Am acceptat. De ce nu? Edmund trebuia să-și informeze familia. Când ne vom întoarce la Windsor, aveam să fiu liberă să port blazonul Beaufort când pofteam.

Capitolul 9

– De ce să nu ne declarăm dragostea?

Eram nerăbdătoare, doream s-o strig în gura mare lumii întregi.

Ne întorseserăm la Windsor, iar Edmund călătorea fățiș împreună cu mine, parte din escorta mea, companionul meu preferat. Și de ce nu? Protecția lui în calitate de văr al fiului meu nu era ceva ieșit din comun. Mi-a fost imposibil să nu-i urmăresc trupul zvelt, călare pe armăsarul său lucios, în timp ce mergea alături de litiera mea. Mă simțeam atât de exuberantă, încât îmi era greu să mă prefac că între noi nu erau decât legături de familie obișnuite, prietenie și o politețe formală. Acesta era bărbatul cu care aveam să mă căsătoresc. De ce să nu fim văzuți iubindu-ne? Nu trecuse oare mai mult de un an de când Edmund îmi făcuse curte la Windsor, într-o frenezie de plante veșnic verzi și vechi tradiții reînnoite – înveșmântați în catifea și cu aripi de argint?

– Ce rost are să păstrăm secretul? am vrut eu să știu. Cine ar putea obiecta?

Edmund era de viță nobilă. Sângele lui nici că putea fi mai bun, pata ilegitimității fiind de mult ștearsă. Pe cine putea deranja că-i făcea curte reginei-văduve?

– Așteaptă puțin, iubirea mea, mi-a murmurat lângă tâmplă, buzele lui mângâindu-mă în treacăt, când m-a ajutat să mă urc în litieră pentru a ne întoarce la Windsor.

Însă eu l-am apucat de partea din față a tunicii.

– Nu înțeleg de ce.

Mi-a desprins mâinile cu grijă, punându-mi-le una peste alta în poală.

– Pentru că nu are rost să stârnim limbile să flecărească, a rostit el privindu-mă în ochi, dorind să mă facă să văd viitorul așa cum îl vedea el. Nu încă. Trebuie să ai încredere în mine. Cu toate că vocea

i-a rămas rece, de parcă discutam aranjamentele călătoriei, Edmund a fost de neclintit. Nimeni n-ar fi putut bănui tonul înfierbântat al replicii sale atunci când s-a aplecat peste mine, aranjându-mi pernele pentru a sta confortabil: Într-o zi, vei fi a mea. O să te duc în patul meu, ca soție a mea, iar acolo voi deschide porțile raiului pentru tine. Trebuie să ai răbdare, iubita mea. Întâi, trebuie să-mi fac cunoscute intențiile lui Gloucester și episcopului Henric. Consiliului Regal. Tu ești regina-văduvă, iar eu sunt un Beaufort. Uniunea noastră va fi și politică, și bazată pe iubire adevărată. Nu se va face în secret.

Ceea ce părea de bun-simț.

S-a întins să dezlege perdelele, pentru a mă feri de vântul tăios.

– Învață să fii răbdătoare, regină Cat, și ține cont de faptul că dragostea mea pentru tine nu are margini.

Iar perdeaua a căzut la locul ei.

Dar îmi era foarte greu să am răbdare. Ce obstacol putea oare să apară în calea căsătoriei dintre o regină-văduvă și un tânăr de sânge regesc? N-ar fi făcut rău nimănui. Tânărul Henric îl plăcea pe Edmund. Iar eu? Eu tânjeam să fiu cu el și să cunosc fericirea împlinirii.

„O să te duc în patul meu, ca soție a mea, iar acolo voi deschide porțile raiului pentru tine."

Nu mai puteam aștepta.

Edmund mă sfătuise să aștept. Să aștept puțin. Atunci asta trebuia să fac, așa că m-am lăsat pe spate pe perne. Eram prea fericită pentru a-mi face griji, prea sigură de dragostea lui, abia așteptând ziua când aveam să fim împreună.

Întorși la Windsor, l-am lăsat pe Edmund să-și ducă calul în grajd și pe intendentul cu buzele strânse să organizeze plasarea litierei și a escortei, iar eu m-am dus direct în apartamentul regal. Acolo l-am găsit pe tânărul Henric într-o tunică plisată și cu colanți, cu degetele lipicioase de la bomboane și cu o claie de păr care evident nu mai văzuse pieptănul de câteva ore bune. A alergat spre mine, iar eu l-am ridicat în brațe. La aproape cinci ani, devenea tot mai greu.

– Mi-ai adus un cadou, *maman?*

– Ți-am adus.

– Pot să-l mănânc?

I-am luat mâna în a mea, pentru a-l împiedica să-mi păteze corsajul cu miere.

– Nu cred că poți… Scârțâitul unei balamale a ușii și un foșnet moale de fuste îmi atraseră atenția. Uite cine vine la tine, Henric. Ce părere ai, Alice? Cred că s-a înălțat în aceste câteva săptămâni. Mi-am întors capul zâmbind de plăcerea revederii. Ai…?

Nu Alice fusese cea care intrase. Femeia care se afla în pragul ușii nu avea ținuta verticală și nici silueta robustă a lui Alice, vizitatoarea mea era mai degrabă fragilă și pășea cu grijă. Apoi a pășit în lumină și am putut s-o văd bine. Lăsându-mi fiul pe podea, m-am apropiat de ea și am întâmpinat-o zâmbind, cu inima încălzită, recunoscând în sinea mea că numai eu eram de vină pentru distanța care rămăsese între noi.

– Lady Ioana…

Trecuse prea mult timp – de fapt, de la înmormântarea lui Henric – de când găsisem răgaz să stau cu ea și să vorbim.

Henric alergă spre ea, dar, văzând-o că se retrage involuntar, l-am prins înainte de a apuca să se agațe de fustele ei. Ridurile de la ochi și din jurul gurii, mai crude de cât îmi aminteam, îi spuneau povestea.

– Nu vrei să iei loc? Ești mai mult decât bine-venită. Ținându-l pe Henric departe de ea, am luat-o de mână și am condus-o spre un jilț, ajutând-o să se sprijine încet de spătarul înalt.

Ioana suspină, așezându-se cu greu.

– Mulțumesc, copilă dragă. Izbuti să zâmbească. Acum, poți să mă săruți.

Am sărutat-o și, văzând-o de aproape, am fost șocată de pielea ei uscată, la fel de subțire și de galbenă ca un pergament vechi. Era clar că mâinile și picioarele o dureau rău, iar starea ei se agrava cu fiecare lună care trecea. Dându-mi seama că nu va dori să discute despre asta, am sărutat-o din nou pe obraz.

– Când ai sosit? am întrebat-o.

– Ieri. Am venit în etape scurte de la King's Langley.

– Ca să mă vezi pe mine? Atunci, sunt norocoasă că m-am întors astăzi. I-am luat cu grijă mâinile noduroase, cu articulații umflate.

– Au spus că ești la Leeds…

– Da. Am șoptit la urechea tânărului Henric, care nu stătea locului o clipă, și l-am trimis să dea fuga să aducă vin pentru musafira noastră, făcându-i semn pajului meu, Thomas, să se ducă după el, apoi m-am așezat lângă Ioana. Văzând-o că se foiește cu dificultate, nu am putut să n-o întreb: Lady Ioana… te simți bine? Chiar trebuia să bați atâta drum…?

– Mă dor încheieturile, dar e de așteptat, rosti ea, buzele mișcându-i-se foarte puțin. M-am gândit că trebuie să vin.

– Ei bine, desigur, am spus eu, deși n-am prea înțeles. De ce să nu mă vizitezi? Cu toate că ar fi fost mult mai bine dacă m-aș fi gândit să te vizitez eu la King's Langley. Iartă-mă, lady Ioana. Intenționezi să stai? Măcar câteva zile! Henric se va bucura să-ți arate cum se mânuiește sabia de lemn. Atâta vreme cât vei sta departe de el, desigur…

Însă lady Ioana nu mai zâmbea, ci își retrăgea mâinile din ale mele. Acel gest ușor mi-a dat impresia că, dacă ar fi fost în stare, s-ar fi ridicat și s-ar fi îndepărtat de mine.

– Ce este? am întrebat-o. S-a întâmplat ceva care te-a supărat?

Ochii ei erau bătrâni, plini de cunoaștere, plini de dureri trecute, dar privirea ei era neplăcut de directă.

– Am venit cu un scop. După ce vei auzi ce am de spus, s-ar putea să nu-ți dorești să rămân mult timp.

A fost o introducere neliniștitoare, dar tot nu pricepeam.

– Îmi pare rău…? De ce să nu vreau să rămâi?

– Edmund Beaufort este aici?

– De ce…? Da. Da, este…

– A fost cu tine la castelul Leeds?

Acum, mi-am dat seama încotro se îndreptau întrebările ei.

– Da. Mi-am ridicat bărbia când am simțit primul fior de teamă strângându-mi puțin inima. Dar n-am fost tulburată. Poate că nu a înțeles cu adevărat, iar când o va face, cu siguranță lady Ioana nu va avea nimic împotriva lui Edmund… Atunci, îmi va dori tot binele, pentru că nu se gândește decât la fericirea mea. Da, am repetat eu, a fost la Leeds.

Luându-mă prin surprindere, își ridică mâinile și îmi cuprinse obrajii în palme, de parcă eram un copil care trebuia dezmierdat, ferit de ceva neplăcut. Apoi, le lăsă să-i cadă în poală, iar cuvintele fură ca un pumnal în nou găsita mea fericire.

– Of, Caterina! Vei accepta un sfat de la o bătrână care a văzut multe și a suferit mult din cauza bărbaților ambițioși? Și, pentru prima dată, am văzut că lipsa ei de naturalețe nu era pricinuită doar de articulațiile umflate și dureroase. Avea sufletul bolnav, iar suspiciunile mele erau serioase. Nu sunt mama ta, ca să-ți dau sfaturi, dar sunt tot ce ai. Cred că ar trebui să te ferești de o prietenie prea apropiată cu Edmund Beaufort.

Cu toate că inima mi s-a cutremurat, răspunsul meu a fost ferm.

– Nu-ți place de el?

– Problema nu este dacă îmi place sau nu de el. Este o legătură primejdioasă, Caterina.

Ce voce blândă avea, ce privire plină de compasiune, dar cât de rele erau cuvintele ei.

– Nu aprobi prietenia noastră?

– Nu este un lucru înțelept.

– Cum se poate să nu fie? Replicile mele deveneau tot mai reci. Este vărul fiului meu.

– Dacă între voi nu există decât prietenie, atunci trebuie să-mi cer scuze. Își lăsă bărbia în jos, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. Dar bănuiesc că este mai mult de atât, fata mea dragă. Mult mai mult.

Grăbită să ascund ce gândeam, mi-am îndepărtat privirea, temându-mă de nemulțumirea ei, așa cum mereu mă temusem de nemulțumirea celor din jurul meu.

– Nu înțeleg…

– Fii sinceră cu mine, Caterina. Cât de mult este între voi?

Mi-am coborât privirea spre degetele încleștate, albite de strânsoare.

– Mă face fericită.

– Fericită?

M-am ridicat brusc și am traversat camera, oprindu-mă în mijlocul ei, dar cu spatele la lady Ioana. Nu puteam suporta reproșul de pe chipul ei. M-am concentrat asupra flăcărilor care se zbăteau în inima mea, în timp ce-mi căutam cuvintele pentru a exprima tot ce gândeam și ce simțeam față de acest miracol care era Edmund Beaufort.

– Da, Edmund mă face fericită. Este acesta un păcat, lady Ioana? Nu cred. Știi? Mă face să zâmbesc și să râd, și să mă bucur de tot ce-mi poate oferi viața. A ridicat o povară de pe umerii mei, iar acum, mă simt din nou tânără. Nimeni n-a făcut niciodată așa ceva pentru mine. Nimănui nu i-a păsat suficient de mult de mine. Înainte să-l cunosc, după moartea lui Henric, am fost copleșită de singurătate și nefericire. M-am simțit atât de bătrână și… și de inutilă. M-am simțit cu adevărat oribil. Nu sunt mândră de asta. Poate că ar trebui să fiu disprețuită pentru lipsa de voință, de caracter. Dar așa m-am simțit.

Am tras aer în piept. Ioana a așteptat, simțind că încă mai aveam lucruri pe care voiam să le spun.

– Iar apoi, Edmund Beaufort a intrat în viața mea cu atâta energie, cu atâta bună dispoziție. S-a priceput atât de bine să mă silească să văd cum puteam fi dacă eram suficient de curajoasă pentru a face ceea

ce trebuia. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca el. M-a salvat de gândurile negre, m-a forțat să mă întorc la viață. Poți înțelege asta?

– Caterina, știu cum este să fii singură.

M-am simțit cuprinsă de vinovăție. Răsucindu-mă, am alergat și i-am îngenuncheat la picioare, căutând pe chipul ei puțină înțelegere.

– Iartă-mă! Iartă-mă! Firește că știi, dar atunci trebuie să știi și cât de mult prețuiesc…

– Caterina! Cât de mult este între voi? a repetat ea.

– Mă iubește, am răspuns eu cu simplitate.

– Ți-a spus el asta?

– Da. Iar eu îl iubesc pe el.

– Al naibii băiat! Sigur că ți-a spus. Mi-a atins părul, băgându-mi o șuviță rebelă sub voal, iar în cuvintele ei, deși blânde, am simțit mușcătura. Am auzit că te-a sedus în toiul petrecerilor din cele douăsprezece nopți.

– Cine ți-a zis asta? am întrebat-o eu nemulțumită.

– Nu contează. James ar fi trebuit să te avertizeze, dar bănuiesc că era prea îmbătat de libertatea sa și de noua lui mireasă. Se uită la mine. Ce ghinion că s-a întors în Scoția. Este un tânăr inteligent și poate că ai fi ascultat mai degrabă sfatul lui decât pe al meu.

– Dar ei doi sunt prieteni, am obiectat eu. De ce să mă avertizeze în privința lui Edmund?

– Or fi ei prieteni, dar James are un nas bun când vine vorba de grijă de sine și manevre politice. Făcu o pauză de câteva clipe. Ai fost atât de prostuță încât să întreții relații intime cu el?

M-am înroșit până la rădăcinile părului.

– Da?

– Nu. Nici vorbă.

– A încercat să te convingă s-o faci? Fac pariu că da.

Am clătinat din cap și mi-am întors fața.

– N-aș fi… am șoptit eu.

– Atunci, ești norocoasă. Cei din familia Beaufort au mai mult farmec decât e bine pentru ei, iar Edmund, chiar mai mult decât majoritatea, în vreme ce tu ești frumoasă și singură, și… vulnerabilă.

– Sunt vulnerabilă? Faci să pară ca și cum Edmund a încercat să mă sileacă. Nu a făcut așa ceva. Când am refuzat, n-a insistat. Mi-a înțeles reținerea. Pe măsură ce furia mi se aprindea, vocea mi-a devenit tot mai stridentă. Iar tu n-ai nici un drept să-mi ceri socoteală.

– Asta făceam? Buzele ei se arcuiră în ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet, însă se zărea povara tristeții. Poate. Dar trebuie să

vorbesc înainte ca tu să fii și mai prinsă în această relație. Nu-ți va aduce decât durere. Ți-a cerut deja să te măriți cu el?

– Da.

– Și tu ce i-ai răspuns?

Am zâmbit cu încântare pură. Cu siguranță, asta o va face să înțeleagă.

– I-am spus că accept.

– Copila mea… nu se poate.

– Îl iubesc, am rostit eu.

Chiar nu-și dădea seama cât de potrivită era uniunea noastră?

– De parcă iubirea poate face ca lumea să accepte. Tu ai fost înfometată de dragoste atât de multă vreme. Îmi pare atât de rău… Se aplecă anevoie pentru a mă săruta între sprâncene. Să știi că n-or să te lase să te măriți. Or să facă tot posibilul pentru a împiedica asta.

Nu eram eu regina-văduvă? Nu voi accepta amestecul nimănui.

– Cine n-o să mă lase? Nu cred că îmi va refuza cineva dreptul de a-mi alege bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc…

– Atunci, ești o proastă Caterina, m-a anunțat ea. Nu te-ai gândit deloc la asta. Iar ceea ce plănuiește Edmund Beaufort… Cu siguranță, Gloucester va obiecta. La fel și Bedford când se va întoarce din Franța. Chiar și Warwick. Episcopul Henric ar putea fi convins să-ți acorde un sprijin călduț, dacă vede vreun interes pentru el în această uniune, dar până și el ar putea avea rețineri…

– N-or să mă poată împiedica.

Ioana suspină.

– Spune-mi un lucru, Caterina, mi-a cerut ea, fermă în fața hotărârii mele, aplecându-se în față, dornică s-o ascult și să accept. Ți-a cerut să ții secretă cererea în căsătorie?

– Da… însă doar pentru scurtă vreme… până când…

– Până când?

– Nu știu.

Chiar și pentru urechile mele a părut în neregulă, oglindind propriile temeri.

– Folosește-ți mintea, draga mea. Părea mai degrabă frustrată decât mânioasă. Sunt ultima femeie de pe lumea asta care să te condamne la o văduvie sterilă. Nu știu oare mai bine decât multă lume ce înseamnă asta? Și Dumnezeu știe că ai avut parte de prea puțină plăcere în căsnicia cu fiul meu vitreg. El putea să pună la încercare până și răbdarea unui sfânt. Însă Edmund Beaufort nu poate fi bărbatul potrivit pentru tine. Nici măcar el nu prea vede

cum s-ar putea realiza acest lucru, așa că ți-a cerut să păstrezi tăcerea. Suspină îndurerată. Nu te poți baza pe această cerere în căsătorie, Caterina…

– Dar de ce nu? am întrebat eu, gândindu-mă brusc că motivele Ioanei ar putea fi de natură politică. Nu înțeleg eu bine cum stau lucrurile? N-a fost declarată familia lui Edmund perfect legitimă…?

– Ba da, da. Ioana alungă întrebarea cu un gest nerăbdător. Dar te-ai gândit la posibilele urmări ale căsătoriei tale cu acest bărbat? Nu te-ai gândit deloc dincolo de talentul lui Edmund de a-ți seduce simțurile? Ce se întâmplă dacă te măriți? Sprâncenele ei se împreunară într-un unghi ascuțit. Dacă din căsătoria voastră va rezulta un copil legitim – mai cu seamă un băiat –, acesta va avea în venele sale un amestec de sânge de Valois și de Plantagenet. Oricine s-ar putea gândi că pretenția lui la tronul Angliei ar fi la fel de justificată ca a tânărului Henric.

– Nu… gândurile mi se învârtejeau nebunește. Nu se poate. Tânărul Henric este moștenitorul tatălui său…

– Și mult prea mulți copii mor de mici.

– Acest lucru nu se va întâmpla. Henric este puternic și bine îngrijit…

– Cu toate astea, afirm că… un copil făcut de tine cu Beaufort ar reprezenta un risc pentru stabilitatea acestei țări. Oricare om cu gânduri de rebeliune ar putea considera un astfel de copil ca fiind un pion util într-un foarte primejdios joc politic.

M-am gândit la vorbele ei. Apoi, am clătinat din cap.

– Nu!

– Foarte bine. Atunci, gândește-te la un motiv pentru care căsătoria voastră ar fi o năpastă pentru mulți: cât de multă putere ar căpăta Edmund Beaufort însurându-se cu tine și devenind tatăl vitreg al regelui?

M-am simțit cuprinsă de oroare. Aveam senzația că mă cufund într-o mlaștină. Am început să respir greu, de parcă plămânii îmi erau strânși de ceva. Existau atât de multe obstacole în calea mea, la care eu, în inocența și ignoranța mea, nu mă gândisem deloc! Dar apoi, cunoscându-l pe Edmund așa cum îl cunoșteam, le-am dat deoparte.

– Nu i-ar dori niciodată răul fiului meu, am afirmat eu cu fermitate. Cum poți sugera așa ceva?

– Sigur că nu. Nu asta am vrut să spun. Însă o asemenea poziție i-ar îngădui să încerce să controleze frâiele puterii. N-ar putea

pretinde să fie făcut regent în numele tânărului rege, avându-te alături ca regină-mamă? N-ar putea pretinde să fie numit tutore al copilului, în locul lui Warwick? Firește că ar putea. Și cât de multă putere i-ar da asta lui Edmund Beaufort, un tânăr care nici măcar n-a intrat în al treilea deceniu al vieții sale, dacă știu bine? Să nu-mi spui, Caterina, să nu încerci să-mi spui – buzele ei aproape că se arcuiră – că acel tânăr nu este ambițios.

Acuzația mă afectă profund, dar mi-am păstrat stăpânirea de sine.

– Știu că este ambițios. Bănuiesc că e posibil să pretindă a avea un rol în creșterea tânărului Henric. Dar ăsta ar fi neapărat un lucru rău? Nu este Gloucester prea ambițios?

– Ba da – și tocmai în asta constă primejdia pentru tine. Gloucester își dorește să fi fost el fiul cel mare. Detestă faptul că trebuie să împartă puterea cu Bedford. Cu siguranță, nu-i va ceda nici măcar o fărâmă din puterea sa lui Edmund! M-am așezat la picioarele Ioanei, cu ochii largi, ascultând cu atenție vorbele ei, în vreme ce ea îmi mângâia mâna. Nu este bine pentru tine să ai o relație cu un tânăr care el însuși are o putere atât de mare.

Am fost cuprinsă de gânduri amare.

– Gândește-te, copila mea. Gândește-te la ce știi despre familia lui. La modul cum membrii ei s-au infiltrat peste tot în treburile statului și ale bisericii. Cine ar fi crezut că e posibil, având în vedere că descind dintr-o relație ilegitimă dintre John de Lancaster și acea Swynford? Și totuși, au făcut-o. Acum, sunt legitimi: sunt talentați și reprezintă o prezență remarcabilă la curte. Însă ei nu vor fi niciodată satisfăcuți, iar ambiția lor este considerabilă. Ceea ce înseamnă că nu se poate avea încredere în ei.

– Nu știu dacă e așa. A fost un țipăt care mi-a țâșnit din inimă. Pot avea încredere în Edmund. Sunt sigură de asta.

Lady Ioana făcu un efort pentru a se ridica în picioare, de parcă ultimul atac pe care îl dăduse la fericirea mea o secătuise de toată energia, însă, când ajunse la ușă, se opri și mă privi peste umăr.

– Ești o femeie foarte atrăgătoare, Caterina. Și nu doar datorită înfățișării tale. Nu uita de legăturile pe care le ai atât cu coroana engleză, cât și cu cea franceză. Faptul că faci parte din familia de Valois și faptul că ești mama tânărului rege sunt bunuri inestimabile. Să nu uiți niciodată asta. Nu că ți s-ar îngădui să uiți vreodată. Mă tem că ți se va reaminti asta tot restul zilelor tale. Iar în ceea ce-l privește pe Edmund…

Ridică puțin din umerii dureroși.

– Nu-ți place de el, am vorbit eu ca un copil.

Și, în cele din urmă, un zâmbet a apărut pe chipul ei, trezind la viață toată frumusețea pe care o avusese cândva.

– De fapt, îmi place. Este greu să nu-ți placă de el, iar el știe cum să intre în grațiile unei bătrâne. Dar, cu toate astea, mi-aș face griji din pricina lui. Ridică zăvorul ușii. Înainte de a-ți pune toate speranțele în el, întreabă-te un lucru: ești chiar atât de sigură că el…?

Se auziră pași apropiindu-se. M-am gândit că era tânărul Henric, care, în sfârșit, aducea vinul de care nu mai aveam nevoie.

Însă Edmund fu cel care apăru în pragul ușii.

– Lady Ioana…

Făcu o plecăciune când ea se răsuci, apoi îi sărută mâna. Își zâmbiră și se salutară, amândoi îngrozitor de politicoși, după care Ioana își ceru scuze și se retrase, dar nu înainte de a-mi zice:

– Gândește-te la ce ți-am spus.

Edmund se strâmbă, dându-și seama de tot ce nu fusese rostit.

– Prin urmare, știe.

– Da. I-am spus, dar bănuia deja.

– Te-a avertizat în privința mea?

Pentru o clipă, se încruntă în urma siluetei care se îndepărta.

– Da. N-am putut să mint, fiindcă sufletul meu țipa să fie liniștit după un asemenea potop de avertismente. M-a avertizat în legătură cu dificultățile pe care le va întâmpina căsătoria noastră. În privința lui Gloucester și a lui Warwick, și…

Am simțit în spatele pleoapelor furnicătura lacrimilor de slăbiciune, de dezamăgire.

– Nu trebuie să plângi, regina mea de aur.

Traversă imediat camera, venind lângă mine, ridicându-mă cu mâini atât de puternice, încât m-am pomenit cuprinsă în brațele lui.

– A sugerat că nu mă iubești, am șoptit eu.

Întrebarea neterminată pusă de lady Ioana îmi rămăsese în minte. „Ești chiar atât de sigură că el…?" Știam ce m-ar fi întrebat. „Ești chiar atât de sigură că Edmund te vrea pe tine mai mult decât vrea puterea? Ești sigură că te iubește? Sau îl interesează ușa pe care o poți deschide pentru el, asigurându-i poziția supremă în regat?"

– De unde să știe ea?

– Nu știe…

– Ți-a spus că te-am sedus pentru că rangul tău mi-ar oferi o poziție mai bună?

– Da…

– Și o crezi?

M-am uitat în ochii lui atât de plini de înțelegere, de lumină și de iubire pentru mine.

– Nu ți-am jurat eu că iubirea mea depășește orice putere lumească? Cum poate puterea să fie pusă în balanță cu această copleșitoare iubire pe care o simt pentru tine?

Era toată asigurarea pe care o doream. Lady Ioana nu înțelegea. Iubirea lui pentru mine era adevărată. Nimic nu-mi putea clătina certitudinea. De parcă mi-ar fi citit gândurile pe chip, Edmund își lipi cu blândețe buzele de fruntea mea, iar când vorbi, cuvintele avură solemnitatea unui jurământ.

– Știu că ai încredere în mine. La fel cum și eu am în tine. Vom câștiga lupta asta, o să vezi. Voi avea grijă să fie așa. Voi aduce în viața ta o fericire și o împlinire cum n-ai cunoscut niciodată. Forța brațelor lui, siguranța de pe chipul lui, ploaia de sărutări de pe obrajii mei îmi alungară temerile. O să vorbesc cu unchiul meu. Zâmbetul lui Edmund lumină toate cotloanele întunecate ale inimii mele, încântarea înflorind când solemnitatea lui dispăru, iar buna dispoziție reveni. Dacă nu din alt motiv, episcopul Henric va fi în orice caz încântat să-i pună bețe în roate lui Gloucester. Te-am convins?

– Da, am suspinat eu. Iartă-mi lipsa de încredere.

– Nu este ușor pentru tine, a murmurat el cu buzele lipite de ale mele. Dar să nu uiți niciodată că te venerez în genunchi, iubirea mea.

Atunci apăru tânărul Henric însoțit de Thomas și cărând concentrat o carafă cu vin. În vreme ce Edmund îi răspundea la salutul entuziast și turna vin, avertismentele făcute de lady Ioana se risipiră lipsite de însemnătate. Fericirea mă cuprinse iarăși, iar mintea mi se liniști.

Conversația mea cu Warwick fu mult mai scurtă și mai la obiect decât cea cu lady Ioana. Mi-a vorbit pe șleau. Și nici măcar nu a inventat un pretext, ci pur și simplu m-a luat de lângă domnișoarele mele spunând că are ceva personal de discutat.

– Nu-mi place să-l văd pe Edmund Beaufort dând târcoale pe la Windsor ca un motan în călduri.

– Edmund nu dă târcoale, am replicat eu, devenind rigidă din cauza a ceea ce implicau cuvintele sale.

– Chestiune de opinie. Are un aer de prădător, Caterina. Și posesiv, așa mi s-a spus.

Și-a coborât privirea fermă asupra mea. Astăzi, era Warwick, nu Richard. Mi-am îndreptat trupul, astfel încât ochii noștri să fie la același nivel.

– Se află aici la invitația mea.

– Știu.

Trăsăturile chipului lui Warwick, în loc să fie amabile și zâmbitoare, parcă erau dăltuite în piatră.

– Nu-i putem interzice să-și viziteze vărul. Fiului meu îi place compania lui.

– Știu și asta, s-a răstit Warwick. Și nu-mi place nici asta.

– Edmund Beaufort este bine-venit în casa mea și va continua să fie, am declarat eu.

– Iar eu nu te pot opri. Dar ascultă un sfat. Warwick era mai aspru decât niciodată. Nu te implica într-o situație dificilă, care îți va aduce mai multă durere decât plăcere.

Mi-am ridicat bărbia. Nu aveam de gând să-l ascult.

– Mă duc la Westminster, m-a anunțat Edmund a doua zi.

– Nu pleca, l-am rugat eu. Ca orice femeie, voiam să-l am mereu aproape pe iubitul meu.

– Știi că trebuie. Cu toate că a zâmbit, i-am văzut nerăbdarea din ochi, în încordarea maxilarului. Cu cât mă întâlnesc mai repede cu episcopul Henric, cu atât mai repede ne vom putea căsători.

Mi-a sărutat mâna cu o politețe admirabil reținută, pentru că ne aflam în solariul meu, sub privirea de vultur a lui Beatrice. Toate temerile mele au fost îndepărtate precum cutele de pe o mătase impecabilă, iar eu l-am însoțit la ușa principală, unde intendentul meu îl aștepta pe Edmund cu hainele de purtat afară.

– Mă întorc peste o săptămână, mi-a promis el, îmbrăcându-și haina și punându-și mănușile înainte de a coborî în fugă treptele, câte două odată, și a se îndrepta spre locul unde grăjdarul îi ținea calul.

– Mulțumesc, *master* Owen, am spus eu pentru că Edmund, în graba lui de a pleca, nu o făcuse.

– Doamnă, a răspuns acesta privindu-l pe Edmund ieșind călare din curte și făcând un gest voios, cu pălăria în mână. Tonul lui m-a făcut să-mi ridic privirea spre el, iar reproșul întunecat – sau poate chiar disprețul – pe care l-am văzut în ochii care îl urmăreau pe Edmund m-a surprins. Apoi a dispărut de parcă ar fi fost doar o umbră, în vreme ce intendentul s-a aplecat spre mine: Aveți nevoie de ceva, doamnă?

Am clătinat din cap. Nu voiam decât ca Edmund să se întoarcă repede și cu o dată stabilită pentru căsătoria noastră.

– N-ai deloc minte, femeie?

Nu era Edmund, ci Gloucester.

Îmi doream atât de mult ca Edmund să se afle lângă mine. Însă nu era, așa că a trebuit să înfrunt singură mânia aprigă a lui Gloucester. A sosit la două zile după plecarea lui Edmund, ca o furtună, revărsând mustrări și năpustindu-se în camera mea privată de parcă era gata de luptă. Alături de el a apărut episcopul Henric în toată splendoarea lui clericală, impasibil și zâmbitor, în ciuda licărului stânjenit din privire, pe care și-a îndepărtat-o când mi-am ridicat sprâncenele, uitându-mă la el. Cel puțin unchiul lui Edmund mi-a făcut o plecăciune, mi-a sărutat mâna și m-a întrebat de sănătate. Gloucester n-a putut decât să se încrunte și să fumege în vreme ce rostea cuvintele grele.

– N-ai nici măcar mintea cu care te-ai născut?

Am icnit la auzul jignirii și m-am ridicat încet, lăsându-mi broderia să alunece pe dușumea.

– N-o să te întreb dacă zvonurile sunt adevărate. Sunt foarte sigur că sunt. Iritat și categoric, arătă spre domnișoarele mele. Trimite-le afară!

Tremurând de nervi, le-am cerut să plece.

– Toate!

– Nu, Alice rămâne.

Aveam nevoie de un sprijin și, din moment ce aveam norocul de a face parte din suita mea, voiam s-o păstrez alături de mine.

– Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă aștept la altceva din partea fiicei Isabellei a Franței. O femeie crescută în destrăbălarea de la curtea franceză! Furia lui Gloucester reverberă de pereți, bubuind în capul meu. Niciodată, nu-l auzisem adresându-i-se cuiva cu o asemenea ferocitate. De obicei, în prezența mea dovedea o politețe de gheață și pe cât de impersonal putea fi, de data asta era furios și extrem de personal. Ce-a fost în mintea ta? a continuat el, întinzându-și brațele ca și cum ar fi vrut să cuprindă toate păcatele mele. Cum ai putut îngădui să te lași atrasă în această farsă…?

– O farsă? Nu înțeleg ce vrei să spui, domnule.

Neliniștea îmi fu alungată de un resentiment la fel de puternic precum furia lui Gloucester. Am făcut câțiva pași pentru a reduce distanța dintre noi, încleștându-mi pumnii și strângându-mi buzele

pentru a nu răspunde la ocara adusă ascendenței mele și părinților mei, fiindcă știam că nu se cade să răspunzi la insultă cu insultă. Sângele și ascendența mea erau la fel de nobile ca ale lui Gloucester. Eram o de Valois, fiica regelui Carol al VI-lea. Nu aveam să mă plec în fața acestui bărbat, indiferent cât de prinț era el. Aveam să-mi joc rolul de regină-văduvă cu toată priceperea dobândită în ultimii ani.

– Consider nevrednice acuzațiile tale, domnule, am anunțat eu, înainte ca Gloucester să apuce a mă lămuri ce voise să spună. Cred că ar trebui să te gândești serios la modul în care mi te adresezi. O, chiar eram trufașă. Iar iubirea lui Edmund îmi dăduse încrederea în sine care îmi lipsise înainte. Cuvintele mele erau bine alese, manierele, fără pată. Nu ai nici un drept să mi te adresezi în felul acesta.

Neașteptându-se la asemenea răspuns, chipul lui Gloucester fu inundat de sânge, vinișoarele zărindu-i-se roșii pe obraji, de parcă ar fi călărit ore în șir pe un vânt puternic. Următoarele lui cuvinte mă loviră cu putere:

– Ai capul atât de sec, m-a acuzat el, încât crezi că ți se va îngădui să te măriți cu Edmund Beaufort?

– Cred că decizia îmi aparține exclusiv mie. Dacă doresc să mă mărit cu el, o voi face. Nu mă aflu în stăpânirea ta, domnule.

– Deci, este adevărat. Te gândești să te căsătorești cu Edmund Beaufort. Ha!

Gloucester se apropie de scrin și își trânti pe el mănușile și sabia, cu atâta furie, încât acestea alunecară pe podea, făcându-l pe cățelușul meu să fugă din calea lui. Pentru scurt timp, Gloucester rămase cu spatele la mine, ca și cum își punea în ordine planul de campanie, iar eu am așteptat. Nu aveam de gând să port o discuție despre viața mea privată.

– Ei bine? S-a răsucit și s-a apropiat la o distanță de o lungime de spadă. Ce ai de spus despre această mizerie?

Am refuzat să dau înapoi, cu toate că s-a folosit de masivitatea și de furia lui pentru a mă intimida.

– Edmund m-a cerut de soție, iar eu am acceptat, am declarat. Plănuim să ne căsătorim.

– Așa ceva n-o să se întâmple. Vei anula orice înțelegere făcută.

– Serios? M-am uitat la episcopul Henric. Tu ce spui, domnule? Mă mărit cu nepotul tău?

Ochii vicleni ai clericului se îndepărtară din nou de ai mei, concentrându-se asupra inelelor sale.

– Trebuie să fiu de acord că aceasta este o situație îngrijorătoare, draga mea Caterina.

– O situație îngrijorătoare, pentru Dumnezeu! Gloucester își încleștă pumnii. Cum poți să vorbești atât de ocolit? N-o să te măriți!

– O să mă mărit, am repetat eu pe un ton de parcă mi-aș fi exprimat dorința de a face o simplă călătorie la Westminster.

Cu toate că o teamă puternică începea să-mi șubrezească atitudinea, mi-am oțelit genunchii și spinarea.

Gloucester pufni.

– Nu s-a mai pomenit așa ceva. O regină engleză, încoronată și unsă, să-și ia un al doilea soț după moartea regelui…

Mi-am îngăduit să râd ușor. Oare doar de asta era în stare? Să ridice problema precedentului, și nici măcar nu era una serioasă, după cum mi se părea mie. De ce să nu se căsătorească din nou o regină-văduvă? Nervozitatea mi-a dispărut.

– În sutele de ani de regalitate ai acestei țări, n-a existat niciodată o regină care să se fi măritat din nou? am întrebat eu de parcă mi se părea peste putință să înțeleg.

– Nu. N-a existat niciodată așa ceva – și nici nu va exista… Consiliul n-o va îngădui.

Episcopul Henric își drese vocea.

– Ei bine, da, de fapt a existat. Zâmbi ironic, de parcă se amuza. Adeliza de Louvain s-a recăsătorit.

– Cine? a vrut Gloucester să știe, uimit pentru câteva clipe.

– Adeliza. Soția regelui Henric Întâiul. Zâmbetul episcopului îi rămase pe chip când Gloucester își ridică dezgustat mâinile. Merită să citești istorie, nu-i așa? Cu toate astea, trebuie spus că Adeliza a fost a doua soție a lui Henric și că nu a fost mama moștenitorului tronului. Totuși, dacă vorbim de precedente…

– Dumnezeule! Dacă nu a avut nici o legătură cu originea regală, ea nu contează. E irelevant, Henric. Dacă te gândești să-ți susții blestematul de nepot în această tâmpenie…

Am ridicat mâna pentru a curma un alt atac împotriva lui Edmund, deși groaza revenise, cuprinzându-mă din cap până în picioare.

– Spui că nu am voie să mă mai mărit niciodată?

– Nu chiar… începu episcopul Henric.

– Nu există nici un precedent pentru asta, s-a încruntat Gloucester.

– Înțeleg. Un peisaj mohorât, cumplit în vastitatea lui, se deschise în fața mea. Așadar, trebuie să rămân singură.

Când Gloucester dădu din cap, l-am simțit că e ușurat că el câștigase bătălia, iar vocea îi deveni îngrozitor de mieroasă.

– Mulți ți-ar invidia poziția, Caterina. Ai pământuri în Anglia, îl ai pe fiul tău, un loc asigurat la curte. Un statut potrivit pentru văduva unui rege.

Un statut potrivit. Dar, după părerea mea, lipsea un privilegiu esențial. În inima mea, am știut în clipa aceea că era o cauză pierdută, că niciodată nu i-aș stârni simpatia lui Gloucester, dar tot am întrebat:

– Așadar, am tot confortul, tot respectul, dar nu mi se îngăduie să iubesc?

– Iubire! Buzele lui Gloucester se strâmbară de parcă un astfel de sentiment era demn de dispreț. Amorurile particulare sunt pentru femei proaste, care n-au nici un rang. Dacă nu erai regina-văduvă, de ce nu? Dacă asta ai dori, de ce să nu-ți găsești un nobil inofensiv, care să te ia de soție și să te ducă pe moșia lui de la țară, unde să te dedici creșterii copiilor și facerii de bine?

– Nu este drept, am rostit eu agățându-mă cu disperare de ultimele rămășițe de speranță, în vreme ce Gloucester îmi distrugea toate șansele de a-mi găsi fericirea în căsătorie.

– Lady Ioana n-a considerat dificil să rămână o văduvă respectabilă.

– Lady Ioana are cincizeci și șapte de ani. Eu am numai douăzeci și cinci și…

– Și se pare că nu ești în stare să-ți stăpânești dorințele carnale.

Ce judecată aspră! O acuzare atât de personală! Nu-mi venea să cred că folosise acele cuvinte față de mine și am încremenit.

Ochii lui Gloucester mă cercetară din cap până în picioare.

– Semeni prea mult cu mama ta.

Am simțit un nod în gât. Avea reputația mamei să fie amintită iarăși și iarăși, pentru a fi folosită ca dovadă împotriva mea? Și ce drept avea Gloucester, dintre toți bărbații, să mă acuze de dorințe carnale? Furia îmi clocoti în stomac, neagră și intensă, până când se revărsă în cuvinte fierbinți, arzând aerul dintre noi.

– Ce drept ai? Ce drept ai să mă acuzi de pierderea stăpânirii de sine? N-ai absolut nici un drept să întinezi numele mamei mele, după cum n-ai nici un motiv să mă judeci pe mine. Nu mi-am jucat rolul perfect, în toate detaliile, așa cum mi s-a cerut? Mi-am însoțit fiul, am stat alături de el, l-am dus la Parlament. Nu m-am purtat altfel decât cu demnitate și grație, atât în public, cât și în particular. N-aș putea face același lucru, aș distruge sanctitatea regalității fiului

meu, dacă mă mărit? Nu, firește că nu. Toate resentimentele mele izbucniră din nou, întărindu-mi voința de a face propriile alegeri. Nu-ți accept decizia. O să mă mărit cu Edmund Beaufort. Nu există nici o lege care să spună că n-am voie.

Gloucester își încleștă pumnii pe lângă trup.

– De ce ești furioasă? Asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Nu ți-am explicat ce se așteaptă de la tine, atunci când te-ai întors în Anglia?

– O, ba da! Furia tot mai clocotea în mine. Îmi amintesc. Momentul a fost perfect ales. În săptămâna în care stătusem lângă trupul lui Henric în Westminster Abbey, mi-ai spus care sunt planurile tale pe termen lung pentru mine, planuri care nu pot fi schimbate decât de moarte.

– Era necesar să îți spun. Importanța ta în susținerea statutului unui rege-copil este vitală pentru noi toți. Pentru menținerea dreptului tânărului Henric de a fi regele Angliei și al Franței… Nici nu-ți pot spune cât de important este rolul tău pentru Anglia…

– Iar eu nu voi face nimic pentru a-l pune în pericol. Nu ți-am zis? Cum aș putea face ceva care să dăuneze poziției fiului meu ca rege?

– Trebuie să rămâi de neatins…

– Știu, știu. Un potir sacru. Neatinsă până în ziua în care voi fi învelită în giulgiul morții.

În ciuda voinței, vocea mi se frânse.

– Ascultă-mă, Caterina. Gloucester răsuflă cu zgomot, dând glas cu o încredere dezgustătoare unui alt argument: Nu te-ai gândit cum va fi considerată această… această căsătorie? De către cei curioși și cei atrași de plăceri senzuale? Sfânta noastră regină și-a luat brusc un nou soț, mai tânăr decât ea și de rang inferior. Toată creștinătatea va spune că ți-ai băgat în pat primul bărbat pe care ai pus ochii, pentru a-ți satisface dorințele…

– Dorințele…?

– Ți-ar prejudicia onoarea și felul în care ești văzută, a insistat el. Ți-ar pângări reputația. Ar păta însuși caracterul sacru al coroanei.

Am rămas împietrită de enormitatea raționamentului său.

– Nu e chiar inferior, a murmurat episcopul Henric legându-se de unul dintre multele aspecte. Vocea lui păru să vină de la mare distanță. Edmund nu este vreun țăran găsit de Caterina în grădina palatului. La urma urmelor, în venele lui curge același sânge regesc ca în ale tale, dragul meu Humphrey.

– Nu te contrazic, s-a răstit Gloucester răsucindu-se spre episcopul Henric, cu chipul livid de furie. Despre asta-i vorba, nu-i așa? Nepotul tău are prea mult sânge regesc. Iar eu n-o să îngădui ca un Beaufort să se însoare cu regina-văduvă.

Prin urmare era doar hotărârea lui Gloucester de a sta în calea ascensiunii oricărui Beaufort. Niciunui Beaufort nu-i va fi îngăduit să se cațere spre putere agățându-se de fustele mele de mătase. Gloucester se întoarse din nou spre mine, de data asta fără să-și mai aleagă cuvintele, fără să țină cont de cât tare avea să-și jignească unchiul.

– Ce rol intenționezi să-i dai noului tău soț? De regent? De protector al regatului? Mă va înlocui pe mine? La asta v-ați gândit voi doi? O, sunt sigur că Beaufort a făcut-o. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să domnească peste regat, în numele fiului tău…

– Gloucester…

Însă intervenția episcopului Henric se izbi de furia lui Gloucester.

– Căsătoria ta cu Beaufort poate distruge tot ce-am realizat pentru a păstra un regat condus de un copil. Nu-ți dai seama cât de vulnerabili suntem cu un rege care încă nu a împlinit cinci ani? Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri pentru a menține forța moștenirii lăsate de fratele meu Henric, ca să consolidăm respectul și loialitatea poporului față de regele-copil. Nu este îngăduit nimic care să știrbească sanctitatea dată de Dumnezeu regalității. Iar tu… comportamentul tău egoist amenință să distrugă tot ce-am făcut noi. Este inacceptabil. O căsătorie cu un bărbat care nu este cunoscut decât pentru bufonerie și ambiții mari. Acesta este bărbatul pe care l-ai alege să-ți stea alături, ca tată vitreg al fiului tău? Este o legătură complet nepotrivită!

Se opri gâfâind răgușit.

Iar eu, rănită de cinismul cu care criticase persoana mea, judecata mea și pe bărbatul pe care îl iubeam, m-am străduit să zâmbesc și l-am întrebat cu falsă sfioșenie:

– O căsătorie nepotrivită? Dacă e să vorbim de căsătorii și de relații nepotrivite, domnule…

Și am lăsat cuvintele rostite cu blândețe să plutească în aer, conștientă că episcopul Henric a devenit țeapăn de mirare lângă mine.

– Cum îndrăznești?! a zbierat Gloucester.

– Cred, domnule, că există o vorbă în legătură cu ciobul care râde de oala spartă. Nu așa se zice?

Nori de furtună goniră pe chipul lui. Legătura bigamă dintre Gloucester și Jacqueline de Hainault fusese de scurtă durată. Și, în vreme ce se ocupa de anularea ei, o luase pe Eleanor Cobham în patul lui, doamna care aștepta să-i ia locul respinsei Jacqueline. O, era un fapt bine-cunoscut, dar probabil că era lipsit de tact să-l pomenesc aici. Am făcut-o totuși, cu un frison de triumf, iar chipul lui Gloucester deveni rigid de furie.

– Căsătoria ta a fost mult mai nepotrivită decât oricare la care m-aș putea gândi, Humphrey. Nici eu, nici Edmund Beaufort nu ne-am angaja într-o relație bigamă. Și jur că lui Edmund nu i-ar trece prin cap s-o bage în patul lui pe vreuna dintre domnișoarele mele…

Gloucester era mai mult decât furios.

– Nu-ți permit să vorbești despre relațiile mele personale… s-a răstit el printre dinții încleștați.

– Cu toate astea, tu ești liber să o faci fărâme pe a mea.

Cât de îndrăzneață eram!

– Nu te vei mărita cu Edmund Beaufort.

– Nu accept. Nu ne poți împiedica.

– Nu pot? Rămâne de văzut.

Și, culegându-și mănușile și sabia, Gloucester ieși din încăpere cu un chip mai întunecat decât niciodată. I-am auzit vocea aspră și nestăpânită răsunând din hol, în timp ce le striga servitorilor să-i fie aduși caii. Mi-a fost milă de suita care avea să-l însoțească pe drumul de întoarcere spre Londra.

– Presupun că nu are rost să încerc a-l împăca și a-i cere lordului Humphrey să ia cina cu noi, m-am adresat eu episcopului Henric, care zăbovea gânditor lângă mine.

Se uită întrebător la mine.

– Nu a fost înțelept, Caterina. Ce-ai sperat să obții? Riposta, oricât de satisfăcătoare ar fi, după cum știu din proprie experiență, nu este de nici un ajutor cauzei tale.

Dar am ridicat din umeri, fără să regret nimic.

– Am avut o satisfacție imensă. M-am bucurat să-i văd expresia de pe chip. Nimic din ce aș spune nu l-ar face să se răzgândească, așa că n-am distrus nimic de care m-aș fi putut folosi.

Însă episcopul Henric se încruntă.

– Tot ce pot să-ți spun este, pentru numele lui Dumnezeu, fii discretă. O purtare compromițătoare te va aduce în atenția poporului, și cine poate ști care ar fi rezultatul? Spre surprinderea mea,

îmi strânse mâna. Te implor, Caterina. Nu este prea târziu. Retrage-te din această…

Însă eu mi-am eliberat mâna. Aşadar, nici el nu era prietenul meu.

– N-am nici o intenţie să-mi arăt dragostea în public, pentru a isca un scandal. Nu am stricat nici reputaţia fiului meu, nici a coroanei engleze. M-am uitat la el. Ai vorbit cu nepotul tău?

– Nu. Cu capul aplecat gânditor, de parcă ar fi putut să găsească răspunsul în extravagantul model floral al lespezilor de sub cizmele sale, episcopul deja se îndrepta spre uşă, deşi mă îndoiam că se grăbea să-l ajungă din urmă pe Gloucester. O să încerc să dau de el înaintea lui Gloucester şi să-l fac să-şi bage minţile în cap.

– Să-şi bage minţile în cap? Crezi că o să-l convingi să dea înapoi? Toată energia care mă făcuse să mă apăr de Gloucester începu să pălească în faţa acestei noi opoziţii. Mă durea faptul că şi episcopul Henric era împotriva mea. Prin urmare, eşti de acord cu Gloucester, am rostit eu cu tristeţe. Mă sfătuieşti să n-o fac.

– Nu ştiu. Se opri lângă uşă şi i-am văzut tulburarea din ochi. Tot ce ştiu este că Gloucester nu se va da în lături de la nimic pentru a împiedica legătura voastră. Zâmbetul lui fu sec şi fragil. Desigur, visul meu este să vedem steaua noastră ridicându-se. Iar până nu voi vedea calea – până nu vom avea cale liberă –, sfatul meu pentru tine, draga mea Caterina, este să rămâi… Ezită în privinţa cuvântului. … circumspectă.

Un cuvânt care putea însemna orice sau nimic.

– Şi nemăritată, am adăugat abătută.

Ridică din umeri.

– E încă devreme. Nu renunţa la speranţă, draga mea.

Alice, care tăcuse în tot acest timp, veni lângă mine, în vreme ce episcopul se îndepărta, şi îşi puse mâna pe braţul meu, care tremura acum.

– Lady Ioana v-a avertizat, doamnă.

– M-a avertizat. La fel şi Warwick, în felul lui.

Ce avea să spună Edmund după aceste acuzaţii?

Capitolul 10

Nu-mi găseam locul, tremurând de neliniște și de temeri care creșteau în mine asemenea unui nor de furtună cu tunete. Neștiind unde se afla Edmund, n-am mai pierdut vremea să-i scriu o scrisoare, ci am trimis un curier cu un mesaj la Westminster. Trebuia să-l văd.

Zilele au trecut fără nici o vorbă de la Gloucester sau de la vreunul dintre cei doi Beaufort. Curierul meu s-a întors cu mâna goală, fără altă veste decât că Edmund nu era la Westminster. Tot ce puteam face era să aștept și să-mi fac griji, cearta cu Gloucester răsunându-mi întruna în minte:

„Nu ne poți împiedica."

„Nu pot? Rămâne de văzut."

Da, rămânea de văzut. Prins în lupta dușmănoasă cu episcopul Henric pentru puterea supremă în Consiliul regal, Gloucester era hotărât să-i doboare pe cei din familia Beaufort. Măcar de atât lucru îmi dădeam seama deja. Poate că nu fusese chibzuit din partea mea să-l provoc amintindu-i de căsătoria lui, dar era ceva ce nu mai puteam drege. M-am rugat ca *mistress* Cobham, femeie de rând cum era, să îndulcească furia iubitului ei.

– O să mă duc eu însămi la Westminster, am anunțat când n-am mai suportat tăcerea.

Lady Ioana plecase de la Windsor la reședința ei favorită, Havering atte Bower, chiar înainte de sosirea lui Gloucester, așa că nu mai aveam nici consolarea oferită de modul ei calm de a privi lumea.

– Nu vă sfătuiesc, a replicat Alice ursuză când mi-am exprimat intenția. Fiți discretă și s-ar putea ca totul să fie dat uitării. „Cu puțin noroc, inclusiv Edmund Beaufort."

I-am deslușit gândul nerostit, dar am refuzat să-i răspund. În plus, amândouă știam că așa ceva nu se va întâmpla. Conflictul

dintre Gloucester și episcopul Henric depășise limitele unei toleranțe consfințite cu o strângere de mână, atingând apogeul atunci când trupele lui Beaufort nu-i permiseseră lui Gloucester accesul în Turnul Londrei. Furia ducelui cu sânge regesc nu cunoscu limite.

– Păcat că nu v-ați îndrăgostit de un bărbat fără nume răsunător sau ambiție, remarcă Alice pe un ton caustic. Dacă ați fi făcut-o, poate că v-ar fi lăsat în pace Consiliul, să fiți fericită.

Știam că și acesta era un neadevăr.

– Dacă aș fi vrut să mă mărit cu un bărbat neimportant, Consiliul ar fi obiectat că nu are un rang suficient de înalt, am replicat cu acreală, sătulă de toate. Căsătoria cu un om de rând mi-ar fi pus în pericol statutul de regină-văduvă. Ei n-or să-mi îngăduie să mă mărit cu nimeni. M-am încruntat. Și, în afară de asta, pe Edmund îl iubesc.

Alice deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc.

– Îl iubesc, am insistat eu. Îl iubesc și mă iubește.

– Dacă ziceți… Am auzit din nou cuvintele nerostite: „Dar el vă iubește sau e un flirt frivol? Nu cumva este un plan egoist de a câștiga mâna unei regine…?"

– Știu ce gândești. Lady Ioana crede același lucru. Dragostea lui Edmund pentru mine este adevărată. Sunt convinsă de asta.

– Dacă spuneți, doamnă. Dar, dacă mă întrebați pe mine, eu n-am încredere în nici un Beaufort pe care nu-l am sub ochi…

– Nu m-ar fi cerut de soție dacă nu mă iubea.

Buzele lui Alice se strânseră așa cum făceau când îl dojenea pe tânărul Henric dacă era nepoliticos.

– Ați putea să vă întrebați, doamnă, ce ar avea de câștigat dintr-o astfel de căsătorie…

Am ieșit din cameră. Nimeni nu-mi dorea binele. Cum puteau să nu vadă dragostea lui Edmund pentru mine? Cum puteau să nu aprecieze toate calitățile, toate talentele la fel de strălucitoare ca bijuteriile pe care mi le rostogolise la picioare pentru încântarea mea?

Trebuia să-l văd. Trebuia să fiu sigură.

Spre bucuria mea, Edmund s-a întors la Windsor înainte de a mă cufunda într-o tristețe adâncă. Inima a început să-mi tresalte, iar eu am sărit în picioare, întinzându-mi brațele spre el, în timp ce el și le-a ridicat pentru a mă învălui în căldura lor. Mi-am ridicat gura nerăbdătoare să o întâlnească pe a lui. Pentru scurtă vreme, am rămas așa, savurând apropierea.

– Ei bine, iată o întâmpinare căreia nici un bărbat n-ar putea să-i reziste! a remarcat el privindu-mă în cele din urmă, cu mâinile mângâindu-mi umerii.

– Mi-a fost dor de tine.

– Și mie de tine, așa că am venit… Dar ce-i asta? Privirea lui îmi studie chipul. Arăți de parcă te-ai fi luptat cu toate îngrijorările din lume, a constatat el trecându-și un deget peste fruntea mea. Ce s-a întâmplat de te-ai încruntat? Nu poate fi îngăduit nimic care s-o necăjească pe iubita mea.

– Gloucester a fost aici. Și unchiul tău, am spus eu.

– Știu, a mârâit el. Nu trebuie să-mi zici. Deja mi-a împuiat capul Gloucester. Se îndepărtă de mine pentru a umple două căni cu bere. Mi-a întins una, apoi a băut-o pe a lui dintr-o înghițitură și și-a șters gura cu dosul palmei. Mi-a spus cuvinte grele.

– Spune că nu ne putem căsători. Zice că ei ne vor opri.

– Și găsește o sumedenie de motive pentru care nu putem s-o facem, a fost Edmund de acord. Principalul este acela pe care n-a considerat potrivit să-l numească, dar pe care toată lumea îl vede fiindcă strălucește ca un far aflat pe un deal. Și anume că Gloucester mai degrabă ar renunța la dreptul la tron decât să permită ca familia Beaufort să capete mai multă putere. Doar că n-ar face una ca asta, nu-i așa? Își dorește nespus de mult ca acea coroană să fie a lui. Nu mă va lăsa să mă apropii de tânărul rege – cu siguranță nu ca soț al tău, de teamă că îl voi face să deprindă obiceiuri proaste. Sau că voi încerca să-i influențez deciziile în favoarea familiei Beaufort, atunci când va crește.

– Edmund… am încercat eu să-i atrag atenția.

– Lasă-mă să mă gândesc… m-a întrerupt el. Nu prea îmi dau seama pe unde s-o apuc în această…

Edmund se încruntă cufundându-se în gânduri, răsucind cana goală în mâini. În timp ce frământam între degete mica broșă prinsă de căptușeala corsajului, neliniștea lui mă aduse în pragul disperării. Îl considerasem pe Edmund ca fiind forța mea. Mă rugasem la Dumnezeu ca el și unchiul lui să-i țină piept lui Gloucester.

– L-ai văzut pe episcopul Henric? am întrebat eu.

Edmund se strâmbă.

– Nu. A trimis după mine, așa că nu pot întârzia. Nu-mi dau seama ce poate el să facă…

– Am crezut că episcopul nu este cu totul împotriva noastră, am sugerat eu. Și pentru că el nu a catadicsit să răspundă, am adăugat: Chiar poate Consiliul să ne împiedice?

– Habar n-am. Gloucester așa spune, așa că de ce nu? Pot să te bage oricând într-o mănăstire și să te silească să te călugărești. Asta ar rezolva definitiv problema văduvei regale care s-ar putea căsători din nou. Mireasa lui Hristos, pentru Dumnezeu! Iar pe mine m-ar putea trimite la Bedford, în Franța. Asta ar pune capăt situației. O fi fost sălbatic rânjetul lui rapid, însă ochii îi erau mohorâți. Mai ales dacă se întâmplă să fiu ucis în luptă. Asta i-ar da lui Gloucester motiv să urle de bucurie.

Era ceva de neînchipuit pentru mine, moartea lui în luptă. Habar n-aveam ce să fac. Nu știam ce să spun, așa că am așteptat doar, toate visurile legate de viitor pălind în fața ochilor mei. Dacă Edmund zicea că nu se poate, nu ne rămânea decât să ne supunem poruncilor lui Gloucester? În cele din urmă, devenind conștient de tăcerea mea, se uită la mine, iar chipul i se îmblânzi în vreme ce, cu un suspin, aruncă neglijent cana pe scrin, traversă încăperea și mă trase aproape de el. Cu tandrețea pe care învățasem să mă bizui, zâmbi cu mâhnire, sprijinindu-și bărbia pe părul meu.

– Ce brută trebuie să mă crezi. Iartă-mă, Cat. Firește că nu te vor trimite la mănăstire. Și nici pe mine în Franța. Știi cum e Gloucester – fac pariu pe cel mai bun cal al meu că e numai fanfaronadă de el.

– Era foarte furios.

– Știu. Și deloc politicos față de mine sau de unchiul meu. M-a acuzat că sunt un parvenit obraznic, cu sânge stricat. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată atât de turbat, dar lucrurile stau foarte prost între el și episcopul Henric. Ochii lui se îngustară când văzu spaima pe care nu am putut să mi-o ascund și, în cele din urmă, mă cuprinse în brațe. Nu pot să stau, dar m-am gândit că ar trebui să vin ca să te liniștesc. O să stau de vorbă cu episcopul Henric. Totul o să se aranjeze, să știi.

Gura îi fu caldă, coborând delicată de pe frunte pe buzele mele.

– Pot să vin cu tine când te duci să-l vezi? am întrebat eu.

Dacă ne susțineam amândoi cauza, episcopul trebuia cu siguranță să ne asculte.

– Nu e necesar, a murmurat preocupat, în vreme ce dinții lui mă mușcau ușor de gât, trimițându-mi fiori de plăcere spre picioare.

– Dar vreau să vin.

Edmund încetă să mă sărute, cuprinzându-mi în schimb chipul în mâini. Ochii lui străluceau, iar pe față i se zărea o oarecare viclenie.

– Atunci, vei veni, regină Cat. Îl vom înfrunta pe unchiul Henric în vizuina lui, iar tu vei plânge tristă și frumoasă la picioarele lui.

Apoi, fiindcă stimabilul meu unchi va fi incapabil să refuze dorința inimii tale, îl vom anunța pe Gloucester că a dat greș. Totul se va realiza, minunata mea fată, toate speranțele și visurile ți se vor împlini.

Inima mi se liniști datorită asigurării date de Edmund.

– Mult ai mai întârziat, băiete. Cât timp durează să ajungi la Westminster?

– Iartă-mă, domnule. Regret întârzierea, dar acum mă aflu aici, ca să răspund pentru păcatele mele.

Așezat în spatele unui birou impozant, episcopul Henric nu era în toane bune, dar, fiind un maestru al diplomației, după primele cuvinte aspre îmi ură politicos bun-venit și ne făcu semn să ne așezăm pe scaunele cu perne moi, lucru pe care l-am și făcut. Un servitor dădu ascultare poruncii de a ne turna vin, după care i se făcu semn să plece.

Deodată, toată politețea dispăru.

– Căsătoria asta, Edmund. Ai stârnit un adevărat cuib de viespi, pentru Dumnezeu.

Cu pumnii încleștați sprijiniți pe coapse, Edmund răspunse totuși cu o voce moale ca untul proaspăt bătut:

– Nu văd care este dificultatea, domnule. Ce contează că ne căsătorim? Caterina este liberă s-o facă, la fel și eu. Nu poate exista vreo interdicție din partea Bisericii – nu suntem înrudiți în nici un fel…

– Nu te preface că nu înțelegi, rosti cu voce tărăgănată episcopul Henric. Cunoști motivele la fel de bine ca mine.

– Ce vrei să spui? O roșeață intensă cuprinse pomeții lui Edmund. Sugerezi să mă retrag? Să-mi încalc jurământul făcut Caterinei, să o refuz ca soție?

Nu… nu… Răsuflarea mi se opri în gât.

Însă episcopul Henric surâse. Avea ceva înspăimântător, de reptilă bătrână, în acel zâmbet.

– Am zis eu asta?

– Sincer să fiu, domnule, nu știu ce spui.

– Ai multe de învățat despre manevrele politice, băiatul meu. Zic că există mijloace și mijloace.

Nu înțelegeam unde voia să ajungă, însă asigurarea episcopului Henric făcu să apară o rază de speranță acolo unde nu mai existase niciuna.

– Vrei să spui, domnule, că Gloucester poate fi convins să-și retragă obiecțiile? am întrebat eu.

Nu-mi dădeam seama cum se putea face asta.

– Nu, doamna mea. Zâmbetul îi deveni mai larg. El categoric o să încerce să vă împiedice să vă căsătoriți, însă eu cunosc o cale de a-i curma ambițiile. Îmi va face o plăcere enormă să tai treptele scării de sub picioarele lui Gloucester.

Așa că, la urma urmelor, nu a fost nevoie să plâng la picioarele lui. Episcopul Henric devenise brusc un diplomat abil.

– Nu văd cum… a intervenit Henric.

– Sigur că nu vezi. Dar eu o să-ți arăt… Nu sunt eu lord-cancelar? Nu sunt lipsit de putere, indiferent ce s-ar putea să-i placă lui Gloucester să creadă. Asociații mei din Consiliu, mereu dornici să sară la beregata lui Gloucester, vor avea grijă să se întâmple așa cum vreau eu.

– Însă Gloucester are o voce puternică în Consiliul regal.

– A! Dar eu îl am și pe Bedford de partea mea. Bedford are nevoie de bani pentru a purta războaiele din Franța. În situația în care Consiliul nu poate aduna suficient aur, cine îi scoate din necaz și le oferă împrumuturile necesare? Zâmbi cu seninătate, ca răspuns la propria întrebare. Eu! Consiliul îmi este foarte recunoscător.

Edmund își înclină capul pentru prima dată de când sosisem, cu un zâmbet luminându-i chipul. Nu te-am prețuit cum trebuia, unchiule.

– Nu e niciodată înțelept să faci asta. S-ar putea totuși să-ți capeți încântătoarea soție franțuzoaică.

– Vei vedea. Te voi face soția mea, înainte de sfârșitul anului, mi-a spus Edmund cu entuziasmul renăscut, în timp ce mă conducea spre ușă. Mi-a cuprins fața în palme pentru a mă putea săruta pe buze drept rămas-bun. Gloucester nu se poate măsura cu vicleanul meu unchi. O să mă însor cu tine și vom dovedi că Gloucester și Consiliul n-au avut dreptate. Ce cuplu nemaipomenit vom fi!

I-am lăsat să comploteze cu capetele aplecate asupra unui manuscris. Erau doi membri ai familiei Beaufort. Episcopul Henric era de partea noastră. Ce putea să meargă rău?

Și iată: o scamatorie inteligentă, demnă de iscusita viclenie a episcopului Henric. Vestea ajunse la Eltham, unde se mutase curtea tânărului Henric, în periplul său anual de la un palat regal la altul, pe calea întortocheată a bârfelor și declarațiilor legale. Am refuzat să mă bucur până în momentul în care cancelarul meu, John Wodehouse, nu mi-a citit documentul și nu s-a pronunțat cu certitudine în privința lui. A făcut-o, neputând să-și ascundă mirarea.

– Pur și simplu, nu văd necesitatea… a declarat el nu doar o dată.

S-a aflat că, atunci când Parlamentul s-a întrunit la Leicester, un membru al Camerei Comunelor a înaintat o petiție, din bunătatea inimii lui și în numele colegilor săi, toți supuși loiali ai unui bărbat. Nu ar fi un act de mărinimie să le fie îngăduit văduvelor regilor să se recăsătorească dacă doresc asta? În schimbul unei taxe adecvate, desigur, care să intre în vistieria regală. Ar putea lordul-cancelar să acorde acestei chestiuni priceperea și considerația sa, bazate pe vasta lui experiență?

Episcopul Henric, lordul-cancelar, își exprimase interesul și preocuparea față de situația văduvelor regale în general și avea să chibzuiască asupra respectivei chestiuni.

– Intenționează lady Ioana să se mărite din nou? a întrebat cancelarul, fără să se adreseze cuiva anume. Nu m-aș fi gândit la asta. Ridică din umeri. Poate că vreun cavaler în vârstă i-a atras atenția pentru a-i ține companie, iar ea are nevoie de o binecuvântare legală. Cine poate ști ce idei le vin femeilor când ajung la o anumită vârstă…?

Dar eu știam. Întreprinzătorul membru al Camerei Comunelor fără îndoială că avusese palma unsă de o pungă cu aur de la episcopul Henric. Iar inteligentul episcop avea să ia decizia finală. Cât de încântător era, cât de pragmatic! Câtă viclenie! Am admirat formularea plină de simpatie.

Și toate astea erau pentru mine, pentru mine. Lady Ioana nu urma să se mai mărite vreodată, însă eu aveam s-o fac.

M-am rugat ca episcopul Henric să chibzuiască mai repede, iar Consiliul să-și dea consimțământul. Cu siguranță, acum era doar o chestiune de timp până când eu și Edmund aveam să stăm în fața unui preot care să ne consfințească uniunea. Cu toate că am trăit acele zile pradă îngrijorării, nimic nu mi-a putut submina fericirea.

L-am așteptat în fiecare zi pe Edmund să vină la Eltham, să descalece de pe cal și să intre triumfal în hol, dându-mi vestea cea bună. A sosit în schimb episcopul Henric și am fost surprinsă că zvonurile zburaseră, repezindu-se, în ultimele săptămâni, ca niște libelule pe suprafața unui râu lent, niciunul nefiind bun. Pe străzile Londrei apăruseră trupe, izbucnirile de violență devenind ceva la ordinea zilei, și, spre uimirea mea, tânărul Henric a devenit un premiu valoros în lupta pentru putere dintre Gloucester și episcopul Henric.

Am ascultat aceste veşti cuprinsă de teroare. Beaufort sau Plantagenet, episcop sfinţit sau nobil duce, era vreunul dintre ei de încredere atunci când era în joc propria-i autoritate? Micul meu fiu ajunsese un pion în jocul lor mortal. Mi-am făcut uitate problemele, deoarece libertatea tânărului Henric era ameninţată şi m-am rugat ca influenţa liniştitoare a lui Bedford asupra fratelui şi unchiului său să dea roade. Dar Bedford era încă în Franţa, iar zvonurile au devenit mai tulburătoare atunci când trupele înarmate ale lui Gloucester şi Beaufort s-au înfruntat pe Podul Londrei, Gloucester ameninţând că va veni şi-l va lua pe fiul meu de la Eltham, trecându-l în custodia sa cu forţa, dacă era necesar. Tresăream la fiecare zgomot, deşi dublasem gărzile, pândind zăngănitul armelor şi larma făcută de cavaleri în armuri care s-ar fi apropiat. Şi iată, în toiul revoltelor politice, episcopul Henric a sosit la Eltham, ca să-mi spună – ce să-mi spună?

– Nu am veşti bune, Caterina, Dumnezeu să mă ajute.

A intrat în hol şi a traversat încet lespezile tocite, cu chipul întunecat, apropiindu-se de locul unde îl aşteptam. Tot amabil, tot îmbrăcat fără cusur în veşmintele lui clericale, episcopul Henric părea obosit, de parcă ar fi purtat o îndelungă bătălie pe care o pierduse. Eu am rămas pur şi simplu locului, cu mâinile şi picioarele amorţite de anticiparea a ce era mai rău. Dar care era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă Gloucester? Alungasem gândul prostesc pe care Edmund mi-l băgase în cap cu cruzime, că aş putea fi închisă într-o mănăstire, împotriva voinţei mele. Nu era posibil. Nu se putea întâmpla aşa ceva! Dacă se punea problema, aveam să mă întorc pur şi simplu la curtea Franţei.

Dar, dacă era să mă întorc în Franţa, aş fi făcut-o fără fiul meu…

Am făcut un efort pentru a-mi aduna gândurile. Nu se va ajunge la asta. Aşadar, ce anume îl făcea pe episcopul Henric să aibă o înfăţişare cadaverică? Şi, mai grav, unde era Edmund?

– Spune-mi, i-am poruncit eu cu asprime, eu, care rareori porunceam ceva cu asprime.

Episcopul Henric se conformă, cu chipul lipsit de expresie:

– Totul e pierdut. Petiţia mea trimisă la Camera Comunelor pentru tine a fost distrusă. Bedford s-a întors şi a ordonat oprirea luptelor. Ridică dintr-un umăr, cu o acceptare tristă. Nu este foarte încântat. Şi, în consecinţă, lui Gloucester i-a făcut plăcere să se răzbune pe numele Beaufort. Sunt înfrânt.

Am așteptat. Mai urma ceva. Episcopul Henric și-a încrucișat brațele și a declarat:

– Vor exista urmări și pentru tine.

A, asta era.

– Deci, nu mi se va îngădui să mă mărit cu Edmund.

Mi-a fost greu să rostesc cuvintele. Un ghem de durere pură și crudă îmi strânse pieptul cu atâta putere, încât abia mai puteam respira, dar, cu toate astea, mi-am îndreptat umerii și m-am uitat direct în ochii lui, cu toate că episcopul și-a îndepărtat privirea. Vocea îi era răgușită, ca și cum și-ar fi adus argumente sieși până la epuizare.

– Există anumite dificultăți, Caterina. Gloucester se pregătește să te pună într-o situație neplăcută. Și eu am avut de plătit un preț greu. Am fost silit să renunț la funcția de lord-cancelar.

În ciuda propriei dureri, m-am gândit: „Cât de tare ți se citesc astăzi anii pe chip!" În ciuda groazei care mă cuprinsese, inima mea simțea compasiune pentru el. Mi-am pus cu blândețe mâna pe brațul lui, simțind încordarea de sub stofa bogată, când el adăugă:

– Gloucester are tot mai multă putere, facă Dumnezeu să-i putrezească oasele. Mă tem că este un rezultat tragic pentru tine.

Nu s-a opus când l-am condus în salonașul meu, făcând semn domnișoarelor să plece. Odată aflați acolo, s-a așezat obosit pe scaunul meu cu spătar și brațe sculptate, lăsându-se pe spate, de parcă ar fi avut nevoie de sprijinul său. I-am îndesat niște perne moi la spate și am cerut să ni se aducă vin. Când am rămas singuri, am tras un taburet jos și m-am pregătit să ascult ce se petrecuse și ce lucru tragic urma să aibă un impact atât de mare asupra vieții mele.

– Gloucester intenționează ca, la următoarea sesiune, să convingă Camera Comunelor să emită o lege. Este aproape sigur că membrii ei se vor conforma.

– Și ce anume va spune această lege?

Episcopul Henric bău îndelung.

– Niciunui bărbat nu-i va fi îngăduit să se însoare cu regina-văduvă, fără consimțământul regelui și al Consiliului său.

– Oh!

M-am gândit la cele auzite, studiindu-mi mâinile, împletindu-mi degetele. Nu părea atât de rău. Nu-mi fusese tocmai interzis să mă recăsătoresc. Nu aveam nevoie decât de permisiunea…

– Asta-i tot? am întrebat ridicându-mi privirea spre ochii obosiți ai episcopului.

Era rău, dar nu de nedepășit.

– Gândește-te, Caterina. Gândește-te la ce a făcut.

M-am gândit – și, în sfârșit, ideea simplă care se învârtea în capul meu deveni clară. Cred că am râs din pricina enormității ei.

– Desigur. Consimțământul regelui. Am simțit cum neliniștea crește în pieptul meu. Și din moment ce fiul meu e doar un copil care nu are vârsta necesară pentru a consimți ceva… am rostit eu. Cu câtă inteligență fusese pus la cale totul, cu câtă cruzime! El nu avusese nevoie să rostească numele meu – n-ar fi dorit să fie acuzat că este răzbunător – și nici nu fusese necesar să-mi interzică, făcuse doar să devină imposibil… Știe Gloucester ce face? Știe că mă condamnă la văduvie?

– Nu mă îndoiesc că știe. Episcopul Henric își goli cupa. Va trebui să aștepți cel puțin zece ani, până când Henric va ajunge la majorat.

– Zece ani…

Doream să mă mărit cu Edmund, dar nu puteam să aștept vreme de zece ani, asta admițând că tânărul Henric putea fi convins. Mi se părea o eternitate. Nici măcar nu-mi puteam imagina o așteptare atât de lungă, gândindu-mă doar că voi fi depășit cu mult treizeci de ani, că părul îmi va fi cenușiu, iar chipul marcat de semnele trecerii timpului. Și Edmund – nu-și va căuta el o mireasă mai tânără? Disperarea mă cuprinse în timp ce mi-am ridicat din nou privirea spre episcop și l-am văzut privindu-mă cu atâta milă, încât n-am putut suporta. Cum să cred că Edmund va aștepta zece ani pentru a-mi câștiga mâna? Nu credeam că putea să existe vreun bărbat care să aștepte zece ani la rând.

Am privit în altă parte, pentru a-mi ascunde lacrimile care mi se prelingeau pe obraji, în vreme ce gândurile mele luară alt curs, încercând să găsească o cale de a ocoli hățișul țesut cu viclenie de Gloucester. Nu mi se interzicea complet să mă mărit, nu-i așa?

– Și dacă nu mă supun? am întrebat eu, surprinsă de modul în care trecuseră de la acceptare la sfidare. Aș îndrăzni oare să fac ceva împotriva dorinței Parlamentului? Nu credeam, dar totuși, cu Edmund alături, de ce n-aș fi îndrăznit? Voi fi pedepsită dacă mă căsătoresc fără consimțământul tânărului Henric?

Episcopul Henric puse jos cupa, fără să fi simțit gustul vinului, și îmi luă mâna în mâinile lui.

– Cine poate spune? Mai există o consecință a răzbunării lui Gloucester de care trebuie să știi, Caterina. Au fost făcute aranjamente ca tu să locuiești permanent la reședința tânărului rege.

Nu ți se va permite să-ți vizitezi domeniile primite ca zestre și nici să călătorești după bunul plac. Vei merge acolo unde va merge tânărul rege. Înțelegi?

Înțelegeam foarte bine. Eram prizonieră. Fără gratii, fără lacăt și cheie, dar tot prizonieră eram.

– Această îngrădire intenționează să-ți fie de ajutor… să te ajute să-ți înfrângi dorințele carnale, a continuat el cu blândețe.

Am tresărit auzind această judecată care devenea gravată în sufletul meu. Imaginea mamei mele, machiată și plină de bijuterii, aruncându-le priviri lascive tinerilor curteni se ivi în fața ochilor mei. Am respirat adânc, simțindu-mi fața înfierbântându-se de umilință.

– Regret ce s-a petrecut, a reluat episcopul Henric văzând că nu găsesc cuvinte pentru a-i răspunde. Dar nu va fi chiar atât de rău, să știi.

Cuvintele mi se revărsară deodată, rostite cu o voce spartă:

– Nu? Ba eu cred că da. Tot ce s-a făcut a fost pentru a fi ținută permanent sub supraveghere.

– Mă tem că așa este. Dreptul tânărului Henric la tronul Franței depinde întru totul de tine, așa că reputația ta trebuie să fie mai pură decât perlele din diadema Fecioarei.

Nu m-am mai putut înfrâna și am început să plâng. Pentru dorințele mele călcate în picioare, pentru o viață alături de Edmund. Pentru discreta mea încarcerare în casa fiului meu, astfel încât să nu mai pot face niciodată ceva care să stârnească valuri în politica engleză. Aveam să fiu bine legată de autoritatea lui Henric, ca vâscul de ramura unui măr. Inima mea era frântă.

– Nu plânge, Caterina. Ești tânără încă.

– Și la ce-mi folosește? Faptul că sunt tânără înseamnă că am și mai mulți ani de trăit ca prizonieră închisă într-o cochilie însingurată. Nu am nici o scăpare, nu-i așa?

Avea Edmund să se însoare cu mine din dragostea ce mi-o purta, urma să riște a se căsători cu mine fără permisiune? Aceasta era întrebarea la care aveam nevoie de un răspuns. Singura întrebare pe care nu îndrăzneam s-o pun. Însă n-a fost nevoie pentru că episcopul Henric a căutat în mâneca sa și a scos o foaie de hârtie împăturită, purtând sigiliul Beaufort.

– Edmund m-a rugat să-ți dau asta, draga mea. Mi-am dat seama din arcuirea compătimitoare a gurii episcopului Henric că se aștepta să fie scrisoarea de bun-rămas a lui Edmund față de mine. Cu lacrimile gata să se reverse, am așteptat până când a băut ultimele

picături de vin și a plecat – trebuia să se ducă la Roma, m-a informat el, urmărind să capete o pălărie de cardinal, odată ce ambițiile din Anglia îi fuseseră atât de grosolan curmate –, după care am rupt sigiliul și am citit. Nu voiam să-mi arăt și mai mult inima frântă în fața egoistului episcop. Dar, de îndată ce am rămas singură, am deschis scrisoarea. Era mai bine să știu ce era mai rău. Propozițiile erau simple, iar scrisoarea, scurtă.

„Pentru Caterina, unica mea iubire.

Îmi este atât de dor de tine. Mi se pare că a trecut o viață de când am împărțit aceeași răsuflare. Tânjesc să te țin în brațe, să știu că ești a mea. În curând, vom fi din nou împreună, iar eu îți voi vedea iarăși zâmbetul.

După cum știi deja, Gloucester face tot posibilul pentru a ne despărți, dar îți jur că nu va reuși. Care va fi pedeapsa dacă ne căsătorim cu sau fără permisiunea tânărului rege? Cred că, într-un astfel de caz, nu i se poate da nici o pedeapsă unei regine a Angliei și unui Beaufort. Chiar este familia mea atât de lipsită de autoritate? Ce ne pot face? Nici o atenționare nu mă poate ține departe de tine. Nici o pedeapsă nu se compară cu faptul de a fi împreună.

Știu că te vei bucura pentru mine. Ca dovadă a poziției mele la curte, mi s-a acordat domeniul Mortain. Este un semn de onoare. Ce altă dovadă îmi mai trebuie că picioarele mele stau ferm pe scara ascensiunii politice?

Nu-ți pierde credința în mine, iubirea mea. Voi fi la Westminster când îl vei aduce pe tânărul rege la curte, la sfârșitul lunii. Ne vom face planurile.

Să fii mereu convinsă că te iubesc.

Al tău acum și pururi,

Edmund Beaufort."

– O, Edmund!

Am strigat uimită de surpriză, în timp ce am cuprins în palmă broșa cu blazonul Beaufort, leul plin de viață care susținea poarta principală, talismanul pe care mi-l prindeam de corsaj în fiecare dimineață. Eram a lui, iubită și prețuită mai mult decât oricine. Iar prin scrisoarea aceasta, cu propriile cuvinte, îmi jura că va face tot posibilul pentru a ne căsători. Oare nu știusem asta dintotdeauna? Edmund era suficient de îndrăzneț, suficient de încrezător în spița Beaufort și în sângele de Plantagenet încât să li se opună lui

Gloucester și Parlamentului – lumii întregi dacă era necesar – pentru a avea femeia pe care o iubea. Pentru a mă avea pe mine.

Era conte de Mortain. Oare nu însemna asta că era foarte apreciat?

În timp ce strângeam scrisoarea în mână, l-am simțit lângă mine. Brusc, în mintea mea n-a mai fost decât râsul lui, capul răsunându-mi de murmurul cuvintelor lui de iubire. Buzele mele simțiră gustul dorinței lui când le-am lipit de scrisoarea pe care din tocul lui curseseră cuvinte de iubire pentru mine. Trupul mă durea de dorința de a fi cu el. Mai era doar puțină vreme de așteptat. Urma să fim din nou împreună, la Westminster. Aveam să fim alături și, curajul fiindu-mi susținut de iubirea lui Edmund, aveam să contestăm dreptul Parlamentului de a ne despărți. Iar dacă era necesar, aveam să-l înfruntăm pe Gloucester. Cu siguranță, Edmund va găsi o cale de a ocoli hățișul viclean al acestuia.

Mă iubește și nu mă va părăsi.

Am păstrat aceste cuvinte în suflet, repetându-le de parcă erau un elixir tămăduitor, o vrajă care să ne unească în ciuda tuturor obstacolelor, în timp ce am urcat în fugă scările până în vârful marelui Turn Rotund, pentru a privi înspre Londra. Nu puteam aștepta până aveam să-l văd din nou.

– Edmund!

Văzând un chip anume pe care îl recunoscu în mulțime, tânărul Henric râse zgomotos înainte de a-și opri o mică aplecare jenată a umerilor sub noua lui tunică. Mi-am pus ușor mâna pe brațul lui, îndemnându-l să meargă mai departe, și i-am zâmbit liniștitor când și-a ridicat privirea spre mine.

– O să-l poți vedea mai târziu, i-am șoptit.

Cu toată ceremonia necesară, am mers alături de Henric, în vreme ce toți curtenii se prosternau străduindu-se să-i arunce o privire tânărului rege. O altă vizită la Westminster, prefigurând momentul care se apropia rapid, când fiul meu avea să fie încoronat rege al Angliei.

Zilele năzdrăvăniilor sale se sfârșiseră, iar el avea o demnitate ciudată – cu chipul palid și încă înduioșător de îngeresc, în ciuda mâinilor și picioarelor care îi creșteau, cu părul blond pieptănat îngrijit sub pălărie, Henric zâmbea încântat, ochii lui rotunzi de uimire privind în toate direcțiile. Până când îl întâlniseră pe Edmund Beaufort, conte de Mortain.

– Pot să vorbesc cu el acum? a șoptit tânărul Henric. Am ceva să-i spun.

– Sigur că ai. Dar, întâi, trebuie să-l saluți pe unchiul Gloucester, i-am răspuns eu.

Și eu trebuia să am răbdare. Cele câteva zile de când citisem scrisoarea mi se păruseră ani. De câte ori o recitisem, umplându-mă de speranța care strălucea prin cuvinte! Acum, mai erau doar câteva minute până când eu și Edmund aveam să ne aflăm față în față, declarându-ne fățiș dragostea. Am zâmbit conștientă de fericirea care mă învăluia precum o foiță de aur, o icoană sfântă. Aveam să fim împreună.

Henric dădu cu solemnitate din cap și păși mai departe, lăsându-mă în spate, unde tot ce-am putut face a fost să-mi silesc mintea și trupul să creeze aparența unui calm perfect. Dacă l-aș fi văzut pe Edmund înaintea fiului meu, și eu i-aș fi strigat numele. Inima îmi bătea atât de nebunește, încât abia puteam înghiți, iar mâinile îmi erau umede de dor.

Și iată-l în dreapta mea, făcând o plecăciune elegantă. Mi-am răsucit capul spre el. Însă ochii noștri nu se întâlniră nici măcar când își îndreptă trupul și zâmbi văzând entuziasmul fiului meu. Inima mea își reluă ritmul normal, iar eu m-am mustrat singură. Era prea multă lume pentru o revedere pasională. Firește că nu vom vorbi despre iubire acum. Dar în curând, în curând…

Cu grație încrezătoare, am mers mai departe, înclinându-mi capul spre cei care mă salutau, ocupându-mi poziția în spatele lui Henric când era nevoie să se facă prezentări. Se rostiră saluturi, se făcură plecăciuni și jurăminte de credință. Gloucester și Warwick, alături de ceilalți curteni. Din mijlocul lor, Edmund ieși pentru a fi salutat de fiul meu ca văr favorit.

– Ne-ai lipsit, Edmund.

– Iartă-mă, sire. Am fost ocupat cu treburile tale din Franța, răspunse Edmund cu solemnitate și ducându-și mâna la inimă.

– Știu. Ești conte de Mortain. Am un cal nou, a anunțat fiul meu cu mândrie. Nu este la fel de frumos ca al tău.

– Nu pot să cred asta. Dacă a fost un dar de la lordul Warwick, trebuie să fie un animal deosebit.

– Mai vii la Windsor? Când o să fie frig, ca să mă poți învăța să patinez așa cum ai învățat-o pe mama.

– Va fi plăcerea mea, sire…

Se dădu îndărăt, pentru a lăsa pe altcineva să se apropie.

Cât de amabil, am gândit eu parcă de la distanță. Cât de serios i-a răspuns micului meu fiu. Și cât de surprinzător de crud față de mine. Nici măcar o dată în decursul conversației, nici măcar o dată după plecăciunea grațioasă în direcția mea, Edmund Beaufort nu s-a uitat la mine. În schimb, eu am avut parte de o priveliște impresionantă a profilului său nobil, zâmbitor și sigur de sine, și atât de arogant.

Oare mă înșelasem? Abia dacă am reușit să-mi pun gândurile într-o oarecare ordine. Oare mă ignorase intenționat? Poate considerase că este nevoie de discreție în privința relației noastre. Dar faptul că îmi întorsese spatele, că nu-mi adresase nici un cuvânt era dificil de acceptat. Aproape imposibil de scuzat. Cu siguranță, putea să-mi vorbească, eram regina-mamă, iar el vărul fiului meu, fără ca asta să creeze valuri la curte. Panica începu să se domolească. Edmund avea să-mi vorbească după încheierea formalităților. Firește că o va face.

– Când vei veni la Windsor, o să despachetăm iarăși măștile și costumele…? l-am auzit pe tânărul Henric strigând în urma lui Edmund, prin vacarmul din capul meu.

Apoi, prezentările se încheiară, iar lumea fu liberă să circule și să converseze. *Acum,* avea să vină la mine! Acum, avea să treacă printre micile grupuri de curteni, cu privirea ațintită doar asupra mea, luminată de hotărârea de a nu lăsa nimic și pe nimeni să intervină între noi. Dar nu… Spre mâhnirea mea, Edmund se retrase în capătul îndepărtat al încăperii. Trecuse pe lângă mine de parcă nu însemnam nimic pentru el. Cândva, petrecusem ore în șir spunând cuvinte tandre, cu sângele înfierbântat fiecare de prezența celuilalt. Acum, nici măcar nu s-a uitat la mine, în vreme ce mă aflam în grupul din jurul fiului meu, schimbând saluturi și bârfind cu Warwick. Îmi spusese că puteam fi împreună, că vom face planuri, că nimic nu ne putea despărți. Aveam scrisoarea ascunsă în corsajul rochiei mele și îmi era greu să înțeleg atitudinea lui rece.

Recepția se desfășură conform tiparului obișnuit, curtenii și aristocrația amestecându-se, vorbind cu persoanele influente, lăsându-se văzuți în prezența celor care puteau certifica sau distruge o reputație. Mi-am jucat rolul cu o atitudine regală și decentă, cu toate că eram obosită de el până în măduva oaselor, teama crescându-mi în piept tot mai mult, pe măsură ce minutele treceau. Încercam să-mi amintesc cuvânt cu cuvânt ce-mi scrisese exact Edmund Beaufort. „Să fii mereu convinsă că te iubesc. Nici o atenționare nu mă poate ține departe de tine." Nu făcuse el aceste

declarații? Cu siguranță, trebuia să găsească o cale de a ajunge la mine, de a-și revărsa încă o dată adorația la picioarele mele.

N-a făcut-o. Nici măcar o dată nu s-a apropiat de mine.

Durerea mi se cuibări în piept, răspândindu-se în mâini și picioare pe măsură ce totul începea să fie clar pentru mine. Nu aveam nici o șansă să mă retrag, date fiind cerințele de la curte. Aceasta era o despărțire deliberată, intenționată. Și, înecându-mă în nefericire, m-am luptat să rămân demnă. Mi-am îndepărtat privirea de la el. Mi-a trecut cu amărăciune prin minte că Henric, cel rece și extraordinar de stăpân pe el, ar fi fost mândru de puterea mea de a-mi ascunde sentimentele în acea zi.

Însă exista o limită a puterii mele de a mă stăpâni.

Cu toate că jurasem să mă uit oriunde, numai în direcția iubitului meu nu, când a venit vremea ca tânărul Henric să se retragă, am privit mulțimea de fețe pentru a-l zări pentru ultima oară. Răsuceam iarăși pumnalul pe care Edmund îl înfipsese în inima mea atunci când, atât de absurd, mă neglijase de-a lungul nesfârșitei recepții. Și l-am văzut întreținând o conversație spumoasă cu o tânără frumoasă, pe care o cunoșteam bine. Eleanor Beauchamp, fiica lui Warwick, care venise la curte cu soțul ei, Thomas de Ros, dar asta nu-l oprea pe Edmund Beaufort să flirteze cu ea. O, am văzut atenția grijulie pe care i-o acorda. I-am recunoscut înclinarea capului, în timp ce asculta cuvintele ei, am remarcat felul în care își ținea umerii, maniera încrezătoare în care se aplecase puțin spre ea. Toate îmi aminteau de modul cum flirtase cu mine, cândva. De cuvintele mieroase și gesturile jucăușe. Iar apoi, când a întors capul pentru a-i răspunde unui prieten care a trecut pe lângă el, fluturarea genelor pe obraz, linia curată a profilului său implântară și mai adânc pumnalul.

L-am privit fix. În vreme ce lady Eleanor se îndepărtă însoțită de soțul ei, Edmund se răsuci, iar întâmplarea făcu să se uite în direcția mea. Pentru că eu mă uitam la el, privirile noastre se întâlniră. Vreme de o clipă, rămase încremenit. Iar apoi, făcu o plecăciune ceremonioasă, potrivită pentru regina-văduvă, rece și distantă, executată perfect.

Stăpânirea mea de sine cedă asemenea unei coarde de arc întinsă prea tare. El era iubitul meu, bărbatul care urma să se însoare cu mine. Exista probabil o neînțelegere cumplită, care pusese stăpânire pe mintea mea, o greșeală pe care Edmund o putea corecta, dar apoi, totul avea să fie din nou bine. Tot ce trebuia să fac era să vorbesc cu el, să mă apropii de el și să-i cer… Ce să-i cer? O explicație

probabil. Cum putea el să nu vină înspre mine, după ce își declarase iubirea? Cum putea să nu-mi zâmbească și să nu-mi vorbească despre dorința inimii lui în vreme ce îmi săruta degetele. Cu gâtul uscat, am hotărât că trebuie să știu.

– Nu…

Abia dacă apucasem să fac al doilea pas, când o mână mă apucă ușor de încheietură.

– Richard…!

Era Warwick, aflat alături de mine și privind în direcția în care mă uitam eu.

– Dar trebuie să…

– Nu te duce la el, a rostit cu blândețe. Este inutil, Caterina. Să provoci o scenă ar fi…

– A spus că se va însura cu mine și că va înfrunta Parlamentul, l-am întrerupt eu, fără să-mi pese că aș face o scenă, dar izbutind totuși să-mi păstrez vocea coborâtă.

– N-o s-o facă. N-o să se însoare cu tine, acum.

– Cum poți să spui asta?

M-am opus strânsorii ușoare a brațului meu, însă Warwick era hotărât să mă scoată din mulțime și să mă conducă lângă peretele acoperit cu tapiserii.

– Știu că n-o va face. Trebuie să afli ce s-a petrecut. Ascultă-mă, Caterina. În micul spațiu pe care îl crease între noi, Warwick m-a strâns mai tare, așa că a trebuit să mă concentrez. S-au întâmplat lucruri noi. Gloucester ți-a încuiat toate ușile, ți-a pus gratii la toate ferestrele.

– Dar știu, am protestat eu, fiindcă n-avea cum să fie atât de rău. Am aflat ultimele vești, că trebuie să cer permisiunea fiului meu pentru a mă căsători, dar cu siguranță…

– Mai e ceva. O altă clauză, a rostit el aproape fără nici o pauză. Va avea consecințe serioase asupra măritișului tău. Cu oricare bărbat…

– O! Acum, mă speriase.

– Oricare bărbat care încalcă interdicția și te ia de soție fără consimțământul regelui va pierde totul. Chipul lui Warwick era rigid, cuvintele ieșiră sălbatice din cauza mesajului transmis, însă ochii îi erau plini de o infinită compătimire. Îi vor fi luate pământurile și bunurile sale și va fi îndepărtat din funcția deținută în Parlament.

– O, am rostit eu din nou, aproape în șoaptă, încercând să cuprind enormitatea celor aflate.

– Un astfel de om va pierde toate favorurile, tot sprijinul. Toate oportunitățile de ascensiune viitoare vor dispărea.

– Înțeleg.

– Pentru oricare bărbat care s-ar căsători cu tine – Warwick era neînduplecat, ar fi o sinucidere. Pricepi? Dacă te-ar lua de soție, Edmund Beaufort ar fi ruinat.

– Da, m-am auzit eu spunând. Da, înțeleg.

Richard. Dragă Richard, cum m-ai distrus tu pe mine…

Gâtul îmi era plin de lacrimi fiindcă declarațiile crude ale lui Warwick fuseseră ca niște cuie bătute în sicriul speranțelor și visurilor mele. Am rămas tăcută pentru o vreme, cu mâinile încă în ale contelui, lăsând piesele să cadă la locul lor, ajungând în cele din urmă să accept imposibilitatea unirii mele cu oricare om ambițios, din cauza unei simple legi răzbunătoare, care nu specifica nici un nume, dar a cărei intenție era la fel de clară ca semnăturile de pe document. Inima mi se încleștă de durere în timp ce pricepeam inevitabilul acelui avertisment.

Pentru oricare bărbat care s-ar căsători cu tine, ar fi o sinucidere.

Acela era sfârșitul, nu-i așa? Avea Edmund Beaufort să se arunce cu capul înainte în căsătoria cu mine, riscând să piardă ascensiunea politică și socială? Ar renunța la ambițiile sale pentru mine?

Înălțându-mi capul și ținând bărbia dreaptă, cu o hotărâre care nu lăsa să se vadă cât de zdrobită eram sub povara celor aflate, m-am uitat spre locul unde îl văzusem ultima oară. El se afla tot acolo, cufundat în conversație cu nobili care dețineau puterea în regat în numele fiului meu, așa cum ar fi făcut cândva episcopul Henric, unchiul lui. Gloucester, Hungerford, Westmorland, Exeter, arhiepiscopul Chichele. Edmund știa cine îl putea ajuta să-și împlinească ambițiile, iar eu, privindu-i augusta companie, am știut de asemenea. Ambițiile lui erau mai presus de orice. Dacă mai fusesem tentată să mă agăț de vreo speranță prostească, compania lui Edmund din clipa aceea mi-a confirmat toate avertismentele lui Warwick.

– E mai bine să nu-l abordezi, a rostit Warwick încet.

– Înțeleg. Înțeleg perfect. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui. Cum de a putut să fie atât de crud?

– Nu ți-a spus?

Am clătinat din cap, incapabilă să exprim în cuvinte sentimentul de respingere totală.

– Îmi pare atât de rău. El nu o consideră o cruzime, ci o necesitate politică. O decizie pragmatică. Așa ar gândi toți membrii familiei Beaufort. Din leagăn, au fost crescuți să fie așa.

– Chiar și cu prețul frângerii inimii mele?

– Chiar și așa.

– Mi-a scris că va rămâne credincios iubirii noastre.

– Îmi pare atât de rău, Caterina… a repetat Warwick.

– Tu m-ai avertizat, am spus eu, gura mea strâmbându-se în ceva care nu era zâmbet.

– Știu. Dar n-am vrut să fii rănită în felul acesta.

M-am uitat din nou spre locul unde Edmund râdea de ceva ce spusese Gloucester, răspunzându-i cu un gest teatral, cu un braț, pe care l-am recunoscut atât de bine. O, eram rănită. Mă zbăteam deznădăjduită că toate visurile mele de fericire nu erau altceva decât frunze în vântul care le risipea, lăsându-mă pustiită.

În acea noapte am luat cu mine în pat nefericirea și lacrimile. Cumpliți tovarăși care să-mi țină companie în lungile ore de nesomn. Dar m-am trezit într-o stare de spirit cu totul diferită.

– Doamnă, putem să stăm de vorbă?

Făcu o plecăciune, soarele matinal creând străluciri roșiatice în părul său, în vreme ce își flutură pălăria de catifea.

Furia mă făcea să simt ușoare bătăi în tâmple. Considerase că nu valorez nimic și scăpase de mine de parcă eram un cal de război șchiop care nu-i mai era util. Când și-a îndreptat trupul și am văzut pe chipul lui o expresie de vină, furia mea clocotitoare a fost primejdios de aproape să dea pe dinafară. Nu fusesem conștientă că puteam fi posedată de o asemenea mânie. Tocmai mă duceam la liturghie, însoțită de Guille, și mă aflam în încăperea unde pajii și servitorii se grăbeau să îndeplinească poruncile stăpânilor. Era greu să ai parte de intimitate la Westminster și nici nu aveam de gând să-i acord un astfel de lux. Dacă dorise să se afle doar cu mine, ar fi trebuit să vină la Windsor.

– Rămâi cu mine, i-am poruncit lui Guille, văzând-o că încetinește pasul pentru a rămâne în urmă, exact în clipa în care Edmund Beaufort făcu acea plecăciune, cu tot farmecul lui, cu o atitudine teatrală, atenție de care mă lipsise atât de crud cu o zi în urmă.

În momentul acela, dincolo de broderiile verzi și aurii ale tunicii sale lungi până la genunchi, de pantalonii eleganți și de capișonul de catifea, l-am văzut așa cum era: numai pretenții și spectacol menite a-mi atrage afecțiunea, numai ambiții de a juca un rol vital în politica Angliei. Era un Beaufort până în măduva oaselor. Cu toate astea, era încă suficient de impresionant pentru a-mi face prostuța inimă să tresară. Privirea lui luminoasă și sigură o căută și o susținu

pe a mea, apoi zâmbi, însă inima mea n-a mai tresărit, iar eu nu i-am întors zâmbetul. Nici prin cap nu mi-a trecut să-l salut. Pur și simplu, am rămas locului, cu spinarea dreaptă, cu mâinile împreunate și am așteptat să văd ce va spune în apărarea sa. Ieri, mă tratase ca pe o regină-văduvă. Astăzi, aveam să mă port ca o regină-văduvă și aveam să-mi stăpânesc furia pe care o simțeam ca un bulgăre de foc în stomac.

– Regină Cat. Ești la fel de încântătoare ca întotdeauna.

Cât de mârșav era. Chiar mă credea atât de superficială încât să mă las îmbunată de o lingușire goală?

– De ce nu mi-ai spus? am vrut eu să știu.

L-am luat prin surprindere cu francheța mea, însă nu a ezitat:

– Îți spun acum. Însă tot o să-ți zic că ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Vanitatea unui bărbat. Aproape că îi vedeam vicleanul creier Beaufort lucrând cu furie în spatele zâmbetului victorios, în timp ce apela la lingușire. Furia mea era de nestăpânit. Nu mi-am coborât vocea. Astăzi, nu eram în stare nici de compromisuri, nici de discreție.

– Ar fi trebuit să vii la mine și să-mi spui că nu te mai poți căsători cu mine. Ar fi trebuit să vii la Windsor.

– Putem să stăm de vorbă în particular?

Sprâncenele lui se ridicară întrebător.

– Nu.

Zâmbetul lui se transformă într-o expresie de pocăință.

– Ar fi trebuit să vin. A fost greșit din partea mea, absolut groaznic. Merit disprețul tău, doamna mea, și nu pot decât să te implor să mă ierți. Am crezut că vei înțelege.

Prin urmare, încerca să-mi obțină înțelegerea. Întinse mâna așteptându-se să o pun pe a mea în a lui, așa cum aș fi făcut cândva. Mi-am ținut degetele împletite.

– Nu faci deloc să-mi fie ușor, a rostit el.

– Și nici n-o voi face. Ar fi trebuit să-mi zici că nu mai ai de gând să te însori cu mine, i-am răspuns. Și mi-ar fi plăcut să-mi spui motivele pentru care ți-ai încălcat jurământul de dragoste nepieritoare pe care mi l-ai făcut. Nu mi-a făcut deloc plăcere să aflu de la Warwick, sub privirile pline de interes ale întregii curți. Și nici faptul că m-ai ignorat în timpul întregului eveniment.

Pentru o clipă, am rămas stupefiată. De unde veneau această încredere, această impresionantă fluență, această dorință de a răni?

Se născuseră din revolta de nestăpânit față de respingerea atât de crudă din partea iubitului meu. O, nu am fost deloc subtilă. Nu mi-a păsat de cei care treceau pe lângă noi. Voiam s-o aud de pe buzele lui, să-i văd stânjeneala, în timp ce-mi explica faptul că ambiția lui făcea ca iubirea mea să fie imposibilă. Fiindcă tonul stârnea atenția și atrăgea priviri în direcția noastră, fruntea lui Edmund se întunecă, iar pocăința dispăru, fiind înlocuită de un fulger de mânie. Mă înhăță deloc drăgăstos de braț și mă trase din drumul oamenilor, în ambrazura unei ferestre, făcându-i lui Guille semn să se îndepărteze.

– Nu este necesar să ne facem publice neînțelegerile personale.

L-am urmărit cum se lupta să-și alunge iritarea și i-am admirat puterea de a se stăpâni când chipul lui însuflețit aproape că a devenit blând de compasiune. De ce nu l-am bănuit niciodată, în loc să-i cred fiecare cuvânt rostit?

– Înțeleg de ce ești dezamăgită de mine.

– Nu, nu înțelegi, i-am replicat prompt. Și n-am știut că avem neînțelegeri personale. După cum văd eu lucrurile, neînțelegerile noastre sunt politice.

El suspină. Un suspin care sugera cea mai profundă remușcare. Cât de bine se pricepea să jongleze cu sentimentele.

– Ai intuit perfect. Totuși, am crezut că vei înțelege.

Făcu un gest îndurerat cu mâna lui elegantă, care îmi spori și mai tare furia. Nimic nu era îndurerat la Edmund Beaufort. Totul era doar pentru efect, juca un rol care să-i ușureze conștiința, admițând că avea așa ceva.

– Ce anume să înțeleg, Edmund? am întrebat eu pe un ton banal.

– Cred că este evident, Caterina. În cele din urmă, o ușoară iritare îi colorase vocea. Nu te-am crezut niciodată îngustă la minte.

Faptul că mi-a rostit intenționat numele, lucru care odinioară mă făcea să mă cutremur de dorință, mă lăsă rece acum. M-am pomenit că-l studiam, așa cum făcea tânărul Henric, care era în stare să observe ore în șir mișcările furnicilor sub lespezile pictate din grădina de la Windsor. Fără îndoială, era un maestru al cuvintelor și sentimentelor, urzindu-le în folosul propriu. Inima mea, care cândva bătea înfierbântată pentru el, era acum la fel de rece ca gheața în pieptul meu.

– Cred că apreciez în mod corect situația, l-am informat eu calmă. Credința mea că mă iubești a fost distrusă ieri. De către bunătatea lui Warwick și de răceala ta, care a fost aproape insolentă…

– Caterina… niciodată n-a fost vorba de asta! Trebuie să înțelegi…

Vocea lui fu ușor seducătoare, îndemnându-mă să mă las convinsă.

– Înțeleg. Acum, înțeleg surprinzător de bine. Bănuiesc că ar trebui să mă simt onorată că ți-ai găsit vreme să mă cauți.

Brusc, farmecul dispăru, iar furia reveni.

– În cazul acesta, dacă ai cunoștință despre termenii legii, ce-aș mai putea să-ți spun în plus față de ce știi?

– Într-adevăr, ce? Dar cred că ar fi trebuit să ai onestitatea de a-mi face cunoscut că ai pus politica înaintea iubirii. Cât de stăpână pe mine eram! Pentru prima dată în viața mea, mă simțeam capabilă să-mi controlez sentimentele, în timp ce-l provocam pe bărbatul pe care îl iubisem cândva. Îmi pare rău că nu ai fost în stare să-ți recunoști greșeala și nu mi-ai explicat că dorința ta de putere și de ascensiune este mai importantă decât căsătoria cu mine.

Chipul lui Edmund păli, iar un mușchi i se încordă în colțul gurii.

– Au făcut în așa fel încât să-mi fie imposibil să procedez altfel, a răspuns el tăios.

Era furios, dar și eu eram.

– Da, așa au făcut. Se pare că iubirea, chiar și după atât de minunate promisiuni de fidelitate pe viață, se termină la un moment dat, conte de Mortain. Am remarcat că buzele strânse îi păliră și mai tare în urma loviturii date de mine. O asemenea onoare precum titlul de Mortain nu poate fi refuzată, nu-i așa? L-ai fi pierdut chiar înainte de a pune piciorul pe acel domeniu, dacă n-ai fi renunțat la căsătoria cu mine. Am fost destul de bine pusă la locul meu, nu-i așa?

Chipul lui Edmund, palid precum ceara, fu inundat de un val de roșeață care îi ajunse până la linia părului, iar răspunsul lui fu plin de ticăloșie, confirmând tot ce știam despre el:

– Ești nebună, Cat? Cunoști termenii legii. Căsătoria cu tine m-ar fi distrus. Te așteptai să renunț la pământul, la titlurile mele? La ambițiile mele ca soldat? Sunt un Beaufort. E dreptul meu să am putere în acest regat. Chiar te așteptai să renunț la ambițiile mele pentru a mă căsători?

– Nu. Mă așteptam să îmi spui.

El ridică ușor din umeri. L-am considerat un gest crud și am continuat:

– M-ai învățat o lecție dură, Edmund, însă am priceput-o bine: să nu am încredere în nici un bărbat care ar putea fi pus să aleagă între putere pe de o parte și iubire pe de altă parte. Este o decizie prea dureroasă pe care trebuie s-o ia un bărbat.

Mi-am ridicat bărbia și am privit cum i se încordează maxilarul, în minte venindu-mi brusc avertismentele făcute de lady Ioana. Chiar îi ghicise corect planurile? Oare el chiar se folosise de mine? O, da, categoric. Propria naivitate mă îngrozi.

– Poate că nu a fost o decizie dureroasă pentru tine. Poate că nu m-ai iubit deloc – poate doar atunci când credeai că era posibil să reprezint drumul spre glorie. Căsătoria cu mine ți-ar fi oferit atâta putere, nu-i așa, Edmund? Ai fi stat la dreapta tânărului rege. Vărul lui, sfătuitorul lui, minunatul lui prieten. Tatăl lui prin căsătorie. Ei bine, asta chiar că ar fi fost o lovitură. Bănuiesc că te-ai gândit că puteam fi tolerată ca soție dacă îți aduceam un astfel de premiu. Îmi pare rău că planul ți-a fost spulberat. Gloucester a avut dreptate când a apreciat că ascensiunea ta nu ar fi un lucru bun. Și am bătut și ultimul cui: Bănuiesc că a avut dreptate să-i bănuiască pe toți membrii familiei Beaufort. Nu urmăresc altceva decât puterea și bogăția.

Culoarea i se retrăsese sub atacul meu, iar Edmund era din nou palid.

– Te-am iubit, a rostit el, iar eu i-am remarcat încordarea. Te-am rănit.

– Da.

Era aceasta o încercare de a-mi alunga disprețul față de el? Am reușit fără nici o dificultate să strecor o nuanță de sarcasm în vocea mea.

– Da, m-ai rănit. Cred chiar că aș putea spune că mi-ai frânt inima. Și să nu zici că-ți pare rău pentru asta, am rostit eu văzând că deschide gura. Nu doresc mila ta.

– Iartă-mă.

– Nu. Nu cred că o voi face. Nu am starea de spirit necesară pentru asta. Mi-am ridicat mâinile și, preț de câteva clipe, m-am luptat să desprind broșa de pe corsaj. Îți înapoiez asta.

Am rupt țesătura, dar i-am întins-o, ținând-o în palmă.

Nu făcu nici o mișcare pentru a o lua.

– Este un cadou pe care ți l-am făcut, a spus el rigid.

– Da, un cadou pe care mi l-ai făcut atunci când ai jurat că te însori cu mine.

Zăbrelele porții străluciră în razele soarelui, iar ochiul leului licări dându-i un aer neserios, șmecheresc. Așa cum era și Edmund Beaufort, am decis eu.

– Acum, jurământul a fost încălcat, iar această bijuterie nu-mi mai poate aparține. Aparține familiei tale și ar trebui să-i fie dată viitoarei tale soții.

– N-o s-o iau înapoi. Păstreaz-o, draga mea Cat, a rostit el pe un ton amar, folosind cuvinte deliberat alese pentru a mă răni. Păstreaz-o în amintirea iubirii mele pentru tine. Pentru că te-am iubit…

– Serios? M-ai iubit vreodată?

– Da. Ești o femeie atrăgătoare. Însă ochii lui îi evitară pe ai mei. Nu l-am crezut. Nici un bărbat nu-ți poate nega frumusețea. Cum aș fi putut să nu simt atracția dintre noi?

– Poate că ai simțit-o, am acceptat eu cu tristețe. Dar pur și simplu nu a fost îndeajuns.

– A fost un flirt cu adevărat încântător.

– Un flirt? *Un ébats?* Mi-am încleștat pumnul în jurul bijuteriei pentru a mă stăpâni să nu-l lovesc, vorbind în franceză din pricina furiei sporite. *Mon Dieu!* Cum îndrăznești să dezonorezi dragostea mea, dăruită din tot sufletul, numind-o trivial „flirt"? Eu te iubesc. Sau nu – am greșit din nou. Te-am iubit cândva, când am crezut că ești un om de onoare. Poate că, la urma urmelor, ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Gloucester pentru că m-a scăpat de un soț necinstit și laș. O compătimesc din toată inima pe viitoarea ta soție.

Se dădu îndărăt de parcă l-aș fi lovit.

– Nu pot face nimic mai mult decât să-mi pledez cauza, a rostit el tăios. Ar fi fost ca și cum m-aș fi băgat singur în coșciug înainte de a împlini douăzeci de ani. Mi-ai cere prea mult.

– Știu. Și tocmai asta e trist.

Pentru că era adevărat, desigur. Ar fi fost o cruzime să-l leg de mine, lipsindu-l de orice speranță de a avea viața pentru care fusese născut și crescut. Ar fi fost greșit din partea mea și, știind asta, m-aș fi dat la o parte.

– Ia-o. Mi-am deschis din nou palma, culorile broșei revenind la viață. Fiindcă nu făcu nici un gest de a o lua, ci doar mă privi cu un ciudat amestec de disperare și sfidare, am pus-o pe pervazul de piatră al ferestrei de lângă mine. Te-am iubit, Edmund. Înțeleg perfect. Te-aș fi eliberat de jurămintele făcute, însă tu nu ai avut curajul de a-mi spune în față. Ești un laș. Nu mi-am dat seama de asta.

L-am ocolit, iar Guille m-a urmat. Nu aveam să privesc îndărăt, deși inima mea plângea pentru ceea ce pierdusem. Măcar acum, avea să vină după mine, să se răzgândească, să-mi spună că dragostea lui încă este puternică și că nu o poate nega? Pentru o clipă, inima mi-a bubuit cu putere în urechi, în vreme ce așteptam să-i aud pașii mari apropiindu-se de mine și vocea cerându-mi să mă opresc…

„Caterina – nu mă părăsi…"

Desigur că nu a făcut așa. Când, ajunsă la ușă, am privit în spate – cum aș fi putut să rezist? –, el dispăruse. M-am uitat pe pervazul ferestrei, unde albastrul și roșul, și auriul ar fi alcătuit o pată strălucitoare în soarele palid. Era plat, cenușiu și gol. Luase broșa. Poate că avea să împodobească, într-o zi, corsajul unei doamne pe care el și legea aveau s-o considere potrivită pentru a fi mireasa unui Beaufort.

Poate că mă iubise. Dar ce însemna o astfel de dragoste, dacă fusese prea slabă pentru a triumfa asupra considerațiilor lumești? Respingerea rece a lui Edmund îmi distrusese toată fericirea, toată nou găsita încredere în mine. În acel moment, iubirea mea pentru el se transformă în praf sub picioarele mele. N-aș fi crezut că era atât de superficial.

Poate că, m-am gândit eu în acel moment de înțelegere orbitoare, nu mă îndrăgostisem deloc. Singură și izolată, pur și simplu căzusem în fatala capcană a unei orbitoare pasiuni nebunești, doar pentru a fi sacrificată pe altarul dorinței de mărire a lui Beaufort.

Pasiunea dispăruse.

Capitolul 11

Când Henric a murit, am fost mai mult decât singură. Nefericirea îmi ținea spiritul înlănțuit, iar eu m-am scufundat într-o beznă apăsătoare, de parcă aș fi fost permanent ferită de căldura soarelui de o pelerină de catifea. Respingerea atât de lipsită de cavalerism a lui Edmund, atât de directă, atât de publică, alegerea deliberată a propășirii personale în schimbul a ceea ce inima lui rece se poate să fi considerat a fi dragoste mă făcură la fel de nefericită. Ca urmare a respingerii lui Henric, mă cufundasem în disperare, dar, de data aceasta, am alungat orice idee de melancolie. Furia era asemenea unui vânt care curăța totul, scăpându-mă de orice pornire de a plânge sau de a jeli pentru faptul că eram izolată, nelăsându-mă nici măcar să mă gândesc că acea izolare nu se mai termina niciodată. Furia făcea să-mi clocotească sângele, stârnind o vibrație asemănătoare cu cea pe care mi-o pricinuise Edmund Beaufort în acea fatală a douăsprezecea noapte. Era cu siguranță furie, un sentiment fierbinte, dar totuși îmi simțeam inima dură, o bucată de granit, un ciob de gheață. Lacrimile erau înghețate în inima mea.

Mânia mea nu se îndrepta doar spre Beaufort. M-am biciuit pe mine însămi cu multe cuvinte aspre. Cum de am îngăduit să mă las atrasă în așa ceva, cum de m-am lăsat convinsă? Cum de n-am văzut cât de goale erau promisiunile lui? N-o să mai am nevoie de dragostea unui bărbat pentru a-mi trăi viața cu o oarecare mulțumire. Evident, eram o femeie incapabilă să atragă iubirea: nici Henric, nici Edmund nu mă consideraseră demnă de dragostea lor. Cum de fusesem atât de slabă, încât să mă las atrasă în brațele lui Edmund ca un șoricel momit de brânza lăsată într-o capcană. O, eram mai mult decât furioasă!

– Sfântă Fecioară, m-am rugat eu. Dă-mi puterea de a-mi trăi viața fără să am un bărbat alături. Dă-mi răbdarea și mulțumirea

sufletească de a-mi petrece toate zilele, până voi muri, în compania femeilor. Ajută-mă să nu-mi număr anii în ridurile de pe față și nici să nu jelesc când părul îmi va deveni din auriu argintiu.

Fecioara zâmbi cu seninătate, cu chipul atât de blând, încât mă făcu să mă ridic din genunchi, alungându-mă din capelă, spre uimirea preotului meu, care se pregătea să-mi asculte confesiunea, și a domnișoarelor mele de onoare care probabil că au văzut pe chipul meu mai mult decât fervoare religioasă. Furia mea refuza să se risipească. De ce așteptam mila Sfintei Fecioare? Oare nu fusese și ea măritată? Nu dăduse ea naștere și altor copii în afară de Hristos? Clocoteam de atâta nedreptate.

– Iubirea fără durere și fără teamă/Este foc fără flăcări și fără căldură…

Cu degetele ciupind sonor corzile, Beatrice cânta cu nostalgie, în vreme ce noi brodam într-una dintre camerele pline de lumină de la Windsor. Încercând să-mi alung melancolia, înfigeam furioasă acul în acoperământul pentru altar, fără să-mi pese de fragilitatea țesăturii.

– Zi fără lumină, stup fără miere/Vară fără floare, iarnă fără îngheț.

Când vocea i se stinse, se auzi un suspin colectiv.

– N-aș vrea să trăiesc fără dulceața mierii, a comentat Meg.

– Dar eu aș vrea, am anunțat eu. Încă mai eram atentă când mă aflam în preajma englezoaicelor mele, însă m-am pomenit că vorbele mi s-au revărsat de pe buze înainte de a le putea opri. Refuz toată dulceața și mierea, tot focul cu flăcările sale fierbinți. De fapt, de azi renunț la toți bărbații.

Vreme de o clipită, mă priviră de parcă îmi pierdusem mințile, apoi se uitară repede în altă parte. Despărțirea mea de Edmund probabil că le oferise ore întregi de presupuneri. După care se apucară toate să încerce să mă convingă de valoarea a ceea ce tocmai respinsesem.

– Dragostea îi aduce fericire unei femei, doamnă.

– Sărutările unui bărbat îi aduc culoare în obraji.

– Iar un bărbat în patul ei o face să aibă un copil în pântec!

Râsetele stârniră ecouri în încăpere.

– O să supraviețuiesc fără sărutările unui bărbat. O să supraviețuiesc fără un bărbat în patul meu, am spus eu, bucurându-mă măcar o dată de schimbul de replici însuflețit. N-o să mai cedez niciodată în fața seducției. N-o să-mi mai îngădui niciodată dorința carnală.

Ceea ce le reduse la tăcere pe domnișoarele mele care flecăreau de dimineață până seara despre amorurile lor trecute și prezente, făcându-le să se uite chiorâș, de parcă ar fi fost sub demnitatea unei regine-văduve să vorbească despre ceva atât de lumesc cum ar fi dorința carnală. Le-am privit sprâncenele expresive, în timp ce recunoșteam că, astăzi, le doream compania: astăzi, aveam să iau parte la bârfele lor și la aluziile atotcunoscătoare. Îmi petrecusem viața în Anglia, izolată de ele, în mare parte din cauza neputinței de a mă simți în largul meu în mijlocul lor, însă nu avea să mai fie așa. În mod ciudat, mi-am simțit inima ușoară. Poate că datorită cupei de vin pe care o băusem sau a neașteptatei camaraderii.

– O să vă arăt. Am luat câteva sculuri de mătase pentru brodat din cufărul meu, decizând într-un moment de prosteală să fac un mic spectacol. Aduceți-mi o lumânare.

Se supuseră și, abandonându-și broderiile, în vreme ce Cecily aduse lumânarea, se așezară pe dușumea sau pe taburete, având ceva nou care să le ajute să treacă lunga după-amiază.

– Voi începe, am rostit eu, făcându-mi plăcere atenția lor. Mă lepăd de lordul Gloucester. Imediat se auzi un murmur de aprobare față de aruncarea arogantului duce în flăcări. Ce culoare să aleg pentru Gloucester?

Prinseră ideea.

– Roșie, culoarea puterii.

– Roșie, culoarea ambiției.

– Roșie, culoarea lipsei de loialitate față de soție și a alegerii proaste în privința celei de-a doua…

Îmi era greu să fiu manierată față de Gloucester, care îmi distrusese viața. Actul Parlamentului pe care el îl inițiase avea să rămână pentru totdeauna. Nici un bărbat ambițios nu avea să mai fie tentat să mă ia de soție. Eram cu siguranță condamnată la văduvie veșnică. Așa că, încântată, am luat un fir de mătase roșie ca sângele, am tăiat cu foarfeca un lat de palmă din el și l-am ținut deasupra lumânării până s-a aprins și s-a strâns, transformându-se în scrum.

– Poftim. Gloucester a dispărut, nu mai înseamnă nimic pentru mine… Am surprins privirea nervoasă a lui Beatrice urmărind dispariția mătăsii. Nu-mi vine să cred că ești prietena lui Gloucester, Beatrice.

– Nu sunt, doamnă. Se cutremură. Dar oare nu este asta vrăjitorie…? Poate că în Franța…

– Nici vorbă, am asigurat-o eu. E doar un semn al dorinței mele. Acum, episcopul Henric. El a fost cumsecade, dar, după părerea

mea, la fel de egoist ca toți membrii familiei Beaufort. Nu este de încredere…

– Violet, a rostit Beatrice. Îi plac banii și e plin de sine.

– Și e atras de pălăria de cardinal, a adăugat Cecily.

Mătasea violetă păți același lucru ca și sora ei roșie.

Cine urma? M-am gândit întâi la tata, care îmi insuflase atâta teamă: un nebun, în care nu se putea avea încredere, cumsecade într-un moment, violent și crud în următorul, însă știam că nu el alesese să fie așa. Apoi, la Carol, fratele meu, care avea să fie regele Carol al VII-lea, dacă reușea să-i convingă pe francezi să-l susțină, uzurpând astfel dreptul fiului meu la tronul Franței. Dar nu era, prin naștere și ascendență, dreptul lui să domnească? Nu-i puteam nega credința în moștenirea lui. Nu era o sarcină ușoară, însă fascinația domnișoarelor mele mă făcu să continui. Am ales un fir de mătase de un alb pur.

– Despre cine e vorba?

– Soțul meu. Henric. Care, din păcate, a murit tânăr.

Deodată deveniră solemne.

– Pur…

– Venerat…

– Atât de cavaler… o mare pierdere.

– Da, am fost eu de acord și n-am mai spus nimic, știind că n-ar fi fost politicos. Henric, pur și rece ca iarna, prin felul în care m-a neglijat tot atât de crud ca cea mai ascuțită sabie. I-am admirat calitățile, dar nu i-am regretat absența în timp ce mătasea albă se aprinse și pieri la fel ca el în ultimele convulsii ale cumplitei sale boli. Nu mai are nici un rol în viața mea.

– A fost un mare rege, a afirmat Meg.

– Adevărat, am fost eu de acord. Cel mai bun. În modul în care a urmărit să sporească puterea Angliei, nu a avut rival.

Amintirea iubirii mele imature, a faptului că mă părăsise nepăsător îmi reveniră în minte și, pentru o clipă, mâinile îmi căzură goale în poală, abandonând mătasea, iar domnișoarele mele se foiră stânjenite. Bucuria dispăruse.

– Ce spuneți de Edmund Beaufort? a întrebat Beatrice părând imediat îngrozită de îndrăzneala ei, pentru că era un subiect sensibil.

Aveam să izbucnesc, furioasă din cauza propunerii lor? Aveam să plâng, în ciuda negărilor mele că sufeream? Aveam să mă fac de râs și pe ele să se simtă stânjenite?

M-am gândit pentru o clipă la Edmund, la cum mă lăsasem atrasă în acea fantezie, așa cum un fluture, la sfârșitul scurtei sale existențe, cade într-un râu și e dus de apele lui. Edmund țesuse o plasă magică în care să mă prindă și să-mi răpească voința. Cât de mult îmi plăcuse, trăind de la o clipă la alta, de la o zi la alta, abia așteptându-i următorul sărut, următorul plan îndrăzneț. Cum putea vreo femeie să reziste unei asemenea seducții măiestre?

Putea, dacă avea puțină minte. El era la fel de egoist ca toți ceilalți, iar eu fusesem o proastă să mă las compromisă în asemenea hal, și nimeni nu era de vină în afară de mine. În nebunia mea, mă încrezusem orbește în el. Nu aveam să mai fac așa ceva. Nu aveam să mă mai las folosită de vreun bărbat. Nu aveam să mă mai las vreodată sedusă de o limbă mieroasă și de un atac inteligent. Nici un bărbat nu va mai avea parte de încrederea mea, de loialitatea mea. În nici un caz, de dragostea mea.

– Este greu să-i rezişti, a remarcat Meg cu solemnitate, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

O, controlul meu era impecabil. Am luat un strălucitor fir auriu și am rostit din suflet:

– Iată-l! Edmund, care mi-a făcut curte și care ar fi putut să mă câștige dacă avea onoare. Unul dintre strălucitorii membri ai familiei Beaufort. A fost crud atunci când m-a respins.

Și am ars întregul fir costisitor, fără să mai tai o bucățică, în vreme ce am privit în jur, la chipurile atente. Cred că le-am câștigat admirația sau măcar respectul.

Le-am lăsat râzând, în timp ce se gândeau la bărbații care le înșelaseră speranțele. Le-am admirat seninătatea – inima ușoară, siguranța că, într-o zi, se vor mărita și că, dacă aveau noroc, vor afla ce înseamnă dragostea. Eu aveam să fiu întotdeauna singură. Aveam să rămân izolată și nemăritată. Nu aveam să mai iubesc niciodată.

Furia îmi ținu tovărășie în acele zile.

Fermă în hotărârea mea de a duce o viață solitară, am îmbrățișat noua mea forță a spiritului, necesară între granițele strâmte pe care mi le stabilise ducele de Gloucester. Aveam să fiu regina-văduvă, admirabilă și perfectă în rolul care îmi fusese dat.

În sfârșit, mă maturizasem. Și nu prea curând, ar fi spus Michelle.

– Doresc să vizitez câteva dintre proprietățile mele, l-am informat pe micul meu fiu. Iar tu trebuie să vii cu mine.

Privirea tânărului Henric trecu de la mine la iubitele lui cărți.

– Chiar trebuie, *maman?*

– Da, Henric. Trebuie.

Nu aveam de gând să mă las convinsă să renunț.

– Aș prefera să stau aici. Lordul Warwick spune că va veni și…

N-am așteptat să aud ce plănuia Richard.

– Vei veni cu mine, Henric. Eu sunt mama ta, iar dorința mea este mai importantă decât a lordului Warwick.

– Tu poți să pleci, iar eu pot să rămân aici…

– Nu, nu pot. Nu avea rost să-i explic de ce. Am rămas fermă. Va fi bine pentru tine să fii văzut de oameni, Henric. Este datoria ta de rege să fii văzut.

Ceea ce reuși să-l păcălească. Printr-un sol trimis să călărească încet, i-am informat pe Warwick și pe Gloucester că regele nu se va afla la Windsor, ci pe domeniile de zestre ale reginei-văduve. Le-am enumerat și am pornit la drum a doua zi, înainte ca vreunul dintre ei să afle de hotărârea mea. Nu că ar fi avut de ce să se plângă. Pur și simplu, i-am luat cu mine pe rege, pe servitori, anturajul și escorta călare – de fapt, tot personalul lui, în alai regal complet. Am dat un spectacol impresionant în timp ce am vizitat Hertfordul, după care ne-am dus la Waltham și Wallingford.

În cele din urmă, ne-am îndreptat spre castelul de la Leeds, unde Henric, bucuros, abia aștepta să ajungă, în vreme ce eu simțeam o urmă de frică. Leeds, frumosul decor al neîmplinitei mele cereri în căsătorie, unde fusesem atât de fericită de ceea ce mi-ar fi putut aduce viitorul. Totul devenise praf sub picioarele mele. Dar trebuia să fac asta. Trebuia să fac această vizită.

În timp ce traversam podul și treceam de casa de la poartă, intrând în curtea interioară, m-am simțit înghețată de nervozitate. Sentimentele mele pentru Edmund păruseră suficient de puternice pentru a dura o viață. Oare n-aveam să dau aici peste licărul vreunei amintiri care să-mi facă rău? Am tras adânc aer în piept și m-am pregătit să-mi fie spulberată siguranța de sine.

A călcat Edmund pe tivul rochiei mele? Nu, n-a făcut-o. I-a răsunat vocea pe coridoare și în sala de audiențe? Nici vorbă. Inima a continuat să-mi bată încet și liniștit, iar eu am râs.

Eram vindecată. Ce scurtă era viața iubirii! Cât de crudă era inima să facă o femeie a crede că iubea un bărbat, când se dovedea foarte clar că nu era deloc așa. Nu aveam nevoie de dragoste, nu aveam nevoie de căsătorie. M-am simțit ca și cum aș fi dat jos

o veche și ponosită manta de iarnă pentru a îngădui unei adieri de vară să-mi mângâie pielea. O, da, eram vindecată.

Ne-am întors la Windsor, unde am observat privirea caustică a lui Warwick și am aruncat în flăcări scrisoarea prin care Gloucester mă admonesta spunând că ar fi trebuit să-i cer permisiunea lordului protector dacă doream să străbat țara. Am intrat într-o perioadă de calm pentru minte și trup, fără nimic care să perturbe serenitatea oazei în care existam. Asta îmi dorisem, nu-i așa? Atunci, de ce săptămânile de primăvară se târau cu o lentoare greu de suportat?

Voci îndepărtate, grele în aerul umed, venind din direcția râului, ne atraseră atenția. Voci masculine: zgomotoase, necizelate, întrerupte de râsete și gemete, și – după cum bănuiam din cuvintele ajunse până la noi – blasfemii necuviincioase. Orice fel de petrecere ar fi fost, era clar una care le stârnea o bucurie aspră, dar nimic care să ne provoace spaimă. Cine să ne fi făcut rău în timp ce ne plimbam la doi pași de castel? Cu domnișoarele foarte aproape de mine, am continuat să merg pe cărarea care ducea spre un cot al Tamisei unde era plăcut să stai în bătaia vântului, mai ales că ne aflam într-o perioadă călduroasă. Vocile deveniră mai clare, mai stridente, iar eu am văzut două dintre gărzile înarmate rânjindu-și, iar pe Meg și Cecily schimbând o privire.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Bănuiesc că sunt câțiva servitori, doamnă. Făcându-și vânt cu o crenguță înfrunzită, ruptă dintr-un frasin cu ramurile joase, Beatrice nu se lăsase impresionată de agitație. Bărbații înoată când e cald. Buzele i se strâmbară disprețuitoare față de un asemenea comportament masculin depravat. S-ar putea crede că n-au nimic mai bun de făcut…

Pleoscăiturile și țipetele continuau în fața noastră.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem… spuse una dintre însoțitoarele mele.

– Poate că ar trebui să ne continuăm drumul…

– S-ar putea să nu fie cuviincios…

Am văzut strălucirea din ochii lor și am înțeles-o, din moment ce aveau parte de atât de puțină distracție la Windsor. Sau – gândul îmi veni brusc – încercau să-mi protejeze demnitatea regală de vederea servitorilor goi care se bălăceau în Tamisa? Nu aveam de gând să fiu atât de delicată, așa că mi-am continuat drumul.

– Mergem mai departe. Am mai văzut bărbat gol. N-o să leșin dacă mai văd unul.

Am ajuns pe malul apei care cotea pe lângă o salcie cu rădăcini mari, un loc umbros, bun să te odihnești. Acolo, m-am oprit.

– Poftim… După cum am spus. N-au nimic mai bun de făcut cu timpul lor! Beatrice se uită în lungul elegantului ei nas. Cred totuși că ar trebui să ne întoarcem…

– Încă nu… am spus eu și am ridicat mâna pentru a le reține.

Câțiva servitori de la castel profitau de faptul că aveau câteva ore în care erau liberi, fie șezând pe iarba aspră și scurtă din locul unde începea apa, fie scufundați în râu. Era zona cea mai primitoare, malul retrăgându-se acolo și formând un bazin adânc, ideal pentru înot vara și la fel de bun pentru patinaj, după cum știam, atunci când apa îngheța pe o întindere mare. Pe unii dintre bărbați i-am recunoscut: paharnicul meu și gravorul. Fără să știe că erau priviți, stăteau goi până la brâu, tolăniți, potolindu-și setea din urcioare de ceramică. Unii erau complet goi.

Am rămas nemișcate și ne-am desfătat privirile cu acea priveliște atrăgătoare – atâtea trupuri strălucind de soare și de apă, parcă așteptând să fie admirate. Domnișoarele mele erau fascinate, cu ochii atât de sclipitori, de parcă tocmai le-ar fi fost prezentat un platou cu migdale aurite pe care să le savureze.

– Așadar, dacă n-ar fi să ne lepădăm de toți bărbații, pe care dintre aceste superbe exemplare ne-am gândi să-l luăm în pat? a întrebat Meg, cu respirația ușor gâfâită.

M-am uitat în jur pentru a-i zâmbi și a-i răspunde. Dar cuvintele mi se stinseră pe buze când o siluetă, cu mușchii de la coapse și de la umeri încordați, se ridică în picioare, rămase pentru o clipă pe malul apei, întorcându-și capul pentru a râde de un comentariu, apoi se aruncă în apă fără să stârnească aproape nici o unduire, pielea strălucindu-i în vreme ce înainta cu viteza și agilitatea unui somon. Ieșind la câțiva metri distanță în curentul lin, se ridică, iar stropi de apă îi străluciră ca diamantele pe umeri și în păr.

Am tras încet aer în piept, umplându-mi plămânii.

Owen Tudor. Intendentul reginei.

Cu apa lovindu-i-se de talie, își trecu mâna prin păr pentru a-l îndepărta de pe față, iar coama neagră îi căzu grea pe umeri, stropii strălucitori zburând în soare și formând un arc de curcubeu. Spre rușinea mea, nu mi-am putut îndepărta privirea – eram fascinată, mă uitam fix la el și am răsuflat încet când am descoperit că îmi

ținusem respirația. Nu puteam să nu-l admir pe acest bărbat bine proporționat, cu mușchii proeminenți și carnea fermă, mâinile elegante, cu degete lungi. Iar chipul lui… Ah! Am tras din nou aer în piept. Chipul lui era luminat de o asemenea lipsă de griji, de o bucurie neîngrădită, iar ochii îi erau negri ca tăciunii, părul ud, la fel de strălucitor ca mătasea venețiană.

Sfântă Fecioară, era frumos.

Mi-am dat seama că guralivele mele domnișoare rămăseseră tăcute în jurul meu.

– Ei bine… a remarcat Beatrice în cele din urmă, rupând vraja.

Dar nu și pentru mine. Pentru mine, nu. Eu fusesem vrăjită fără scăpare.

Intendentul meu a înotat spre locul unde apa era mică și, nepăsându-i că era gol, a mers prin valurile mici. Cu gura uscată, am descoperit că ochii mei, din proprie voință, urmăriră porțiunea de păr negru de pe piept până spre stomac și mai departe. Pântecul îi era plat și dur, coapsele, fine și musculoase. Mi-a părut rău când a ieșit din apă și și-a pus lenjeria pentru a-și ascunde masculinitatea – sau poate că a scos-o în relief, fiind pânza s-a lipit de pielea udă. Un suspin s-a auzit în jurul meu.

Acest bărbat splendid era extrem de departe de *master* Owen Tudor care stabilea zilnic ce feluri de mâncare trebuiau servite la masa mea, de severul *master* Owen care se asigura că dușumelele sunt măturate, iar lumânările, înlocuite, care se ocupa de finanțele mele și de calitatea vinului servit în salonul meu. Cum de puteau hainele, un comportament studiat și o discreție rece să ascundă atât de bine ceva atât de atrăgător?

Zâmbetul lui atinse o coardă din pieptul meu, răsunând precum clinchetul unui clopoțel.

– Regina…!

Fuseserăm văzute.

Micul grup, până la ultimul om, se grăbi să-și găsească hainele, cu toții încercând să facă un fel de plecăciune, lucru total deplasat dată fiind goliciunea lor, însă expresiile de pe chipurile lor nu fură greu de interpretat. Nu erau deloc încântați de prezența mea, de apariția mea în niște momente care ar fi trebuit să le aparțină, în care să nu fie supravegheați. Owen Tudor își trase o cămașă peste cap, de parcă hainele i-ar fi putut restabili poziția, ceea ce probabil că făcură, fiindcă mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă aflu acolo. N-ar fi trebuit să rămân. Era la fel de înjositor pentru mine să

spionez cum era pentru ei să fie spionați. Mustrarea de conștiință îmi alungă inocenta delectare.

– O să-i lăsăm să se distreze, am spus eu întorcându-mă cu spatele la râu și la silueta tulburătoare a lui Owen Tudor, cu părul negru, dens ca satinul, în soare. Plăcerile lor n-ar trebui să fie un subiect de distracție pentru noi.

– Dacă rămâneam, aveam noi parte de mai multe plăceri, doamnă… a chicotit Meg în vreme ce ne întorceam.

– Da, tu, am replicat eu surprinsă de răceala tonului. Dar n-ar fi fost corect din partea mea să rămân, nu-i așa?

– Nu, doamnă, ei nu v-ar fi dorit acolo…

A fost un șoc – cu toate că n-ar fi trebuit să fie. Cum putea să nu știe acest lucru orice prințesă de Valois sau regină engleză? Remarca inocentă a lui Meg și îmbrăcarea rapidă a servitorilor mei îmi arătaseră clar prăpastia de netrecut care exista între mine și cei cu care trăiam sub același acoperiș, mult mai mult decât oricare predică ținută mie despre buna-cuviința feminină sau sanctitatea sângelui regesc. Domnișoarele mele ar fi putut să rămână și să se bucure de scenă, iar bărbații, simțindu-le admirația, ar fi apreciat audiența. Dar să fie priviți de regina-văduvă? Nu era în firea lucrurilor. Ei erau servitori, iar eu eram unsă de Dumnezeu cu Sfântul Mir. Împărțisem patul cu regele, iar acum, îmi trăiam viața în castitate sacră. Nu era normal ca eu să trag cu ochiul și să mă amestec în distracția lor. Dacă ar fi fost bărbați de rang înalt, Henric sau Edmund Beaufort, ar fi fost acceptabil. S-ar fi alăturat celorlalți, la sport sau la jocuri, bărbați printre bărbați, diferențele de statut fiind uitate în fierbințeala competiției sau în provocările momentului. Până și pe tânărul Henric, așa copil cum era, l-ar fi primit cu bucurie, și-ar fi temperat limbajul și poate l-ar fi încurajat să înoate și să se poarte ca un bărbat. Însă eu eram femeie, izolată prin regalitate, iar poziția mea, sacrosanctă. Trebuia să fiu ținută într-un cocon de politețe și inocență.

M-am întors pe unde am venit, domnișoarele pășind tăcute în jurul meu, străduindu-mă să-mi controlez un surprinzător acces de furie. Oare ei credeau că nu cunosc formele și detaliile unui trup bărbătesc? Cum credeau că am conceput un copil? Eram femeie și aveam dorințe și nevoi ca oricare femeie, însă asta nu se putea accepta. Dacă m-aș fi gândit vreodată că rangul meu regal nu contează, că sunt pur și simplu o altă femeie printre domnișoarele mele, tocmai mi se arătase că greșesc cu totul. Nu existase nici un

dubiu: când Owen Tudor îmi făcuse o plecăciune adâncă, cu trupul din nou ascuns privirii mele de cămașa cuviincioasă, fusese ca și cum o mască revenise la locul ei, toată vioiciunea de mai devreme dispărând. Gândise că nu aveam nici un drept să mă aflu acolo, poate chiar mă disprețuise pentru că-mi recunoscusem nevoile asemenea unei muritoare.

Oare ce văzuse pe chipul meu? Nu mă pricepeam absolut deloc să mă prefac. Îmi văzuse oare dorința pură? M-am cutremurat la gândul că era posibil să fi dezvăluit mult prea mult, dar în vreme ce mă întorceam la castel, unde puteam să-mi ascund obrajii învăpăiați, n-am putut să-mi alung imaginea lui din minte. Linia coapsei și a piciorului, curburile fesei și gambei, umezeala strălucitoare prinsă în părul negru de pe pieptul lui – am știut exact ce mă impresionase cel mai tare din toată acea etalare de putere masculină. Henric, mereu regesc, mereu regele, fusese conștient de impresia pe care o crea, știind că nu puteam decât să-i apreciez maiestuozitatea superbă. Edmund fusese voit seducător, intenția lui fiind să mă facă să cad în genunchi în fața lui, și se simțea stimulat când nu puteam să nu-i răspund.

Însă Owen Tudor? Owen Tudor, când m-a văzut acolo, n-a avut absolut nici o dorință să mă impresioneze. Dar, pentru Dumnezeu, a făcut-o. Pielea mi s-a încins când mi-a venit în minte acea amintire… iar oroarea, realitatea șocantă mă lovi în piept cu forța unei săgeți.

„Nu! Nu, nu, nu!"

Mi-aș fi acoperit chipul cu mâinile dacă n-aș fi fost în public. Cuvintele repetate iarăși și iarăși îmi bubuiau în cap. Nu voi accepta așa ceva! Oare nu învățasem nimic din experiența cu Henric? Din faptul că mă îndrăgostisem rapid de Edmund? O, învățasem, și învățasem cu durere. N-aveam să mai îngădui niciodată inimii și minții să fie la cheremul vreunui bărbat. N-aveam să îngădui ca voința să-mi fie răpită de dorința zadarnică de a descoperi iubirea. Această… această *dorință carnală* nu era nimic altceva decât o atracție fizică față de un trup bine alcătuit și de un chip frumos. Pentru Dumnezeu, era intendentul meu, un bărbat pe care îl cunoșteam de ani de zile, de când devenisem văduvă. Acesta era un sentiment nepotrivit, imatur. Oare nu dovedisem că o dorință atât de superficială, oricât de puternică la un moment dat, pălea repede și murea?

„Nu voi accepta așa ceva!"

Furioasă din pricina propriei slăbiciuni, m-am îndreptat grăbită spre castel. La asta se redusese lepădarea mea de bărbați. La asta se redusese prostescul spectacol cu fire de mătase colorată. Fusesem prinsă în cârlig ca un crap din lacurile mele, la vederea unui bărbat frumos ieșind din apele Tamisei, o scenă demnă de una dintre povestirile romantice din *Le Morte D'Arthur*[1], în care femeile erau prea proaste pentru a le fi bine, iar bărbații prea cavaleri pentru a-și da seama când o femeie dorea mai mult decât un sărut cast pe vârfurile degetelor.

Domnișoarele mele mergeau grăbite alături de mine, fără să se plângă, până când, cu un țipăt, Mary se împiedică pe poteca denivelată, iar eu mi-am încetinit pașii. Goana era inutilă, pentru că nu puteam scăpa de gândurile mele sau de brusca obsesie nefericită. Owen Tudor mi-a rămas ferm întipărit în minte.

Chiar mă gândeam să am o relație cu Owen Tudor, *servitorul meu*?

Este degradant. E un servitor. Nu e o… o legătură potrivită.

N-o fi fost potrivit, dar simțeam nevoia să-l ating, imaginându-mi cum i-aș fi simțit brațele cuprinzându-mi trupul. Obrajii îmi ardeau ca focul, coapsele îmi erau pline de dorință, deși inima mă durea de rușine. Oare așa îmi voi petrece viața? Tânjind după servitori pentru că erau frumoși și tineri?

Reîntoarsă în salonul meu, i-am cerut lui Cecily să aducă vin și o lăută. Aveam să cântăm și să citim despre eroi adevărați. Aveam să ne ocupăm mințile cu lucruri mai importante. Poate chiar vom citi o pagină din *Cartea orelor*[2], pentru a-mi abate gândurile nepotrivite spre lucruri mai reci, mai decente. Regina-văduvă trebuia să fie mai presus de dorințele lumești. Trebuia să fie nesimțitoare față de dragoste și dorințe carnale.

Și dacă nu era?

Gândește-te la bârfe, m-am certat singură, folosind intenționat cuvinte aspre pentru a mă trezi la realitate. Dacă nimic altceva nu-l va alunga pe Owen Tudor din gândurile tale, gândește-te la urmări. Cum vei putea rezista vorbelor de la curte, săgeților otrăvite și

---

[1] *Moartea lui Arthur* este o compilație de Sir Thomas Malory a tradiționalelor povestiri despre regele Arthur, Guinevere, Lancelot și cavalerii Mesei Rotunde. (n.tr.)

[2] *Ceaslovul,* sau *Cartea orelor,* conține ordinea slujbelor din ciclul zilnic așa cum se desfășoară ele în Bisericile ortodoxă și catolică. (n.tr.)

insinuărilor ironice? Dacă aveam să cedez dorințelor mele, urma să fiu considerată o târfă mai mare decât mama. Ce spusese Gloucester despre mine? „O femeie incapabilă să-și controleze pe deplin dorințele carnale. Un copil stricat al Isabellei de Bavaria, regina Franței, despre care toată lumea știa că nu-și poate împiedica mâinile și buzele să-i seducă pe bărbații tineri." Nu, nu puteam suporta privirile insinuante ale domnișoarelor mele, ochii care mă judecau când îl însoțeam pe tânărul Henric la curte. Reputația mea, deja șubrezită, avea să fie făcută zdrențe. Și n-ar fi fost mult mai rău dacă mă uitam la Owen? Mama, cel puțin, senzuală cum o fi, trăgea o linie în privința seducerii servitorilor.

„Ai auzit? Regina-văduvă și l-a luat pe intendent în patul ei. Și nu ca să cerceteze starea lenjeriei din patul regal, nu…?"

Mi-am înăbușit un geamăt. Cât de rușinos! Absolut înjositor. Gloucester m-ar încuia în dormitorul meu de la castelul Leeds și ar azvârli cheia în râu.

– Vă simțiți bine, doamnă? a întrebat Beatrice.

– Mă simt perfect, am îngânat eu printre buzele uscate.

– Este foarte cald, a spus ea întinzându-mi un evantai din pene. Va fi mai răcoare după apusul soarelui…

– Da. Da, se va răcori…

M-am cutremurat neplăcut pe acea căldură, cu obrajii înfierbântați, în ciuda adierii stârnite de evantaiul fluturat intens. Dacă Beatrice ar fi știut ce se petrece în mintea mea, n-ar fi arătat atâta înțelegere.

– Poate că aveți febră, doamnă, a rostit Meg plină de bunăvoință.

– Poate…

Febră! Asta era, o fierbințeală neimportantă, am decis eu. Eram victima unei nefericite crize de dorință carnală din cauza nevoii fizice de a avea un bărbat frumos, provocată de zăpușeală și de lipsa unui lucru mai interesant asupra căruia mintea mea să se concentreze. O astfel de obsesie pierea. Trebuia să piară. Dacă nu o făcea de bunăvoie, aveam s-o ucid eu.

Ochii care nu se văd se uită. Oare nu era acesta cel mai bun remediu? La solicitarea lui Gloucester, m-am dus la Westminster cu tânărul Henric, lăsându-mi la Windsor tot personalul, inclusiv pe Owen Tudor. Vreme de șapte zile, m-am bucurat de festivități, de agitația și zgomotul Londrei. În fiecare zi, mă bucuram să-mi văd fiul devenind tot mai mult rege sub îndrumarea lui Warwick. Am fost încântată de rochiile frumoase și de bijuteriile și mai frumoase,

ceva de care uitasem în existența mea liniștită și retrasă. Și în fiecare zi, am ridicat ziduri împotriva oricărui gând irațional legat de Owen Tudor. Nu voiam să mă gândesc la el. Nu aveam nevoie de el. Am zâmbit, am dansat și am cântat, am râs de glumele nebunului curții. Aveam să dovedesc superficialitatea atracției mele față de omul care stabilise detaliile vieții mele zilnice, după moartea lui Henric.

Când a trecut o zi întreagă fără să mă gândesc aproape deloc la el, am răsuflat ușurată. Obsesia mea se sfârșise. Singurătatea nefericită care îmi alimentase visurile era lipsită de importanță. Pasiunea nebunească pierise.

Dar, inevitabil, a trebuit să ne întoarcem la Windsor.

Zădărnicia planului meu a ieșit la lumină după nici măcar o oră de la întoarcerea noastră. Personalul meu s-a reunit pentru ultima gură de bere, ultima bucată de pâine de la sfârșitul zilei și pentru aprinderea lumânărilor. Totul s-a făcut sub supravegherea lui *master* Tudor, cu aceeași eficiență și precizie manifestate de el în preajma mea, indiferent de sarcina îndeplinită.

Mi-a dat lumânarea.

– Noapte bună, doamnă. Era întruchiparea bunei-cuviințe. Ne bucurăm că sunteți din nou alături de noi.

Mie mi s-a părut că aerul dintre noi ardea. Fiecare respirație era plină de dorința de a-i atinge vârfurile degetelor care țineau sfeșnicul. De a-l atinge când i-am dat cana înapoi. Absența mea nu făcuse nimic pentru a-mi domoli setea.

– Fie ca Dumnezeu și toți sfinții să vegheze asupra dumneavoastră, doamnă, a rostit el înclinându-și pentru ultima oară capul.

Oare nu simțea nimic pentru mine? Era evident că nu. Mă considera pur și simplu regina-văduvă.

Dar, ferindu-mi lumânarea de curenții de aer, în drum spre dormitorul meu, mi-am amintit că ochii noștri – ai lui bordați de bogate gene negre – se întâlniseră. Iar noaptea, intendentul meu galez s-a furișat în mintea mea, deși i-am interzis accesul. M-a urmărit în visele mele. La venirea zorilor, am plâns de frustrare.

Cum de era posibil așa ceva, faptul că îl doream când el nu păruse să mă privească nici măcar o dată ca femeie? M-a revoltat nedreptatea, dar mi-am și disprețuit neputința de a mi-l scoate din minte.

„Alungă-l!“ mi s-a strecurat o șoaptă printre gânduri.

N-am fost în stare să mă gândesc la această posibilitate.

*

Am încercat să nu-l privesc pe Owen Tudor. Am încercat să nu îngădui ochilor să-l urmărească în timp ce traversa marele hol – cam tot așa cum privirea lui Henric era ațintită asupra desertului său favorit, un piure gros de miere și pâine, care îi era adus la sfârșitul câte unui ospăț. Am încercat să nu remarc contururile evidente ale trupului său pe sub hainele impecabile. A fost imposibil. Indiferent dacă era îmbrăcat în damasc negru și purta lanțul bătut cu pietre prețioase la un ospăț sau obișnuita haină din lână și piele la o cină obișnuită, îi vedeam încordarea mușchilor sub piele și toate formele corpului. Owen Tudor ajunsese ca un ghimpe în inima mea.

M-am pomenit gândindu-mă la puținul pe care îl știam despre el. De când se ocupa de afacerile mele? De șase ani deja, dar, pentru că nu eu îl alesesem, îi acordasem prea puțină atenție și nu știam nimic despre familia sau trecutul lui. Beneficiind de susținerea lui Sir Walter Hungerford, intendentul lui Henric, *master* Tudor fusese în Franța, făcând parte din suita lui Henric atunci când ne-am căsătorit, iar apoi, după moartea regelui, când tot personalul casei era alcătuit din oamenii lui Henric, fusese numit intendent. Tot ce știam era că își îndeplinea rolul la perfecție, fără nici o intervenție din partea mea: învățase tot ce știa de la un maestru.

Dar ce știam despre el ca om? Nimic. Nu știam nimic cu excepția faptului că, dacă îi dădeam un ordin, era îndeplinit rapid și fără comentarii – iar uneori, parcă înainte chiar de a-mi exprima dorința. Mi-am dat seama că, în toți acei ani, nu schimbasem mai mult de câteva cuvinte care să nu aibă de-a face cu o dorință sau cu îndeplinirea ei. M-am îngrozit că știam atât de puține despre un om care mă servise atât de intim.

Totuși, acum tânjeam după mai mult decât servicii impecabile, dar distante din partea lui.

Cum de mă puteam coborî în halul acesta – să-mi privesc servitorul cu ochi plini de dor, ca un câine bolnav de dragoste pândind întoarcerea stăpânului său? M-am întors repede, tocurile mele bocănind parcă dezgustate de mine, și m-am îndreptat spre scările care duceau spre apartamentul meu, în vreme ce el se întindea pentru a ajuta o tânără servitoare să înlocuiască lumânările unui candelabru. Râse, uitându-se la ea când aceasta nu nimeri suportul și scăpă o lumânare pe jos. Gâtul îmi era uscat ca după o sete îndelungă. Oare fusesem într-un deșert toată viața mea? Oare de ce fusese acest foc aprins atât de iute?

Acest lucru nu e cu nimic mai bun decât acela că ai ajuns în brațele lui Edmund Beaufort? N-ai învățat nimic, Caterina?

Nu era însă deloc ca atunci când mă îndrăgostisem de Edmund Beaufort. Edmund plănuise să mă farmece, să mă câștige cu daruri și cu extravaganțe, să mă atragă cu conversații și ridicole manifestări de spiritualitate care mă făceau să uit de vârstă și de rang, ajungând să mă simt din nou precum o fată tânără și liberă care dă ascultare simțurilor. Fusesem ispitită și momită, vrăjită. Fusesem atât de captivată, încât nu izbutisem să văd ambiția pură de sub suprafața aurită.

Owen Tudor nu urmărea deloc să mă farmece, ba mai degrabă mi se părea că prima lui dorință era să mă respingă. Niciodată nu fusese atât de rezervat, niciodată conversația nu-i fusese atât de scurtă și la obiect, ca acum, indiferent ce spuneam. Am decis că probabil își dăduse seama de interesul meu, iar acum, era hotărât să-l distrugă pentru binele lui și al meu. Trebuia să presupun că avea mai mult discernământ decât mine pentru că abilitatea lui de a mă ține la distanță era cu adevărat deosebită. Oare toate femeile deveneau la fel de nefericite ca mine când aveau de-a face cu un bărbat care nu manifesta nici o dorință față de ele?

Într-un moment de claritate orbitoare dintr-o dimineață când m-am ridicat din patul în care nu-mi găsisem odihna, mi-am dat seama într-un mod ciudat ce era cu febra care continua să mă ardă pe dinăuntru. Nu era nevoia de admirație și afecțiune, nici reacția la seducție. Nu-mi dorisem asta, nu urmărisem asta, dar, în ciuda gândurilor înțelepte, mă îndrăgostisem într-un mod dezastruos. Era ca o cădere într-un puț fără fund.

Cum puteam să trăiesc astfel? Să iubesc, dar să nu fiu niciodată iubită.

„Alungă-l!"

Am dat înapoi la gândul de a nu-l mai vedea nicicând.

– Guille, există vreun leac pentru a potoli iubirea unei femei? am întrebat eu, fără să-mi pese când ridică din sprâncene uimită.

– Se spune că frecțiile cu un unguent din excremente de șoarece ar fi bune…

Mi-am întors fața pentru a mă feri de privirea ei. Aveam să trăiesc cu dorința mereu neîmpărtășită și cu durerea pricinuită de asta. Lepădarea mea de bărbați fusese o prefăcătorie, luarea în bătaie de joc a adevărului, fiindcă oare cum se putea ca o femeie tânără și cu sânge fierbinte să se creadă capabilă a-și trăi viața fără un bărbat? Ardeam de dorul lui, la fel cum arsesem firele de mătase, dar în acele

flăcări a fost aprinsă și o minusculă scânteie de răzvrătire. Știam ce trebuia să fac. Mama cedase dorințelor carnale, fiica ei nu o va face. Aveam să-mi joc rolul de regină-văduvă cu toată sobrietatea și demnitatea așteptate din partea mea. Concedierea lui *master* Tudor nu era necesară pentru că niciodată nu aveam să caut a mă apropia de Owen Tudor, chiar dacă, în inima mea, îl iubeam. În genunchi, am jurat că așa va fi.

Dar apoi, el m-a atins.

Observasem că n-a făcut-o niciodată. Nu că un servitor ar atinge o regină fără a fi invitat de ea, însă cu acea ocazie, fără vreo intenție din partea lui sau a mea, a făcut-o. A fost unul dintre acele momente vesele neașteptate, când Warwick a decis că era vremea ca tânărul Henric să fie inițiat în arta dansului. După cină, ne-am dus în sala mare, unde postamentul a fost înlăturat și toți servitorii, menestrelii, pajii și domnișoarele mele au fost chemați pentru a putea dansa. Dansuri simple, care să i se potrivească unui copil: suite și carole, pline de naivitate. Pajii mei s-au conformat plini de energie, iar tânărului Henric i-a plăcut mult, dar jur că nu a existat niciodată un copil mai lipsit de coordonare decât fiul meu de opt ani. Cum putea să mânuiască un toc cu o asemenea pricepere, cum putea să-și învețe textele, dar totuși să-i fie imposibil să-și mişte picioarele așa cum trebuia? Entuziasmul lui nu cunoștea limite, dar capacitatea lui de a ține ritmul sau de a respecta niște pași simpli era la pământ.

– Este foarte mic… a observat Warwick. Dar trebuie să învețe…

Tânărul Henric sărea. Zburda. Nu putea să se concentreze pentru a face mai mult de trei pași corecți unul după altul. Warwick își ascunse bărbătește disperarea și se retrase din acea hărmălaie. Mi-am impus o răbdare de fier și mi-am ocupat locul în procesiune. Domnișoarele și pajii mei adoptară tactici de evitare. Henric încercă din nou, cu o sârguință ciudată, până când, într-o carolă[1] însuflețită, își pierdu echilibrul, se desprinse de partenera lui și căzu spre mine, călcându-mă pe rochie, așa că și eu m-am poticnit. Henric râdea pe podea, eu m-am clătinat făcând eforturi să nu-l urmez, iar o mână fermă m-a prins de braț. Și m-am pomenit lipită de un trup solid.

Venindu-mi să râd, am ridicat privirea, gata să-i mulțumesc. La care tot aerul care îmi mai rămăsese în plămâni dispăru. Tot corpul îmi deveni rigid.

[1] Dans medieval francez executat în cerc sau în lanț (n.tr.)

– N-o să cădeți.

Fără nici o formulă de politețe. O simplă declarație a stării de fapt.

Cât de aproape eram, cu răsuflările amestecându-se, atât de aproape, încât mi-am putut vedea imaginea în ochii lui. Mâna lui coborî pe brațul meu și se strânse în jurul degetelor. Iar vocea lui, cu toate acele inflexiuni galeze domoale și muzicale, îmi mângâie pielea ca o manta de blană.

– Sunteți în siguranță, doamnă, a spus Owen Tudor în vreme ce eu rămăsesem împietrită. Iar fiul dumneavoastră nu s-a rănit.

Nu la Henric mă gândeam. Ci la palma lui lipită de a mea, la degetele lui cuprinzându-le reci pe ale mele, cealaltă mână susținându-mă ferm de talie pentru ca rochia să nu-mi fie trasă sub greutatea tânărului Henric. Gândurile mele erau concentrate asupra căldurii formate brusc în pântecul meu și care mi se risipise pe fiecare centimetru al pielii.

Era posibil ca el să nu simtă asta? Era posibil să nu simtă flăcările care mă cuprinseseră? Mâna îi era rece, dar a mea părea la fel de fierbinte precum sângele care făcea pulsul să-mi bată cu putere la gât. Era el neatins de această dorință care zvâcnea în mine asemenea unui râu care se revărsa? Cu siguranță, nu se putea să nu-și dea seama. Mi-am simțit chipul devenind stacojiu de la bărbie până la rădăcinile părului în timp ce rușinea mă învăluia și, cel mai rău, limba mea refuza să alcătuiască vorbele care să alunge tensiunea. Privirea mea era ținută captivă de a lui, iar eu nu găseam nici măcar un singur cuvânt de spus…

Domnișoarele mele se repeziră ca un cârd de găini mămoase să-l salveze pe tânărul Henric. Warwick se apropie pentru a da un sfat, însă eu eram strâns învăluită într-o plasă de dorință pură.

– Puteți sta pe picioare, doamnă? a murmurat Owen Tudor.

– Da, am izbutit să spun.

În vreme ce deschideam gura să-i mulțumesc pentru că mă salvase, el mi-a dat drumul, mâinile lui îndepărtându-se de parcă ar fi fost prins furând. Se duse imediat să ajute la ridicarea de pe podea a fiului meu, care râdea, iar eu am rămas singură. Mi s-a părut că totul durase o viață. În realitate, durase mai puțin decât stingerea flăcării unei lumânări.

Remarcase cineva gestul lui cavaleresc? Observase cineva reacția mea? Cred că nu. Am decis că tânărul Henric se distrase destul în seara aceea, așa că a fost condus în dormitorul lui, pentru a-și face

rugăciunile și a se culca. Ceilalți se lăsară cuprinși de relaxare și începură să flecărească. Una peste alta, fusese o seară plăcută.

Dar, în vreme ce sorbeam o cupă cu vin și mâncam pâinea de seară, m-am cutremurat amintindu-mi cum mă ținuseră mâinile lui Owen Tudor, împiedicându-mă să cad.

– Sunteți tensionată în seara asta, doamnă, a observat Guille, în vreme ce îmi desprindea cingătoarea și desfăcea șireturile rochiei.

– Da, am râs eu ușor. Sunt obosită, cred. Fiul meu nu este un dansator înnăscut.

Gândurile mele erau împrăștiate, roind în jurul lui Owen Tudor ca niște albine în jurul unui strat de margarete abia deschise. Toate bunele mele intenții fuseseră reduse la zero de atingerea îndatoritoare, impersonală, a mâinilor lui. Damascul gros alunecă pe podea, iar eu am ieșit din el ridicându-mi brațele pentru ca Guille să se poată ocupa de șireturile cămășii.

– Dumneavoastră dansați bine, doamnă, a spus ea cu capul aplecat pentru a vedea ce face.

„Mi-ar plăcea să dansez cu Owen Tudor!" Gândul mi se strecură în minte, urmat repede de altul: „El nu va putea fi niciodată al tău. N-o să dansați niciodată împreună."

M-am gândit la asta. „E un bărbat care, pentru un motiv pe care nu-l pot defini, îmi face inima să bată mai tare."

Nu mi-a plăcut replica în stilul celor date de sincera Alice. „Nu te poți mărita cu un asemenea bărbat."

„Cine vorbește de căsătorie?"

„Vrei să ți-l faci iubit pe intendent?" Acuzația mi-a rănit rău sentimentele.

„Cum aș putea? Nu simte nimic pentru mine."

„Atunci, de ce te mai ostenești să te gândești la el? Ți-a atins mâna o dată…"

„Și talia!" am adăugat.

„Și a luat mâna de pe tine ca de pe o oală încinsă. Ești o proastă, Caterina."

M-am încruntat la invizibila Alice. Chiar eram proastă. Mi-am coborât privirea spre Guille.

„Și nici măcar să nu-ți treacă prin cap s-o întrebi pe Guille ce părere are despre toată povestea asta nefericită. Dacă nu vrei ca oamenii tăi să se minuneze de caraghioslâcul reginei lor, n-o să sufli o vorbă…"

„Ba o s-o fac dacă asta vreau…“

M-am uitat peste umăr la Guille, care încă se lupta cu dantela înnodată pufnind furioasă că nu era în stare s-o dezlege. Capul îi era aplecat și era concentrată la ce făcea.

– Guille, după părerea ta, ar fi foarte greșit dacă o femeie de rang înalt ar… Era mai mult decât dificil. … ar dori să vorbească în particular cu un servitor?

Cu sprâncenele la fel de înnodate ca dantela, Guille își ridică privirea, apoi și-o coborî din nou spre lucrul pe care îl avea de făcut.

– Aș zice că depinde, doamnă.

– De ce depinde?

– De ce vrea să-i spună această doamnă de rang înalt servitorului. Și cărui servitor vrea să-i spună. Dacă nu e vorba de a-i da instrucțiuni despre un banchet sau o călătorie…

– Și dacă este vorba despre o… despre o chestiune personală? Era ca și cum amestecam o supă groasă, alegând cuvintele cel mai puțin încărcate de vină. Ar fi bine?

– Nu, doamnă. Nu cred că ar fi…

– Deci, ar fi greșit…

„Poftim! Ți-am zis că ar fi greșit.“

– Ar putea da naștere bârfelor, doamnă…

– Da, am încuviințat cu un suspin. Ar fi extrem de riscant.

– Dar, cu toate astea, vreți să vă întâlniți cu *master* Tudor?

Izbutind să desfacă nodul, se ridică în vreme ce eu eram zăpăcită. Fusese atât de evident, deși încercasem din răsputeri să-mi păstrez măcar puțină demnitate?

– Vorbește lumea despre asta? am șoptit eu.

– Nu, doamnă… Însă eu vă cunosc bine și văd ceea ce doriți să rămână ascuns.

– Da, e adevărat, am recunoscut eu. Nu mai voiam să mă ascund pe după deget. Eram la fel ca toate celelalte. Cât de proaste pot fi femeile? Cu toate astea, am mai răsucit cuțitul în rană, în inimă. Guille, are vreo… o femeie care este specială pentru el?

– Nu *una,* doamnă…

Buzele lui Guille se strânseră, dar ochii îi licăriră.

Am râs, înțelegând ce voia să spună.

– Așadar, multe…

– La fel de multe precum zâmbetele sale. Are mult farmec.

Dar nu-l folosise față de mine. Eu eram doamna lui cu sânge regesc, el era supusul meu.

– Prin urmare, și ție îți place de el? am întrebat-o.

– Nu l-aș refuza, dacă m-ar invita să ne sărutăm, a zis Guille, deloc rușinată. Probabil că-i așa fiindcă e galez.

– Probabil.

– Rangul dumneavoastră vă împiedică să aflați, doamnă.

– Știu.

Dar nu puteam lăsa lucrurile așa cum erau.

O, pretextele pe care le găseam pentru a sta de vorbă cu el – pentru că nu puteam să-l abordez direct. N-am fost niciodată o femeie îndrăzneață. Cât de îngrozită am fost de viclenia mea când m-am pomenit atrasă de el ca un iepure de ochii vicleni ai unei hermine. Cu toate astea, Owen Tudor nu era un animal de pradă. Dorința mea era creație proprie.

– *Master* Tudor, aș vrea să călăresc cu fiul meu, regele. Ai dori să ne însoțești?

– O să aranjez să fie aduși caii, doamnă. Ar fi mai bine să luați o escortă înarmată, a răspuns el prompt, judecata mea lăsând evident de dorit după părerea lui. O să mă ocup și de asta.

Și se ocupă, revenind în curte pentru a se asigura că totul era așa cum trebuie. Însă când am avut nevoie de ajutor pentru a urca în șa – care femeie n-ar fi avut nevoie, stânjenită de toți metrii aceia de damasc greu și de blană? –, s-a ținut la distanță, cerându-i unuia dintre tinerii grăjdari să-mi vină în ajutor. Când ne-am întors, *master* Tudor ne aștepta, dar același grăjdar mă ajută să descalec.

Cum să-i provoc o reacție – orice reacție – unui bărbat nepăsător?

– *Master* Tudor, în camerele mele e frig. Nu avem lemne? Nu ai făcut provizii pentru această schimbare a vremii…?

Cât de lipsită de amabilitate am fost!

– Avem provizii, doamnă, a răspuns el pe un ton la fel de rece precum crivățul ce bătea prin ferestrele care nu se închideau bine. Voi remedia imediat lucrurile.

Făcu o plecăciune și se duse să își îndeplinească sarcina, fără îndoială iritat că pusesem sub semnul întrebării modul de a-și organiza munca. Era august, când focurile se aprindeau rar. Am refuzat să am remușcări.

Altădată, i-am cerut părerea:

– Fiul meu este suficient de mare pentru a avea un șoim, *master* Owen. Putem aranja asta?

Cu siguranță, avea să manifeste un oarecare interes față de păsările de vânătoare. Nu erau toți bărbații interesați de ele?

– O să se rezolve, doamnă. Șoimarul dumneavoastră bănuiesc că are o pasăre potrivită. O să vorbesc de îndată cu el și îl voi trimite să vă aștepte.

Cu altă ocazie, l-am întrebat pe un ton ușor rugător, zâmbindu-i:

– Cânți, *master* Owen? Am înțeles că galezii au voci grozave. Ai dori să ne cânți…?

– Nu cânt, doamnă. Menestrelii dumneavoastră vor face o treabă mai bună decât mine. Să vă trimit unul?

N-am primit nici un răspuns, cu excepția refuzurilor. Mereu politicos, mereu eficient, mereu distant și nepăsător. N-am reușit să obțin altceva decât ceea ce era de așteptat de la un servitor impecabil, care își cunoștea poziția și politețea datorată stăpânei lui. Mi-am imaginat răspunsul lui dacă i-aș fi spus: „*Master* Owen, ai vrea să împarți patul cu mine pentru o oră, ca să ne simțim bine? Sau poate să avem o discuție galantă? Sau eventual o după-amiază în care să ne potolim dorințele?“ Cu siguranță, ar fi spus: „Mulțumesc, doamnă, dar astăzi este imposibil. Trebuie neapărat să curățăm canalele de scurgere înainte de a veni înghețul iernii.“

Calm, rece, infinit de atrăgător – și complet inaccesibil mie.

Am bătut darabana în brațul jilțului, în timp ce ne aflam la cină. De parcă încercam să fac o conversație cu porumbelul umplut care stătea neatins pe farfuria din fața mea. Făcând o altă plecăciune, se întoarse să plece. Nici măcar o dată nu-și ridicase ochii spre ai mei. Rămăseseră respectuos coborâți, dar totuși, m-am gândit eu, nu din cauza statutului său de angajat în casa mea. După ce îl urmărisem o oră întreagă, nu credeam că dă doi bani pe faptul că avea o poziție de servitor. M-am gândit că era foarte posibil ca *master* Tudor să fie surprinzător de plin de aroganță sub strâmta lui tunică neagră. Își îndeplinea sarcinile ca un rege în propria țară, cu siguranța și certitudinea puterilor sale. Era… Am căutat cuvântul. Cuviincios. Da, asta era: avea un lustru rafinat care îi învăluia toate acțiunile.

Aveam însă să descopăr curenții invizibili care circulau pe sub rezerva politicoasă.

– *Master* Tudor…

– Da, doamnă?

Se opri și se întoarse spre mine.

Am simțit câteva furnicături de iritare la ceafă. O să-l fac să se uite la mine, dar ce puteam să-i spun fără să par fie prostuță, fie indiscretă? Am căutat până m-am oprit la…

– *Master* Tudor, m-am gândit să fac niște schimbări în casă.

– Da, doamnă? Și rămase enervant de drept, înnebunitor de respectuos, de parcă i-aș fi cerut să-l cheme pe pajul meu. Mă gândeam să fac niște schimbări printre cei care mă servesc…

Chipul lui rămase ca de piatră în vreme ce m-am ridicat de pe scaun și am coborât de pe postamentul mesei pentru a veni în fața lui.

– Ești mulțumit de poziția dumitale aici, *master* Tudor? am vrut să aflu.

În sfârșit, ochii lui *master* Tudor se uitară direct în ai mei.

– Nu sunteți mulțumită de serviciile mele, doamnă? a întrebat el încet.

– Nu. Nu asta am vrut să spun. M-am gândit că, poate, ai prefera să-l slujești pe tânărul rege. Acum, că se face mare, o să aibă nevoie de un personal mai numeros. Ar fi o promovare. Ar fi un domeniu de acțiune mai larg pentru un om cu talentele tale…

M-am oprit și mi-am ținut răsuflarea în așteptarea răspunsului său. Mi-a susținut privirea și, fără nici o urmă de umilință, mi-a răspuns:

– Sunt foarte mulțumit de poziția pe care o am în prezent, doamnă.

– Dar personalul meu e puțin numeros și așa va rămâne, iar dumneata nu vei avea nici o șansă să avansezi.

– Nu urmăresc să avansez. Dumneavoastră îmi porunciți. Eu sunt mulțumit.

L-am lăsat să plece, înfuriată de atitudinea lui, supărată de propria nevoie.

– Spune-mi ce părere ai de *master* Tudor, m-am adresat eu lui Alice când, într-o dimineață, a venit în camerele mele cu tânărul Henric, care și-a găsit imediat de lucru întorcând paginile cărții pe care o adusese cu el.

– Owen Tudor? Ce nevoie aveți de părerea mea, doamnă? a întrebat ea încrucișându-și mâinile în poală și aruncându-mi o privire pătrunzătoare, de parcă aștepta o bârfă bună.

– Cred că l-am subestimat, am replicat eu pe un ton oarecare. Este chiar atât de eficient pe cât pare?

– Este un organizator excelent, a răspuns Alice fără să ezite, însă expresia de pe chipul ei era prevenitoare. N-ați fi putut avea unul mai bun.

M-am gândit la ce doream să spun în continuare. Ce ar trebui sau n-ar trebui să zic.

– Dar ce părere ai despre el ca om?

Zâmbetul lui Alice deveni ușor răutăcios.

– Aș spune că știe despre flirt mai multe decât e bine pentru oricare bărbat. Cu cântecul lui ar putea convinge un liliac să coboare de pe tavan.

– Cu mine nu vorbește, am recunoscut eu cu tristețe. Cu mine nu cântă.

Știam că nu era mereu de gheață. Îi văzusem comportamentul relaxat, zâmbetul când servitoarele făceau câte o remarcă sfioasă, conversația ușoară pe care o purta cu unul sau altul dintre membrii personalului și felul în care nu ezita niciodată să sară în ajutorul celui mai neîndemânatic dintre servitori. Îl văzusem sărind să salveze o sculptură fină – un tigru alături de un cavaler călare care ținea în mână puiul tigrului, o miraculoasă realizare din zahăr –, fără vreun alt reproș decât o mână fermă pusă pe umărul unui paj care nu fusese suficient de atent. Bucătarul meu l-ar fi doborât pe flăcău cu un pumn în falcă dacă ar fi văzut catastrofa care fusese pe cale să se întâmple, însă Owen Tudor se mulțumise să ridice o sprânceană și să-i arunce o privire pătrunzătoare. Iar cât privește femeile… odată, l-am văzut trecându-și o mână peste un șold arcuit, iar posesoarea șoldului i-a zâmbit peste umăr, cu ochii strălucind de dorință, iar eu am simțit gelozie, oricât de fără temei era.

– Owen Tudor își cunoaște locul, doamnă.

Mi-am dat seama de implicația cuvintelor seci.

– Crezi că eu nu mi-l știu?

Alice se întinse și îmi atinse mâinile.

– Nu se face, doamnă.

M-am gândit să râd în semn de negare. În schimb, am întrebat-o:

– E atât de evident ce gândesc?

– Da.

– O! Și eu care crezusem că fusesem atât de isteață. Și dacă…?

Dar n-am putut să rostesc întrebarea: „Și dacă nu eram regina-văduvă?“ Până la urmă, nici n-a trebuit s-o fac – Alice mă cunoștea prea bine.

– Sunteți mult deasupra lui, doamnă. Sau el e mult mai prejos. E același lucru, iar dumneavoastră trebuie să acceptați asta. Se încruntă puțin îngrijorată, puțin dojenitoare. Și ar fi înțelept dacă gândurile dumneavoastră n-ar fi atât de evidente…

– Nu credeam că sunt…

Alice se lăsă pe spate și își încrucișă din nou mâinile.

– Atunci, cum de am putut să-mi dau atât de bine seama de interesul pe care îl aveți față de acest bărbat, de parcă aș fi citit pagina pe care o citește fiul dumneavoastră acum?

Am renunțat și am îndreptat conversația spre subiecte mai inofensive. Până la plecarea ei.

– Este un bărbat bun. Dar nu e pentru dumneavoastră.

Înțelepciunea ei era ca un cuțit cu lama ascuțită.

– Niciodată n-am crezut că este.

– Există o cale, doamnă, a șoptit Guille la urechea mea, în vreme ce mă îmbrăcam pentru liturghie, a doua zi dimineață.

– Ca să fac ce anume?

Îmi regretam dezvăluirea, necuviința fiind o povară grea pe umerii mei, sporită de faptul că trebuia să-i spun totuși ceva părintelui Benedict, cu ocazia confesiunii.

– Ca să vă întâlniți cu *master* Owen.

– M-am răzgândit.

– Poate că așa e mai bine, doamnă.

Începu să-mi perie și să-mi împletească părul. I-am privit chipul, așteptând să văd dacă mai spunea ceva. Dar n-o făcu, ocupându-se cu plasa de păr complicată și cu prinderea unui voal bogat decorat cu petale de trandafir din mătase.

– Ce mi-ai sugera?

– Să vă întâlniți cu el deghizată.

– Și cum propui să fac asta? am întrebat-o. Oare nu mă gândisem deja, în meandrele fanteziste ale visurilor mele, la un astfel de scenariu – și nu-l respinsesem ca fiind un plan care nu putea fi alcătuit decât de o idioată? Furia clocoti amenințătoare. O deghizare? În ce să mă deghizez? Singura cale pe care o pot vedea este să mă îmbrac ca o servitoare și să îi aștin calea – vorbește cu servitoarele, nu-i așa? Dar cum ar putea fi posibil? M-ar recunoaște. Trebuie să mă întâlnesc cu el într-o cămară întunecată, cu chipul ascuns sub glugă. Trebuie să fiu mută? Mi-ar recunoaște vocea. Și chiar dacă i-aș vorbi ascunsă de veșminte, ce să-i spun? „Sărută-mă, *master* Owen, sau voi muri de dor. Și apropo, sunt regina Caterina…" Am râs, dar fără să fiu deloc amuzată. M-ar disprețui că l-am păcălit, pentru faptul că, fără îndoială, sunt o femeie superficială, iar eu n-aș putea suporta asta. Mai, mult, aș părea o femeie ușoară. Nu sunt oare deja bănuită că aș fi prea atrasă de păcatele trupului?

Prea agitată ca să mai stau jos, m-am ridicat și am început să umblu prin cameră, cu voalul acoperit de petale prins doar pe jumătate.

– Bănuiesc că lordul Gloucester ar spune că…

– Sigur că ar spune. Și nu doar Gloucester. Ce-ar zice domnișoarele mele? Regina-văduvă, îmbrăcată ca o slujnică de la bucătărie, să aștină calea unui servitor neajutorat. Ar fi înjositor și pentru mine, și pentru el. N-o să apelez la păcăleli. N-o să mă expun la ridicol și umilință.

– Iertați-mă, doamnă…

Am fost cuprinsă instantaneu de remușcări, așa că m-am apropiat de Guille și mi-am pus degetele pe încheietura ei.

– Nu. Eu trebuie să-mi cer iertare. Am încercat să zâmbesc. N-am nici o scuză pentru proasta dispoziție. Promit că mă voi spovedi.

– Vă pasă ce spune lady Beatrice, doamnă? a întrebat Guille după câteva clipe de gândire stânjenitoare pentru amândouă.

M-am gândit la întrebarea ei.

– Nu, nu cred. Dar nu voi risca să fiu dezonorată…

– Unii ar zice că dezonoarea e mai bună decât un pat rece, în care ești singur. Vedeți cum este el, doamnă.

– Nu pot.

– Aș putea aranja o întâlnire de taină pentru dumneavoastră…

– Nu e posibil. Vom uita această conversație, Guille. Mi-e rușine.

– De ce să-i fie rușine unei femei pentru că dorește un bărbat frumos?

– N-ar trebui să-i fie, dar când bărbatul frumos nu are nici un fel de sentimente pentru ea, iar ascendența și poziția îl plasează departe de ea, atunci trebuie să accepte că nu este cu putință.

– Ascendența lui nu influențează cu nimic dorințele unei femei…

Ceea ce putea fi adevărat, dar nu oferea nici o rezolvare dilemei mele. „Ce să fac, Michelle?“ N-am primit nici un răspuns. Trebuia să străbat singură drumul nesigur printr-un labirint imposibil.

„Alungă-l!“

Dumnezeu îmi era martor că nu puteam.

Capitolul 12

Am privit lunga scrisoare din mâna mea: scrierea oficială a unui grămătic de la Westminster curgând pe pagină cu majuscule roșii și cu sigilii care atârnau de ea. Măcar pe astea le recunoșteam – fuseseră create recent, pentru tânărul Henric, pentru a marca încoronarea care urma să aibă loc în curând. Cât privește restul, literele înghesuite, spațiile mici dintre rânduri, inițial mi-au stârnit resentimente amestecate cu milă de mine însămi și o împunsătură serioasă de jenă. Nu eram mândră de ce mi se întâmpla. Puteam să bănuiesc conținutul izbitor de oficial, însă ghicitul nu era suficient pentru un comunicat cu atât de multe cuvinte, așa că era necesar să recunosc că aveam nevoie de ajutorul cuiva.

– Păreți îngândurată, doamnă.

Am tresărit ca o căprioară într-un tufiș, la apropierea ogarilor care lătrau. *Master* Tudor apăruse cu pași ușori lângă mine. Nu-l auzisem venind și îmi doream să n-o fi făcut. Îmi doream să nu fi văzut pe chipul meu acea expresie care îl alertase. Nu ceream compasiune, mila de mine însămi era suficient de mare pentru a fi tolerată cu greu, iar la douăzeci și nouă de ani, cu siguranță că ar fi trebuit să fiu în stare să-mi ascund neplăcerile. Nu era o problemă nouă pentru mine.

M-am încruntat nedreaptă la el.

– Nu, *master* Tudor, i-am răspuns.

Arăta stăpân pe sine, de neclintit, însă privirea îi era tulburător de grijulie.

– Sunt doar niște vești de la Westminster…

– Aveți nevoie de serviciile mele…? m-a întrebat.

I-am dat un răspuns chibzuit.

– Nu… nu, adică…

Și am eșuat lamentabil. Era atât de aproape de mine, încât puteam auzi scârțâitul pielii tălpilor de la cizmele sale, în vreme ce își

schimba greutatea de pe un picior pe altul. Îi puteam vedea luciul albăstrui al părului său brunet, irizat ca penajul unei coțofene.

– Poate doriți o cupă cu vin, doamnă? Sau să trimit să vi se aducă o pelerină. Această cameră este prea friguroasă pentru a zăbovi aici…

Îmi puteam imagina foarte bine gândurile lui nerostite: „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce stai fără nici un rost aici, în camera asta neîncălzită, când ai putea să te simți confortabil în salonul tău?"

– Nu, nu vreau vin, am izbutit eu să spun în cele din urmă. Și nici pelerină nu-mi trebuie. N-o să mai rămân mult aici.

Avea dreptate, desigur. M-am uitat în jur și m-am cutremurat când un curent de aer rece s-a înfășurat în jurul picioarelor mele. Aceasta nu era o încăpere, ci o vastă sală de audiențe sumar mobilată, așadar nu puteai să stai în ea fără o pelerină căptușită cu blană. Mă aflam aici doar pentru că primisem un sol regal enervant de oficial, în livrea și cu însemne heraldice, care fusese trimis la mine de lordul Gloucester. Cu tot formalismul care mi se ceruse să-l manifest când comunicam cu lumea exterioară, însoțită de domnișoarele mele de onoare, înveșmântată impresionant în splendoarea mătăsurilor și herminei regale, am stat pe dalele din această cameră rece și am acceptat documentul, după care l-am expediat pe mesager și le-am dat liber domnișoarelor. Dar acum, iată-l pe Owen Tudor, care îmi observase încurcătura. Trebuia să scap, să-mi ascund slăbiciunea. Observând că era îmbrăcat ca și cum urma să iasă afară, am profitat de șansă.

– Nu vreau să te rețin, *master* Owen, din moment ce se vede clar că ai o treabă…

– Au fost vești proaste, doamnă? m-a întrerupt el brusc.

Probabil că părusem cu adevărat îndurerată. I-am întors privirea, respirând încet.

– Nu.

Răspunsul meu concis avu efectul dorit.

– O s-o trimit aici pe camerista dumneavoastră, doamnă…

Făcu o plecăciune sumară și se răsuci lăsându-mă pradă grijilor mele. Nu asta dorisem? M-am întrebat ce m-ar fi sfătuit draga mea Michelle, ce ar fi făcut ea într-o situație asemănătoare, și n-am mai avut nici o îndoială.

– *Master* Tudor…

Se opri.

– Da, doamnă?

– Știi să citești? Firește că știa. Un intendent trebuia să citească. Citești cu ușurință?

– Da, doamnă.

– Atunci, citește-mi asta, te rog.

Înainte de a mă putea răzgândi, i-am întins foaia grea. Nu putea să aibă o părere mai proastă despre mine decât avea deja. Fără să comenteze, *master* Tudor își înclină capul asupra misivei. Temându-mă să nu-i văd disprețul, am întrebat totuși, pregătindu-mă să suport lipsa de apreciere.

– Mă disprețuiești pentru că nu pot descifra singură scrisul?

– Nu, doamnă.

– Unde ai învățat?

Își ridică privirea.

– În serviciul lui Sir Walter Hungerford, când am venit la curte, doamnă. Ochii lui licăriră pentru o clipă, aprinși de o amintire îndepărtată. Sir Walter a insistat. O tragere de ureche poate fi foarte convingătoare… iar înainte de asta, am învățat să citesc în limba mea, desigur.

– Nimănui nu i-a păsat dacă știu să citesc sau nu, m-am pomenit eu spunând.

– Palatul e plin de oameni care ar fi încântați s-o facă pentru dumneavoastră, doamnă, a replicat el.

– Cred că s-ar grăbi să mă condamne pentru ignoranța mea.

Owen Tudor ridică ușor din umeri.

– De ce ar face-o?

Se duse la fereastră, unde lumina era bună, și îngădui ochilor săi s-o parcurgă, în vreme ce eu respiram mai ușor. Poate că greșisem când mă așteptasem să fiu criticată.

– Este cea mai bună veste, a raportat el. Lordul Henric este considerat suficient de mare pentru a fi încoronat rege, la Westminster, luna viitoare. Iar cândva în cursul anului viitor – încă nu s-a decis exact când –, va merge în Franța și va fi încoronat și rege al acelei țări.

Erau vești bune, nu-i așa? Tânărul Henric încoronat și uns. Și avea să se ducă la Paris, pentru a se așeza, deși era copil, pe tronul tatălui meu și a purta coroana tatălui meu. Deodată, gândurile mă duseră înapoi în trecut, amintindu-mi de clipa când pășisem ultima oară pe țărmul patriei mele, fiind încă soție, încă sperând o împăcare – doar că Henric murise, iar eu nici măcar nu știusem. Tot ce-mi rămăsese de făcut fusese să-i însoțesc trupul acasă, ferecată într-o durere uimită. Neplăcerile reci ale acelei călătorii, lipsa mea

de speranță, nefericirea mea profundă și sentimentul abandonului mă loviră adânc, profunzimea durerii amintite surprinzându-mă atât de mult, încât m-am pomenit încleștându-mi involuntar pumnii, șifonând țesătura fragilă a fustei mele. Crezusem că dădusem deoparte suprema respingere a lui Henric, dar ea pândea acolo, la marginea vieții mele, o rană care nu voia să se vindece.

– Îl veți însoți pe tânărul rege, nu-i așa, doamnă?

Am făcut un efort pentru a reveni la prezent și am luat înapoi scrisoarea. Întrebarea lui master Tudor mă ajută să-l alung pe Henric din minte.

– La Londra, da.

– Și la Paris.

Un alt motiv să-mi fac griji.

– Nu știu, am răspuns cu sinceritate. Nu era nici un secret, nici măcar față de servitori, că existau niște restricții în viața mea, iar motivul lor probabil că era subiectul bârfelor de la bucătărie, din grajduri, din pivniță, de oriunde oamenii se întâlneau ca să bârfească. Gloucester va decide dacă merg sau nu. E posibil să depindă de comportamentul meu. Sau poate se gândește că, dacă îmi îngăduie să plec, s-ar putea să aleg să rămân în Franța, refuzând să mă mai întorc în Anglia. N-ar risca niciodată asta… Am reușit să zâmbesc, dar n-am făcut nici o încercare de a-mi ascunde amărăciunea. Cu toate că nu înțeleg de ce ar conta. Nu mai joc nici un rol în viața fiului meu.

Ce mă făcuse să-mi dezvălui sufletul atât de mult? Temându-mă să nu mă expun și mai mult, m-am îndepărtat puțin, întorcându-mă cu spatele la el.

– Cu siguranță, veți merge la Paris, doamnă, mi-a răspuns *master* Owen.

– Dar Henric este considerat suficient de mare pentru a fi independent. Odată ce va fi încoronat, Warwick îi va da toate îndrumările de care are nevoie. Îndrumarea unei de Valois este considerată a fi fără valoare.

– Sunteți de cea mai mare valoare, doamnă, a rostit Owen Tudor. Chiar și lordul Gloucester știe asta.

Mi-am întors brusc capul, privindu-l peste umăr.

– Pari să fii foarte bine informat, *master* Owen.

– Este datoria mea să fiu bine informat, doamnă. Era imperturbabil. Veți fi alături de lordul Henric la Paris, proclamând în fața tuturor ascendența lui regală din familia de Valois.

– Iar eu sunt mai mult decât sătulă să fiu o vasală având sângele regal de Valois, m-am răstit eu încleștându-mi mâinile pe scrisoare și mototolind-o. Sentimentele mele erau mult prea puternice în această dimineață pentru a le îngădui să-mi scape de sub control, așa că trebuia să pun capăt acestei conversații în care părea că reușisem să capăt rolul central. Controlându-mi respirația și cu un zâmbet crispat, m-am întors brusc cu fața la el. Mulțumesc pentru grijile dumitale, *master* Owen. Probabil că ai dreptate, desigur. Sângele meu de Valois are o mare însemnătate. Și, după cum ai spus, este mult prea frig pentru a sta aici, iar dumneata ai treburi…

Am arătat spre mantaua grea și spre cizme.

– Mi-am terminat treburile, doamnă. M-am asigurat doar că mesagerul are tot ce-i trebuie pentru a se întoarce la Westminster. Acum, grija mea sunteți dumneavoastră…

– Nu e nevoie…

Mă îndepărtam deja de el.

– Cred că este mare nevoie, doamnă.

– Nu am nevoie de nimic…

– Ba aveți, doamnă, dacă sunteți dispusă să recunoașteți…

Nu se clinti. Eu am fost cea care s-a oprit și s-a uitat îndărăt. Brusc, schimbul nostru de replici luase o turnură neliniștitor de intimă, iar totul în jurul meu căpătă o înfățișare extrem de clară. Lambriurile sculptate, zidăria complicată, tapiseriile, toate străluceau în culori mai vii. Era ca și cum până și calitatea aerului se schimbase, devenind mai rece decât lespezile podelei. Pielea mă duru, întinzându-mi-se pe pomeți, manuscrisul deveni casant între degetele mele. Și nici nu reușeam să-mi iau ochii de la fața lui Owen Tudor, de parcă aș fi putut să citesc ceva important în liniile drepte și în gura parcă sculptată, ceva care era posibil să-mi fi scăpat din inflexiunea tonului cu care îmi dăduse răspunsul.

Fără un cuvânt, Owen Tudor se apropie. Desfăcu agrafa de la gât, își dădu jos pelerina de pe umeri și, cu un gest calm, fără să-mi ceară permisiunea, puse greul veșmânt în jurul meu și îmi prinse agrafa simplă la gât. Cu abilitate, foarte impersonal, însă eu am știut că nu era așa. Abia atunci, după ce a terminat, a rostit:

– Dați-mi voie, doamnă. O să vă ferească de frig.

Cu mare istețime, am decis eu, nu-mi dăduse ocazia să refuz.

Lâna groasă purta căldura trupului său, faldurile se așezaseră în jurul meu, gulerul bogat mi se lipise plăcut de gât, dar m-am cutremurat pentru că, prinzând agrafa, mâinile lui Owen Tudor îmi

atinseseră umerii și se opriseră puțin la baza gâtului meu. M-am cutremurat și mai mult când mi-a aranjat mai bine gulerul, făcându-mă să-mi ridic ochii spre ai lui.

– Ești foarte amabil… i-am spus.

– Este treaba mea, ca intendent, să fac tot ce pot pentru a vă netezi drumul în viață, doamnă. Acesta este motivul pentru care m-ați angajat.

Cât formalism, vocea fiindu-i la fel de solemnă precum chipul, dar, în același timp, câtă generozitate! În acel moment, am înțeles că gentilețea lui nu avea nici o legătură cu îndatoririle de serviciu sau cu ceea ce se aștepta de la el. Era mult mai personală. Spre groaza mea, lacrimi mi se adunară în ochi și în gât. Și spre tulburarea mea, scoase o batistă de la pieptul tunicii sale și, fără să mai spună nimic, îmi șterse lacrimile de pe obraji. La început, am tresărit, dar apoi am rămas nemișcată pentru a-i îngădui s-o facă. Inima îmi bătea atât de tare, încât m-am gândit că sigur îi simțea vibrațiile.

– Aș face orice pentru a vă alunga durerea, a murmurat el încet, după ce a terminat ștergându-mi genele cu marginea batistei.

– De ce ai face-o? Nu însemn nimic pentru tine.

Când îmi mai șterse cineva lacrimile doar pentru că îi păsase sau când își exprimase dorința de a mă feri de durere?

– Aș face-o pentru că sunteți stăpâna mea. Regina mea…

Iar eu am râs puțin cam aspru, ridicându-mi bărbia, refuzând să accept dezamăgirea negării lui că ar fi ceva mai personal. Greșisem în interpretarea tensiunii dintre noi – existase doar în mintea mea chinuită.

– Atunci, îți mulțumesc pentru loialitatea dumitale, *master* Tudor. Să-i șteargă lacrimile este un lucru firesc pe care un servitor să îl facă pentru doamna lui.

– …și pentru că, a continuat el de parcă eu nu spusesem nimic, luându-mi delicat o mână în a lui, pentru că, doamna mea, însemnați ceva pentru mine.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– *Master* Tudor…!

– Doamnă…?

Ne-am privit fix unul pe celălalt.

– Nu înțeleg…

– Ce e de neînțeles? Că țin la dumneavoastră? Că bunăstarea dumneavoastră mă preocupă? Cum ar putea fi altfel?

Am tras cu greutate aer în piept.

– N-ar trebui… am izbutit să rostesc.

– Nu, sigur că n-ar trebui, a replicat el, liniile care îi încadrau gura adâncindu-se, iar vocea devenindu-i neașteptat de aspră. Intendentul casei nu trebuie să depășească niciodată granița bunei-cuviințe în relația cu stăpâna sa, altminteri riscă să aibă parte de durerea unei concedieri imediate. Trebuie să dea dovadă de discreție și prudență.

Ce era asta? Am ezitat, considerând-o o declarație neliniștitoare, dar apoi am intrat fără nici o dificultate în rol.

– În vreme ce regina-văduvă trebuie să fie permanent distantă și rezervată, am remarcat precaută, fără să-mi iau ochii de pe chipul lui.

– Rolul servitorului este să servească…

Dacă eu vorbisem cu amărăciune despre valoarea sângelui de Valois, tonul cu care Owen Tudor rosti cuvântul „servitor" fu nimicitor. Mi-am dat seama că avea mândrie și un dezgust față de servitutea lui pe care nu l-aș fi bănuit niciodată.

– Regina-văduvă trebuie să ceară doar ce e cuviincios de la servitorul ei, am replicat eu. Ea trebuie să fie corectă și impersonală…

Ne uitam unul în ochii celuilalt. Degetele lui se strânseră în jurul alor mele.

– Intendentul nu trebuie să simtă nici o afecțiune față de stăpâna lui…

– Regina-văduvă nu trebuie să-și încurajeze servitorul să aibă sentimente personale față de ea…

– …iar servitorul nu trebuie să și le îngăduie niciodată.

– Dacă ar face asta, ar fi foarte greșit.

– Da. Pentru o clipă, am crezut că n-o să mai zică nimic. Dar apoi: Ar fi, doamnă. Ar fi nespus de greșit, a repetat el cu blândețe, controlându-și pasiunea.

Cât de tulburătoare era această conversație, cât de neliniștitoare, însă avea totuși un farmec straniu, care îmi tăia răsuflarea. Ne lansasem în aceste observații despre ce se cuvenea și ce nu se cuvenea, exprimându-ne opiniile la o distanță calculată cu grijă față de realitate, de parcă nu aveau nici o legătură cu noi, cu lumea în care trăiam. Și mi-am dat seama că, într-adevăr, ne eliberase de nevoia de a rosti unele lucruri pe care nu ni le-am fi spus niciodată direct unul altuia. Fusesem ademenită în acest primejdios schimb de replici? Se părea că Owen Tudor se pricepea la cuvinte, însă nu mă simțisem ademenită. Se afla sub aceeași vrajă îmbătătoare ca și mine. Captivi și neajutorați, stăpână și servitor eram atrași unul de celălalt.

Probabil că am făcut o mișcare involuntară, pentru că mi-am tras mâna din a lui și am dat înapoi un pas. Apoi, încă unul. El nu se mai uita la mine, ci îmi făcea o plecăciune adâncă.

– Ar trebui să vă întoarceți în camera dumneavoastră, doamnă.

Cât răceală! Vocea, chipul lui își pierduseră toată însuflețirea, iar liniile gravate pe chip erau rigide, însă nu puteam lăsa lucrurile așa. Nu puteam ieși din acea cameră fără un alt cuvânt și fără să știu…

– *Master* Tudor… Ar fi greșit într-o lume perfectă să ai o afecțiune personală, după cum am fost amândoi de acord, dar… Am căutat din nou cuvintele pe care le doream. În această lume imperfectă, ce simte acest nefericit servitor pentru stăpâna lui?

Răspunsul lui fu distrugător de brusc:

– Ar fi neînțelept din partea lui să-i spună, doamnă. Sângele ei este sfânt, în vreme ce al lui este impur din cauza clasei sale. Ar fi mai mult decât primejdios pentru doamnă, și pentru el…

Primejdie. Mi-a tăiat avântul, dar ajunsesem atât de departe…

– Și dacă doamna îi poruncește servitorului ei să vorbească, indiferent dacă este primejdios sau nu?

Am întins mâna, dar el n-a vrut s-o ia.

– Dacă îi poruncește să-i spună, *master* Tudor? am șoptit eu.

În cele din urmă, ochii lui se ridicară din nou spre ai mei, mari și negri.

– Dacă ea îi poruncește… Atunci, trebuie, doamnă, indiferent de rușine sau de dizgrație. Se află sub stăpânirea ei, așa că trebuie să se supună.

Adânc în mine, o fântână de dor a clocotit. Pielea capului m-a furnicat de încordare. Părea că întreaga cameră își ținea respirația, chiar și siluetele, umane și animale, de pe tapiserii păreau să privească și să asculte cu atenție.

– Atunci, așa să fie. Am vorbit cu siguranța calmă aflată în miezul dorului nebun. Stăpâna îi poruncește servitorului să-i spună ce e în mintea lui.

Pentru o clipă, se răsuci ca să privească afară, spre cerul cenușiu și norii goniți de vânt, spre corbii care zburau în cercuri dincolo de zidurile castelului Windsor. M-am gândit că nu va răspunde.

– Și ar dori doamna să știe și ce este în inima lui? a întrebat el.

Ce întrebare surprinzătoare! Cu toate că atmosfera din acea cameră înghețată era la fel de tensionată precum coarda unui arc, trebuia să aflu.

– Da, *master* Tudor. Atât în minte, cât și în inimă. Stăpâna ar vrea să știe.

L-am văzut trăgând aer în piept înainte de a vorbi.

– Servitorul îi este loial stăpânei.

– La asta s-ar și aștepta.

– Și o servește…

– Fiindcă pentru asta l-a angajat…

Mi-am ținut respirația.

Se înclină cu gravitate.

– Și o admiră.

– Și asta ar putea fi acceptabil din partea unui servitor față de stăpâna lui… Dintr-o dată, îmi fu greu să respir, de parcă pieptul mi-ar fi fost strâns de o chingă metalică. Asta-i tot?

– Și o adoră.

La asta, n-am avut replică.

– Adorație… am rostit cu greutate, încruntându-mă. Parcă stăpâna ar fi o relicvă sfântă.

– Ar putea fi pentru unii. Este mai presus decât supușii ei. Dar servitorul își vede stăpâna ca pe o femeie în carne și oase, respirând, nu ca pe o statuie de marmură… Adorația este pentru ea, cu trup și suflet. El o venerează.

– Oprește-te…! Șocată, replica mea, acel cuvânt, se ridică spre grinzile tavanului și se risipi în încăpere. N-am știut… Nu se poate…

– Nu, nu se poate.

– N-ar fi trebuit să-mi spui aceste lucruri…

– Atunci, stăpâna n-ar fi trebuit să întrebe. Ar fi trebuit să prevadă urmările. N-ar fi trebuit să-i poruncească servitorului ei să fie sincer.

Chipul lui, încă din profil, parcă ar fi fost sculptat în granit, fruntea extraordinară, pomeții magistral dăltuiți, însă i-am văzut maxilarul încleștându-i-se când am refuzat ce îmi oferise. Formalismul dintre un servitor și stăpâna lui reveni între noi, la fel de greu ca una dintre acele tapiserii atente, în vreme ce eu încă mă luptam cu mine însămi. Eu îi cerusem adevărul, iar apoi, nu găsisem curajul de a-l accepta. Dar fusesem slabă și timidă prea mult timp. Așa că am vorbit:

– Da. Stăpâna ar fi trebuit să știe, n-ar fi trebuit să-și pună servitorul într-o situație neplăcută. Am revenit neajutorată la formalism, pentru că era singurul mod de a exprima ce aveam în minte. Și pentru că trebuie să arate considerație față de servitorul ei, este necesar ca și stăpâna să fie sinceră.

– Nu, doamnă…

Owen Tudor făcu un pas înapoi spre mine, fără să i se citească nimic pe chip, însă eu am continuat, surprinsă de propria îndrăzneală:

– Ba da. Stăpâna îl prețuiește pe servitorul ei. Îi apreciază calitățile. Iar înainte de a apuca să regret, am rostit: Își dorește ca el s-o atingă. Își dorește ca el să-i arate că este făcută din carne și sânge, nu din marmură dură. Își dorește ca el să-i arate adorația lui.

Și am întins o mână, o poruncă regească, deși știam că o putea refuza fără ca eu să-l pedepsesc pentru nesupunere. Să nesocotească gestul meu ar fi fost cel mai înțelept lucru din lume.

Am așteptat în vreme ce mâna mea, care tremura ușor, aproape că atingea zalele emailate ale colanului său. Trebuia să fie decizia lui. Iar apoi, când păru că nu o va face, îmi luă mâna în a lui, ridicând-o la buze într-un foarte scurt gest curtenitor. Buzele îi erau reci și abia mi-au atins degetele, dar am simțit că imaginea lor mi se întipărise în suflet.

– Servitorul este intenționat îndrăzneț, a comentat el.

O fi fost sărutarea superficială, dar el nu dădu drumul mâinii mele.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

– Și ce anume, date fiind circumstanțele, am întrebat eu, și-ar dori cel mai mult acest servitor îndrăzneț?

Răspunsul veni imediat și fu aspru:

– Să fie singur cu stăpâna lui, într-o cameră aleasă de el. Ca întreaga lume să fie lăsată dincolo de o ușă încuiată. Pentru cât timp doresc el și doamna lui…

Dacă respirasem cu dificultate înainte, acum îmi era imposibil. L-am privit fix, iar el m-a privit fix.

– Nu se poate… am repetat eu.

– Nu. Dădu drumul imediat mâinii mele. Nu se cuvine, după cum spuneți.

– N-ar fi trebuit să te întreb niciodată…

Ochii lui strălucind de îndrăzneală – sau poate că era furie – fură imediat acoperiți de pleoape, mâinile îi căzură pe lângă trup, iar replica lui fu urâtă în fermitatea ei:

– Nu. Și nici n-ar fi trebuit să vă zic ce credeați că vreți să știți, dar până la urmă nu ați avut curajul de a accepta. Prea multe s-au spus astăzi, aici, doamnă, dar cine să știe? Siluetele țesute sunt martore tăcute și nu trebuie să vă temeți de bârfe ce vor pleca din gura mea. Iertați-mă că v-am făcut să vă jenați, nu a fost intenția mea și nici nu voi mai repeta ce am zis astăzi. Trebuie să accept faptul că, fiind și

galez, și într-o poziție de dependență, nu am puterea de a face după bunul plac. Vă rog să mă scuzați, doamnă…

Owen Tudor ieși cu pași mari din cameră, lăsându-mă cu toate simțurile treze, încercând să adun laolaltă toate elementele năucitoarei conversații din ultimele minute. Ce spusese? Că voia să fie cu mine. Că mă adora și mă dorea. Deși îmi deschisesem inima față de el și îi împărtășisem gândurile mele – după aceea, cuprinsă de frică, mă retrăsesem și îl respinsesem. Mă acuzase de lipsă de curaj, însă eu aveam curaj. Aveam să-i dovedesc asta. Așa că am fugit după el și am intrat în galerie, unde probabil că vreun paj îi aținuse calea, îndepărtându-se chiar în timp ce eu mă apropiam. Cu toate că îmi auzise pașii, Owen Tudor își continuă drumul, îndepărtându-se.

– *Master* Tudor.

Se opri brusc și se întoarse încet spre mine, fiindcă trebuia s-o facă.

Abandonând atitudinea regală, am alergat prin galerie și m-am oprit, suficient de departe de el pentru a-i lăsa însă spațiu pentru a accepta sau a respinge ceea ce era necesar să-i spun.

– Dar și stăpâna dorește, am rostit eu de-a dreptul, camera și ușa încuiată.

Păru atât de surprins, de parcă l-aș fi lovit.

– Ai avut dreptate să-mi spui ce este în inima ta, m-am grăbit eu. Și eu simt la fel. El nu făcu nici o mișcare, iar eu mi-am simțit inima bătându-mi fără milă în gât. De ce nu-mi răspunzi?

– Pentru că sunteți regina-văduvă. Ați fost căsătorită cu regele Henric și ați avut un mariaj plin de putere și strălucire. Nu se cuvine ca eu, servitorul dumneavoastră…

– Vrei să-ți spun despre mariajul meu plin de putere și strălucire? l-am întrerupt eu.

Și i-am spus. Toate lucrurile pe care nu le zisesem niciodată, nimănui, ci doar mie, așa cum ajunsesem să le înțeleg.

– L-am cunoscut într-un pavilion, și am fost cuprinsă de venerație. Cine n-ar fi fost? De faptul că el, acel personaj magnific, mă dorea pe mine, fata cea mică, de soție. Mi-a făcut curte folosind cuvinte pe care oricare mireasă își dorește să le audă. A fost blând și plin de afecțiune, și s-a purtat ca un cavaler când ne-am întâlnit prima oară, la fel și mai târziu, desigur. Era atât de dificil să-i explic. Dar totul a fost de fațadă, înțelegi? Nu avea de ce să mă curteze, însă a făcut-o pentru că era datoria lui, fiindcă își dorea ce aduceam eu ca zestre. Henric era foarte ferm în privința îndeplinirii datoriilor. În privința respectării aparențelor.

Am râs puțin tristă.

– S-a purtat bine cu dumneavoastră, doamnă?

Spre groaza mea, am simțit emoțiile adunându-mi-se în gât, însă am răspuns:

– Desigur. Henric nu s-ar fi purtat niciodată cu o femeie mai puțin curtenitor decât merita aceasta. Nu m-a iubit. Când eram foarte tânără și naivă, am crezut că da, însă nu m-a iubit. Nu m-a dorit pe *mine*. A dorit sângele meu regesc pentru a uni coroanele și a lua Franța sub controlul său.

– Este un preț pe care toate femeile de rang înalt trebuie să-l plătească, nu-i așa, doamnă? Ridică o mână de parcă ar fi vrut să mă atingă. Căsătorindu-se pentru statut și putere, nu-i așa?

– Așa e, desigur. La început, am fost prea naivă pentru a crede asta. Mi-am amintit de tristețea mușcătoare de la începutul căsătoriei mele, încercând să o exprim în cuvinte. Firește, Henric nu a fost niciodată crud, doar dacă neglijarea nu înseamnă cruzime. Însă lui nu i-a păsat. Și știi ce m-a durut cel mai tare? Că, în ultimele lui zile, când se topea rapid și știa că moartea este aproape, nu a trimis după mine. Nu a simțit nevoia să-și ia rămas-bun și nici măcar să-mi dea șansa să-mi iau adio de la el… Nu știu de ce îți spun toate astea… M-am încruntat privindu-mi degetele încleștate, albe din pricina strânsorii. Am crezut că îl iubesc pe Henric, însă a fost o dragoste fără temei, întemeiată pe visuri de fetișcană, iar el a distrus-o. Ca o sămânță care se usucă și moare în lipsa ploii. Nu mi-a oferit nimic ca să-mi ajute iubirea să crească, așa că a murit. Dacă a fost vreodată iubire… Eram foarte tânără. Mi-am ridicat privirea spre imperturbabilul meu intendent. Nu sunt o persoană foarte puternică. A trebuit să devin puternică.

– Îmi pare atât de rău, doamnă, a murmurat el cu ochii ațintiți asupra mea. N-am știut asta.

– Nici nu trebuia. Am ascuns totul bine, sper. Îți spun doar ca să știi. Căsătoria mea n-a avut nici o strălucire. Văzându-i compasiunea, ochii mi se umplură de lacrimi, însă mi le-am șters cu podul palmei, hotărâtă să nu ratez acest moment. Curajul meu are tendința să piară când simt că nu sunt iubită, dorită. Când nu văd vreo cale pe care picioarele mele s-o urmeze, când simt că sunt ținută captivă de mărăcini care mă înțeapă și mă zgârie. Însă astăzi, am curaj să-ți spun asta. Ce e în inima ta este și într-a mea. Ce dorești tu doresc și eu.

Owen Tudor se întoarse încet din drum, se opri în fața mea și îmi luă mâna, însă nu cu gestul unui servitor. M-am gândit că a luat-o

ca un bărbat care dorește o femeie, pentru că o răsuci și mă sărută în palmă. Sărutul lui nu a mai fost rece.

– S-ar putea să fie o dorință pe care stăpâna s-o regrete tot restul vieții ei, a afirmat el.

– De unde să știe, dacă nu-și îngăduie să găsească o cale de a o savura?

– Poate că servitorul a greșit când și-a acuzat doamna că-i lipsește curajul.

– Cred că da.

Încet, își împleti degetele cu ale mele, privindu-mă intens, fără ca ochii lui să reflecte ceva din lumina strălucitoare care se revărsa prin ferestrele galeriei, învăluindu-ne.

– Ești suficient de curajoasă, Caterina? a întrebat el. Pentru a lua ceea ce îți dorești?

Îmi spusese pe nume. Dacă era să pun capăt acestei situații, trebuia s-o fac acum.

– Da, Owen, am rostit eu. Sunt suficient de curajoasă.

– Vei veni la mine? În acea cameră încuiată?

– Da. Mă vei chema?

Ridică mâinile noastre împreunate, pentru a-mi atinge obrajii drept răspuns, iar gura lui schiță o încercare de zâmbet.

– Care ar fi pedeapsa pentru un servitor galez lipsit de drepturi care se întâlnește în particular cu regina Caterina?

– Nu știu.

Egoistă, nici nu-mi păsa.

– Riscăm să fim pedepsiți. Vei veni la mine?

– Când?

– În noaptea asta.

Inima îmi bubui, dar nu aveam de gând să dau înapoi.

– Unde?

– În camera mea.

Și, trăgându-mă atât de aproape, încât mătăsurile mele șoptiră atingând lâna tunicii lui, își înclină capul ca și cum avea să mă sărute pe buze.

Am încremenit. Pașii care se auziră în capătul galeriei anunțară întoarcerea lui Thomas, pajul meu, care aducea o carafă acoperită și o cupă. Înainte ca flăcăul să străbată jumătatea distanței, Owen se îndepărtă de mine.

– Va fi așa cum doriți, doamnă, a spus el de parcă stabilisem o treabă. Voi transmite cererea dumneavoastră tânărului rege. Și dacă ați vrea să vă gândiți la sugestia mea…

Nimic din toată scena nu era necuviincios.

– M-am gândit, *master* Tudor. Cred că e bine așa și voi acționa în consecință. M-am uitat zâmbind la pajul meu. Bună dimineața, Thomas. Pe mine mă cauți…?

– *Master* Owen m-a trimis să vă aduc vin, doamnă, în sala de audiențe.

Așadar, se gândise la mine, deși fusese atât de supărat.

– A fost foarte amabil, dar m-am răzgândit. Poți să mă însoțești înapoi în camera mea și poți să-mi spui…

Mai târziu, nu mi-am putut aminti ce chestiune neimportantă discutasem cu pajul meu. O făcusem. Acceptasem să mă întâlnesc cu Owen Tudor. Între noi exista o legătură imposibil de negat, în ciuda prăpastiei de netrecut care ne despărțea. Eu pășisem peste acea prăpastie, iar făcând asta, nu simțisem decât o bucurie extraordinară. Ajunsă la ușa camerei mele, am descoperit că încă îi purtam pelerina impregnată de mirosul lui, al cailor, al fumului de lemn de măr. Al bărbăției. M-am îmbătat cu el înainte de a desface fără nici un chef agrafa, îngăduind greutății care mă cuprindea să-mi alunece de pe umeri, în timp ce studiam broșa. Era din argint și nu avea mare valoare, era puțin uzată de atâta frecare și nu avea pietre prețioase, însă când m-am uitat îndeaproape am văzut că forma sa circulară reprezenta o creatură despre care am bănuit că era un dragon. Aripile lui erau doar pe jumătate întinse, ca și cum ar fi putut să-și ia zborul în orice clipă, dacă n-ar fi avut coada prinsă în gură. Avea o aură de putere, de mister sugerate de lucrătura măiastră. Crezusem că nu e valoroasă – cum ar fi putut un servitor să aibă bijuterii de preț? –, însă micul dragon conținea esența a ceva vechi și prețios. M-am gândit că, poate, dragonii erau galezi. Poate că aparținuse cândva familiei lui, fiind transmisă din generație în generație. Mi-am trecut degetul peste aripile de argint. Era departe de blazonul Beaufort cu emailul și pietrele sale prețioase, dar totuși…

– Doamnă?

Thomas stătea și aștepta instrucțiunile mele.

Am împăturit pelerina și i-am dat-o.

– Dă-i asta înapoi lui *master* Tudor, i-am cerut eu. Și transmite-i mulțumirile mele că mi-a venit în ajutor. Spune-i că…

N-am găsit nimic ce nu puteam să-i zic eu însămi, în acea noapte.

Iar broșa? Am păstrat-o. Doar pentru scurtă vreme. Mi se părea că, poate, Owen Tudor avea în el ceva dintr-un dragon, ceva din puterea lui clocotitoare. Nu aveam să o păstrez mult timp – doar puțin. Pentru a avea ceva al lui.

*

M-am așezat pe patul lui – pentru că oricum n-am avut unde în altă parte. Nu spusesem nimănui de intențiile mele. Cui să-i spun? Nici măcar Ioanei nu puteam să-i mărturisesc acest pas nebunesc. Le dădusem liber domnișoarelor mele, Guille fusese expediată. Declarasem că aveam să mă pregătesc singură de culcare. Oare nu eram capabilă s-o fac? Când Guille manifestase o oarecare mirare, pretinsesem că vreau să fiu singură pentru a mă ruga și a mă gândi. Cu toate astea, iată-mă aici, învăluită în umbre întunecate, singură în camera bărbatului pe care îl plăteam pentru a se ocupa de casa mea. O relație cu un servitor. Am înghițit convulsiv, nervii din stomacul meu săltând ca broaștele pe un lac, într-o noapte de vară.

Eram îmbrăcată în cele mai simple haine pe care le aveam. Oricine m-ar fi observat când am traversat holul și am urcat scara nu s-ar fi uitat de două ori la femeia în veșminte sobre, cu părul blond ascuns vederii de o glugă. Nu eram decât una dintre femeile din suita regală care se ducea să-și vadă de treburile ei. Iar dacă era vorba de un bărbat care îi atrăsese atenția, atunci să-i fie de bine.

Așa că iată-mă șezând pe patul lui Owen Tudor, picioarele neatingându-mi dușumeaua, și privind în jur. Era o surpriză pentru mine. Nu faptul că era mică – Owen era norocos să aibă o cameră a lui. Abia dacă era suficient de mare pentru a încăpea un pat, un scaun simplu, pe care îl evitasem, un cufăr pentru mici obiecte personale și un suport pentru lumânări. Dacă aș fi stat în mijloc, cu brațele întinse, aproape că aș fi atins pereții opuși. Surpriza fu ca înțepătura unui ac. Owen Tudor avea grijă de lucrurile lui, făcându-mă să-mi dau seama din nou că, în afară de faptul că apropierea lui îmi făcea pulsul să bată nebunește, nu știam mai nimic despre el. Nu erau haine împrăștiate în jur, nimic care să se afle acolo unde nu-i era locul. Mi-am trecut mâna peste cuvertura aspră de pe pat. Și nici nu exista nimic care să indice statutul de intendent. Ar fi putut foarte bine să fie o chilie de călugăr, care nu-mi spunea prea multe despre bărbatul cu care începusem această relație.

Privirea mea se îndreptă spre cufăr și spre vasul și urciorul din ceramică pictată, foarte frumoase, aflate alături de el. Și am zâmbit pentru că nu m-am putut abține. Se mai aflau acolo căni din ceramică și o carafă pe care o bănuiam plină cu vin. Un sfeșnic. Și o carte. Era un obiect de valoare. Îmi lăsase ceva de citit pentru a-mi trece mai ușor timpul, deoarece știuse că era posibil să întârzie. Cât

de grijuliu! Cât de atent! O carte, o lumânare și o cană cu vin. Am râs ușor, în ciuda îndoielii serioase din mintea mea. Știuse oare că voi fi nervoasă, deși mă declarasem curajoasă? Poate că da, așa că făcuse tot posibilul pentru a îndrepta acest lucru.

Am deschis cartea – dându-mi imediat seama că era o *Carte a orelor* ca a mea – și, întorcând paginile, am descoperit o ilustrație care îmi era tare dragă, a nunții din Cana, frumoasă prin familiara profunzime a culorilor și participanți plini de viață. Dar am închis brusc cartea, ținând-o între palme. Nu mă aștepta o căsătorie sacră. Era o celebrare plină de păcat a dorinței. Iar dacă Owen Tudor nu venea curând, neprețuitul meu curaj avea să se transforme în fum.

„N-ar trebui să te afli aici."

„Pot pleca dacă vreau. Nu mă obligă nimeni…"

I-am auzit pașii siguri în capul scărilor. Se apropiară. Rapid și hotărât, Owen Tudor părea a fi un om mânat de grabă. Și m-am cutremurat.

„Este o greșeală…"

Când ușa se deschise, eram în picioare, parcă pregătită s-o iau la goană. Pentru o clipă, rămase în prag, blocând lumina de pe coridor, întunecat și solemn ca întotdeauna, la fel de plăcut de privit la sfârșitul zilei cum fusese și la începutul ei. Chiar dacă îmi desluși nesiguranța, nu lăsă să se vadă, ci îmi zâmbi, și orice gânduri de evadare fură alungate când ușa se închise lin în spatele lui.

– Iertați-mă, doamnă, a spus el făcând o plecăciune de parcă ne aflam în public, iar conversația noastră anterioară nu avusese loc. Am întârziat. Stăpâna mea mi-a dat treburi de făcut. Timpul îmi aparține rareori.

Buzele i se arcuiră, ochii îi licăriră, iar eu m-am gândit că era prima oară când dădea dovadă de umor în prezența mea. Chipul îi era luminat de zâmbet, pomeții nu-i mai erau proeminenți, iar eu, cu toate că îmi strângeam mâinile, m-am pomenit că mă relaxasem suficient pentru a-i răspunde în același stil.

– Te muncește din greu – stăpâna ta?

– Habar n-ai. Făcu doi pași lenți spre mine. Ai băut vin?

– Nu.

Gesturile îi fură la fel de îngrijite și de simple ca și încăperea, atunci când mai aprinse o lumânare și turnă vin – de parcă întâlnirea noastră aici era normală –, în vreme ce eu nu știam sigur ce să fac. Nu mă puteam așeza pe patul lui. Nu puteam. Îmi dădu o cană și o ridică pe a lui.

– În sănătatea dumneavoastră, doamnă.

– În a ta, Owen Tudor.

Am sorbit și aproape m-am înecat. Formalismul revenise între noi – stăpâna și servitorul. Habar nu aveam ce să spun. Conștientizarea prezenței lui în acest spațiu strâmt fu ca un curent care mă străbătu din cap până în picioare.

– Ți-am spus că te admir, a rostit el încet. Iar când l-am privit nedumerită, a continuat: am avut dreptate s-o fac. Ai tot curajul pe care îl așteptam de la tine.

– Nu mă simt curajoasă.

– Ușa nu este încuiată, a declarat el.

– Nu…

Și mi-am dat seama că îmi dădea de ales, chiar și în acest ceas târziu. Văzând că mâinile îmi tremurau, îmi luă cana și le puse pe amândouă pe cufăr, fiind astfel cu spatele la mine, ispitindu-mă să-mi trec mâna peste materialul fin al tunicii pe care o purtase la cină, pentru a simți fermitatea umărului de sub ea. Dar n-am putut să-l ating. N-am vrut să-l ating.

„Sfântă Fecioară, ce să fac? Vino-mi în ajutor…"

Și, ca și cum și-ar fi dat seama de dificultatea în care mă aflam, Owen luă decizia din mâinile mele, apropiindu-se, cuprinzându-mi palmele în ale lui și trăgându-mă spre el.

– Am permisiunea s-o sărut pe cea care a fost cândva regina Angliei?

– Dacă dorești.

Mă împiedică să mai văd ceva aplecându-și capul și lipindu-și buzele de ale mele. Cu blândețe. Mai degrabă o promisiune decât o posesiune. Și în treacăt. Abia dacă simțisem căldura lor când își înălță capul și se uită la mine.

– N-o să-ți mai cer permisiunea din nou, Caterina. Asta e ceea ce îți dorești?

N-am putut să-i răspund, incapabilă să găsesc cuvintele care să exprime îngrijorările care se luptau în mintea mea, însă nici n-a trebuit. Cuprinzându-mi chipul în palme, buzele lui le căutară din nou pe ale mele, iar asta fu distrugerea mea. Cât de diferit fu acest sărut! Gura lui fierbinte și înfometată, trupul puternic, mâinile ținându-mă pentru a mă putea gusta iarăși și iarăși, îmi copleșiră dorința care crescuse în mine. Ridică din nou capul, mâinile lui cuprinzându-mă încă, degetele lui mari mângâindu-mi tâmplele – până când, cu o mișcare bruscă îmi trase gluga de pe cap, iar pelerina

îmi căzu pe podea. Eliberat, părul mi se rostogoli pe umeri și ajunse pe piept, îngăduindu-i să-și bage mâna în el, astfel că se înfășură în jurul încheieturii sale. Respirația mi se precipită printre buze, scoțând un sunet care exprima plăcere pură.

– Spune-mi pe nume. Spune-mi Owen.

Vocea lui era poruncitoare.

– Owen, am rostit eu suspinând încântată.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Cea mai atrăgătoare. Și ar trebui să știu că nu e bine să fii aici, dar care bărbat se poate ține departe de femeia care îi încinge sângele. Te doresc de ani de zile. Nu mai pot să-ți rezist.

Brațele lui mă ancorară de el, mărturisirile lui fierbinți amestecându-se ca vinul în sângele meu în vreme ce mă sărută, iar eu m-am agățat de el, cu simțurile în derivă, cu voința complet distrusă, conștientă doar de faptul că acesta era un bărbat care îmi spusese că mă dorea și că mă dorise dintotdeauna. O explozie de sentimente amețitoare mă cuprinse. Owen Tudor mă dorea, iar eu îl doream pe el dincolo de orice rațiune. Îl voi lăsa să mă aibă. Mâinile lui se îndreptară spre șireturile rochiei mele…

Nu!

Brusc, dorința fu înlocuită de panică pură.

– Nu… am rostit eu.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și l-am împins, iar când mi-a dat drumul, mi-am îngropat în palme chipul, care ardea. Ce făceam? Oroarea îmi bolborosi în sânge și o teroare copleșitoare începu să tresalte în propriul ritm. Înnebunită de durere, m-am uitat la bărbatul pe care mi l-aș fi făcut iubit și deodată am văzut în fața ochilor chipul lui Edmund râzând. Edmund, care mă sedusese cu râsul, cu cântecele și cu tinerețea lipsită de griji, care mă făcuse să mă simt din nou ca o fetișcană lipsită de responsabilități și care mă abandonase când înțelesese că nu mă poate folosi pentru a urca pe scara puterii. Aceasta nu era o seducție superficială, ci o explozie de pasiune care mă târa cu ea, trăgându-mă într-un vârtej de dorință. Voiam – dar nu puteam îngădui, fiindcă nu avea să aducă nimic altceva decât umilință pentru mine și înjosire și concediere pentru Owen. Dacă afla Gloucester… Dacă afla Consiliul… O legătură cu un servitor? Dar îl doream. Doream să mă atingă din nou. Doream să-i simt gura pe a mea.

Ah, nu! Nu se putea!

În acel moment, am fost copleșită de dureri trecute. Owen Tudor nu putea să mă dorească. Nu aveam dovada? Nimeni altcineva, nici Henric, nici Edmund, nu mă doriseră decât pentru ce le putea oferi numele Valois sau statutul de regină-văduvă. Owen Tudor nu mă putea iubi. Poate că în inima lui era milă. Da, asta era. Toată încrederea mea se risipi…

Am devenit conștientă de faptul că Owen se încrunta de parcă încerca, dar nu reușea, să înțeleagă complexitatea gândurilor care îmi treceau prin minte. Mâinile îi căzură de pe umerii mei, dar totuși își trecu dosul degetelor peste obrazul meu, iar temerile mele aproape că fură alungate.

– Ți-e frică de mine? a întrebat el.

– Nu. Nu trebuia să cedez. Nu trebuia… Nu-i vorba de asta… N-ar trebui să fiu aici…

Și am văzut exasperarea care licări în ochii lui când suspină.

– Este puțin cam târziu pentru asta.

– E numai vina mea…

M-am desprins din mâinile lui pentru a pleca. Ușa era descuiată. Încă doi pași și puteam ajunge la ea, iar apoi, puteam ieși din această cameră în care se afla tot ce îmi doream, dar era imposibil să am. Mă puteam întoarce în camera mea, unde puteam uita tot ce aproape că făcusem. Puteam să uit că aproape îi căzusem la picioare de dorință, însă înainte de a apuca să fac un pas, Owen mă prinse de încheietura mâinii.

– Nu pleca așa…

Când degetele lui se strânseră, mă cuprinse o spaimă irațională. Mi-am tras mâna cu putere, dar în zadar.

– Caterina. Nu te zbate. N-o să fac nimic ce nu-ți dorești…

– Nu pot face asta… Îmi pierdusem rațiunea, copleșită de vina că putea să fie judecat din pricina mea. M-am comportat necuviincios. Ar trebui să știi că în venele mele curge sânge stricat. Mama… nici un bărbat frumos nu era în siguranță în preajma ei. Trebuie să-mi cer scuze…

– Nu. Între noi, scuzele nu sunt necesare…

Încercă să mă tragă în brațele sale. Mi-o doream mai mult decât viața însăși și, pentru o clipă, mi-am îngăduit să mă las lipită de el, dar apoi reproșurile față de mine mi-au revenit în minte.

– Nu pot să stau… M-am zbătut și m-am dezechilibrat, așa că m-a strâns la pieptul lui. O…!

Înțepătura de durere din pomete m-a redus la tăcere.

– Ce este?

Am clătinat din cap.

– Dă-mi drumul…

Vocea lui deveni de gheață, toată înțelegerea dispărând.

– Așadar, mă disprețuiești ca pe un servitor, nu sunt destul de bun ca să te culci cu mine. Îmi poți dori trupul, dar ascendența mea nu e suficient de bună pentru tine…

– Nu… nu e vorba de asta…

– Mie așa mi se pare…

– Te rog, l-am implorat eu. Te rog să înțelegi. Trebuie să-mi dai drumul…

– Atunci, plecați dacă doriți, doamnă… Nu vă oblig. N-o să vă pun în primejdie sufletul muritor silindu-vă să împărțiți patul cu un bărbat care nu e demn nici măcar să vă scoată pantofii.

Formalismul greu, judecata aspră mă durură cumplit.

– Nu se poate să mă iubești, am strigat eu în suferința mea. Nici un bărbat nu m-a iubit vreodată.

Iar când Owen se dădu la o parte, am deschis ușa cu o smucitură și am luat-o la fugă pe coridoare, prin camere, cu părul desfăcut, cu fața neacoperită, rugându-mă neputincioasă să nu mă întâlnesc cu nimeni. Nu m-am întâlnit, dar asta nu a fost o ușurare. Disperarea mă inunda din cap până în picioare. Din pricina a ceea ce aproape că îmi îngăduisem să fac.

Și a ceea ce distrusesem.

Închizând ușa camerei mele, m-am sprijinit de ea, dorindu-mi ca tumultul sentimentelor să se potolească. Rușinea era vie, urâtă și crudă, și o simțeam în fiecare răsuflare. Copleșită de nevoie fizică, cerusem intimitatea. Îi spusesem Owen și fusesem de acord cu acea întâlnire, compromițându-mi onoarea. Îi băusem vinul, îl sărutasem, iar apoi o luasem la goană ca o copiliță înspăimântată, nu ca o femeie de aproape treizeci de ani. Îmi lăsasem pelerina la el. Alergasem pe coridoare ca o femeie ușoară de la curte care voia să scape de un amant nedorit. Totuși, acum, silită să-mi accept dezonoarea, îmi doream să mă aflu din nou în camera lui, să stau pe patul lui, să-i îngădui să mă conducă pe orice drum ar fi dorit.

„Proasto! Proastă desăvârșită. Ai îngăduit dorinței să pună stăpânire pe tine și uite ce s-a întâmplat. N-ai învățat nimic din toată viața ta? Cum o să mai poți da vreodată ochii cu el?“

Cu toate astea, dorința pe care o simțeam față de el nu voia să dispară. Dacă ar fi venit la ușa mea, în clipa aceea, i-aș fi deschis-o și l-aș fi invitat să intre. I-aș fi căzut recunoscătoare la picioare.

„N-o să vină. Crede că îl disprețuiești fiindcă îți este inferior, nepotrivit a se însoți cu o regină."

Am hohotit. De ce? De ce am fugit?

Pentru că mi-a fost frică. Frică să-mi încredințez viața în mâinile unui bărbat pe care abia îl cunoșteam, căruia s-ar fi putut să nu-i pese de ea. Frică de faptul că granița dintre servitor și stăpână era neclară și că, în cele din urmă, nu aveam curajul să-mi iau inima în dinți și să sar peste ea. Ce-ar fi spus Beatrice dacă ar fi știut că mă gândeam să-mi descui ușa pentru Owen Tudor? Sau lady Ioana? Cândva, spusesem că nu-mi pasă. Dar îmi păsa. M-am cutremurat la gândul reproșului lor.

Dar cum rămânea cu Owen Tudor? Îl respinsesem, lăsându-l să creadă că îl consideram mult inferior mie. Un bărbat atât de mândru nu m-ar ierta niciodată pentru asta. Am fost lipsită de onoare – vina îmi aparținea întru totul.

Silindu-mă să traversez camera, mi-am luat oglinda. Ce aveam să văd? Aveam să văd chipul unei femei ușoare? Aveam s-o recunosc pe femeia care se va uita la mine. Și am fost surprinsă. Nu se zărea nici un semn al păcatului.

Apoi, m-am uitat din nou, apropiind oglinda de o lumânare. O femeie nefericită se uită la mine, o femeie care a fost cât pe ce să capete ce-și dorea cel mai mult în viață. Acolo, întinzându-se ispititor în fața ei, se afla podul peste prăpastie, mâna întinsă care îi venea în ajutor, bărbatul care i-ar fi îndeplinit dorința inimii – iar ea dăduse îndărăt. Fugise distrugând orice șansă de a face din nou acel pas. El avea s-o disprețuiască, să-i disprețuiască lipsa de curaj, lipsa de politețe. Nu mai exista nici o speranță.

Am retrăit acele momente iarăși și iarăși, în toată gloria și durerea lor. Îmi spusese Caterina. Mă sărutase, iar eu îl împinsesem la o parte, deși nu-mi dorisem decât să zic „Sărută-mă din nou!" și să folosim patul acoperit cu acea cuvertură în culori vii.

„Îmi poți dori trupul, dar ascendența mea nu e suficient de bună pentru tine…"

Owen Tudor avea să mă disprețuiască, dar nu la fel de mult cum mă disprețuiam eu.

Am trecut un pieptăn prin părul meu încâlcit, trăgând de el, de parcă durerea fizică ar fi putut să-mi risipească suferința.

Nu puteam să plâng. Vina îmi aparținea fiindcă eu alesesem să intru în camera unui bărbat pasional, iar apoi s-o iau la goană când mă sărutase.

M-am uitat din nou, răsucindu-mi capul, când am văzut semnul de pe obraz. Era roșu și pielea îmi fusese foarte puțin zgâriată. Desigur. Colanul funcției lui mă marcase. Ce potrivеală îngrozitoare.

O amintire cumplită a unei seri dezastruoase.

Guille îndepărtă perdelele grele ale patului, care fuseseră martore nesomnului meu, apoi se opri strigând uimită.

– Doamnă!

– Ce este?

Reacțiile mele, atât ale trupului, cât și ale minții, erau lente.

– Ce-ați făcut?

Dispăru, se întoarse și îmi întinse oglinda.

Și m-am uitat. Roșeața de pe pomete, neînsemnată cu o seară înainte devenise de un roșu amestecat cu vinețiu.

– Cine v-a făcut asta?

Am atins locul sensibil și am tresărit de durere. Nu puteam recunoaște adevărul.

– A fost vina mea, am izbutit să spun. Am căzut și m-am lovit de piciorul patului. Am stat prea mult în genunchi când mi-am făcut rugăciunea… Vânătaia era teribil de evidentă. Am închis ochii – ultimul lucru de care aveam nevoie era să atrag atenția asupra purtării mele condamnabile. Putem îndrepta asta? am întrebat-o.

– Bănuiesc că e vremea pentru o deghizare iscusită.

Guille scotoci prin cufărul meu și scoase de pe fundul lui o casetă cu cosmeticale.

Rareori le foloseam. Aveam tenul palid, așa cum era la modă, însă astăzi, aveam nevoie de un subterfugiu. Eu și Guille aveam destule cunoștințe de la mama, care fusese expertă în aplicarea farmecelor artificiale pentru a atrage privirile unui bărbat. Eu însă doream să mă ascund de el. Owen Tudor nu trebuia să bănuiască faptul că întâlnirea noastră nepotrivită lăsase un semn pe fața mea.

Am petrecut cu folos o oră deschizând pachețele și flacoane, iar în cele din urmă am aplicat praf de rădăcină de crin alb pentru a-mi albi fața și a ascunde vânătaia. Apoi, am adăugat praf de frunze zdrobite de angelică pentru a da strălucire obrajilor și a distrage atenția de la vânătaie.

– E mai bine, fu de părere Guille, cu o cută de încruntare între sprâncene. Bănuiesc…

– Dar nu bine.

Disperată, am aruncat oglinda pe pat.

– N-o putem ascunde complet…

– Nu.

Am suspinat. Asta era tot ce puteam face. Am mâncat în cameră și am lipsit de la liturghie, însă trebuia să cobor pentru a lua prânzul cu suita mea, fiindcă altminteri locul meu gol de la masă ar fi stârnit comentarii.

Și va trebui să dau ochii cu Owen Tudor.

Când mi-am ocupat locul la masă, fără să-mi pese ce se afla în farfuria mea și fără să aud binecuvântările părintelui Benedict, nu m-am putut gândi decât la privirea lui Owen Tudor, care mă măsurase de sus până jos și de jos până sus când intrasem sfidătoare în încăpere. Privirea îi deveni fixă, tot trupul i se încordă, apoi își aminti de îndatoririle sale și se îndepărtă pentru a le cere pajilor să aducă platourile cu mâncare. Nu mi-a rămas decât amintirea expresiei sale uimite, pentru că mult apreciatele cosmeticale nu ascundeau deloc vânătaia lividă.

Știam deja asta. Venind în solariul meu, domnișoarele de onoare se arătaseră compătimitoare față de necazul meu și pline de sugestii de remedii proprii, însă nimic nu putu ascunde pata colorată. Și nici remușcarea mea când am văzut reacția lui Owen Tudor.

Nu *master* Owen. Nu va mai fi niciodată *master* Owen. Cum aș fi putut să mă gândesc la el ca la un servitor, după ce mă ținuse în brațe? După ce sărutările lui îmi transformaseră sângele în aur topit? Din nefericire, din pricina firii mele, aurul se transformase în plumb, iar eu îi dădusem o lovitură cumplită. Îl încurajasem doar pentru a-l respinge apoi.

Tot timpul cât a durat masa, am fost chinuită de căință din pricina a ceea ce văzusem în acea clipă care mi-a tăiat respirația, înainte ca el să-și ascundă gândurile. Cu siguranță, fusese șocat că nu știuse. Dar după aceea fusese o izbucnire bruscă de supărare furioasă. Îmi înghețase sângele în vene și îmi sporise încâlceala gândurilor.

Cum îndrăznea să fie supărat pe mine?

Și totuși, de ce n-ar fi, am recunoscut eu, luând din prăjitura cu prune însiropate aflată în fața mea. Nu meritam? Îl făcusem să creadă că sunt dispusă să accept, îl sărutasem cu o pasiune păcătoasă pe care nu o mai cunoscusem. Îmi lipisem trupul de al lui într-o rugăminte mută, pe care n-ar fi avut cum s-o interpreteze greșit. Îl ademenisem, ar fi spus domnișoarele mele, ca o femeie ușoară de la

palat. Iar apoi, când îmbrățișarea lui devenise prea puternică, o luasem la goană, exact când ar fi trebuit să fi avut suficientă încredere pentru a avea o aventură cu un bărbat cu oarecare stăpânire de sine.

Dar asta doream. Chiar dacă era servitor.

Iar dacă nu doream, n-ar fi trebuit să-i răspund de la bun început. Nu-mi dăduse el ocazia să mă retrag după ce recunoscusem prostește prima dată?

„Siluetele țesute sunt martore tăcute și nu trebuie să vă temeți de bârfe ce vor pleca din gura mea."

Fără îndoială, vina îmi aparținea și îi meritam mânia.

Masa continuă. Cu toții am mâncat, am băut. Am bârfit – sau cel puțin domnișoarele mele au făcut-o. Pajii, de neam ales, care își învățaseră perfect îndatoririle într-o casă nobilă, sub îndrumarea lui Owen, ne serveau cu o concentrare tăcută. Comportamentul lui Owen era exact așa cum trebuia, însă nu a mâncat împreună cu noi, ocupându-și locul la masă așa cum îi era obiceiul. În schimb, a stat în picioare în spatele scaunului meu, într-o tăcere austeră, ca o declarație personală și plină de reproș adresată mie, vrând parcă să sublinieze diferența de rang dintre noi.

Meritam și asta.

Nu am avut nimic să-i cer. Toată atenția mea era concentrată asupra intensității privirii sale dintre omoplații mei. Parcă aveam un cuțit împlântat în spinare.

Mi-am pus lingura pe masă. Prăjitura îmi căzuse greu la stomac și am rostit în gând o rugăciune ca masa să se încheie mai repede și să mă pot adăposti în camera mea. După ce masa a fost strânsă, n-am avut încotro și, fiindcă Owen nu se clintise, a trebuit să trec pe lângă el. Când am riscat să îl privesc, am văzut în ochii lui dezaprobarea.

– Nu v-a fost pe plac mâncarea, doamnă? m-a întrebat.

Remarcase că mâncasem puțin.

– A fost bună. Ca întotdeauna.

Nu am inventat nici o scuză, însă replica mea a fost răstită.

El îmi făcu o plecăciune. Am trecut pe lângă el cu inima la fel de îndurerată și de rănită ca și obrazul.

– *Master* Owen a venit să vă vadă, doamnă.

Trecuse o oră de la prânz, iar Guille intră în camera în care ședeam fără să văd *Cartea orelor* închisă pe genunchi.

– Pentru a discuta aranjamentele legate de sărbătorirea zilei de naștere a tânărului rege.

– Spune-i lui *master* Owen că nu mă simt bine, am răspuns eu concentrându-mă asupra paginii cărții pe care simțisem brusc nevoia s-o deschid. Avem mai mult decât suficient timp să discutăm despre întrecerea cavalerească. Spune-i să-l întrebe pe lordul Warwick, dacă există dificultăți.

Ochii mei priviră îngroziți psalmul de pocăință de pe pagina cărții, care exprima întristarea pentru păcat.

„Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea."

Aveam nevoie de mila lui Dumnezeu și de a lui Owen Tudor pentru că păcătuisem cu adevărat.

– *Master* Owen dorește să știe dacă veți celebra ziua Sfintei Winifred printr-o petrecere, doamnă. Trebuie să aibă grijă ca fondurile necesare să fie disponibile. Ar fi în a treia zi din noiembrie, mi s-a adresat Guille din nou.

O altă oră se târâse anevoie, iar dezgustul pe care îl simțeam față de mine era la fel de puternic.

– Cine este Sfânta Winifred? am întrebat morocănoasă.

– *Master* Owen spune că e o sfântă galeză. Guille își exprimă lipsa de interes ridicând din umeri. Zice că a fost o femeie care s-a dovedit capabilă de integritate și curaj în condiții vitrege. Spune că aceste calități sunt rare la femei…

Am devenit rigidă la auzul acelui comentariu atât de țintit al intendentului.

– Spune-i lui *master* Owen că îmi fac rugăciunile…

– Cum doriți, doamnă.

Cum a îndrăznit? Cum de i-a trecut prin minte să mă acuze și mai tare? Îngenunchind pe *prie-dieu*, mi-am acoperit fața și am ignorat privirea plină de curiozitate a lui Guille.

Mai era o oră până să ne întâlnim cu toții pentru a lua cina.

– *Master* Owen a adus asta înapoi. Era pelerina mea, împăturită cu grijă. Spune că probabil ați uitat-o în capelă.

– Da, probabil. Mulțumește-i, te rog, Guille.

Luând-o din mâinile ei, mi-am îngropat chipul în catifeaua moale, când a ieșit din cameră. Nu-mi puteam înfrunta propriile gânduri.

*

Drumurile noastre aveau să se întâlnească la cină. M-am gândit să mă închid în cameră, folosindu-mă de o scuză oarecare, dar n-aș fi fost în acest fel lașa care mă credea? Avusesem rolul meu în această situație, așa că trebuia să-l joc până la capăt. Trebuia să am curajul veneratei Sfinte Winifred. Mi-am ocupat locul, cu mâinile încrucișate, fără poftă de mâncare, și m-am pregătit să sufăr.

O, și cât am suferit! Nici măcar o dată nu s-a uitat la mine. A umblat prin cameră de parcă avea o durere de dinți, apoi, ca mai devreme, a devenit o prezență greu de ignorat în spatele scaunului meu. Dacă înainte fusese supărat, acum era mânios. Am mâncat la fel de puțin ca și la prânz, iar la sfârșit, am trecut pe lângă el fără să-l bag în seamă.

Seara, am îngenuncheat din nou pe *prie-dieu,* însă am revenit la gândurile mele. Trebuia să mă revanșez, trebuia să-mi recunosc vina, să fac tot posibilul pentru a lămuri acest amestec încâlcit de teamă și dorință. După liturghia din dimineața următoare, îl voi chema pe Owen Tudor și îi voi explica… dar ce-i voi explica, din moment ce nici eu nu înțelegeam tumultul din inima și din mintea mea? Îi voi explica faptul că greșisem, acceptând că atracția față de el murise din cauza fricii. Aveam să accept asta la fel cum acceptasem răceala lui Henric și trădarea lui Edmund, care preferase ambiția. Nu avea să fie mai rău. Trecusem prin acele furtuni destul de bine. Căsătoria mea cu Henric îmi adusese un fiu mult iubit, iar la Beaufort mă gândeam rareori, și atunci dorindu-mi să fi fost puțin mai matură și mai înțeleaptă. Faptul că-l pierdeam pe Owen înainte de a-l cunoaște nu avea cum să fie mai rău.

Numai că avea să fie. Oricât de greu îmi era să recunosc, nu credeam că pot trăi fără Owen Tudor. Dorința pe care o simțisem atunci când l-am văzut ieșind din râu nu se risipise odată cu trecerea timpului, ba mai degrabă devenise mai puternică încât ajunsesem să nu mai am pace.

Mi-am ridicat fața spre Fecioară și i-am promis că voi găsi pacea și cu el, și cu mine.

Capitolul 13

Îmi plăceau orele de vară matinale, când soarele mă îndemna să mă dau jos din pat. În dimineața următoare, înainte de micul dejun, după cum era obiceiul, tot personalul meu – domnișoarele de onoare, pajii și servitorii care nu aveau treburi urgente – s-a adunat în capela mea privată, pentru liturghie. În vreme ce cuvintele familiare îmbăiau capela în putere divină, iar degetele mele treceau peste mărgelele rozariului, mintea îmi repeta cuvintele cu care aveam să-i explic lui Owen Tudor că îl doream, dar că trebuia să-l resping, că aveam să păstrăm rigida relație de stăpână și servitor.

Sfântă Fecioară, nu asta voiam de fapt. Dar asta trebuia să fac.

La sfârșit, când mi-am îndreptat gândurile spre binecuvântările părintelui Benedict, reușisem să iau măcar o decizie. Aveam să mă întâlnesc cu Owen în marele hol. Nu credeam că vorbele mele aveau să-i placă, însă avea să fie destulă lume pentru a avea o discuție cât de cât politicoasă. Am rostit o ultimă rugăciune pentru a căpăta putere și iertare, m-am ridicat în picioare pregătindu-mă să-i dau cartea de rugăciuni și mantaua lui Guille și…

El mă aștepta lângă ușă și nu exista nici o îndoială în privința expresiei lui austere – starea sa de spirit era la fel de sumbră astăzi cum fusese și ieri. Nu intenționa să-mi îngăduie să scap, însă aveam să i-o iau înainte, preluând inițiativa, în ciuda genunchilor care îmi tremurau. Trasarea între noi a unei linii pe care niciunul să n-o mai treacă vreodată avea să se facă în condițiile mele.

– Sărbătorirea Sfintei Winifred, am rostit eu cu un mic zâmbet politicos pe buze. Trebuie să vorbim despre asta, *master* Owen. Însoțește-mă, te rog, în marele hol…

– Putem vorbi foarte bine aici, doamnă.

Să-i fi poruncit să mergem ar fi atras atenția. Le-am făcut semn domnișoarelor să o ia înaintea mea și i-a făcut semn lui Guille că

n-am nevoie de ea. Apoi, am rămas față în față. Părintele Benedict avea să fie un însoțitor suficient de bun.

– *Master* Tudor… am început eu.

– Eu ți-am făcut vânătaia de pe față. Iar tu n-ai vrut să mă primești.

Ochii îi ardeau pe chipul alb, iar vocea îi fu un mârâit în surdină.

– Ei bine, am crezut…

Atacată pe neașteptate, n-am putut să-i explic ce crezusem.

– Te-am însemnat, iar tu ai refuzat să mă vezi!

– Mi-a fost rușine…

Aveam să fiu cinstită, deși mi s-a făcut frică de furia lui.

– *Ție* ți-a fost rușine?!

Am făcut un pas în spate pentru a mă feri de veninul lui, însă nu mai eram foarte sigură încotro i se îndrepta mânia. Crezusem că pe mine era furios. Cu toate astea, aveam să spun ce credeam că e necesar.

– Te rog să înțelegi și să-mi ierți nechibzuința…

– *Eu* să te *iert?* E de neiertat că ți-am stricat frumusețea… Își ridică pe jumătate mâna pentru a-mi atinge fața, apoi, fiindcă l-am auzit pe părintele Benedict foșnind ceva în dreptul altarului, a lăsat-o să cadă pe lângă trup. Merit să mă dai afară pentru acțiunile mele. Și totuși, să-mi interzici accesul în camerele tale și să refuzi să mă vezi… E prea mult.

– Vina nu este a ta… am încercat eu.

A tras încet aer în piept, recăpătându-și controlul asupra sa și a vocii sale. Prin urmare, era temperamental. Am avut dreptate în legătură cu dragonul din el. Mă temeam de el, dar totuși mă răscolea.

– Regret…

– Nu. N-ai de ce să regreți. Brusc, îmi luă mantaua din mâini, o desfăcu și mi-o puse pe umeri – era a doua oară când simțise nevoia să mă protejeze de frig. E prea rece fără ea, doamnă. Controlul revenise, pasiunea era înfrânată, însă cuvintele îi fură aspre. Cred că vina îmi aparține, pentru că ți-am cerut ceva ce nu-mi puteai da. Ar fi trebuit să înțeleg asta și să nu te pun într-o situație imposibilă. Am judecat greșit. Iar din cauza asta, te-am rănit…

Mă durea. Mă durea că îl făcusem să mă creadă atât de slabă.

– Puteam, am ripostat eu, dar încet, conștientă că părintele Benedict încă era îngenuncheat în fața altarului. *Pot!*

– Atunci, de ce ai fugit de mine?

– N-ar fi trebuit s-o fac…

Sângele lui se înfierbânta din nou, dragonul ieșea la iveală.

– Ce s-a întâmplat între noi, Caterina? Într-o clipă, am crezut că gândești ca mine, iar în următoarea, m-ai îmbrâncit de parcă îți primejduiam onoarea. Ai venit la mine de bunăvoie. Mi-ai îngăduit să te ating și să te sărut. Mi-ai spus Owen. Poți să negi? Ai crezut că îți voi face rău?

– Niciodată! Dar să iau o decizie a fost de nesuportat…

– Ce decizie? De a ne găsi fericirea unul în brațele celuilalt? Mânia clocotea dincolo de uimire. Asta ți-am oferit. Am crezut că și tu îți dorești același lucru. Și de ce m-ai acuzat că nu sunt capabil să te iubesc?

– Pentru că nimeni n-a făcut-o niciodată!

Mi-am acoperit gura cu mâinile, îngrozită să mă aud recunoscând cu voce tare.

– Dumnezeule!

Era furios? Nu îndrăzneam să-l privesc. Regretul mă făcu să trec pe lângă el, pentru a scăpa de inevitabilele acuzații, dar, când am ajuns la ușă, Owen m-a apucat de încheietură. M-am uitat către părintele Benedict, însă acesta era ocupat în fața altarului. Când mi-am tras-o cu putere, pentru a mă elibera, Owen pur și simplu m-a strâns mai tare și m-a tras înapoi în capelă.

– Caterina! Scoase un suspin. Toate femeile sunt atât de neînduplecate și de surprinzătoare? Jur că e nevoie de un bărbat curajos care să te aibă! Vreau să te înșfac și să te zgâlțâi zdravăn pentru nehotărârea ta și, în același timp, să mă prosternez la picioarele tale, îndurerat din cauza sălbăticiei mele. Mă sfâșii. Cu două nopți în urmă, pentru o clipă, ai ars în brațele mele. Astăzi, ești rece ca gheața. Un bărbat are nevoie să știe ce gândește femeia lui.

M-a șocat.

– Nu sunt femeia ta, am remarcat eu.

Chiar că eram rece ca gheața.

– Spune-mi că nu m-ai vrut când ai venit în camera mea. Dacă asta nu înseamnă că ești femeia mea, nu știu ce ar însemna. Sau, la curtea regală a Franței, există standarde diferite?

De două ori rănită de o acuzație care avea în ea o oarecare doză de adevăr, furia m-a străbătut ca un fulger. Mi-a venit să-i arunc în cap cartea de rugăciuni. Am strâns-o cu putere, încheieturile degetelor albindu-mi-se, și, fără să mă gândesc, fără nici urmă de respect, comițând toate păcatele pe care le dezaprobasem cu tărie, i-am răspuns:

– Cum îndrăznești tu, un servitor, să mă judeci? Nu ai nici un drept…

Strângând și mai tare cartea de rugăciuni, am regretat pe dată cuvintele necontrolate. Pricepând cam ce era în mintea mea, Owen îmi aruncă o privire care spunea totul și îmi luă cartea din mână.

– Cred că vorbele tale au făcut destul rău, a remarcat el. Recurgerea la violență n-ar fi deloc potrivită, doamnă.

Am fost copleșită de durere. Mă simțeam ca și cum l-aș fi lovit cu adevărat – cum de fusesem în stare să rostesc cuvinte atât de înjositoare, să disprețuiesc statutul unui om, indiferent că era un servitor sau bărbatul pe care mă gândisem să mi-l fac iubit? Cuvinte înjositoare atât pentru Owen Tudor, cât și pentru mine. Oare ce credea acum despre mine? Întâi, mă jucasem cu el de-a șoarecele și pisica, iar apoi, izbucnisem într-un acces de furie pe care nu avea cum să-l înțeleagă. Cum aș fi putut să-i explic că mă temeam mai mult decât de orice să nu fiu asemănată cu mama și curtea ei rău famată, unde dorința carnală era la putere, iar principiile, mult mai prejos? De câte ori nu auzisem reproșându-mi-se amorurile scandaloase ale mamei, care erau folosite drept unitate de măsură? Nu-i puteam spune, nu-i puteam explica…

– Îmi pare atât de rău, am șoptit. Mă simt și mai rușinată…

Și cât de neiertătoare fu replica lui!

– Ei bine, comentariul meu a fost neinspirat, presupun. Ce să știe un servitor despre lucruri atât de înalte, cum ar fi comportamentul între cei cu sânge regesc?

– N-ar fi trebuit să spun asta. A fost de neiertat. Tot ce zic pentru a îndrepta lucrurile între noi pare să le înrăutățească.

Și mi-am acoperit nefericită fața, iar atunci când Owen m-a tras pentru a mă așeza pe jilț, am tresărit, însă nu l-am refuzat. Și nu l-am îndepărtat, când părintele Benedict se ridică și se retrase în altar, iar el se așeză lângă mine.

– Nu plângeți, a spus el. Ce am zis a fost intolerabil pentru un bărbat de onoare – însă am fost provocat. Zâmbetul îi fu crispat. Lacrimile pe care le vărsați reprezintă o condamnare suficientă a acțiunilor mele față de dumneavoastră. Fără îndoială că ar trebui să fiu dat afară pentru asta. N-aș face nimic care să vă rănească, doamnă.

– N-o să te concediez. Nu înțelegi? Revenirea lui la formalism m-a copleșit, alungându-mi intențiile de a rămâne rece și distantă, iar cuvintele se revărsară la fel de nestăpânite precum lacrimile. E vina mea. Am fost prea impulsivă. Mi-e rușine că am venit în

camera ta, că te-am sărutat și ți-am acceptat săruturile, iar apoi, curajul mi-a dispărut în ultimul moment. N-am putut să văd fericire și nici vreun viitor pentru oricare dintre noi. Nu înțelegi? Nu-mi este îngăduit să am ceea ce m-ar face fericită. Viața mea este dictată de Gloucester și de Consiliu. Da, te-am dorit. Aș fi ajuns în brațele tale, dacă nu m-ar fi apucat remușcările că încep ceva ce nu poate fi dus la bun sfârșit. Pentru că furia lui Gloucester față de mine te-ar afecta și pe tine.

Nu spuse nimic, ci doar se aplecă în față, cu antebrațele sprijinite pe coapse, studiind lespezile dintre cizmele sale. Nu-mi dădeam seama dacă înțelesese sau dacă mă disprețuia fiindcă eram o femeie slabă, incapabilă să se decidă ce vrea. Mă temeam că a doua variantă era cea adevărată.

– Îmi doresc să nu te fi văzut niciodată înotând în râu, m-am smiorcăit eu.

Își întoarse capul pentru a-și ridica privirea spre mine.

– De ce?

– Pentru că de atunci, sunt atrasă de tine cum nu am fost de nici un bărbat.

– N-am știut că mi-ai admirat priceperea la înot, a rostit el.

– Nu asta. Ți-am admirat trupul și l-am dorit, am recunoscut eu.

Owen râse ușor, un râs nu complet lipsit de amuzament, în timp ce îmi dădu înapoi cartea de rugăciuni.

– Atunci, de ce m-ai refuzat?

– Pentru că trebuie să-mi trăiesc viața așa cum mi se spune, cu discreție și precauție, pentru a face onoare fiului meu și Coroanei.

Sprâncenele negre se uniră.

– Nu ești un copil care să urmeze ordinele.

– Nu este atât de simplu.

– De ce nu?

– Pentru că sunt singură. N-am pe nimeni care să mă încurajeze, care să-mi dea putere. Dacă e să mă împotrivesc celor care au putere asupra mea, n-o pot face singură. Ai avut dreptate. Sfânta Winifred a avut mult mai mult curaj decât mine.

– La naiba cu Sfânta Winifred. Eu o să-ți dau forța necesară.

– Dar dacă o facem… adică dacă…

– …dacă îmi îngădui să devin iubitul tău…

– Da. Asta am vrut să spun. Am rămas cu privirea ațintită asupra degetelor mele având încheieturile încă albe, în timp ce strângeau oropsita carte de rugăciuni. Când se va descoperi, mânia

lui Gloucester se va revărsa asupra noastră. Iar asta ar însemna să fii dat afară, chiar pedepsit.

– La naiba și cu Gloucester! Nu ești tu stăpâna casei tale? Ți-aș putea oferi fericirea.

– Iar eu aș putea atrage dezastrul asupra capului tău.

– Ne respingem unul pe celălalt din cauza a ceea ce vor alții pentru noi?

Totul părea atât de simplu când o spunea el. Dar nu era simplu deloc.

– Da, am zis eu. Trebuie să ne respingem unul pe celălalt.

Îmi atinse brațul.

– Eu spun că nu trebuie s-o facem. Unde îți este curajul, doamnă?

– N-am deloc. Mila de mine însămi mă cuprinse ca un val. Nu cred că merit să fiu iubită.

– Uită-te la mine, Caterina.

Am făcut-o, dorindu-mi ca fața mea să nu fie răvășită de lacrimi, dar totuși m-am uitat și am descoperit că toată supărarea și tot reproșul de pe chipul lui dispăruseră. Am fost surprinsă de atâta înțelegere, de atâta grijă tandră, încât nu mi-am putut îndepărta privirea.

– Spune-mi pe nume, rosti el cu blândețe.

– Owen, am zis eu cu un zâmbet înlăcrimat.

– Bine. Mi-ai dat o sarcină grea, nu-i așa? De a-ți dovedi că iubirea mea e sigură. Acum, ascultă-mă. Uite cum văd eu lucrurile, a declarat Owen solemn. Ești o femeie care are un curaj extraordinar. Ai venit într-o țară străină, ca tânără fată, pentru a începe o viață nouă, în singurătate, deoarece soțul tău te-a părăsit pentru a răspunde îndatoririlor războiului. Ai suportat durerea de a deveni văduvă și ai fost alături de micul tău fiu. Crezi că nu am văzut cum te-ai purtat? Niciodată nu a existat vreo regină-văduvă atât de deosebită precum Caterina a Franței. Ai scăpat din mrejele lui Edmund Beaufort, Dumnezeu să-i putrezească sufletul. Și deloc prea devreme, el nu era bărbatul potrivit pentru tine. Aș spune că ești o femeie curajoasă. Și că nu ar trebui să accepți o viață de singurătate deoarece cumnatul tău crede că așa e bine pentru Coroană. Chiar nu meriți o viață a ta, așa cum ți-o dorești?

Urmă o scurtă tăcere.

– Uită-te la mine, Caterina. Răspunde-mi.

– Eu…

– Doamnă?

Părintele Benedict, care se apropiase fără să băgăm de seamă, se uita oarecum tulburat de la mine la Owen.

– E vreo problemă?

Ochii lui îmi priveau obrajii pătați de lacrimi.

– Nu, părinte.

– Ai necazuri, fata mea? a întrebat el, încruntându-se.

– Nu, părinte. E doar o situație neplăcută legată de finanțele pentru festivitățile Sfintei Winifred. *Master* Owen îmi reamintea…

– Banii! Mereu, o sursă de discuții… *Master* Owen va rezolva problema, sunt sigur. El rezolvă toate problemele noastre…

Liniștit, cu un zâmbet, făcu semnul crucii și ne binecuvântă pe amândoi înainte de a pleca.

– E oare ăsta un semn? am întrebat eu distrasă pe moment. Ne-a binecuvântat pe amândoi…

– N-ar fi făcut-o dacă ar fi știut ce e în mintea noastră, a răspuns Owen, căldura inconfundabilă a dorinței, precum o catifea groasă în ochii lui, făcându-mi inima să bată cu putere. Tânjesc după tine. Nici măcar în somn nu-mi găsesc liniștea.

– Și eu tânjesc după tine, i-am repetat eu cuvintele. Mi-am șters obrajii, tresărind când am atins vânătaia. Îmi doresc să nu fi plâns.

– Ești frumoasă chiar și când plângi.

– Și tu ești frumos.

Owen Tudor râse și întinse ambele mâini.

– Și sunt și practic, după cum spune preotul tău. Mă pot ocupa de Sfânta Winifred. Pot să mă ocup de bani. Îmi vei îngădui să rezolv și problemele tale? Să-ți dăruiesc fericirea?

Îmi zâmbea, iar eu am știut că acesta era un moment care va avea consecințe uriașe. Indiferent ce decizie luam acum, porneam pe un alt drum. Avea Owen Tudor să-mi dea puterea, îndrăzneala de a accepta fericirea pe care mi-o oferea? Dacă făceam acel pas, avea să fie pentru totdeauna, însă nu aveam să fiu singură pe acel drum. M-am uitat la mâinile întinse spre mine, cu palme mari, cu degete lungi, extrem de convingătoare.

Am închis ochii, îngăduind liniștii să îmi cuprindă mintea, inima, aducându-mi pacea ei. Și m-am hotărât.

– Da. O, da! Abandonând cartea de rugăciuni, mi-am pus mâinile în ale lui. Calde și ferme, se strânseră în jurul alor mele ca și cum nu aveau să-mi mai dea drumul niciodată. Vreau să fiu cu tine, Owen, am rostit eu.

– Atunci, așa o să fie, a promis el. Vom fi împreună. Vei fi iubita mea pe veci. În acest loc, este un jurământ sfânt. Nu voi îngădui să fim despărțiți până la mormânt.

Și acolo, în acel loc sfânt, cu harul binecuvântării părintelui Benedict încă zăbovind în aer, n-am avut nici o presimțire neagră. I-am apucat mâinile strâns în vreme ce m-a tras spre el și și-a lipit buzele de obrazul meu învinețit.

– Iartă-mă, iartă-mă… a murmurat.

– Te iert, i-am șoptit. O să merg până la capătul pământului cu tine, Owen Tudor.

– Iar eu te voi feri de toate relele.

Pentru câteva clipe, m-am sprijinit de el, odihnindu-mi capul pe umărul lui.

– Dar mai am un păcat de mărturisit, dacă tot îmi dezvălui sufletul.

– Altul? Câte păcate se poate să aibă frumoasa Caterina?

Chipul îi fu luminat de râs în vreme ce mi-am eliberat mâna din a lui și am căutat în faldurile mânecii.

– Am păstrat asta, am rostit eu și am întins palma în care se afla dragonul de argint.

O expresie ciudată îi traversă chipul.

– Ah, la tine era! Îl luă și își trecu degetul mare peste gravura uzată. Am crezut că am pierdut-o, și mi-a părut rău. Se uită întrebător la mine. De ce ai păstrat-o?

– Pentru că am vrut să am ceva de la tine, ceva care îți aparținea și la care țineai. Nu am furat-o, l-am asigurat. Ți-aș fi dat-o înapoi. Cred că o prețuiești…

O ținu în continuare în palmă, iar dragonul care își ținea coada în gură era de o frumusețe fantastică.

– O prețuiesc. Nici nu știi cât… Cu chipul serios, prinse broșa de corsajul meu. Iată! Dragonul arată foarte bine.

– Dar nu trebuie… Mi-am amintit de o altă broșă, de altădată. Nu pot s-o primesc.

– Asta este ceea ce doresc. Dragonul galez te va feri de toate relele. N-aș fi dăruit-o nimănui altcuiva, cu excepția femeii pe care o iubesc, adică ție.

Și Owen Tudor mă sărută cu mare blândețe pe buze. M-am simțit mișcată până în adâncul sufletului.

Am ieșit împreună din capelă, sub arcadele spațiului închis de la Horseshoe Cloisters, tot ce spusesem, făcusem și promisesem creând o tăcută și încântătoare legătură între noi. Până când fu sfărâmată. De obicei un loc liniștit, grațioasele arcade erau acum martorele unei

scene gălăgioase, care ne făcu să ne oprim pentru a privi un grup de tineri care se alăturase personalului casei pentru a-și perfecționa calitățile cavalerești în compania fiului meu, sub îndrumarea lui Warwick și a maestrului de arme regal. Erau fără îndoială o frăție zgomotoasă, certăreață, în felul grupurilor de tineri cu prea multă energie nestrunită. Astăzi, vocile ridicate răsunau în tot locul – țipete, înjurături, râsete aspre. Și era clar că niște pumni aveau să fie împărțiți înainte de soluționarea chestiunii.

Deodată se auzi scrâșnetul periculos al oțelului când o sabie fu trasă din teacă. Nu era un duel de antrenament, controlat și supravegheat de ochii de vultur ai lui Warwick, ci mai degrabă o izbucnire furioasă, apogeul unei certe. Într-o clipită, cearta deveni o confruntare cu sclipiri de arme nepriceput mânuite. Cei doi flăcăi își dădură ocol, cu săbiile gata să lovească, în vreme ce camarazii lor îi încurajau cu fluierături și batjocuri. O fandare, o luptă, un strigăt de durere. Nu se pricepeau deloc – erau prea cuprinși de pasiune –, însă se atacau unul pe altul de parcă aveau intenția fermă de a ucide.

– Or să se omoare din pură întâmplare, a mârâit Owen înainte de a o lua la fugă și de a se năpusti printre cei care priveau.

– Încetați! a strigat el cu o voce poruncitoare.

Mulțimea tăcu pe dată, însă cei doi combatanți erau prea înfierbântați de disputa lor pentru a auzi măcar.

– Nechibzuiților! li s-a adresat Owen privitorilor. Nu i-ați putut opri înainte să se ajungă la asta? Pumnii ar fi fost la fel de eficienți, dar ar fi făcut mai puțin rău tuturor.

În timp ce vorbea, smulse sabia din teaca unui scutier aflat în apropiere și un pumnal de la altul și interveni în luptă, oțelul sclipind.

– Lăsați jos armele, le-a poruncit el.

Smulse o sabie cu a lui, iar pe cealaltă o pară cu pumnalul. Apoi, văzând că mânia războinică încă nu dispăruse cu totul, lăsă sabia să-i cadă și îl înșfăcă pe unul de încheietură, acesta întorcându-se spre el cu o furie oarbă. O răsucire a încheieturii și un pumn în falcă aduse un sfârșit rapid, dar umilitor, în vreme ce eu, martor tăcut, eram mai interesată să văd cum avea să rezolve Owen situația. Îl văzusem având de-a face cu servitorii mei, dar niciodată nu-l văzusem implicat într-o ceartă a unor tineri cu sânge nobil.

Cu răsuflarea tăiată, cu părul ciufulit, cu chipul înflăcărat magnific, după părerea mea, Owen rămase între ei, un băiat zăcând în praf, celălalt încă ținând sabia în mână, dar fără a mai vădi vreo intenție

de a o folosi. Răsucindu-se spre ceilalți, care deja se îndepărtau de vinovați, le porunci:

– Duceți-vă și vedeți-vă de treabă, dacă nu vreți ca maestrul de arme sau lordul Warwick să afle despre acest incident rușinos. Apoi, întinzându-i o mână celui aflat pe jos, pentru a-l ajuta să se ridice, li se adresă celor doi: Nu faceți cinste familiilor voastre. Vă scoateți armele în prezența reginei? Arătă în direcția mea. Plecați-vă în fața ei!

Îl ascultară rușinați, unul încercând să-și scuture praful de pe tunică. N-am auzit restul discuției. A mai durat o vreme, pe un ton scăzut, în cea mai mare parte Owen fiind acela care a vorbit, băieții răspunzându-i monosilabic și posomorâți. Unul dintre răspunsuri fu pedepsit de către Owen cu o palmă peste ureche.

– Faceți-o acum!

Cu toate că ordinul fusese rostit cu voce joasă, fu urmat imediat, chiar dacă în silă, de o strângere de mână. Nu erau prieteni astăzi, dar probabil că aveau să fie până mâine.

– Va exista o pedeapsă pentru o astfel de purtare, i-a anunțat Owen. Trebuie să învățați că în casa reginei nu este permis un astfel de comportament necivilizat. Data viitoare, folosiți-vă mintea în loc să decideți a rezolva o ceartă neînsemnată cu ajutorul oțelului rece. Și fiindcă voi sunteți la fel de vinovați ca și ceilalți…

Îi înapoie sabia și îi dădu un pumn în umăr unuia, iar pe celălalt îl trase cu asprime de păr. Mi-a venit să râd. Alesese o pedeapsă dureroasă, dar niciunul nu se opusese.

– Acum, plecați… Și arătați-vă respectul față de regină…

Cei doi făcură o altă plecăciune.

În timp ce le răspundeam, l-am văzut pe Warwick, alertat de vocile ridicate, stând în pragul intrării de la Lower Ward. Preferase să nu intervină, dar acum se apropie, cu o privire severă. Băieții făcură o plecăciune rigidă și plecară în fugă pe acea poartă. Warwick rânji. Cei doi bărbați începură să vorbească privindu-i pe scutieri dispărând în direcția porumbarului. M-am uitat la ei un moment, apoi i-am lăsat singuri.

Mica scenă mi-a rămas în minte, în vreme ce mă îndreptam încet spre locul unde se aflau domnișoarele mele. Îmi stârnise interesul: nu era nimic neobișnuit într-o casă cu atâtea suflete, unde conflictele erau frecvente și adesea deveneau sângeroase, însă răspunsese tuturor întrebărilor mele interioare. Dorința fizică pentru un bărbat o poate face pe o femeie cumplit de slabă, făcând-o să se poarte fără

rațiune. Dar să dorești și să respecți un bărbat? Owen Tudor îmi mersese la suflet în acel moment de autoritate strictă și de compasiune gravă, de parcă știuse cum era să fii victima sau cel acuzat pe nedrept. Owen rezolvase situația cu mână fermă, dar cu o pedeapsă dreaptă.

Chiar mai impresionant era faptul că Owen Tudor avea o bună reputație la curtea tânărului Henric, care îl făcea să fie ascultat imediat. Autoritatea i se potrivea de minune. Flăcăii îi acceptaseră pedeapsa, se supuseseră poruncilor lui, cu toate că era posibil să-l considere pe Warwick ca având dreptul de judecător suprem asupra lor. Dispăruseră imediat în direcția porumbarului, acceptând resemnați rigorile sarcinii neplăcute care le fusese dată.

Din senin, m-am gândit la ceva care nu-mi mai trecuse niciodată prin minte. Soțul meu, Henric, își ignorase scutierii, pe tinerii luați din familiile lor și ajunși în această lume ciudată de la curtea regală, unde existau cerințe mari de la ei. Uneori, se simțeau singuri, chinuiți de dorul de casă ani de zile. Henric abia dacă îi băgase în seamă, considerându-i pur și simplu niște tineri care trebuiau pregătiți să devină cavaleri. Edmund Beaufort nu avusese niciodată timp pentru ei, doar dacă avea nevoie de serviciile lor, cooptându-i pentru vreun joc dur sau organizarea vreunei petreceri. Nu avusese deloc răbdare când aceștia nu se supuneau pe loc. Owen Tudor le spusese băieților pe nume. Fusese răbdător cu ei, le arătase compasiune. Și o înțelegere la fel de profundă cum îmi arătase mie.

Crezusem că nu-l cunoșteam suficient de bine pentru a împărți patul cu el. Acum, începeam să-l cunosc. Și da, era un bărbat pe care îl puteam admira.

Ce cale străbătuserăm împreună, de ajunseserăm la o asemenea apropriere? „Voi merge până la capătul lumii cu tine", Owen Tudor, jurasem eu. „Te voi feri de toate relele", răspunsese el. Sunase bine – dar noi nu merseserăm nicăieri împreună de o bună bucată de vreme, iar eu nu aveam nevoie să fiu protejată pentru că nu avusesem nici o ocazie să fim cu adevărat împreună. Întâi, a intervenit între noi Sfânta Winifred. Tânărul Henric a fost fascinat de povestea virtuoasei doamne decapitate din porunca prințului galez Caradoc, care atentase la virtutea sa, doamnă care se vindecase miraculos și revenise la viață. Tânărul Henric își exprimase dorința de a vizita izvorul sfânt din nordul îndepărtat al Țării Galilor. I-am explicat că era prea departe.

– Tata a fost în pelerinaj acolo. S-a dus să se roage înainte de bătălia de la Azincourt, a spus tânărul Henric.

Oare de unde știa asta?

– Vreau să merg și eu. Vreau să merg să mă rog la Sfânta Winifred, înainte de a fi încoronat rege.

– Este prea departe.

– O să merg. Insist. O să îngenunchez la izvor, de ziua ei.

L-am lăsat pe Warwick să-i explice că ziua sfintei este în a treia zi din noiembrie și că încoronarea lui era stabilită pentru a cincea zi, așa că nu era vreme pentru o călătorie care să traverseze țara de-a latul.

Prin urmare, am sărbătorit-o pe Sfânta Winifred la Windsor – mai devreme –, însă pregătirile lui Owen i-au stârnit tânărului Henric un mare entuziasm. Ne-am rugat ca Sfânta să ne binecuvânteze, cerându-i să ne dea din curajul și puterea ei, iar din cuferele mele am scos un bol de argint pe care tânărul Henric i l-a dăruit. Părintele Benedict a privit chiorâș toată agitația creată în jurul unei sfinte galeze – mai ales că era femeie –, însă dacă regele Henric, cel care învinsese la Azincourt, considerase potrivit s-o onoreze… atunci, și noi aveam să facem la fel.

A fost un eveniment magnific.

Apoi, după o zi, totul a fost împachetat, iar noi ne-am îndreptat spre Westminster, pentru încoronarea fiului meu. Oare aveam eu și Owen să găsim vreodată ocazia de a face și altceva decât să urmăm cerințele călătoriilor și a vieții de la curte? Se părea că avea să fie nevoie de toată perseverența Sfintei Winifred.

În a cincea zi a lunii noiembrie, am stat alături de tânărul Henric, când a fost încoronat rege al Angliei. Cât de ridicol de tânăr arăta la opt ani, mult prea mic pentru uriașul tron. Pe o platformă, așezaseră un scaun cu un baldachin cu franjuri pe care erau brodați leii Plantagenet și florile de crin Valois, și o pernă cu ciucuri pentru picioare. Îngenunchind în fața siluetei slăbuțe, am fost printre primii care și-au declarat supunerea, deși eram frământată de griji.

„Dă, Doamne, să poată ține sceptrul și sfera."

Ochii îi erau măriți de neliniști nerostite, atunci când coroana Angliei a fost ținută deasupra capului său de către doi episcopi. Era prea mare, prea grea pentru ca el s-o poarte chiar și pentru scurt timp, așa că i-a fost pusă pe frunte o coroană simplă. Henric era tare mândru, și ar fi fost și mai mândru dacă, în timpul banchetului, nu și-ar fi scos-o cu prima ocazie pentru a-i studia pietrele prețioase,

după care mi-o dădu să i-o țin, văitându-se că îl durea capul din cauza ei.

L-am văzut pe Warwick suspinând. Fiul meu era prea mic pentru o onoare atât de mare, dar și-a primit supușii cu un zâmbet dulce și cuvinte bine învățate, înainte de a fi absorbit de măreția capului de mistreț închis într-un castel din aluat frumos decorat.

Owen m-a însoțit la Westminster, dar între noi ar fi putut la fel de bine să fie și o distanță la fel de mare ca de la soare la lună.

Apoi ne-am întors la Windsor, pentru a sărbători a noua aniversare a tânărului Henric, în a șasea zi din decembrie, cu o slujbă specială, o petrecere și o întrecere cavalerească, dându-le ocazia tinerilor paji și scutieri să-și arate talentele. Henric nu a strălucit, ba chiar s-a supărat când a fost învins la un concurs cu săbii mici.

– Dar eu sunt regele, s-a răstit el. De ce nu câștig?

– Trebuie să te arăți demn de a fi rege, l-am mustrat eu cu blândețe. Iar când nu poți, trebuie să accepți cu grație înfrângerea.

– Ba nu!

Nu prea era grațios tânărul Henric, iar eu am simțit că nu va fi niciodată războinicul care fusese tatăl lui. Poate că va deveni faimos ca om de carte și sfânt. Indiferent ce rezerva viitorul pentru copilul meu, când uleiul sfânt i-a atins fruntea, am simțit că îmi făcusem datoria față de soțul meu care, prin moartea lui, mi-l lăsase în grijă pe fiul nostru. Poate că acum eram liberă să-mi împlinesc dorința de a fi cu Owen Tudor.

Mai târziu a venit Crăciunul și noaptea de Anul Nou, cu darurile sale și cele douăsprezece nopți.

Dar cum rămăsese cu mine și cu Owen?

Nu exista eu și Owen.

După acel sărut din capelă, ușor ca o șoaptă pe buzele mele, am fost siliți să revenim la rolurile de stăpână și servitor. Obrazul mi s-a vindecat și nu a mai existat ocazia repetării unei astfel de vătămări. Greutățile călătoriei, ale petrecerilor nesfârșite, nenumărații oaspeți importanți care solicitau timpul meu și al lui Owen, toate fură împotriva noastră. Niciunul dintre noi nu își îngăduia nici măcar să se gândească la un moment furat. M-o fi sedus Edmund cu sărutări furate, însă Owen Tudor nu se gândea să mă seducă. În public, Owen avea față de mine aceeași atitudine gravă pe care o avusese întotdeauna.

Cum am supraviețuit? Cum mă controlam când eram în preajma-i, când nu-mi doream nimic mai mult decât să mă refugiez

în brațele lui, dar știam că nu se va putea până când… Până când? Uneori, simțeam că această distanță aspră ne va despărți pentru totdeauna, ca o întindere de apă de netrecut, plină de vârtejuri. Și totuși, îmi făcea curte, în modul cel mai tandru, acest bărbat care nu avea nimic altceva de dat decât solda pe care i-o plăteam eu și care nu putea să-și arate dragostea, chiar dacă voia. Dar bănuiam că Owen era prea solemn pentru a-și arăta fățiș dragostea.

Totuși, în acele luni în care n-am schimbat un cuvânt între patru ochi, mi-a făcut curte, iar eu i-am primit darurile. Nimic de valoare, dar datorită lor știam că Owen se gândea la mine, de parcă eram iubita lui dintr-un îndepărtat sat galez, iar el, un pețitor înflăcărat. Farmecul situației mă copleși, mai ales că nu mai avusesem parte de așa ceva. Henric nu avusese nevoie să mă curteze. Ajunsesem în patul lui ca urmare a semnării unui document. Edmund mă atrăsese într-o seducție ca un vârtej, fără nici un răgaz pentru ceva atât de tandru cum este curtarea. Owen – micile daruri, simplul fapt că se gândise să mi le ofere, mă luară prin surprindere și îmi câștigară inima pentru totdeauna.

Cât de mult le prețuiam! O farfurie plină de curmale dolofane, proaspăt aduse de peste mări, trimise în camera mea. Câteva mere păstrate din recolta de toamnă, dar încă tari și dulci. Un crap frumos, preparat în lapte de migdale și servit la masa mea – numai pentru mine – de Thomas, pajul meu, la ordinele lui Owen. O cană de vin cu mirodenii, fierbinte, adus în camera mea de Guille, într-o dimineață rece, când bruma acoperea ferestrele. Oare Henric sau Edmund observaseră vreodată ce mâncam? Știuseră ce-mi plăcea și ce nu-mi plăcea? Owen știa că-mi plăceau dulciurile.

Și nu numai asta. Lăuta mea a fost reparată cu pricepere până dimineață – i se rupsese o coardă cu o seară în urmă –, înainte chiar de a apuca să cer să i se pună o strună nouă. Ar fi făcut Henric asta pentru mine? Cred că ar fi cumpărat o lăută nouă. Edmund n-ar fi băgat de seamă. Când au apărut șoareci în apartamentele domnișoarelor, am primit o pisicuță tărcată. Șoarecii n-au fost în mare primejdie, însă giumbușlucurile ei ne făceau să râdem. Știam de unde venise darul.

Nu era nimic nepotrivit. Nimic care să poată stârni comentarii sau care să atragă atenția. Doar pe a lui Beatrice, care, într-o dimineață, când a fost adus un coș cu buturugi din lemn de măr frumos mirositoare, remarcă pe un ton oarecare:

– De la o vreme, *master* Owen e foarte atent…

– Mai atent decât de obicei? am întrebat eu cu o nepăsare prefăcută.

– Cred că da… a rostit ea, cu ochii îngustându-i-se.

Atențiile continuară. Un trandafir, păstrat la rece și cu petalele abia desfăcute. Unde îl găsise în ianuarie? O glugă complicată, din piele brodată, pe care fusese prins un frumos mănunchi de pene, pentru noul meu șoim. Știam ale cui degete dibace realizaseră cusăturile. Iar în noaptea de Anul Nou, în care se făceau daruri, un crucifix sculptat cu o uimitoare precizie tot în lemn de măr, lustruit și strălucitor, mi-a fost lăsat anonim și fără explicații pe *prie-dieu*.

Dar eu ce i-am dăruit? Știam că nu am libertatea de a-i dărui nimic, așa cum făcuse el sub pretextul funcției, însă tradiția de a-i răsplăti pe servitori în a douăsprezecea noapte făcu posibil acest lucru. I-am dăruit un val de damasc albastru-închis, aproape indigo, pentru a-și face o tunică. Mi-am imaginat cât de bine i s-ar potrivi.

Owen mi-a mulțumit sobru. Eu i-am zâmbit și i-am mulțumit pentru serviciile făcute mie și oamenilor mei. Ochii noștri se întâlniră pentru o clipită, apoi el făcu încă o plecăciune și se dădu la o parte pentru a le îngădui altora să se apropie.

Obrajii îmi fură cuprinși de flăcări. Oare nimeni altcineva nu-și dădea seama de dorința arzătoare care licărea în aerul dintre noi? Beatrice și-a dat seama.

– Sper că știți ce sunteți pe cale să faceți, doamnă, a remarcat ea aruncându-mi o privire rece.

O, știam! Iar după săptămânile de dragoste plină de piedici, abia așteptam să se întâmple.

– Când voi putea fi cu tine?

Era întrebarea pe care tânjeam s-o aud de la el.

– Vino în camera mea, i-am răspuns. După slujba de seară.

Era ianuarie, mohorât și rece, iar curtea încerca să facă față iernii încălzindu-se și obișnuindu-se cu întunericul nesfârșit – cerul nu era luminat când ne trezeam și se făcea beznă până la cină. Dar sângele meu gonea înfierbântat prin vene. Consumarea fizică a iubirii noastre trebuia să aibă loc. Voiam să fiu cu el pentru că-l iubeam cu o pasiune pe care nu știam cum s-o exprim. Tot ce știam era că-l iubeam și că el mă iubea. Și a trebuit să mă confesez lui Guille. Ea a dat cu simplitate din cap, de parcă știa că nu aveam încotro, deschizându-i ușa și închizând-o fără a ne arunca nici măcar o privire când ne lăsă singuri.

– O să am grijă să nu fiți deranjată, doamnă, îmi promisese ea.

Guille nu mă judeca prea aspru.

Și iată-l pe Owen Tudor în lumina lumânărilor, pentru că, poate dintr-o tulburare finală, îmi luminasem camera ca pentru un ritual religios. Înveșmântat în negru, cu părul des ca damascul pe care i-l dăruisem, cu chipul de o frumusețe aspră, prin prezența lui umplu camera și mă copleși. Însă știam ce aveam să fac.

– O să fugi iarăși de mine? a întrebat el cu blândețe, fără să se clintească din ușă, oferindu-mi tot răgazul din lume.

– De data asta, nu.

Cuvintele fură ușor răgușite, iar respirația, întretăiată.

Își ridică bărbia puțin.

– Nu am nimic altceva să-ți ofer decât ceea ce vezi.

– E destul.

A dat încet ocol camerei mele, stingând lumânările de parcă era ultima sarcină pe care o îndeplinea pentru mine ca stăpână, lăsând-o doar pe cea de lângă pat să pâlpâie și să arunce umbre pe florile brodate pe rochia mea de interior. Dădu la o parte perdelele patului meu și întinse o mână spre mine.

– Doamnă…?

Tonul a fost doar foarte ușor întrebător, încă îngăduindu-mi libertatea.

Nu m-am clintit. Nu puteam să fac acel ultim pas chiar atunci.

– Trebuie să-ți spun că… trebuie să-ți spun că nu știu… Am înghițit un nod și am încercat din nou. Doar că… Și mi-am ridicat disperată mâinile. Nu știu deloc cum să fac dragoste cu un bărbat… cum să mă fac dorită de el.

Pe chipul lui nu am zărit nici urmă de milă. Owen făcu un pas spre mine și își puse degetele pe buzele mele.

– Nu contează. O să-ți arăt eu. Eu te voi conduce, iar tu mă vei urma, dacă dorești.

Așa am făcut, îngăduindu-i să mă domine, urmându-l pe cărări ale încântării pe care nici măcar nu le visasem. N-a contat că răspunsurile mele au fost neîndemânatice, neexperimentate. Chiar dacă mi-a observat lipsa de experiență, n-a contat. Sub mângâierea palmelor lui, m-am trezit la viață și am aflat ce nu știam – că legătura fizică dintre un bărbat și o femeie putea fi mai mult decât datorie și necesitate. Putea fi ceva căutat cu plăcere și care stârnea multă bucurie. Putea fi orbitoare, o nevoie care te ardea și te consuma, iar apoi, te unea cu pasiune. Putea fi o legătură fără cuvinte, cu râsete

împreună și mângâieri intime, care ne izola în lumea proprie, un univers format din doi oameni. Putea fi la fel de delicată ca pieptul unui porumbel, la fel de gingașă ca lăbuțele pisicuței mele. N-aș fi putut să bănuiesc nici măcar pe jumătate. M-am desfătat cu pielea fină și carnea tare a lui Owen Tudor, cu degetele experimentate și buzele care mi-au răpit sufletul.

– Iubita mea! Cea mai strălucitoare stea de pe cer. Inima mea e a ta.

Owen mi-a vorbit chiar dacă vocea îi era răgușită, iar respirația, sacadată. Dezmierdările lui m-au zguduit când gura i-a coborât de pe gâtul pe pieptul meu, trezind toate simțurile pe care nu știusem că le am. Incapabilă să mă controlez, am țipat. Și din nou, n-a fost nevoie de cuvinte pentru că am fost potopiți de realitatea pe care o creasem între noi.

Părul lui era o încâlceală de mătase neagră pe pieptul meu și am plâns de minunația lui, iar când n-am mai putut să suport, mi-am îngropat fața în umărul lui, care era ud de lacrimile mele.

– Dormi acum, mi-a murmurat cu buzele atingându-le pe ale mele. Ai călătorit departe și mult, și ai călătorit singură. De-acum, nu mai ești singură, frumoasa mea Caterina. Odihnește-te!

Inima mi s-a potolit. Nu puteam cuprinde minunea de a fi împreună.

– La ce te gândești? l-am întrebat, când ne-am venit în fire și am reușit să ne controlăm oarecum.

Ochii îmi erau uscați în sfârșit, însă eram recunoscătoare pentru umbrele aruncate de perdelele patului. Ochii lui Owen erau închiși, chipul iarăși auster odihnindu-se, însă apoi buzele i s-au arcuit, iar degetele lui s-au împletit cu ale mele.

– Că, dacă aș fi un bărbat bogat, te-aș lua de-aici și te-aș trece Offa's Dyke.

– Ce este Offa's Dyke?

– E vechea graniță dintre Țara Galilor și Anglia, alcătuită din șanțuri și dâmburi de pământ făcute de regele Offa pentru a-i ține pe galezi departe de Anglia. Zâmbetul îi licări în lumina lumânării. Nu că ar fi funcționat. Galezii au avut mereu obiceiul de a trece peste graniță, pentru a se servi cu animalele englezilor.

– Mi-ar plăcea? Dincolo de Offa's Dyke?

– Desigur. E casa mea. Iar odată aflați acolo, m-aș însura cu tine.

Am crezut că n-a vorbit serios, căci părea aproape adormit.

– Nu, n-ai face-o, am murmurat eu.

– De ce nu?

– Pentru că, dacă ai fi un bărbat bogat, ai pierde tot ce ai.

Se trezi la auzul cuvintelor. Cu ochii deschiși, întunecați de tulburare, buzele i se strânseră subțiindu-se.

– Dar, desigur, după cum bine știi, n-am nimic de pierdut.

Nu intenționasem să-i stârnesc o reacție atât de amară și nici n-am înțeles-o pe deplin, însă, regretându-mi nechibzuința, am căutat un subiect mai puțin spinos.

– Spune-mi cum este să fii galez și să trăiești în Anglia. Este diferit față de a fi francez care trăiește aici?

Dar n-a zis decât:

– Bănuiesc că englezii ne consideră pe toți la fel de demni de dispreț.

Nu l-am putut convinge să-mi spună mai multe.

– Atunci, vorbește-mi despre familia ta, am rostit eu. Tu știi totul despre a mea. Vorbește-mi despre strămoșii tăi galezi.

Era o rugăminte menită a atrage chiar și niște confidențe sumare. N-a vrut.

– Este ca și cum ai căuta carne într-o plăcintă din Postul Mare! Las-o baltă, Caterina, a șoptit el. Nu este important. Nu contează pentru noi.

N-am putut să aflu nimic de la el despre viața lui de dinainte de venirea la curtea lui Henric. Am renunțat și am trăit momentul, cufundându-mă în bucuria pe care mi-o oferea, doar că exista un subiect despre care, împotriva oricărei rațiuni, simțeam nevoia să vorbesc. Am pus o mână pe pieptul lui, acolo unde îi bătea inima.

– Nu ți-a plăcut Edmund Beaufort, nu-i așa?

Era o stafie între noi, bântuind rea, pe care simțeam nevoia s-o alung, chiar dacă Owen m-ar fi condamnat pentru lipsa mea de judecată. Mi-am reamintit disprețul care strânsese buzele lui Owen, cu o ocazie anterioară, când nu înțelesesem. De parcă mi-ar fi simțit tremurul, el se răsuci și mă cuprinse în brațe astfel încât să se poată uita la mine, răspunsul lui inițial surprinzându-mă prin nepărtinirea lui:

– E un bărbat capabil și inteligent, cu un nume și o ascendență puternice. Bănuiesc că va fi un mare politician, un soldat de primă clasă și om de mare preț pentru Anglia. Apoi, brațele lui se strânseră în jurul meu. Nu pot să-l sufăr. A văzut că ești vulnerabilă și a întrezărit șansa câștigului personal, așa că a pornit asediul.

Ținută strâns la pieptu-i, mi-am întors fața spre el.

– Îmi pare rău.

Brațele lui se strânseră și mai tare.

– Nu te învinovățesc.

– Dar eu o fac. Ar fi trebuit să-l văd cum era, să-mi dau seama ce vrea. Am fost avertizată din plin.

– Ai fost doar o femeie slabă. Mă sărută, curmându-mi cuvintele când am vrut să obiectez. Cum să fi știut? Beaufort ar fi fost în stare să farmece și un crap, convingându-l să iasă din lac și să se așeze pe farfurie, cu tot cu sos și garnitură. Se lăsă o scurtă tăcere. Pe mine, nu m-a fermecat. Însă pe tine da, *ngoleuni fy mywyd*[1]…

– Ce…?

Gura lui puse stăpânire pe a mea, trupul lui cerându-mi să mă supun, iar eu am cedat bucuroasă.

N-am mai vorbit niciodată despre Edmund Beaufort. Nu mai făcea parte din viața mea și nici nu avea să mai facă.

– Când te-ai îndrăgostit de mine? am întrebat eu, așa cum face probabil fiecare femeie atunci când se lasă prima oară inundată de plăcere.

– Când am venit în casa ta. Nu-mi amintesc când nu te-am iubit.

Moțăind, știam că momentele noastre împreună se grăbeau spre sfârșit. Rutina zilnică de la Windsor, slujba care încheia ziua ne cereau să punem punct idilei noastre luminoase.

– Și eu cum de nu mi-am dat seama? am întrebat din nou încercând să mi-l amintesc pe Owen din zilele de după moartea lui Henric.

I-am simțit din nou buzele moi pe păr, pe tâmple.

– Gândurile tale erau întunecate de nefericire. De ce ai fi băgat în seamă un servitor?

M-am răsucit astfel încât să-i pot vedea chipul.

– Și totuși, tu erai mulțumit să mă servești știind că eu nu te *vedeam*…

Zâmbetul lui Owen fu crispat, la fel și cuvintele.

– Mulțumit? Niciodată. Uneori, simțeam nevoia să-mi strig iubirea de pe metereze sau s-o anunț la masă, ridicând cupa pentru toastul final. Dar nu exista nici un viitor, sau cel puțin asta credeam. Nu mă aflam acolo decât pentru a mă supune poruncilor tale și…

Mi-am pus degetele pe buzele lui și i-am oprit cuvintele.

– Mi-e rușine, am șoptit.

[1] Lumina vieții mele (în lb. galeză, în original) (n.tr.)

Sărutul lui Owen topi toată rușinea din inima mea.

Străluceam. Mergeam cu pași ușori, în timp ce inima mea cânta. Mă numise „lumina vieții lui". Nici nu-mi putusem imagina o astfel de fericire.

– Vă face fericită, doamnă, observă Beatrice precaută.

– Da. Nu m-am prefăcut că nu înțeleg. Se bârfește?

– Nu.

I-am mulțumit Sfintei Fecioare pentru bunătatea ei inexplicabilă, în vreme ce trăiam fiecare zi pentru clipa în care Owen avea să sufle în lumânare, iar noi aveam să fim izolați în lumea noastră care nu era nici Anglia, nici Franța, nici Țara Galilor.

– Ce viitor avem? am întrebat într-o dimineață când, la lumina unei singure lumânări și înainte ca oamenii să se trezească, Owen făcea eforturi, înjurând încet, pentru a intra în tunică și în pantaloni.

– Nu știu. N-am darul prezicerii. Punându-și cingătoarea pe un întuneric aproape deplin, se uită spre locul unde zăceam în așternuturile mototolite și, văzând licărul de spaimă din ochii mei, abandonă catarama și se așeză pe marginea patului. O să trăim pentru prezent. Asta e tot ce avem și este îndeajuns.

– Da. E îndeajuns.

– Mă întorc la tine când o să pot.

Îmi sărută buzele cu tandrețe. Îl iubeam destul, aveam destulă încredere în el pentru a-i lăsa în grijă viitorul nostru nesigur și pe mine. Cât de proști am putut fi să credem că puteam controla ce stabilise soarta!

Capitolul 14

În vreme ce primăvara făcea să crape mugurii de pe crengile stejarilor, am început să mă simt rău. Nu din cauza unei febre sau a unei intoxicații, sau a frigurilor care îi apucau adesea pe locuitorii de la Windsor când începeau ploile și vânturile rele de aprilie. Nu era nimic care să-mi fi fost cunoscut, ci ceva ciudat, care mă făcea să mă simt tot mai departe de cerințele vieții de zi cu zi de la curte. Parcă eram izolată, fără să simt nevoia de a vorbi ori de a face ceva, preferând să privesc pur și simplu ce se petrecea în jurul meu. Domnișoarele mele își vedeau de treburile obișnuite, brodând, rugându-se, cântând, personalul era cufundat în rutina sa, trezindu-se în zori și retrăgându-se la apus. Cei din jurul meu mi se păreau la fel de îndepărtați ca stelele care erau martorele întunecatelor mele ore de nesomn. Voci îmi răsunau în minte. Participam la conversații? Probabil că da, dar nu-mi aminteam întotdeauna ce spusesem. Când atingeam țesătura hainelor mele sau farfuria pe care îmi era servită pâinea, vârfurile degetelor mele nu simțeau mereu suprafața respectivă, dacă era tare sau moale, caldă sau rece. Iar lumina strălucitoare a devenit cel mai puternic dușman al meu, răsfrângându-se în ferestre, formând cioburi care îmi străpungeau mintea. Gemeam de durere și vomam până când mă durea pântecele, după care eram condusă în camera mea, unde draperiile erau trase pentru a mă învălui în întuneric până ce aveam să reușesc să suport din nou lumina.

Mi-am ascuns chinul cât de bine am putut de domnișoarele mele. Nerecunoscând față de nimeni, am explicat lipsa poftei de mâncare prin starea vremii, căldura neobișnuită făcându-ne pe toți să nădușim. Sau am dat vina pe miasma fetidă care se ridica din canalizarea ce avea nevoie să fie curățată temeinic. Sau pe stridiile care nu-mi picaseră bine.

Frica îmi furnica pielea sensibilă, iar stomacul mi se strângea în vreme ce mintea îmi zbura încercând să înțeleagă. Sau poate că înțelegeam prea bine. Nu mai văzusem oare aceste simptome? Distanțarea, izolarea, starea de spirit schimbătoare? O, ba da. Copil fiind, văzusem toate astea și fugisem de ele.

– Mă simt foarte bine, m-am răstit eu când Beatrice a remarcat că sunt palidă.

– Poate, niște aer curat, o plimbare pe malul apei… a sugerat Meg.

– Nu vreau aer curat. Vreau să fiu lăsată-n pace. Lăsați-mă singură!

Domnișoarele mele începură să se îngrijoreze – cum era și normal, pentru că starea mea de spirit devenise imprevizibilă.

Nu puteam să brodez. Nu mai vedeam cusăturile sau acestea se încălecau, transformându-se într-un desen nedeslușit. Am închis ochii și am aruncat lucrul, făcându-mă că nu văd privirile îngrijorate schimbate de însoțitoarele mele. Cu stomacul strâns de groază, am inventat pretexte ca Owen să nu vină în camera mea, referindu-mă la blestemul femeiesc, și, în același timp, m-am silit să cred că starea mea era pricinuită de un deranjament obișnuit care avea să treacă în timp.

Până când m-am prăbușit.

Atât de public, atât de pe neașteptate – într-o clipă țineam materialul voluminos al rochiei, ridicându-l grațioasă cu o mână pentru a putea să cobor treptele înalte spre marele hol, iar în următoarea, la jumătatea drumului, mi-am pierdut echilibrul. Rochia mi-a alunecat dintre degetele inerte și am întins o mână pentru a mă agăța de cineva, de ceva. N-am găsit nimic. Lespezile pictate mi s-au părut brusc mult prea îndepărtate, desenele contopindu-se și pălind cu o iuțeală ametitoare.

Genunchii mi-au cedat și am căzut.

De fapt, nu a fost o cădere, ci mai degrabă o rostogolire rușinoasă din treaptă în treaptă, însă nu mai puțin dureroasă sau degradantă. Am simțit fiecare lovitură, fiecare zgârietură și denivelare până am ajuns la baza scărilor, într-un maldăr de fuste și voaluri. Nu mai aveam aer în plămâni și, pentru o clipă, am zăcut pur și simplu acolo, cu privirea tulbure și năucită, dorindu-mi ca podeaua să se deschidă și să mă înghită. După toți acești ani ca prințesă și regină, tot mă deranja să fiu centrul atenției, iar personalul meu să fie martorul pierderii demnității mele.

Podeaua nu mi-a făcut pe plac și din nou n-am fost conștientă de ce se petrece în jurul meu – deslușeam doar muchii ascuțite și

zgomote deranjante. Mâini veniră să mă ridice, chipuri pe care nu le-am recunoscut – dar pe care probabil că le știam – îmi apărură ca prin ceață. Voci se auziră și dispărură în jurul meu.

– Nu sunt rănită, am rostit, însă ei nu mă băgară în seamă.

Poate că nici nu rostisem vorbele.

– Dați-vă la o parte…

Cunoșteam vocea. Mintea mea îi alcătui numele.

– Aduce-ți vin! Și să fie dus un vas cu apă în camera Maiestății Sale. Chemați-l pe medicul ei… Acum, dați-mi voie să…

Ordinele continuară la nesfârșit, în vreme ce brațele mă sprijiniră, mă ridicară și mă purtară înapoi pe scări. Știam cine mă ținea. Probabil că se aflase în marele hol când îmi făcusem intrarea nefericită. Mi-am lipit fața de pieptul lui, trăgându-i în piept mirosul, dar nu i-am vorbit nici când mi-a șoptit în păr:

– Caterina. Săraca mea fetiță…

Sub obrazul meu, inima îi bubuia mult mai puternic decât a mea. Am simțit nevoia să-i spun că nu eram în primejdie, însă n-am avut putere. Tot ce știam era că mă simțeam în siguranță și că indiferent ce boală aveam nu-mi putea face nici un rău. Era o fantezie, am decis eu. Oare nu știam cât de primejdioase puteau deveni simptomele mele?

Curând, prea curând, am ajuns în camera mea și am fost pusă pe pat, iar acolo se aflau medicul meu, care spunea ceva, Guille, care își frângea mâinile, Beatrice, care cerea o explicație. Până și Alice auzise și coborâse grăbită. M-am simțit liniștită cu ei, auzind vocile feminine delicate, dar apoi brațele lui Owen m-au părăsit și l-am simțit retrăgându-se tăcut spre ușă. Și a plecat.

Cuprinsă de slăbiciune, mi-am băgat fața în pernă.

– Un caz sever de isterie feminină. Umorile ei au luat-o toate razna.

După ce le chestionase pe Beatrice și pe Guille, și mă studiase pe mine, se încruntă de parcă era numai vina mea.

– Doamna mea nu e niciodată bolnavă, a afirmat Alice, de parcă vina era a medicului.

– Știu ce văd, a răspuns acesta cu un dispreț de care mi-am dat seama până și eu, cu mintea mea confuză. O indispoziție nervoasă care a făcut să-i tremure mâinile și picioarele – asta este. Altminteri, de ce ar fi căzut Maiestatea Sa?

Am fost dezbrăcată și băgată în pat ca un copil, apoi mi s-a administrat o doză de praf de valeriană pus în vin și mi s-a spus să nu mă dau jos din pat în acea zi. Nici n-am făcut-o, pentru că am căzut într-un somn greu și fără vise. Când m-am trezit era seară, iar camera, întunecată. Guille ședea lângă patul meu, moțăind ușor, cu lucrul uitat în poală. Durerea de cap îmi trecuse, iar gândurile îmi erau mai clare.

„Owen". Primul meu gând, singurul meu gând.

Însă Owen nu avea să vină la mine. N-ar fi fost cuviincios să intre în camera mea când eram bolnavă, iar femeile se aflau cu mine. Am răscolit agitată așternuturile de pe pat. Ce făcuseră cu broșa mea dragon pe care o purtam întotdeauna? Când m-am mișcat într-o încercare inutilă de a o descoperi, Guille s-a ridicat și s-a apropiat.

– Unde este? am șoptit eu. Dragonul de argint.

Mi se părea că era cea mai importantă întrebare din lume.

Guille mi-a cerut să mă liniștesc și mi-a spus să beau din nou, iar eu am ascultat-o. Dar, după ce mi-a luat cana din mână, mi-a strâns degetele pe creatura magică, iar eu am zâmbit.

– Dormiți acum, a murmurat ea compătimitoare.

„Am nevoie de tine, Owen."

A fost ultimul meu gând înainte de a mă cufunda din nou în somn.

La venirea zorilor, m-am trezit odihnită, dar prea slăbită pentru a mă ridica. Sprijinită de perne, am băut bere și am mâncat pâine, surprinsă să descopăr că pofta de mâncare îmi revenise.

– Oamenii dumneavoastră sunt îngrijorați, doamnă, m-a informat Guille punând lângă mine pe pat o carte îmbrăcată în piele, cu modele aurii. Din partea tânărului rege, m-a anunțat ea, impresionată de gofrajele aurii. Mi-a spus să vă zic că se va ruga pentru dumneavoastră după ce își va termina lecțiile. Dar trebuie să spun… nu cred că ar trebui să citiți încă, doamnă…

Iar eu am râs ușor pentru că prioritățile tânărului Henric erau mereu previzibile, dorindu-mi în același timp ca acea carte să fi fost de la Owen – însă el nu mi-ar fi trimis o carte de rugăciuni. Mi-ar fi trimis o carte cu povești, probabil despre îndrăgostiți galezi. Iar eu aș fi citit-o, indiferent câtă vreme mi-ar fi luat.

S-a auzit o bătaie în ușă, iar inima mi-a tresărit în timp ce Guille s-a dus s-o deschidă. Era însă Alice, care s-a apropiat hotărâtă de patul meu.

– Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă?

Am întins o mână.

– O, Alice! Vino și scapă-mă de plictiseală. Mă simt mult mai în putere.

Vederea îmi era mai clară și îmi simțeam tot corpul mai calm și mai sigur. Dar încă mă dureau șoldul și umărul care se loviseră de trepte. Temerile pricinuite de simptomele mele de dinainte, care păreau să fi dispărut după somnul provocat de valeriană, păliseră de asemenea, rămânând doar o ușoară stare de confuzie. Poate că, la urma urmelor, mă înșelasem. Poate că temerile mele erau nefondate.

Alice trase un taburet și îi făcu semn lui Guille că nu dorea vinul oferit de ea. Se aplecă în față, cu brațele sprijinite pe patul meu, cu ochii la același nivel cu ai mei, iar vocea abia dacă îi fu mai puternică decât o șoaptă.

– Dați-mi voie să mă uit la dumneavoastră…

Își îngustă ochii, cercetându-mi fața.

– Ce vezi?

– Sunteți trasă la față…

– O să mă simt mai bine după ce mă odihnesc, am asigurat-o. Medicul meu…

– Medicul dumneavoastră este un prost care nu-i în stare să vadă ce e sub nasul lui. Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă.

– Nu sunt în nici o primejdie…

– Primejdie? Asta rămâne de văzut…

Temerile mele, pe care le alungasem cu atâta seninătate, reveniră și mai puternice. Dacă tot ce bănuisem era adevărat, că blestemul de care avusese parte tata mă atinsese și pe mine…. Oare Alice își dăduse și ea seama? Remarcase că, uneori, eram distrasă?

– Dacă e adevărat ce bănuiesc eu, a rostit Alice, aveți nevoie de un sfat, doamnă. De la cineva care să vă vorbească pe șleau.

– Ce te temi că este? Îmi era groază de răspunsul ei. Probabil că îmi văzuse incoerența, îmi auzise răbufnirile temperamentale, oricât de mult încercasem să le ascund. Domnișoarele probabil că bârfiseră despre toanele mele, așa că aflase și Alice. M-am pomenit agățându-mă speriată de brațul ei. Ce boală am, Alice?

– Cred că sunteți însărcinată.

Șocul îmi alungă toate gândurile din minte: încremenită, m-am ridicat în șezut și m-am holbat la Alice. Eram însărcinată. Așadar poate că nu era lucrul de care mă temeam cel mai mult, instalarea unei cumplite fragilități a minții de care să nu mai scap niciodată.

Poate că acest copil neașteptat era ceea ce îmi tulburase mintea și mă făcuse să am grețuri și toane. Dar nu-mi aminteam să fi avut niciunul dintre aceste simptome când fusesem însărcinată cu tânărul Henric. Fusesem foarte sănătoasă, calmă și plină de speranța unui viitor de aur, nu arțăgoasa care cădea pe scări. Prin urmare, acest copil care creștea în mine era cauza suferințelor mele.

În acea clipă de revelație, am simțit o ușurare atât de mare, încât am izbucnit în râs.

– Nu văd nimic de râs, m-a dojenit Alice. Ei bine, doamnă? E posibil să fie un copil?

– Nu știu…

Plesni din limbă de parcă s-ar fi adresat unei slujnice ignorante.

– Vi s-a oprit ciclul?

M-am gândit la asta. Era posibil, dar niciodată nu fusese regulat, iar starea minții mele din ultima vreme îmi afectase memoria. Însă da, trecuseră cel puțin două luni, poate trei. Purtam în pântece copilul lui Owen. Copilul lui Owen… Un mic fior de încântare – dar apoi de teamă – trecu peste brațele mele, făcându-mă să tremur în ciuda căldurii din cameră.

Alice îmi cuprinse mâinile în ale ei și le strânse de parcă m-ar fi putut face să mă concentrez. Nu că întrebările ei ar fi schimbat cu ceva situația neplăcută în care mă aflam.

– N-ați luat măsuri de precauție?

– Ba da. Am luat.

– Dar se pare că nu suficient de bune.

M-am înroșit, sângele fierbinte grăbindu-se să-mi coloreze obrajii. Fusesem atât de neglijentă. În timpul scurtei mele căsătorii cu Henric fusese necesar să fiu fertilă și să concep un copil cât se putea de repede, nu să împiedic acest lucru. Cu Owen, din cauza lipsei mele de experiență și a amintirilor incorecte ale lui Guille despre semințele de dantela reginei Ana[1] care trebuiau luate cu vin, căzusem cu capul înainte în plasa care le prinde pe toate femeile care au relații păcătoase, fără binecuvântarea Sfintei Biserici.

– Ar fi trebuit să veniți la mine, mi-a spus Alice supărată.

– Și să recunosc că am păcătuit?

– Era mai bine să recunoașteți și să vă feriți de concepție decât să purtați copilul bastard al unui servitor!

[1] Morcov sălbatic, ale cărui semințe erau folosite ca metodă contraceptivă. Hipocrate a scris despre asta cu două milenii în urmă. (n.tr.)

Am icnit la auzul judecății ei aspre.

– Ce-a fost în mintea dumneavoastră? E cazul să întreb cu cine? Nu cred. Clătină din cap, cu degetele încleștate pe încheieturile mele, cu vocea tulburată de supărare. Cum ați putut face așa ceva, doamnă? O legătură cu un servitor din propria casă? Un bărbat care nu este de familie bună, care nu are nici un venit, nici un statut. Cum de v-a trecut măcar prin cap? Iar acum un copil făcut în afara căsătoriei… Ce va spune Gloucester? Ochii ei se lărgiră. Ce va face?

– Nu-mi pasă ce spune Gloucester. Mi-am eliberat mâinile din ale ei și mi-am studiat palmele, cu degetele răsfirate, de parcă aș fi putut vedea un răspuns scris acolo. Purtam copilul lui Owen și nu puteam întrezări un viitor care să nu fie învăluit în nesiguranță, dar totuși o fericire ciudată mă cuprinsese. Mi-am ridicat privirea, încruntându-mă puțin. Ce să fac acum, Alice?

Urmă o pauză semnificativă.

– Nu vreți să vă gândiți să renunțați la…

Mi-am pus mâinile pe ale ei, oprind-o.

– Nu. Niciodată. Era singura mea certitudine. Indiferent de dificultățile create de acest copil, aveam să port sarcina până la capăt. După moartea lui Henric, fusesem silită să accept că nu voi mai avea nicicând un alt copil. Acum, aveam. Un copil de la un bărbat pe care îl adoram. Nu trebuie să spui asta, am rostit eu cu asprime. Îmi doresc acest copil.

Alice suspină, dar dădu din cap.

– După cum bănuiam. Grea povară v-a pus Gloucester pe umeri. Nu era natural.

– Dar ce să fac? Sfătuiește-mă, Alice.

Își țuguie buzele.

– Puteți s-o ascundeți pentru o vreme. O houppelandă care se pune peste rochii are rostul său, deși cuvântul e prea greu de pronunțat. Dar după aceea…

Spre surprinderea mea, ochii i se umplură cu lacrimi.

– Ce este?

– Nu știu. Chiar nu știu. Nu văd nici o fericire pentru dumneavoastră în situația asta.

Nici o fericire? Care era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă Gloucester? Să-mi ia copilul imediat după naștere? Să mă despartă de Owen? Nu era de necrezut.

– Gloucester va insista să aveți în continuare o reputație imaculată, a dat Alice glas gândurilor mele.

– Nu va îngădui să fiu văzută ca o târfă care i-a îngăduit unui servitor să-i facă un bastard, am adăugat eu, teama făcându-mă să spun vorbe urâte. M-am uitat la ea, la lacrimile de pe obrajii ei, știind răspunsul înainte de a-i pune întrebarea: Să-i spun?

– Da. Spuneți-i. Nu puteți păstra secretul mult timp – nu dacă intenționați să împărțiți în continuare patul cu el. Ah, doamnă… De ce ați făcut-o?

I-am răspuns fără să ezit.

– Pentru că îl iubesc și nu am nici o îndoială că și el mă iubește. N-am cunoscut niciodată o asemenea bucurie.

Alice pufni și își șterse lacrimile.

– Și dacă Gloucester insistă să-l dați afară?

Răspunsul era acolo, în fața mea. Niciodată în viața mea nu mă luptasem pentru nimic, dar aveam să mă lupt pentru dreptul meu de a fi împlinită alături de bărbatul pe care îl iubeam. Pentru prima dată în viața mea, m-am simțit inundată de putere. În această bătălie crucială, nimeni nu avea să-mi dicteze și nici nu aveam să mă las manipulată de ambițiile altcuiva.

– N-o să-l dea afară, am rostit eu încet, surprinsă să aud mândria din vocea mea. Este un om excepțional. N-o să renunț la el. Eu sunt regina-văduvă. Sunt regina-mamă – cum poate Gloucester să mă silească să-mi concediez servitorii? N-o voi face. Nu voi trăi fără el.

Alice se încruntă, apoi zâmbi tristă printre lacrimi.

– Dacă aș fi din nou tânără și nemăritată, nici eu n-aș face-o…

Nici măcar o dată, vreuna dintre noi nu i-a rostit numele, dar era acolo, ca o binecuvântare în inima mea.

Am rămas din nou singură, cuvintele lui Alice – „Nu văd nici o fericire pentru dumneavoastră în situația asta" – răsunându-mi în minte pentru că, din păcate, nu aveam o fire prea optimistă.

„Îți port copilul."

Mi-am imaginat că îi spun asta lui Owen și m-am cutremurat.

– Ce să facem? o întrebasem pe Alice înainte de a mă părăsi, dar ea își ridicase neajutorată mâinile.

– Nu știu. Nu am nici un sfat.

„O legătură cu un servitor din propria casă? Un bărbat care nu este de familie bună, care nu are nici un venit, nici un statut…"

Îmi simțeam gâtul uscat de frică, dar m-am ridicat, m-am îmbrăcat într-o rochie preferată, din catifea de culoarea smaraldului, cu manșete de hermină și broderii cu fir de aur, și l-am trimis pe

Thomas să aranjeze o întâlnire cu Owen în sala de audiențe, scena recunoașterii a ceea ce însemnam unul pentru celălalt. Însoțită de Guille pentru a avea o companie decentă, am ajuns acolo înaintea lui și m-am așezat pe unul dintre taburetele pe care stăteau în general petiționarii, conștientă de privirile ochilor sălbatici ale animalelor țesute pe tapiserii. M-am ridicat când a intrat și i-am făcut semn lui Guille să se ducă în capătul îndepărtat al sălii, lângă pădurea înfrunzită. Chiar dacă auzea, nu conta. Oricum, avea să afle în curând.

M-am gândit că pare cam sever, îmbrăcat ceremonios și purtând colanul funcției pentru că tânărul Henric era așteptat să ia masa cu mine, însă când m-a văzut, când a renunțat la obișnuita atitudine sobră, gura i s-a îndulcit. Am reușit să nu-i trântesc veștile pe nepusă masă, inima bubuindu-mi în piept. Ce avea să spună? Ce-ar fi spus oricare bărbat la primirea unei astfel de vești împovărătoare? Toată siguranța mea era în primejdie să dispară.

– Aveți să-mi cereți ceva, doamnă?

– Vreau doar să vorbesc cu tine. N-o băga în seamă pe Guille… am adăugat văzându-l că se uită în direcția ei. Nu mă îndoiesc de loialitatea ei.

Veni în fața mea nu ca să mă atingă, ci ca să-mi studieze chipul, de parcă ar fi putut citi pe el tot ce dorea să știe. Și zâmbi în cele din urmă, ca și cum o povară îi fusese luată de pe umeri.

– Pari să-ți fi revenit.

Frumoasa lui voce se revărsă asupra mea, liniștindu-mă, confirmându-mi ceea ce-mi doream, ce era corect.

– Mi-am revenit.

– Înainte să cazi, mi s-a părut că pari neliniștită și tristă… Vocea lui deveni dintr-o dată aspră. Pentru Dumnezeu, Caterina, am fost înnebunit că nu știam, că nu puteam veni la tine.

– Am fost tristă, dar nu mai sunt. I-am atins mâneca. Am auzit că tu m-ai dus în camera mea. N-am știut dacă a fost realitate sau doar am visat.

Îmi ridică mâna și o sărută.

– Ai căzut la picioarele mele.

– Atunci, am avut noroc…

– Sper că servitoarea ta e discretă… fiindcă eu nu mai pot fi discret…

Înainte de a apuca să mă ia în brațe, pentru că asta fusese clar intenția lui, l-am oprit cu mâna proptită în pieptul lui.

– Owen… Am răsucit și iarăși am răsucit în minte acele cuvinte simple. Iar apoi, le-am rostit cu îndrăzneală: Îți port copilul. Acesta e motivul pentru care am căzut.

Chipul lui păli, ochii se întunecară, trupul încremeni. Apoi, brațele îi căzură încet.

– Owen… am șoptit eu.

Dar el se îndepărtă de mine, ducându-se la ferestrele care se întindeau pe un perete, departe de pădurea plină de viață, de vânat și de vânători. Nu a privit în curtea interioară, așa cum m-am așteptat. În schimb, s-a întors cu spatele la norii care goneau pe cer, anunțând apropierea unei furtuni, și s-a uitat la mine. Tăcut, cu gândurile nelămurite , cu sentimentele imposibil de deslușit, pur și simplu s-a uitat la mine. În timp ce mă apropiam încet, am văzut cât de superficială îi era respirația, cât de rigid îi era colanul funcției pe piept, pietrele prețioase fiind întunecate și opace. Mâinile îi erau lipite de peretele din spatele său.

– Ești supărat? l-am întrebat.

– Da. Și, ca și cum toate sentimentele lui răbufniră deodată, se răsuci și lovi cu pumnul în rama sculptată a ferestrei.

Owen Tudor nu mai era impasibilul meu intendent. Când am pus mâna pe umărul lui, i-am simțit bătăile inimii, la fel de puternice ca ale mele.

– Ești supărat pe mine? l-am întrebat din nou.

– Cum aș putea fi?

Dar tot nu se întoarse, așa că l-am ocolit pentru a-i putea vedea profilul.

– Ești încruntat, i-am spus și mi-am auzit vocea tremurând.

– Ar trebui să fiu biciuit pentru asta. Ar fi trebuit să știu. Expresia de pe chipul lui era sălbatică, tonul, așijderea. Ce-a fost în mintea mea, de am pus plăcerea fizică mai presus de siguranța ta? Mai presus de reputația ta.

– Nu sunt în nici o primejdie.

– Doar de a fi împroșcată cu noroi de cei de la curte.

– O să arunce cu noroi în amândoi.

– Tu nu meriți asta… Se uită la mine cu ochii măriți, cu maxilarul încleștat. Iartă-mă, Caterina. Iartă-mă, iartă-mă pentru egoismul nesăbuit. Dacă te-aș fi iubit mai puțin, nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Dacă te-aș fi iubit mai mult, nu te-aș fi atins niciodată.

Nu mi-a fost deloc greu să-i răspund.

– Dar, dacă nu m-ai fi atins niciodată, aș fi murit de dor.

Am încercat să zâmbesc în vreme ce am dat să-l sărut pe obraz, însă el s-a dat îndărăt, ridicând mâinile pentru a se feri de mine.

– Cât de mult rău ți-am făcut…

– Dar tu nu dorești acest copil? l-am întrebat. Un copil născut din dragostea noastră?

Suspină adânc, astfel că pietrele prețioase încrustate în colanul lui scânteiară sinistru în lumina furtunii.

– Cum poți să mă întrebi așa ceva? Cum să nu-mi doresc un copil din sângele tău și al meu? Dar nu trăim într-o lume perfectă, în care să putem alege. Te-am aruncat într-un vârtej. Privirea lui o străpunse cu precizia unui pumnal pe a mea. Și știi ce e cel mai rău? a întrebat el. Că nu știu cum să fac să fie bine pentru tine…

Dar eu știam. O idee nou-născută în mintea mea, la fel de limpede și ademenitoare ca un iaz strălucitor pentru un călător însetat, alungându-mi toate șovăielile.

– Eu știu… am rostit. *Știu!* Eram atât de sigură, cum nu fusesem niciodată în viața mea. Știu cum să facem să fie bine pentru amândoi.

– Nimic din ce pot face eu nu…

Nu am ezitat.

– Însoară-te cu mine, Owen.

Dacă atmosfera fusese încărcată înainte, acum vibra de tensiune.

– Însoară-te cu mine, Owen, am repetat, cuvintele mele traversând prăpastia dintre noi.

– Să mă însor cu tine?

– Îți este atât de silă de căsătorie? Gândurile lui o luaseră razna, așa că am continuat, chiar dacă asta ar fi sporit durerea refuzului, în caz că el nu accepta. Sau căsătoria cu mine îți repugnă?

În vreme ce și-a desfăcut larg brațele, am văzut sângele de pe încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, care începuse să picure pe podea, căci își zgâriase pielea atunci când lovise rama ferestrei. Arătându-mi, de parcă nu știa deja, cât de aproape era să-și piardă controlul.

– Mâna ta… am rostit eu îndurerată, întinzând mâna spre el.

– La naiba cu mâna mea! Se mai îndepărtă un pas de mine. Crezi că, dacă te măriți cu mine, toate problemele noastre se vor rezolva? Încătușarea unei prințese de Valois de un servitor sărac va face ca o situație proastă să devină oribilă.

– Oribilă…? N-am de gând să accept asta. Nu consider că mă aflu într-o situație – cum o numești tu – oribilă. Oare nu te iubesc? Poziția ta în casa mea poate fi rezolvată imediat.

– Dar originea mea nu. Pentru Dumnezeu! Știi ce înseamnă pentru un bărbat să fie catalogat drept „galez"?

– Nu.

De unde era să știu? Nu cunoșteam nici un galez, cu excepția lui Owen.

– Normal. Este o nedreptate monstruoasă, o răzbunare menită a distruge mândria galeză, moștenirea și tradițiile noastre. Drepturile noastre legale.

Tot nu însemna mare lucru pentru mine. De ce l-ar împiedica asta să se însoare? Nu îi puteam înțelege furia care îi aprindea chipul cu o forță atât de violentă. Cu toate astea, nu mă puteam gândi decât la faptul că era impresionant când se înfuria.

– N-am nimic să-ți ofer, Caterina, a continuat el. Absolut nimic.

– De ce ar trebui să-mi oferi ceva? N-am nevoie de bunuri materiale. Le am pe ale mele…

– Caterina! Ridicând o mână, mă făcu să tac, vocea coborându-i pentru a face o declarație dură: Tocmai asta face ca lucrurile să fie și mai rele. Tu ai zestrea unei regine, în vreme ce eu… Își frecă fața cu mâinile, lăsând o pată de sânge de-a lungul maxilarului. Am prea multă mândrie pentru a te lua, fără să-ți dau nimic în schimb.

Inima mea plânse pentru acest bărbat mândru, dar mi-am adunat tot curajul pentru a răspunde pe un ton cât se poate de neutru:

– De ce este mândria atât de importantă? Vreau să fiu cu tine. Dacă ne-am căsători, n-ar mai exista nici un obstacol. Vei îngădui mândriei să stea în calea noastră?

Și am fost surprinsă să văd că întrebarea mea i-a stârnit iarăși furia.

– Pe Dumnezeu, îi voi îngădui. Oi fi eu un servitor la porunca ta, dar totuși în venele mele curge sângele lui Llewellyn cel Mare. Același sânge care curge în venele puternicului Owain Glyn Dŵr. Da, sunt un bărbat mândru.

– Și asta-i bine? Să ai sângele acestor bărbați?

Nu auzisem niciodată de Llewellyn sau de Owain Glyn Dŵr. M-am gândit că abia le puteam pronunța numele.

– Nici măcar nu știi… Râsul lui fu sălbatic, dar nu batjocoritor la adresa mea. Sunt cele mai alese nume. Prinți ai poporului nostru, care i-au condus pe galezi spre victorie în lupte, până au fost învinși de blestematul englez…

Cuvintele lui pline de pasiune m-au uimit.

– Dacă ai o ascendență atât de strălucită, legată de acest Llewellyn cel Mare, de ce mă slujești pe mine?

– Pentru că legea mi-a răpit toate speranțele de a face altceva cu viața mea. Dumnezeu să mă ierte, Caterina, dar n-ar fi trebuit să te iau niciodată în patul meu cu atâta nechibzuință.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai făcut-o. Mintea mea deja se gândea înnebunită la altceva, departe de acest erou galez și de mândria iubitului meu. Un singur gând – unul singur – se înfipse cu gheare ascuțite în creierul meu. Vrei să spui că n-ai absolut nici un fel de avere?

– Exact asta. Știi cu cât mă plătești?

– Nu.

– Cu 40 de lire pe an. Și haine pentru a le putea face o impresie bună oaspeților tăi. Atât ar valora soțul tău, Caterina. Nici nu se pune problema.

– Eu cred că e perfect. Este alegerea perfectă pentru mine.

– E o mascaradă…

De data asta, eu i-am curmat șirul vorbelor, făcând doi pași și punându-mi degetele pe buzele lui.

– Oricărui bărbat care va risca să se însoare cu mine îi vor fi confiscate toate bunurile. Nici un bărbat care are bani și pământuri nu se va uita la mine. Dar tu n-ai. I-am zâmbit, dorindu-mi să înțeleagă. Te însori cu mine și nu ai nimic de care să fii deposedat. Nu ai nimic. Nu poți fi pedepsit. Mi-am ridicat mâinile spre el, în mintea mea întrezărind brusc toate posibilitățile. Măcar dacă l-aș putea convinge pe acest om încăpățânat. Nu pricepi, Owen? Nu va exista nici o pedeapsă pentru că nu posezi nimic.

Nu mi-a luat mâinile, dar am văzut pe chipul lui că se gândea la argumentele mele.

– N-o pot face, Caterina.

– De ce nu? Te iubesc. Sunt însărcinată cu copilul tău. Avem șansa de a fi împreună. Singurul motivul pentru care nu m-ai vrea ar fi că nu mă iubești deajuns. Iar dacă-i așa, atunci trebuie să-mi spui acum.

Am așteptat cu sufletul la gură. Nu mă gândisem că, pus în fața căsătoriei, și-ar putea retrage jurămintele de credință față de mine. Oare îi apreciasem greșit profunzimea iubirii?

– Dacă te mai gândești mult înainte de a-mi răspunde, l-am avertizat eu, o să-mi frângi inima și mai tare. Nu mă iubești, Owen? A fost idila asta doar rezultatul unei dorințe carnale din partea ta? Pot accepta asta, dar nu voi accepta ca mândria ta să stea între noi…

– Dorință carnală… Pe crucea mea, Caterina! Asta crezi tu despre mine?

– S-ar putea – dacă nu-mi spui altceva.

Am așteptat. El trebuia să ia decizia, și trebuia s-o facă singur. În cele din urmă, Owen îmi luă ușor mâinile într-ale lui, trăgând îndelung aer în piept pentru a-și alunga mânia.

– Știi că te iubesc, a spus, în strania lumină licăritoare zărindu-i-se fiecare linie a chipului fin dăltuit. Numai la tine mă gândesc până adorm. Iar când dorm, nu mă părăsești niciodată. Iar când sunt treaz, îți văd chipul în minte înainte de a vedea lumina zilei. Buzele lui se arcuiră ușor. Ești o femeie surprinzător de calculată, Caterina.

– Nu, nu sunt, am rostit eu pe un ton serios. Dar am aflat că trebuie să lupt pentru ce-mi doresc. Și vreau atât de mult asta! Dacă ar fi să fiu calculată și ambițioasă și manipulatoare, aș fi… Însoară-te cu mine, Owen. Dă-i copilului meu numele tău, după cum merită.

– Gloucester te-ar putea pedepsi. Te-ai gândit la asta?

– M-am gândit. S-ar putea să fim pedepsiți amândoi. Dar, dacă suntem căsătoriți în fața lui Dumnezeu, ce ne-ar putea face Gloucester și Consiliul? Mă îndoiesc că Gloucester va face un scandal în care s-o implice pe regina-văduvă și mă gândesc că, dacă voi apela la Beaufort, nu va sta în calea noastră. Încrederea îmi reveni când, în cele din urmă, Owen mă trase în brațele lui. Încă se mai gândea, tot nu renunțase la încăpățânare, dar acum eram sigură de terenul câștigat. Am vorbit, cu degetele răsfirate pe pieptul lui: Dacă nu te însori cu mine, Owen, or să mă forțeze să mă călugăresc, iar copilul – copilul nostru – îmi va fi luat. Nu cred că te-aș putea ierta dacă ai îngădui ca mândria ta să mă închidă într-o mănăstire, iar copilul nostru să fie crescut fără să ne cunoască pe niciunul dintre noi.

Gura i se strâmbă, condamnându-se singur, cu amărăciune.

– Nu sunt decât un galez lipsit de drepturi, înfrânt și disprețuit de cuceritorii englezi. Cum aș putea să mă însor cu o regină?

N-am înțeles partea cu lipsirea de drepturi, așa că am ignorat-o.

– O regină care nu a cunoscut niciodată iubirea. Dacă mă iubești, te vei însura cu mine.

Pe chipul lui se citi disperarea.

– O, Caterina! Ești nedreaptă!

– Știu. Dar trebuie să fac tot ce pot.

– Nu-mi place asta, a murmurat el, răsuflarea lui zburlindu-mi părul. O fiică de rege să se mărite cu un servitor fără de țară.

– Dar mie îmi place. O văduvă singură se mărită cu bărbatul pe care îl iubește.

– Frumoasa văduvă a învingătorului de la Azincourt se mărită cu un om de rând, fără drepturi.

– Văduva abandonată se mărită cu singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

Cât de convingătoare eram! Dar totuși el rezista.

– Regina-văduvă se mărită cu intendentul.

Mi-am lipit fruntea de pieptul lui. Câte obiecții putea găsi?

– Caterina se mărită cu bărbatul care a pus stăpânire pe inima ei, am suspinat eu. Iar când, în cele din urmă, mă sărută: Dacă n-o vei face, l-am avertizat eu cu buzele lipite de ale sale, atunci voi rămâne singură, neiubită și nedorită pe vecie.

– Așa ceva nu trebuie să se întâmple niciodată.

Am așteptat.

– Ești atât de prețioasă pentru mine, a șoptit el.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, însoară-te cu mine!

A râs și, în cele din urmă, a spus ce voiam să aud.

– O s-o facem așa cum cere tradiția. Lăsându-se într-un genunchi, cu capul aplecat ca un cavaler dintr-o poveste în fața doamnei sale, Owen mi-a luat mâinile și a rostit cu voce clară și joasă: Mărită-te cu mine, Caterina. Ia-mă așa cum sunt, un bărbat lipsit de faimă, a cărui ascendență este neînsemnată, dar un bărbat care jură pe numele fără pată al strămoșilor săi că te va iubi și te va onora. Până când moartea ne va despărți – și dincolo de ea.

În treacăt, mi l-am amintit pe Edmund îngenunchind la picioarele mele, râzând în timp ce flirta, dar în final lipsit de onoare, azvârlind inima pe care o vrăjise. Owen Tudor ținea acea inimă în mâinile lui sigure. Nu avea să îngăduie niciodată să-i cadă din palme. Iubirea pentru el îmi umplu pieptul.

– Te măriți cu mine, Caterina?

– Știi bine că da. Acum, ridică-te ca să te pot săruta.

Alice mă aștepta în camera mea, nu chiar încruntată, dar neliniștită. Se afla acolo de ceva timp, după cum mărturiseau farfuria și cana goale de lângă ea. Se uită la Guille, deslușind cine știe ce din privirea ei însuflețită, după care o expedie și mă întrebă:

– I-ați spus?

– Da.

– Și?

– Ne vom căsători. Mi-am dat seama că zâmbeam. O afirmație atât de simplă. Cuprindea tot ce-mi doream și, pentru scurt timp, am reușit să ignor furtuna pe care avea s-o stârnească, la fel de întunecată și de amenințătoare precum norii care încă împrejmuiau Windsorul. Eu și Owen ne vom căsători.

Când reuși să respire din nou, Alice spuse ceea ce știam că va spune:

– Nu puteți. Veți încălca legea. Fiul dumneavoastră nu este suficient de mare pentru a-și da consimțământul, iar Consiliul Regal n-o va face. Gloucester va avea grijă să n-o facă. Legea este împotriva dumneavoastră, doamnă.

Mi-am prins lejer mâinile, calmă.

– Atunci, o voi face fără consimțământul tânărului Henric și al Consiliului. Voi ignora legea. Este o lege nedreaptă și nu mă voi supune ei.

Buzele încă îmi erau calde de sărutările lui Owen. Mă simțeam în stare să înfrunt lumea, să provoc pe oricine se punea în calea mea. Câtă forță îți poate da dragostea!

– Gloucester s-ar putea să ia măsuri împotriva dumneavoastră.

– Atunci, nu-i voi spune lui Gloucester.

Cât de ușor părea, dar totuși o urmă de îngrijorare mi se strecură în minte. Oare eram naivă? Nu știam și nici nu-mi păsa. Picioarele mele se aflau pe drumul pe care îl alesesem și nu aveam să mă abat de la el.

– Dacă Gloucester nu vă va pedepsi pe dumneavoastră, a insistat Alice, atunci e posibil să se răzbune pe Owen Tudor.

Urma de îngrijorare crescu, începând să-mi apese sufletul. Oare aveam cu bună știință să-i pricinuiesc răul bărbatului pe care îl iubeam? Nu, n-o voi face. Dar alternativa era să-mi trăiesc viața fără el, iar asta de asemenea n-o puteam face.

– Ați risca asta? a repetat Alice.

– Trebuie, am rostit cu mintea limpede. Ne-am decis. Vom înfrunta lumea împreună, dacă va fi nevoie. Iar acest copil se va naște într-o căsătorie.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă. Mă voi ruga pentru dumneavoastră.

Eu și Owen ne decisesem că o vom face. Nu ne-a luat mult, nu mai mult decât durata unui sărut. Dacă ne căsătoream, aveam s-o facem la lumina zilei și cu știința curții de la Windsor a tânărului

Henric. Ce rost avea ascunderea unei căsătorii scandaloase între regina-văduvă și intendentul ei? La ce ne folosea o căsătorie dacă voiam să trăim fățiș ca soț și soție? Iar de vreme ce copilul creștea în mine, nu se punea problema păstrării secretului. Îmi puteam ascunde sarcina sub fuste și în rochii cu talia înaltă timp de câteva săptămâni bune, dar nu pentru totdeauna, iar acest copil avea categoric să se nască fără nici o pată pe numele lui. Aveam să ne căsătorim acum, și naiba să le ia de consecințe, după cum se exprimase Owen.

– O s-o facem în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, a declarat Owen. N-o să mă ascund după fustele tale, Caterina. Și nici nu voi participa la un ritual ascuns, a cărui legitimitate să poată fi pusă sub semnul întrebării, mai târziu.

Se gândise că aș prefera o ceremonie secretă, înainte de ivirea zorilor, fără nici un martor, cu excepția preotului? Nu mă cunoștea bine. Sau cel puțin n-o cunoștea pe noua Caterina, care părea să se fi ivit în toată măreția ei sub aripile protectoare ale lui Owen Tudor. În curând, avea să mă cunoască mai bine.

– Nici un om nu va avea vreodată dreptul să te eticheteze drept târfa lui Owen Tudor, a continuat el.

– N-o vor face…

– Crezi? Gloucester va descoperi toate mijloacele posibile pentru a dovedi că această căsătorie e falsă. Paza bună trece primejdia rea, așa că n-o să-i dăm nici un temei. O să te iau de soție sub privirile tuturor bărbaților și femeilor care locuiesc în palatul ăsta blestemat și mă voi mândri cu asta…

– La fel și eu te voi lua de soț. Nu voi înjosi dragostea noastră și faptul că sunt soția ta, umblând pe coridoare acoperită cu pelerine și văluri pentru a petrece o noapte clandestină cu soțul meu, de parcă aș fi o târfă, am replicat eu.

Vorbirea mea directă îl surprinse și îl făcu să râdă.

– N-o să fie foarte apreciat.

Nu era nevoie de cuvinte, așa că n-am mai vorbit despre asta, lucrurile fiind aranjate fără complicații. Cine de-acolo să ne împiedice? Cât privește permisiunea fiului meu, nici măcar nu i-am spus tânărului Henric despre planurile mele. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut Gloucester sau Consiliul, așa că nu l-am împovărat cu asta. Iar în privința legii apărute ca urmare a manipulărilor lui Gloucester – ei bine, dorința de a mă căsători era mult mai mare decât respectul față de așa ceva.

– Mă iubești îndeajuns pentru a face asta? m-a întrebat Owen în final, în vreme ce ne aflam în fața ușii capelei. Ești cu adevărat pregătită să înfrunți mânia poporului?

– Da.

– Eu îți voi fi alături, indiferent ce se va întâmpla.

– Și eu voi fi alături de tine.

– Atunci, hai s-o facem. Mă sărută. Data viitoare când te voi săruta, vei fi soția mea.

Ne-am spus jurămintele în capela magnifică de la Windsor, St. George, în naosul construit de regele Eduard al III-lea, povara istoriei trecute coborând asupra noastră. N-a fost o ceremonie pretențioasă, ci doar celebrarea iubirii din inimile noastre. Owen purta o tunică dintr-un impresionant damasc indigo, darul meu pentru el, dar nu și colanul funcției. Astăzi, nu era servitor și nici nu avea să mai fie. Eu am purtat o rochie care îmi plăcea foarte mult, fără nici măcar un centimetru de auriu sau de blană de hermină care să indice regalitatea. Leoparzii și florile de crin lipseau de asemenea, iar părul îmi era despletit sub voal, ca al unei mirese-fecioare. Nu m-am jenat de alegerile mele, întâlnind cu îndrăzneală ochii lui Owen și admirându-i silueta dreaptă și sigură, cu sabia prinsă într-o parte, în vreme ce stăteam în fața părintelui Benedict, care clipea mai nervos decât mirele și mireasa. Fusese nevoie să îl convingem.

– Maiestate, și-a frânt el mâinile cuprins de îngrijorare. Nu pot face asta…

– Asta e ce doresc.

– Dar lordul Gloucester…

– Maiestatea Sa dorește să ne căsătorești, a afirmat Owen. Dacă n-o vei face, există și alți preoți.

– *Master* Tudor…! Cum puteți să vă gândiți la ceva atât de nechibzuit…?

– Omule, o vei face sau nu?

Părintele Benedict cedă cu greu, însă când veni momentul, cuvintele rostite în latină consfințiră căsătoria noastră, făcându-mă să-mi amintesc de căsătoria mea cu Henric, în catedrala de la Troyes, cu toată ostentația ei, cu veșmintele mele cu fir de aur, leoparzi și crini francezi. Atunci, mă măritasem cu un rege. Acum, mă măritam cu un om care nu avea nimic, cu excepția inimii mele.

Iar martorii noștri?

N-am fost singuri. Owen jurase că ne vom căsători cu știința lumii, și așa am făcut. Guille mi-a ținut cartea de rugăciuni. Domnișoarele

mele de onoare, sfâșiate între scandalul îngrozitor și romantismul situației, au stat în spatele meu. Fiecare dintre noi a avut permanent toate simțurile treze, de teamă să nu intervină cineva care să pună capăt acestui act. Alice nu a venit, lucru pentru care mi-a părut rău. Nu fusese lipsită de înțelegere, însă această căsătorie avea să fie prea greu de acceptat pentru mulți. Trebuia să mă resemnez în fața unei asemenea dezaprobări din partea celor pe care îi iubeam.

Părintele Benedict i se adresă lui Owen cu o voce nesigură, dar resemnată:

– Owen Tudor, *vis accípere* Caterina…?

– Nu!

Se auzi o rumoare surprinsă dinspre micul nostru grup, și un fulger de spaimă îmi străbătu corpul. Cu răsuflarea tăiată, l-am privit îngrozită.

– Nu, a repetat el, mai blând de această dată, văzându-mi ochii mari din pricina șocului. O să mă însor cu această doamnă în numele meu, nu în forma stâlcită de englezi pentru a-l putea pronunța. Mă numesc Owain ap Maredudd ap Tewdwr.

Părintele Benedict se uită la mine.

– Asta doriți, doamnă?

– Da, părinte, am rostit eu. Asta doresc.

Cu un curaj demn de toată lauda, părintele Benedict începu din nou, străduindu-se să pronunțe cât putu de corect numele galez:

– Owain ap Maredudd ap Tewdwr *vis accípere* Caterina, *hic*…

Și am stat mână în mână, în timp ce eu am așteptat răspunsul lui Owen. Ce va spune? Deja nervii mei erau întinși la maximum, vibrând ca strunele unei lăute dezacordate. În al doisprezecelea ceas, primejdia avea să se dovedească a fi prea mare? Dar nu avu nici urmă de ezitare. Degetele lui Owen se împletiră cu ale mele ca și cum, mână în mână, strângerea avea să pecetluiască înțelegerea dintre noi.

– *Volo,* a răspuns Owen. Da!

Părintele Benedict se întoarse spre mine.

– Caterina *vis*…

Pași!

Cu toții am înghețat și ne-am ținut respirația. Zgomotul ușii deschise, scârțâind din balamale, bocănitul pantofilor pe lespezile de piatră răsunară amenințător. Nu doar o persoană se apropia. Părintele Benedict închise gura, înghițindu-și latina de parcă așa putea scăpa de pedeapsă, frământându-și nervos veșmântul. Toți

ochii erau întorşi spre intrarea în naos. Tensiunea aproape că putea fi gustată, având amărăciunea pelinului.

Nu Gloucester, am gândit eu, nu o trupă de soldaţi care să pună capăt ceremoniei, dar, dacă părintelui Benedict i s-ar fi ordonat să se oprească, s-ar fi supus? M-am uitat la el. Năduşea, iar ochii îi erau sticloşi. Cuvintele ezitau pe buzele lui… Mâna dreaptă a lui Owen o eliberă pe a mea şi se strânse în jurul mânerului sabiei.

– Sfântă Fecioară! m-am rugat, iar apoi, am zâmbit pentru prima dată în acea zi.

Fiindcă în pragul uşii se afla Alice însoţită de Joan Asteley şi de câteva femei din suita lui Henric. Se alăturară domnişoarelor mele, Alice dând din cap a scuză, în vreme ce eu m-am întors înapoi spre părintele Benedict, dulceaţa uşurării curgându-mi prin vene, iar Owen luându-mi iarăşi mâna.

– Părinte… i-am atras eu atenţia, fiindcă ochii lui rămăseseră aţintiţi asupra uşii, de parcă tot se mai aştepta ca Gloucester să dea năvală înăuntru.

– Iertaţi-mă, doamnă… Şi-a dres vocea şi a clipit, reluând ceremonia acestei căsătorii neobişnuite. Caterina, *vis accípere* Owen…?

– *Volo,* am răspuns eu. Da!

Am făcut schimb de inele. Owen mi-a dat o verighetă de aur galez, o bijuterie de familie.

Eu i-am dat inelul lui Michelle – pentru că era de Valois, nu Plantagenet, şi puteam dispune de el cum voiam –, punându-i-l pe degetul mic. Şi asta a fost tot. Eram căsătoriţi. Eram soţ şi soţie.

Owen şi-a aplecat capul şi m-a sărutat aşa cum promisese.

– *Rwy'n dy garu di. Fy nghariad, fy un annwyl!* Şi m-a sărutat din nou. Ţi-aş dărui lumea pe o tavă de aur, dacă aş putea. Dar n-am nimic să-ţi dăruiesc în afară de devoţiunea inimii mele şi de protecţia trupului meu. Îţi aparţin pentru totdeauna.

Cu mâna în a lui, unde îi era de-acum locul, am ieşit din naos.

N-au existat daruri pentru mireasă, nici petreceri extravagante. Doar o retragere grăbită în camera noastră, unde Owen mi-a scos rochia, iar apoi şi-a dat jos hainele şi am avut parte de propria noastră celebrare.

– Ce mi-ai spus? am şoptit eu punându-mi capul pe umărul lui, cu părul ciufulit. Când ai vorbit în galeză, după care mi-ai promis lumea.

– Am zis că nu-ți pot dărui lumea, nu-ți amintești? I-am simțit zâmbetul din voce, în vreme ce își lipea buzele de fruntea mea. Darurile mele în galeză au fost sărăcăcioase: Te iubesc. Draga mea, iubita mea.

Am suspinat.

– Îmi place mai mult decât lumea. De ce nu folosești numele tău?

Ezită un moment.

– Îl poți pronunța?

– Nu.

– Iată răspunsul.

Dar eu n-am crezut că acesta era.

Capitolul 15

Efectul asupra personalului meu din Rose Tower fu imediat și de o manieră la care nu mă gândisem niciodată. Ne-am adunat în solariul meu la prânz, înainte de a ne îndrepta fără ceremonie spre salonul interior pentru a lua masa. M-am dus spre platforma pe care se afla masa, așa cum făcusem de o mie de ori, ocupându-mi locul de la mijloc. Pajii au început să vină cu șervete și apă în boluri de argint, servitorii alergând să aducă halbe de bere și farfurii cu păsat cu lapte și stafide. Nu mă gândisem nici măcar pentru o clipă la aspectele practice ale noii situații. Când m-am confruntat cu ele, am simțit cum îmi pălește chipul de iritare. Cât de nechibzuită fusesem față de noul statut al lui Owen, cât de insensibilă!

Iar Owen? Prevăzuse totul, desigur. Știuse exact ce probleme creasem noi doi și își făcuse planurile fără să mă consulte. Poate se gândise să mă ușureze de povară, de bătaia de cap care mi-ar fi dat-o. Însă mai degrabă știuse că voi obiecta. În acea zi, am descoperit că mă alesesem cu un soț perspicace.

Întrebările care trebuiau puse? O decizie atât de simplă, dar atât de multe capcane stânjenitoare. Unde va sta Owen? Ca soț al meu, avea tot dreptul să stea alături de mine.

În timp ce mă așezam, m-am uitat în stânga și în dreapta. Scaunele și băncile erau aranjate ca de obicei și ocupate. Am ridicat mâna pentru a atrage atenția unui paj care trecea pe lângă mine, făcându-i semn să pună un scaun alături de mine, iritată de lipsa mea de prevedere. Dar aducerea unui scaun ar fi atras atenția asupra schimbării dramatice a situației și ar fi stârnit comentarii inutile. Dădusem dovadă de neglijență, nereușind să anticipez asta.

Dar unde era Owen?

L-am văzut. O, l-am văzut! Stătea lângă paravanul dintre holul care ducea spre bucătărie și salon, fiind îmbrăcat în hainele de intendent, ba chiar purtând colanul funcției. Nu am fost singura

care l-a văzut, iar șoaptele, privirile furișate, unele dintre ele cu o umbră de răutate, erau evidente, la fel ca și expresia clară de pe chipul lui Owen, așa că am simțit un mic fior de stânjeneală. Nu mă așteptam să fie nevoie, atât de curând, să mă cert cu el în privința statutului, și nici atât de public. Dar aveam s-o fac. Eram hotărâtă. Soțul meu nu se va purta ca un servitor în casa mea. Așa că, deși nu mi-a plăcut niciodată să fiu în centrul atenției, m-am ridicat, atrăgând toate privirile. Am ridicat vocea. Dacă avea să mă silească să-l provoc sub ochii tuturor celor din casă, atunci așa să fie.

– *Master* Tudor…

Vocea mea fu sonoră în acea zi, ca urmare a unui năvalnic amestec de supărare și teamă.

Owen se apropie încet de mine, până ajunse în fața mea, fiind obligat să ridice privirea spre mine, deoarece mă aflam pe platformă.

– Doamnă?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei. Știam de ce simțise nevoia să facă asta, dar nu aveam de gând să accept. Noaptea trecută, fusesem învăluită în brațele lui, împărtășindu-i iubirea. Nu aveam să tolerez asta.

– Ce-i asta? am întrebat eu cu voce clară.

Răspunsul lui fu la fel de aspru:

– Am o sarcină în casa dumneavoastră, doamnă.

– O sarcină? Ești soțul meu.

– Asta nu mă absolvă de îndatoririle pentru care sunt angajat. Și pentru care încă mă plătiți, doamnă.

Mândria lui fu o lovitură în inima mea, o mândrie la limita aroganței. Dar n-am tresărit.

– Soțul meu nu lucrează pentru mine ca servitor.

– Ne-am căsătorit încălcând legea, doamnă, fără a avea permisiunea. Până nu vom sta împreună în fața Înălțimii Sale ducele de Gloucester și a Consiliului Regal, și nu ne vom face cunoscută situația, și până nu va fi recunoscută, voi continua să vă servesc.

– N-o s-o faci!

Am fost șocată, toate simțurile mi-au fost zdruncinate de această reacție pe care n-aș fi prevăzut-o nici în ruptul capului. Nu aveam să-i îngădui să se înjosească, dar bănuiam că voința lui era la fel de puternică precum a mea.

– Și cine sugerați s-o facă, doamnă?

– O să numesc un succesor. Tu nu mă vei servi și nu vei sta în spatele scaunului meu.

– O voi face. Încă sunt intendentul reginei, doamnă.

– Nu accept.

Pierdeam această dispută, dar nu vedeam nici o modalitate de a-i înfrânge încăpățânarea.

– Nu trebuie s-o faceți. Însă așa va fi. N-o să mă așez la masa soției mele, atâta vreme cât încă există îndoieli cu privire la statutul meu.

Aflat alături de mine, părintele Benedict decise să intervină:

– Dar chiar nu există nici o îndoială cu privire la legalitatea căsătoriei, *master* Owen…

I-am făcut semn să tacă. Asta era între mine și Owen.

– Nu există nici o îndoială, am rostit eu.

– Nu din partea ta. Nu din partea ta, *annwyl*. Dar privește în jur.

Am făcut-o, refuzând să mă las mișcată de faptul că mă numise iubita lui în public, și mi-am dat seama că noi – eu și Owen – ne aflam în mijlocul unei mulțimi care își ținea respirația. M-am uitat la cei care ședeau la masa mea, la cei care mă serveau. La domnișoarele mele și la capelanul meu. Aveam un public fascinat. Am remarcat interesul înfocat al celor care așteptau să vadă cine avea să câștige această bătălie a voințelor, o oarecare milă față de mine în conflictul pe care îl creasem singură, dezaprobare față de disputa nedemnă dintre stăpână și servitor. Chiar și invidie în ochii femeilor care nu fuseseră atinse de farmecele lui Owen. Însă cu toții așteptau să audă ce aveam să spun.

L-am privit îngrozită pe Owen.

– Ei bine, doamnă?

Vocea îi fu aspră, dar ochii plini de o compasiune care aproape mă copleși. Și m-am retras din bătălie, admițând înfrângerea. Voința lui se dovedise a fi mai puternică decât a mea, iar confruntarea noastră în public, în prima zi a căsătoriei noastre, era supărătoare.

– Foarte bine. Dar nu-mi place.

Owen făcu o plecăciune rigidă și ceremonioasă, de servitor perfect.

– Doriți ca mâncarea să fie servită acum, doamnă?

– Da.

M-am așezat, cu chipul în flăcări.

Dar Owen? El pur și simplu a făcut semn să fie aduse pâinea și carnea, de parcă era o masă banală, lipsită de evenimente. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată într-o tăcere mai profundă, cu Owen, soțul meu de mai puțin de-o zi, stând în spatele scaunului meu.

Niciodată servitorii nu se grăbiseră atât de tare să servească mâncarea. Niciodată pâinea și berea nu fuseseră consumate atât de rapid. Obișnuita flecăreală lipsi aproape cu desăvârșire, existând în schimb șoapte tainice și priviri furișe care treceau de la mine la Owen și înapoi. Am încercat să întrețin o conversație oarecare cu Beatrice și cu părintele Benedict, dar nu îmi amintesc despre ce am vorbit. Când n-am mai putut suporta acea atmosferă, m-am ridicat și, fără nici o scuză, am părăsit încăperea, în timp ce Owen poruncea ca mâncarea rămasă să fie dată săracilor.

L-am așteptat în camera mea, știind că urma să vină. Dacă nu venea, aveam să trimit după el… Dar lucrurile nu au stat așa. Până când a deschis ușa tăcut, eu eram deja plină de furie.

– Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

Owen abia închisese ușa în spatele lui Guille, care se grăbise să plece. Rar eram cuprinsă de o asemenea furie, însă acea dispută în public mă șocase, iar încăpățânarea lui îmi stârnise o mânie neobișnuită. Nu aveam de gând să tolerez nici umilirea mea, nici pe a lui. Nu! Cum a putut să atragă în halul ăsta atenția asupra mea la prima noastră masă împreună?

– Cum ai îndrăznit să afișezi căsătoria noastră în felul acesta? am vrut eu să știu.

Owen se opri lângă ușă, cu brațele încrucișate, neavând nimic servil în atitudine, în timp ce eu mă lansasem în reproșurile mele justificate.

– N-ai nimic de spus? Am remarcat cu o oarecare surpriză că aveam pumnii încleștați. I-am strâns și mai tare. Ai avut destule de zis cu o oră în urmă. I-ai făcut pe oameni să dea din gură, de aici până la Westminster și mai departe.

Traversă încet camera, ochii lui nepărăsindu-mi chipul.

– Este prima noastră ceartă, *annwyl*? a întrebat cu blândețe, însă ochii nu-i erau blânzi.

– Da. Și nu-mi mai spune așa! Și în nici un caz în public.

– Atunci, cum să-ți spun? *Doamnă?*

Am ignorat asta. Am ignorat amărăciunea din spatele întrebării inofensive, ca și cum, dacă n-aș fi făcut-o, l-aș fi înjosit după ce mă căsătorisem cu el.

– Intenționezi să stai în spatele scaunului meu la fiecare masă? am vrut eu să știu.

– Da. Asta am de gând.

– Este mândria ta atât de mare, că nu poți accepta noul statut căpătat prin căsătoria cu mine?

– Nu, a replicat el încet. Mândria mea nu este atât de mare. Dar grija mea față de tine este.

– Grija ta față de mine? Din cauza furiei, vocea mi s-a ridicat. Ai atras toate privirile și ai făcut o problemă din ceva care n-ar fi trebuit să fie o problemă. Nu mi-a plăcut deloc să fiu în centrul atenției, în felul acesta. Și nu voi…

– Caterina. Făcu un pas înspre mine pentru a mă putea apuca de umeri și a-mi curma cuvintele cu gura lui, nebăgând în seamă împotrivirea mea. M-a sărutat îndelung. Iar apoi, după ce mi-a dat drumul mi-a spus: N-o să stârnim furia lui Gloucester mai tare decât am făcut-o deja. Dacă mă găsește tolănit lângă tine, în mătăsuri și cu bijuterii, poruncind să mi se aducă bere și vânat cu toată autoritatea pe care tu fără îndoială că mi-ai oferi-o, îți poți imagina ce-ar face?

Am clătinat din cap, dându-mi seama că nu mă gândisem la asta în termeni atât de pitorești.

– Mă îndoiesc că te-ai gândit câtuși de puțin, a spus el cu blândețe, sărutându-mă din nou. Dar eu m-am gândit. Ar dărâma cerul pe capetele noastre. Pe al tău, în mod special. Ai nevoie de binecuvântarea lui, Caterina, sau măcar de acceptul lui, atât cât va fi posibil. Nu ai nevoie să ți-l faci dușman. Gloucester are puterea în țara asta, fie că-ți place, fie că nu. Așadar, oricât de tare l-aș disprețui, nu trebuie să-ți compromit și mai tare poziția.

Făcu un pas îndărăt, dându-mi drumul.

– Acesta este motivul pentru care voi continua să fiu intendent și să stau în spatele scaunului tău, până vom vedea cum se așază lucrurile.

M-am uitat la el, tot ce mai rămăsese din furia mea evaporându-se. Mie îmi purta de grijă. M-am dus în brațele lui, suspinând când se strânseră în jurul meu.

– Ai prevăzut asta, nu-i așa? am șoptit.

– Ți-am promis că te voi ocroti. Nu voi atenta la demnitatea ta regală. Cel puțin nu până nu ne vom clarifica situația în fața Consiliului.

– Îmi pare atât de rău că te-am provocat.

Owen râse scurt.

– *Gan Dduw*[1], Caterina! Gândește-te la fețele domnișoarelor tale. O să aibă destul de analizat și de bârfit pentru ca limbile să le fie la fel de ocupate ca acele cu care tot țes interminabilul acoperământ pentru altar, vreme de douăsprezece luni de-aici încolo. Fățarnicul tău capelan aproape că s-a înecat cu berea.

Însă dincolo de amuzamentul aparent, i-am deslușit licărul de îngrijorare din ochi.

– Nu cred că mai pot suporta multe mese ca asta, am recunoscut. Vorbești mereu în galeză când ești supărat?

– Nu mereu, Dumnezeule! Dar, în sfârșit, ușorul amuzament de pe chipul lui fu adevărat. Iar în privința meselor – să sperăm că Gloucester se deplasează rapid.

– Iar când va veni?

– Atunci o să-l informăm despre niște schimbări care s-au petrecut în casa ta.

Era tot ce puteam face. Și totuși:

– Să trăim așa este imposibil.

– Atunci, o să ne mutăm pe unul dintre domeniile tale.

– Nu o să ne interzică Gloucester?

– Dacă nu ne închide, cum ar putea? Și asta este ce îi vei spune. Vei locui acolo unde dorești.

Așa aveam să fac. Aveam să fac apel la tot respectul și onoarea pe care le câștigasem jucându-mi rolul alături de tânărul Henric și aveam să îl înfrunt pe Gloucester. Aveam să-i cer ca eu și Owen să fim lăsați în pace. Cât îmi doream să nu fi dat niciodată cu ochii de Edmund Beaufort, cu tot farmecul lui. Dar faptul era consumat, și trebuia să suport consecințele.

– Rămâi? l-am întrebat eu.

Owen își trecu colanul peste cap și îl aruncă pe pat.

– N-am nici o treabă în ora următoare, așa că toarnă-mi niște bere, femeie.

Dar, când, râzând ușor, am trecut pe lângă el pentru a face ce-mi ceruse, m-a prins de încheietura mâinii și m-a tras aproape.

– Iar apoi, te voi săruta, a murmurat el cu buzele lipite de ale mele, și îți voi arăta plăcerile împăcării a doi îndrăgostiți.

Și așa făcu. Îmi arătă din nou dragostea lui, făcându-mi inima să cânte de fericire.

---

[1] Pe Dumnezeu! (în lb. galeză, în original) (n.tr.)

*

Am decis că fiul meu trebuia informat și, cu toate că Owen a ridicat o sprânceană, l-am luat cu mine și ne-am dus din Rose Tower în apartamentele regale, unde tânărul Henric, care își făcea lecțiile, i-a zâmbit vag. Și-a îndepărtat cu părere de rău atenția de la cartea pe care o ținea deschisă în poală, dar s-a ridicat, a pus cartea jos și a făcut o plecăciune.

– Bună dimineața, *maman.*

Manierele lui deveneau tot mai elegante. M-a sărutat pe obraz.

– M-am căsătorit cu bărbatul acesta, am spus eu, fără nici o introducere.

Cu tânărul Henric, descoperisem că era o politică bună să treci direct la subiect. Își pierdea repede interesul.

– Serios? a întrebat el uitându-se la Owen. Te cunosc. Ești *master* Owen. Ești galez.

– Da, domnule.

– N-am fost niciodată în Țara Galilor. Am vrut să mă duc să văd izvorul Sfintei Winifred, dar n-au vrut să mă lase. Este Țara Galilor un loc sălbatic? a întrebat el. Ai trăit vreodată acolo?

– Da. Și da, domnule, a replicat Owen solemn. Este o țară cu munți și cu râuri.

Asta nu l-a interesat pe fiul meu.

– Și vorbești galeza? a întrebat el. Eu n-o vorbesc.

– O vorbesc, domnule.

– Spune-mi ceva în galeză.

Owen făcu o plecăciune foarte ceremonioasă.

– *Yr wyf yn eich was ffyddlon, eich mawrhydi.*

Henric râse mirat.

– Ce înseamnă?

– Sunt servitorul dumneavoastră loial, Maiestate.

– Îmi place. Îmi place noul tău soț, *maman.* Reveni la cartea lui. Nu cred că o să învăț galeză. Trebuie să știu latină și franceză. Poate că o să-ți trimit un cadou.

L-am lăsat cu preocupările lui. Henric era mereu generos cu cadourile.

– L-ai fermecat! l-am acuzat eu. La fel cum m-ai fermecat pe mine cu doar câteva cuvinte în galeză!

– Sigur că am făcut-o, *annwyl.* Dar cu toate că își petrecu un braț pe după talia mea, chipul îi era aspru. S-ar putea să avem nevoie

de toți prietenii pe care ni-i putem face. Chiar și un băiat de nouă ani, dacă se întâmplă să fie regele-copil.

Am suspinat când Warwick s-a uitat la noi cu un aer dezaprobator. Se părea că avea să fie nevoie să mă explic fiecărui om de la curte. Da, știusem că așa va fi, dar simțeam că trebuia să fiu permanent în stare de alertă și să am răspunsuri rapide. Deja obosisem să mă tot justific, și nu eram căsătorită nici măcar de șapte zile. Comentariul lui Warwick fu tranșant:

– Ei bine, Caterina, asta va stârni un cuib de viespi.

– Da, Richard. Îmi dau seama de asta. Mi-am ridicat bărbia. Nu regret.

– Bănuiesc că nu are rost să-i spun niciunuia dintre voi că era mai bine să n-o fi făcut.

– Nu, am replicat eu.

– Pentru cine era mai bine, domnule? a părut că dorește să afle Owen.

Și răbdarea lui era pe terminate, însă atitudinea îi dovedea toată vechea demnitate.

– Richard… I-am atins brațul când a ridicat din umeri în semn că nu înțelegea. Știu ce am făcut. Știu că trebuie să răspund pentru asta. O să mă susții în fața Consiliului?

– Nu de sprijinul meu ai nevoie. Tonul îi fu trist. Ci de al lui Gloucester. Și nu te văd obținându-l.

– De ce ar conta atât de mult? am încercat să aflu, aruncându-i o privire lui Owen. N-o să atragem atenția asupra noastră. Dorința mea este să locuiesc în particular, pe unul dintre domeniile mele. N-o să dezonorez Coroana sau pe fiul meu. Am atât de puțin loc în viața lui, acum…

– Gloucester n-o să vadă lucrurile în felul acesta. L-ai sfidat, Caterina. N-o să suporte sfidarea din partea nimănui. Ai văzut bătălia care s-a dezlănțuit între el și Henric Beaufort. N-o să tolereze nici un fel de opoziție.

– El nu a fost niciodată de acord cu mine, nu-i așa? am întrebat, zâmbind puțin întristată.

– Nu, n-a fost. Îți recunoaște importanța, dar nu are nici o admirație pentru familia de Valois. Dar acum ți-ai făcut un dușman aprig din el.

M-am gândit la cei trei frați. Henric, care m-a tolerat. Gloucester, care nu m-a plăcut niciodată. Și Bedford, singurul care ne-a arătat mie și necazurilor mele o oarecare înțelegere.

– Îmi doresc ca lordul John să se fi întors în Anglia. El n-ar fi atât de lipsit de înțelegere. Poate chiar ar convinge Consiliul.

– Nici o șansă în privința asta, se strâmbă Warwick. Afacerile din Franța sunt cruciale și deloc în favoarea Angliei.

Prin urmare, eram pe cont propriu.

Dar, de fapt, nu eram. Owen însemna toată forța de care aveam nevoie. Brațul lui stătea cald și puternic pe umărul meu. Aveam nevoie de el.

Gloucester sosi înainte de sfârșitul săptămânii, venind de la Westminster pe una dintre barjele regale, stând la proră, cu mâinile proptite în șolduri, ca un bust sculptat.

– Fața lui e roșie ca sfecla de iarnă, remarcă Guille. Am privit de la vechea poartă Norman Gateway cum a debarcat. Și nici că a pierdut timpul… A sărit de pe ambarcațiune pe chei ca o pisică opărită.

– Mă aștept să fie chiar și mai roșu după ce va spune ce a venit să spună, am replicat eu. Sunt tentată să refuz să-l văd, dacă cere ca *eu* să mă duc la *el.* Ceea ce va face.

După cum m-am așteptat, de îndată ce a ajuns în holul de la intrare, a trimis un paj să dea fuga și să mă cheme în sala de audiențe principală. M-a chemat, nu m-a invitat – chiar așa. Așadar avea să fie o confruntare mușcător de rece și oficială.

Mi-am petrecut puțin timp ocupându-mă de ținuta mea, gândindu-mă la blana de hermină și o rochie cu fir de aur, apoi am renunțat pentru că tot nu puteau să domolească furia lui Gloucester. În orice caz, n-am dat fuga.

– Cred că ar trebui să mă duc singură, am spus când l-am găsit pe Owen așteptându-mă la baza scărilor, îngrijit, atrăgător și plin de autoritate, îmbrăcat de sus până jos în damasc negru și purtând colanul funcției.

– Crezi? a replicat el cu blândețe.

– După cum ai spus, nu va face decât să se înfurie. S-ar putea să fie mai rău dacă ne vede împreună…

Când am trecut pe lângă el, mâna lui Owen m-a apucat de manșeta din samur a mânecii, iar în răspunsul lui nu a mai fost nimic blând.

– Și crezi că voi îngădui să-l înfrunți singură?

– Ar fi cel mai bine.

– Dar nu se va întâmpla. Te voi însoți.

M-am simțit foarte ușurată și, pentru o clipă, i-am strâns mâna.

– S-ar putea să fie însă rezonabil, am sperat eu, și să accepte că nu se mai poate desface ce s-a făcut.

Am preferat să nu văd neîncrederea de pe chipul lui Owen.

A fost o întâlnire foarte scurtă. N-a existat nici un pic de politețe din partea lui Gloucester, nici o aparență a bunelor maniere pe care era atât de dornic să le vadă învățate de tânărul rege. L-a ignorat pe Owen, adresându-mi-se de parcă el nu era acolo, cu toate că o ostilitate greu de stăpânit făcea să vibreze aerul dintre cei doi bărbați.

– Prin urmare e adevărat, a rostit el.

– Da.

– Cuvintele sunt o pierdere de vreme cu tine. Voi amândoi – și i-a aruncat o privire plină de venin lui Owen – vă veți prezenta la Westminster. Sunteți chemați să apăreți în fața Consiliului Regal pentru a explica purtarea voastră rușinoasă.

M-a privit din cap până în picioare, de parcă ar fi putut să-mi vadă talia care se îngroșa pe sub pliseurile de catifea, însă nu avea cum să-și dea seama. Mi-am păstrat spatele drept și mi-am menținut ochii ațintiți asupra lui Gloucester, care mă privea cu vrăjmășie.

– Voi fi de acord să te însoțesc, desigur, am replicat eu refuzând să admit că fusese o poruncă. Voi lămuri Consiliul. Știu că voi avea parte de o audiență generoasă.

Gloucester plecă fără un alt comentariu, învăluit într-un nor amenințător.

– Ei bine, se putea și mai rău, a observat Owen privindu-l pe oaspetele nostru îndreptându-se spre barja regală. Cred că a fost rezonabil, nu?

Cât de vitează părusem, dar în inima mea eram speriată. Știusem că se va ajunge la asta.

Eu și Owen am apărut în fața Consiliului Regal, după cum ni se ceruse. Nu eram în poziția de a refuza și nici nu doream asta. Așa că iată-ne, cu dovada căsătoriei noastre la pieptul tunicii lui Owen – părintele Benedict confirmase cu o mâzgălitură dezaprobatoare în partea de jos a documentului – și burta mea încă ascunsă sub fuste. Chipurile celor care așteptau să ne judece îmi erau familiare, lorzi și oameni ai Bisericii veniți să o condamne pe regina-văduvă și pe iubitul ei nepotrivit. Și cu ce sentimente potrivnice am fost întâmpinați după ce am fost anunțați în sala Consiliului, cam aceleași de care avusesem parte și în propria casă. Dar exista și o oarecare

compasiune, suficientă pentru ca unul dintre episcopi să-mi ofere un scaun. În vreme ce m-am dus să mă așez, mi-am ridicat privirea spre Owen, care se afla alături de mine, cu chipul exprimând o politețe de gheață, dar apoi mi-a zâmbit, un semn al iubirii noastre, iar eu i-am răspuns în același mod. Indiferent ce făceau ei, nu puteau distruge legătura dintre noi.

Indiferent ce făceau? I-oi fi zâmbit eu lui Owen, dar teama îmi alerga prin sânge și știam că nici el nu se simte în largul lui. Dacă ar fi purtat o sabie, mâna i-ar fi fost încleștată ferm pe mâner. Cine putea ști ce îi convingea Gloucester pe ceilalți membri din Consiliu să facă? Dacă oare, considerându-mă de neatins, își revărsau furia asupra lui Owen? Încarcerarea într-o temniță din Turnul Londrei nu părea imposibilă. Și el știa asta. Vorbiserăm până noaptea târziu.

– Dacă te întemnițează? l-am întrebat.

– N-or s-o facă.

Nu l-am crezut, dar am lăsat-o așa și l-am iubit pentru nevoia lui de a alunga necazurile din mintea mea. Avea să fie rangul meu suficient pentru a-l salva? Nu credeam. Nu aveam nici o însemnătate. M-am oțelit, adunându-mi tot curajul pe care am reușit să-l găsesc pentru a rezista atacului. Sfântă Fecioară, chiar am avut nevoie de el! Când Gloucester venise la Windsor, mânat de un acces de furie, fusese incapabil să-și găsească cuvintele. În acea zi, nu i-au lipsit.

– Ați încălcat condițiile unei legi, doamnă. Ați sfidat legea acestei țări.

Abia mă așezasem, încă îmi mai aranjam faldurile fustelor și îmi scoteam mănușile.

– Da, domnule, am replicat eu. Asta am făcut.

Eu și Owen discutaserăm pe larg cum să abordăm această confruntare. Cu toate că nu m-a atins, i-am simțit tensiunea vibrând precum struna unei lăute.

– Cunoșteați termenii legii?

– Da, domnule.

Nimic nu avea să mă tulbure.

– Și, cu toate astea, ați hotărât să o încălcați intenționat!

M-am ridicat și i-am dat mănușile lui Owen. Aveam să stau în picioare și să-i înfrunt. Cum aș fi putut să argumentez în favoarea celei mai mari dorințe pe care o aveam dintr-o poziție de inferioritate?

– Intenționat? am repetat eu ridicându-mi vocea, dar nu prea mult. Aveam un rol de jucat aici, așa că mi-am lăsat privirea să treacă peste cei care voiau să mă judece. Nu m-am îndrăgostit intenționat,

domnilor. Astfel că n-am încălcat intenționat legea. Dar când au apărut sentimentele și am dorit să mă mărit – atunci, da. Poate că a fost intenționat. Sau poate că aș spune că am fost pragmatică. Fiul meu este prea tânăr pentru a-și da consimțământul – și așa va fi vreme de cel puțin alți șapte ani.

– N-ați putut aștepta? N-ați putut să vă stăpâniți nevoile fizice până când regele ajungea la vârsta potrivită?

Am simțit cum mă înroșesc, obrajii și tâmplele arzându-mi. Nu exista nici o îndoială în privința acestei aluzii deloc subtile sau a nemulțumirii lui Gloucester, în timp ochii lui mă măsurară. Așadar, zvonurile se împrăștiaseră, suspiciunile fuseseră stârnite. Alături de mine, l-am simțit pe Owen luptându-se să-și păstreze cumpătul. Povara era pe umerii mei. M-am rugat să izbutească să-ți țină gura.

Mi-am îndreptat spatele și cu toată mândria sângelui de Valois, am dat glas argumentelor pe care le discutasem:

– Cât de mult ați fi vrut să aștept, domnilor? Până aveam să trec de vârsta procreării? Am treizeci de ani. Dacă aș fi așteptat binecuvântarea regelui, s-ar fi putut să depășesc vârsta la care să mai am copii. Mi-am lăsat privirea să treacă din nou, încet, peste membrii adunării. Mă veți condamna pentru asta, domnilor? Câți dintre dumneavoastră sunteți căsătoriți și aveți un moștenitor pentru titlu și pământuri? Nu este rolul unei femei să nască fii pentru soțul ei?

I-am văzut pe unii dând din cap. Dea Domnul să asculte și să înțeleagă…

– Aveți deja un fiu. Gloucester avea răspunsul gata pregătit pentru a zădărnici efectul pe care vorbele mele l-ar fi putut avea asupra augustei adunări. Un fiu deosebit, care este regele Angliei. Nu este suficient?

– Dar soțul meu, Owen Tudor, nu are nici un fiu care să-i poarte numele. Nu are pe nimeni care să-i continue spița. Să-l lipsesc de copii? Și nu înțeleg pentru ce scop. După cum văd eu lucrurile, căsătoria mea cu Owen Tudor nu știrbește cu nimic autoritatea regelui. Fiul meu este încoronat deja. Legăturile de la naștere au slăbit, iar el este, așa cum ar trebui să fie, crescut de bărbați. De ce n-ar trebui regina-văduvă să se căsătorească din nou?

Am privit iarăși acele chipuri.

– Sunt femeie, domnilor. O femeie slabă, dacă vreți, care a avut ghinionul să se îndrăgostească. M-ați condamna pentru asta? Mi-am făcut datoria față de regele Henric. I-am adus coroana Franței și i-am

dăruit un moștenitor care s-o poarte. Am avut grijă de fiul meu. Acum, îmi doresc o viață mai retrasă, ca soție a unui om de rând. Este prea mult ceea ce cer sau mă obligați să trăiesc în singurătate?

Am continuat repetând punctele principale, negăsind nici o îngăduință față de ceea ce am avut de spus, dar eram dispusă să mă rog și în genunchi pentru a mi se îndeplini dorința cea mai dragă.

– Fiul meu are acum nouă ani. Vreme de mulți ani, nu a avut nevoie de îngrijirea constantă a mamei lui. Cei însărcinați cu educația lui – de către dumneavoastră, domnilor – sunt oameni capabili și de caracter, așa cum este lordul Warwick. Mi-am înclinat capul spre el. Așa trebuie să fie. Însă pântecul meu a fost gol în acei ani. M-ați condamna la o viață stearpă? Sfânta Fecioară însăși n-ar face-o. Ea a avut și alți copii după pruncul Isus.

Cum de am găsit curajul? Nu m-am uitat la Owen nici măcar o dată, pentru că nu am avut nevoie, forța iubirii lui îmboldindu-mă să continui. Când am simțit nevoia aproape copleșitoare să-i caut mâna cu a mea, m-am abținut. Trebuia să-mi susțin singură pledoaria, pentru că atacul era îndreptat împotriva mea, nu a lui Owen.

O voce nouă interveni aspră:

– Este o blasfemie să vă comparați cu Sfânta Fecioară.

Am recunoscut chipul lipsit de considerație al arhiepiscopului de Canterbury.

– Nu este o blasfemie, am replicat eu. Sfânta Fecioară a devenit mamă într-un sens omenesc. Fiii ei au fost frații Domnului nostru Iisus Hristos și au fost recunoscuți de El. Ea mi-ar înțelege nevoia. Dumneavoastră nu, domnilor?

Se auziră murmure. Nu-mi dădeam seama…

– Se poate să fie ceva în spusele dumneavoastră, doamnă.

Oare intervenția calmă a episcopului de Londra însemna că am un posibil aliat? M-am gândit că, mai degrabă, își afirma opoziția față de arhiepiscop decât mă susținea pe mine, dar aveam să mă agăț de orice speranță, cât de mică.

– Sfânta Fecioară este plină de compasiune, domnule, am rostit eu adresându-i un zâmbet foarte dulce.

La fel și celorlalți membri ai Consiliului.

– Amin! intonă episcopul.

Și acum ce urma? Am tremurat puțin, în vreme ce tăcerea se lăsă în sală, dar, din nou uimită de temeritatea mea, am forțat lucrurile:

– Ei bine, lord Gloucester? Mi-am expus cazul. Suntem liberi să plecăm? Să trăim împreună, uniți de Dumnezeu, după cum categoric suntem?

Și am suspinat în surdină când Gloucester mi-a acceptat provocarea fără să ezite.

– N-am terminat. Orice bărbat care se căsătorește cu dumneavoastră fără a avea permisiune își pierde averea. Ați încălcat legea, așa că trebuie să plătiți.

– Dar soțul meu n-are avere, am rostit eu cu blândețe.

– Atunci, a făcut o afacere grozavă, nu-i așa? Disprețul i se simțea în fiecare cuvânt. Seducând o soție bogată și influentă!

N-am îndrăznit să mă uit la Owen. Toți mușchii trupului său erau încordați de furie.

– Nu e vorba de seducție, am spus eu. Ne insultați și pe mine, și pe Owen Tudor, domnule. Nu sunt suficient de înțeleaptă pentru a face propriile alegeri? Soțul meu nu a urmărit să mă seducă. Mi-a fost intendent în toți anii de când sunt văduvă. Abia de curând ne-am îndrăgostit. Nu am fost sedusă și nici silită să fac ceva împotriva propriei voințe.

Era un argument puternic.

– Nu mi se pare că pentru el a fost o afacere atât de bună să mă ia de soție, am continuat eu. Să fie chemat aici? De ce ar trebui un bărbat să ajungă în fața Consiliului Regal din pricina miresei pe care și-a ales-o? Da, sunt o femeie bogată, dar cât privește influența – ce influență am eu? Aș zice că niciuna. Owen Tudor nu va urca pe scara spre măreție datorită căsătoriei cu mine. Nu asta este intenția noastră. Nu dorim să ne trăim viața în lumina de la curtea regală. Vom duce o viață retrasă. Mi-am ridicat mâinile a rugăminte. Domnilor! Asta este tot ce vă cer. Recunoașterea căsătoriei mele și permisiunea de a trăi cum și unde doresc.

Însă Gloucester nu terminase.

– Cum ați putut alege un bărbat aflat în dizgrație în fața legii?

– Am ales un bărbat mândru. Un bărbat de onoare și plin de cinste, domnule.

– Un bărbat de onoare? O, i-am văzut încântarea nemăsurată, sălbatică. Găsise un punct slab, iar eu mi-am dat imediat seama care anume. Și când urmează să se nască bastardul pe care îl purtați?

– Copilul meu nu va fi bastard, am replicat eu liniștită. Va fi născut în cadrul unei căsătorii și recunoscut de tatăl lui și de Biserică.

– A fost conceput în păcat.

– Dar va trăi în lumină. L-am privit fix pe Gloucester, fără să mă mai simt dominată de el. Cum îndrăznea să-mi vorbească așa? Consider că sunteți obraznic, domnule. Chiar merit o asemenea defăimare? Dacă nu mai aveți altceva de spus…

– Veți rămâne la Windsor, în reședința fiului dumneavoastră, a ordonat el agățându-se de un fir de pai, după cum mi s-a părut mie.

– Nu. Am zâmbit ușor, cu toate că furia îmi bubuia în cap. Nu voi rămâne.

– Asta e legea.

– Atunci, voi ignora legea. Voi locui pe unul dintre domeniile mele. Îmi aparțin, și mi-au fost date spre folosință de răposatul rege, în înțelepciunea lui. Voi locui acolo, împreună cu soțul meu.

– Și dacă insistăm?

– Veți insista, domnilor? Singurul mod de a stabili unde vom locui este folosirea forței. Iar dacă o veți face – m-am uitat încă o dată la Gloucester –, dacă mă veți sili să locuiesc la Windsor, voi da de veste lumii întregi tratamentul rușinos la care o supuneți pe cea care a fost regina Angliei, care este regina-mamă, prințesă a Franței. Soția eroului de la Azincourt. Cred că statutul meu regal merită respect. Bănuiesc că poporul mă va asculta, nu?

Gloucester se trânti pe scaun, refuzându-mi orice respect.

– Pentru Dumnezeu, femeie! Chiar nu a fost posibil să accepți o văduvie castă și onorabilă?

– Ba da. Dar am ales să fiu din nou soție cu acte în regulă.

– A unui servitor de la palat, pentru Dumnezeu!

Și, pentru că Gloucester se uită în cele din urmă la Owen, soțul meu făcu o plecăciune și răspunse:

– N-am fost mereu un servitor, domnule.

– Și galez pe deasupra!

– Consider asta o onoare, domnule, nu un păcat. Legea Angliei nu-mi poate lua mândria originii mele.

– Mândria originii? Dezgustul lui Gloucester spori și mai mult în vreme ce își îndreptă din nou mânia spre mine. Nu puteai să pui ochii pe cineva de rangul tău?

– Am încercat, domnule. L-ai refuzat pe Edmund Beaufort pentru că era de rang egal cu mine.

Nu a mai spus nimic la asta. O, era o înfruntare directă, iar inima îmi bătea cu putere. Gloucester crezuse că mă voi pleca în fața lui pentru că asta făcusem și altădată. Și-a îndreptat atenția de la mine la Owen.

– Iar dumneata ce ai de spus? Am remarcat că ți-ai lăsat soția să pledeze cauza voastră. Nu mi se pare că asta ar face un bărbat de onoare. Nu stăpânești suficient de bine limba engleză?

L-am simțit pe Owen trăgând încet aer în piept. Ținându-mi mănușile în mână s-a adresat Consiliului, nu lui Gloucester. Cât de calm arăta, cât de impresionant de demn! Nimeni nu văzu văpaia din el, furia pricinuită de felul în care fuseserăm tratați.

– Nu am vorbit, domnilor, pentru că este vorba de libertatea doamnei care îmi este soție. Este dreptul ei să-și susțină cauza, și asta e ce și-a dorit, iar eu am fost de acord că așa trebuie să fie, cu toate că mi-a fost greu să nu intervin când i s-au adus acuzații atât de vulgare. O fi sângele meu galez, dar am fost crescut ca un gentleman și recunosc umilirea atunci când îi sunt martor, așa cum s-a întâmplat astăzi. Nici un galez nu i s-ar adresa astfel unei femei de rang înalt, cu atât mai puțin unei doamne care reprezintă o strălucitoare piatră prețioasă pe coroana Angliei. I-am simțit rușinea. Și i-am simțit curajul, așa cum sunt sigur că le-ați simțit și dumneavoastră, domnilor. Are toată admirația mea.

Oprindu-se și apropiindu-se și mai mult de mine, Owen îmi zâmbi, un zâmbet atât de strălucitor încât îmi domoli inima, apoi, în sfârșit, îmi luă mâna într-a lui.

– Ce pot adăuga într-o situație care este deja clară? Caterina e soția mea. După cum știți, îmi poartă copilul. Vom trăi împreună și ne vom crește copiii insuflându-le loialitate față de Coroana engleză. Dar nu vom locui la Windsor. Și nicăieri unde regina nu dorește. Trebuie să aibă libertatea de a trăi după bunul plac. Iar acum, cred că dorința sa este să plecăm. Sănătatea ei este fragilă și trebuie să se odihnească. Pentru binele ei, vă cer permisiunea să încheiem această ședință a Consiliului.

I-am strâns mâna cât de tare am putut. Totul atârna de un fir de păr.

Nu Gloucester vorbi. Ci episcopul de Londra.

– S-o lăsăm pe doamnă să se odihnească. Vom analiza situația în lumina celor aflate, domnule.

Indignat, Gloucester sări în picioare.

– Legea a fost încălcată. Nu putem trece cu vederea faptul că regina-văduvă a nesocotit guvernul Angliei și pe rege prin acțiunile ei egoiste… așa ceva nu poate rămâne nepedepsit.

Însă noi am ieșit din sala Consiliului, fără să ne oprim până când nu ne-am aflat dincolo de îngrădirea clădirilor, în spațiu deschis, în lumina soarelui, bătuți de o adiere ușoară și ascultând croncănitul ciorilor aflate în ulmii de pe malul râului. Am tras aer în piept, copleșită de ușurare. O făcusem. Făcusem tot ce putusem. Habar n-aveam care avea să fie rezultatul, dar deocamdată eram liberi.

– Cred că aceasta a fost cea mai rea oră din viața mea…

Însă Owen explodă alături de mine.

– Iisuse! Cum am putut să tac? Cum am putut să nu răspund la fiecare cuvânt obraznic pe care ți l-a adresat Gloucester? Cum le-am putut îngădui să-ți împroaște reputația cu noroi? Legea a fost încălcată – da, a fost –, dar noi suntem căsătoriți. Chiar nu pot accepta asta? Ce contează pentru guvern? Nici măcar nu i-a interesat legalitatea căsătoriei noastre. N-au făcut decât s-o ia pe urmele lui Gloucester și să bată câmpii despre afurisita aia de lege. Chiar n-au nici un pic de minte? Nici un pic de compasiune? Îi disprețuiesc! Îi disprețuiesc pe toți blestemații de englezi pentru mințile lor înguste…

– Tocmai acesta este motivul pentru care am fost amândoi de acord că ar trebui să susțin cauza, am rostit râzând. Slavă Domnului că nu le-ai spus în față că au minți înguste.

Owen trase aer în piept, silindu-se să-și controleze furia, care tot mai clocotea periculos dincolo de aparențe.

– Va trebui să așteptăm. Îmi dădu înapoi mănușile mototolite. Ia-le până nu le distrug! Dar, în cele din urmă, se uită la mine cu o expresie mai blândă. Ai fost magnifică, să știi.

– Am fost îngrozită.

– Nimeni nu și-a dat seama. N-o să înțeleg niciodată cum de nu l-am pocnit pe Gloucester în mutra aia încrezută.

– N-aș fi reușit fără tine.

– O, ba cred că ai fi reușit. Ești mai puternică decât știi, *fy nghariad.* Mă sărută pe obraz. Și asta ți-o spune un galez disprețuit.

– Ce înseamnă asta?

– Iubirea mea. Și, *fy nghariad,* încă suntem liberi și fără obligația de a trăi în altă parte decât acolo unde dorești. Hai să mergem!

– N-a fost foarte satisfăcător, nu-i așa? Căsătoria noastră este recunoscută doar în măsura în care ei nu pot face nimic pentru a-i pune capăt.

– Nu putem spera mai mult de-atât.

Așa era. Și poate că era suficient. M-am încruntat gândindu-mă la ceva.

– E suficient pentru a te opri să mai stai în spatele scaunului meu la fiecare masă?

Owen se gândi.

– Pe Dumnezeu, da! Este suficient.

*

Ne-am decis să plecăm chiar în acea zi, în acea oră, Owen privind peste umăr în vreme ce mă ajuta să urc în litieră, cercetând clădirea masivă a Palatului Westminster, care își arunca umbra asupra noastră.

– N-o să-mi pară rău să plec de-aici. Gloucester se simte pretutindeni ca un miros urât. Ca să nu mai vorbim de temnițele și carcerele în care zac sărmani nebuni care nu vor mai vedea niciodată lumina zilei. Uneori, Owen era foarte galez. S-a uitat la mine. Sau vrei să mai rămâi o noapte…?

– Plecăm imediat.

Brusc, dorința mea de a pleca fu la fel de puternică precum a lui Owen.

– Imediat, doamnă.

Și zâmbi, datorită tonului imperios.

– *Master* Tudor…

Un bărbat înalt, slab, în veșminte bisericești, ne strigă în timp ce se apropia dinspre aripa apartamentelor, aflată în spatele nostru. Episcopul de Londra, cel care vorbise în favoarea mea, sau cel puțin nu împotriva mea. Robert Fitzhugh, un chip prietenos în general, care nu făcea parte din grupul lui Gloucester. Era urmat de un alt cleric pe care îl cunoșteam, episcopul Morgan de Ely. Au ajuns lângă noi și mi-au făcut o plecăciune. Și, interesant, și lui Owen. Eu am remarcat gestul, însă chipul lui Owen a rămas impasibil.

– Nu rămânem, domnilor, a rostit el hotărât.

– Înțeleg, a răspuns Fitzhugh. Se uită la Morgan, care dădu din cap. Însă îngăduiți-ne doar o vorbă, domnule, doamnă.

Owen se încruntă, iar eu mi-am dat seama la ce se gândea. Oare ce voiau acești clerici de la noi?

– Vă ascultăm – însă vreau să plecăm repede, domnule, a spus Owen. Nu va fi o călătorie ușoară pentru soția mea.

– Unde vă duceți? a întrebat Morgan, care era pe atât de rotund pe cât era Fitzhugh de slab.

– La Hertford. Vom rămâne acolo până se naște copilul.

Fitzhugh dădu din cap și zâmbi subțire.

– Dați-mi voie să vă fac o sugestie, doamnă. Și o ofertă. Pentru dumneavoastră și pentru soțul dumneavoastră.

– Este oare posibil, domnule, să vă gândiți să dejucați planurile lui Gloucester? îl întrebă Owen.

– Se poate. Ambițiile lui îmi deranjează conștiința uneori. Zâmbetul acestuia se lărgi puțin. Dar iată ce vă propun. Căsătoria

dumneavoastră e legală, fără nici o îndoială. Aveți dovada de la preotul dumneavoastră, iar Consiliul nu poate face nimic în privința asta – sau mulți nu vor să facă. Totuși Gloucester insistă că ați încălcat legea. V-aș putea sugera să nașteți copilul sub auspiciile Bisericii?

– Nu văd de ce ar fi nevoie, am răspuns eu nesigură.

– Poate că nu e nevoie, continuă Morgan. Dar dacă ar apărea… dacă nașterea legitimă a copilului ar fi vreodată pusă la îndoială…

– Propunerea mea ar împiedica așa ceva, l-a completat Fitzhugh. Vă sugerez să vă puneți pe dumneavoastră – și pe copil – sub protecția legalității.

– Nu înțeleg de ce…

Nu voiam să mă aflu aici, să fiu implicată în planuri și comploturi. Eram obosită peste măsură. Tot ce-mi doream era să mă instalez în casa mea, departe de ochi curioși, însă o mână care o cuprinse pe a mea mă făcu să tac.

– Preasfinția sa are dreptate, iubirea mea. Vocea lui Owen era aspră, imaginându-și felul în care lumea ar fi putut să vadă căsătoria noastră. Vrei ca pruncul nostru să fie numit bastard?

– Dar ei niciodată nu…

– E mai bine să fiți siguri… m-a sfătuit episcopul Fitzhugh, răbdător în fața grijilor mele. Una dintre proprietățile mele – Much Hadham Palace –, care nu se află prea departe de castelul dumneavoastră Hertfordshire, vă stă la dispoziție. Puteți să vă duceți acolo când doriți. Zâmbi. Copilul dumneavoastră se va naște în sânul Sfintei Biserici, sub protecție ecleziastică. Se poate ca dumneavoastră – și copilul dumneavoastră – să aveți nevoie de prieteni. M-aș simți privilegiat să mă număr printre ei.

Ochii lui sclipiră.

– La fel și eu, a adăugat episcopul Morgan. Amândoi am fost implicați îndeaproape în politicile soțului dumneavoastră – la regele Henric mă refer. Simțim că este de datoria noastră să vă susținem acum.

Sprâncenele lui Owen se ridicară.

– Gloucester va fi mai mult decât furios.

– Da, va fi, nu-i așa? Fitzhugh zâmbi. Acceptați propunerea mea?

– Da, domnule, a rostit Owen înainte ca eu să apuc să deschid gura. Acceptăm. Și vă mulțumim.

– Excelent! Un bărbat cu scaun la cap.

Cei trei bărbați își strânseră mâinile, consfințind înțelegerea fără măcar să mă întrebe, iar episcopul Morgan făcu o ultimă observație:

– Aveți cunoștință, doamnă, că legea de fapt prevede să vă luați un nou soț, cu sau fără permisiune?

Nu, nu știam. Probabil că pe chip mi se citi șocul urmat de o furie aprigă.

– Copiii născuți din căsătoria dumneavoastră, își înclină capul spre mine și spre Owen, vor fi recunoscuți ca frați vitregi ai regelui.

– Iar Gloucester știa asta?

– Desigur…

L-am disprețuit pe Gloucester și mai mult și, de parcă ura mea l-ar fi atras, Gloucester apăru coborând scările și străbătând curtea în urma episcopilor. L-am văzut ridicând mâna și făcându-i un gest poruncitor lui Owen. Cu ochii îngustați, l-am urmărit pe Owen, acum călare, îmboldindu-și calul în direcția lui Gloucester și aplecându-și capul pentru a asculta cuvintele ducelui. Nu am putut auzi ce s-a petrecut între ei, dar n-a fost o discuție prietenoasă. Gloucester și-a pus mâna pe mânerul sabiei. Owen a ridicat o mână în semn de negare, apoi și-a strunit calul lăsându-l pe Gloucester să se încrunte în urma lui.

Fiindcă tăcerea lui Owen ascundea o furie rece, nu am făcut nici un comentariu, dar cu prima ocazie, pe drumul spre Much Hadham, l-am întrebat:

– Ce a avut de spus Gloucester?

– Nimic pentru care să-ți faci griji, *fy nghariad.*

Nu l-am crezut. Încă mai vedeam văpăi în ochii lui Owen și o încordare încăpățânată a gurii, dar a trebuit să-mi recunosc înfrângerea. Încăpățânarea lui mă înfuria câteodată extrem de tare.

Fiul nostru s-a născut la Much Hadham, fără multă agitație, doar Guille și Alice fiindu-mi alături. Nu m-am retras din societate și nici nu am avut parte de izolare forțată până nu s-a ținut serviciul religios de după naștere: eram soția lui Owen, nu regina Angliei, așa că sorbeam bere în camera noastră, împreună cu Owen, discutând dacă n-ar fi cazul să ne mutăm la castelul meu de la Hertford sau dacă nu cumva preferam împrejurimile frumoase, dar cu multă umezeală de la Leeds, în dimineața în care fiul nostru a venit pe lume, cu plămânii ca foalele unui fierar și cu o claie de păr negru.

Owen l-a ținut în brațe în prima oră a vieții sale.

– Cum să-l numim? am întrebat eu, așteptându-mă la un nume galez.

– Fără doar şi poate un nume englezesc, a replicat Owen, foarte preocupat de mânuţele minuscule care fluturau şi strângeau. O să ţipe aşa mereu?

– Da. De ce englezesc? am întrebat.

– După cum a spus vicleanul episcop, nu vrem să pună cineva la îndoială legitimitatea lui sau faptul că este englez. Aruncă o privire în direcţia mea, în vreme ce Alice i-l luă pe întâiul nostru născut. O să-l numim Edmund.

– O să…?

Am clipit stupefiată. De ce să aleagă un nume care să amintească atât de neplăcut de indiscreţia mea cu Beaufort?

Expresia de pe chipul lui Owen rămase blândă.

– Ai vreo obiecţie? Cred că este un nume foarte potrivit pentru fratele vitreg al unui rege. Nimeni nu l-ar putea contesta.

N-am putut argumenta împotriva unui gând atât de înţelept, aşa că Edmund a rămas. Iar Biserica a rămas aliata noastră fermă şi în timpul anului următor, când ni s-a născut al doilea copil – un alt fiu cu părul negru –, la Hatfield, unul dintre domeniile episcopului de Ely. Soarta ne zâmbea în continuare, în vreme ce Gloucester clocotea de furie la Westminster.

– El va avea un nume galez, am insistat eu, cu toate drepturile unei proaspete mame, un nume din familie, dar un nume pe care să-l pot pronunţa.

– O să-l numim Jasper, s-a pronunţat Owen.

– Pot să-l rostesc. E galez?

– Nu, a zis el susţinând capul bebeluşului în palmă. Dar înseamnă „aducătorul comorii". Nu ne aduce binecuvântări nespuse?

Într-adevăr, băieţii ne-au adus bucurie şi încântare şi, spre deosebire de primul meu născut, tatăl lor îi cunoştea şi îi iubea. Eu îi adoram, pentru ei înşişi, dar şi pentru faptul că în venele lor curgea sângele lui Owen, puternic şi cinstit. Fiii mei nu vor spune niciodată că nu au fost iubiţi.

Capitolul 16

Primejdie! Primejdie amplificată de sânge și teroare. Strălucitoare ca lumina soarelui pe un lac înghețat, pătrunzătoare precum gustul merelor prea timpurii. Nu mă așteptasem. Cum aș fi putut, acaparată cum eram de propriile griji?

Ne întorceam din Franța, într-un februarie înghețat, după evenimentul memorabil cu ocazia căruia coroana Franței, coroana tatălui meu, fusese pusă pe fruntea tânărului Henric. Încununarea tuturor ambițiilor lui Henric de la Azincourt. Ce putere mai avea acum vechea prorocire asupra vieții fiului meu?

„Henric care s-a născut la Windsor va avea o domnie lungă și va pierde totul."

Niciuna, am decis eu, cu toate că lordul John era chinuit de războiul prea lung, iar Carol, fratele meu, pretinsese coroana Franței pentru sine în catedrala Notre-Dame din Reims, cu un an în urmă. Știam că nu aveam să mă mai întorc vreodată în Franța, iar viitorul tânărului Henric ajunsese pe mâini mai puternice decât ale mele. Viitorul meu era alături de Owen. Știam că eram însărcinată cu un alt copil al lui.

Așa că moțăiam în vreme ce, însoțiți de o mică escortă, înaintam spre Hertford – pentru că aici ne stabiliserăm reședința eu și Owen –, unde Edmund și Jasper ne așteptau aflați în grija lui Alice. Era suficient de frig pentru ca respirația să ni se transforme în norișori albi, iar pământul era tare ca piatra din pricina înghețului. Călătoream într-o litieră, pentru a fi ferită de vântul ca gheața, cu perdelele din piele coborâte, fiecare făgaș și baltă înghețată provocând hurducăieli care îmi chinuiau trupul, așa că nu-mi doream decât să ajung acasă. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Owen trase perdeaua și se aplecă de pe calul său pentru a privi înăuntru.

– Reușești să supraviețuiești?

Cuvintele îi fură alungate de vânt.

– Cu greu. M-am strâmbat, obosită până în măduva oaselor. Am înghețat de frig. Cât mai durează?

– Nu mai e mult.

Se întinse pentru a-mi apuca mâna, apoi, tocmai când era pe cale să lase perdeaua la loc, întoarse brusc capul. Am auzit și eu. Zgomot de copite care se apropiau din față și din spate, țipete care păreau să vină din tufele din dreapta drumului și un strigăt de avertizare al cuiva din escorta noastră.

– Pentru Dumnezeu, tâlhari! a mârâit Owen. Rămâi pe loc!

În vreme ce litiera mea se oprea zgâlțâindu-se, el a tras de frâie și a început să dea ordine escortei noastre – o mică trupă formată din șase oameni bine înarmați cu săbii și arcuri. Am dat din nou perdeaua la o parte și am văzut niște coate-goale sărind din ascunzătorile lor din tufișuri, cu pumnale și săbii în mâini, atacatori înarmați apărând în același timp din față și din spate. După care s-a încins o bătălie în toată legea.

În mijlocul ei, îl urmăream pe Owen. Pentru o clipă, a rămas nemișcat pe calul său, apoi i-a dat pinteni spre un tâlhar care, cu pumnalul scos, se lupta cu unul dintre oamenii noștri. Mi-am dat seama că Owen nu avea nici o armă – nici sabia, nici pumnalul. Era neajutorat. Nebunește, inconștient, și-a mânat calul în luptă.

„Owen!"

Vocea mi se stinse în gât, în vreme ce Owen se răsuci aplecându-se pentru a evita o lovitură, când zări o sabie atingându-i brațul, ceea ce a făcut ca respirația să-i șuiere printre dinți. L-am auzit strigând peste tot vacarmul…

– O sabie! Dați-mi o sabie…

De îndată, cineva din escorta noastră i-a întins lui Owen arma lui. Owen a prins-o și a mânuit-o de parcă se născuse cu o sabie în mână, astfel că atacatorul lui fu silit să se retragă. M-am forțat să privesc cum tăia în dreapta și-n stânga, strunindu-și calul cu pricepere, atacând și parând chiar și atunci când mâneca i se înnegri de sânge. La fiecare zăngănit și scrâșnet al metalului, la fiecare mârâit și geamăt, îmi înfigeam tot mai tare degetele în brațele litierei, până când unghiile mi s-au rupt.

Atacul se sfârși după o ciocnire scurtă, escorta noastră dovedindu-se în cele din urmă mai bine pregătită decât atacatorii, care fură goniți, doi dintre ei rămânând morți în drum. În vreme ce ofițerul superior ordonă îndepărtarea cadavrelor, Owen descălecă și

se întoarse încet la mine. Chipul îi era livid, părul, umed de sudoare, însă era în viață. Plin de însuflețire. Pe sabia lui era sânge care nu-i aparținea.

– Ești rănit, am spus eu cu toate simțurile la fel de înghețate ca și peisajul, privind sângele curgându-i din degetele de la mâna stângă.

– Da. Cu buzele strânse, tresărind puțin de durere, își trase mâneca. E o rană ușoară. N-am fost atent.

– Pot să te ajut s-o bandajezi?

– Nu.

Era la fel de categoric cum fusese întotdeauna cu mine.

Iar eu am rostit ce îmi frământa cel mai tare mintea:

– A fost un atac deliberat împotriva noastră?

– Nu. Doar o întâlnire întâmplătoare cu niște tâlhari.

Nu s-a uitat la mine.

Nu l-am crezut, dar am lăsat-o baltă.

– De ce nu erai înarmat? am vrut să știu, până și eu dându-mi seama de nota acuzatoare.

Abia acum s-a uitat la mine, cu furia strălucindu-i pe chip, cu buzele palide și subțiate, rostind cuvintele fără să se stăpânească:

– Nu eram înarmat pentru că trebuie să trăiesc conform blestematelor restricții pe care mi le impune legea engleză.

– Dar…

– Nu avem ce discuta în privința asta, mi-a retezat-o cu bruschețe. Trage perdelele, Caterina, și vom porni din nou la drum.

M-a părăsit, iar eu m-am supus, însă nu înainte de a-l vedea înapoindu-i sabia proprietarului ei.

Reîntorși la Hertford după o oră, văzând că încă avea o expresie aspră pe chip, mi-am ținut gura și l-am trimis la Alice, să se ocupe de rănile lui. Pentru a-i lăsa un răgaz, m-am dus să-i vizitez pe Edmund și pe Jasper în camera lor, le-am ascultat realizările și nemulțumirile, însă mintea îmi era ocupată cu altceva. Eram sigură că singura dată când îl văzusem pe Owen purtând o sabie fusese în dimineața când mă luase de soție în capela St. George.

Așadar, avea o sabie. Categoric, știa s-o folosească, fusese învățat s-o mânuiască, și fusese învățat bine. Dar – ce spusese el? Că legea engleză îi interzicea să poarte sabie? Câte dificultăți ne pricinuia legea engleză! Și pe cât de puține dintre ele le înțelegeam.

Mi-am sărutat fiii și m-am dus să-mi caut soțul.

Știam că ambuscada nu fusese opera unor tâlhari de ocazie, a unei gloate pestrițe de coate-goale, așa cum presupusesem inițial,

ci a unei trupe bine înarmate, bine organizate. Mai mult, fără să poarte uniforme care ar fi putut fi recunoscute, ne aşteptaseră special. O fi negând Owen asta, dar mie mi se păruse că îl vizaseră pe Owen, nu căruţele noastre cu bagaje. În inima mea, o ştiam cu o certitudine rece. Ne atacaseră pentru a-i face rău soţului meu.

L-am găsit pe Owen aşezat pe un jilţ de lemn din bucătărie, unde Alice, mormăind nervoasă despre lege şi ordine, în general, şi despre tâlhari, în special, îi tăia materialul distrus al tunicii, îndepărtându-l de pe braţ şi de pe umăr. Proasta dispoziţie îi sporise ca urmare a îngrijirilor dureroase din ultima jumătate de oră. M-am aşezat şi am aşteptat în vreme ce Alice îi curăţă braţul cu vin alb, ignorând şuieratul lui de durere când i-l bandajă cu o bucată de pânză, apoi se apucă de o altă tăietură de rană, de la umăr, din care cursese cel mai mult sânge.

– Oamenii spun că aţi luptat bine, a remarcat ea făcând un nod strâns. De ce oare fac bărbaţii viteji atâta caz de o mică zgârietură?

Cu toate astea, am văzut-o doftoricindu-l cu multă blândeţe. A fost o oră neplăcută pentru noi toţi, însă când Owen îşi arătă dinţii mârâind sălbatic, Alice îl bătu pe umărul teafăr şi îi puse o cană cu bere în mână.

– O să vă faceţi bine, a spus ea. Dacă aţi reuşi să nu vă forţaţi umărul vreme de o zi sau două, deşi mă aştept că mâine veţi fi din nou în şaua calului…

În timp ce ne părăsea, m-am tras pe banca pe care stăteam, până am ajuns în faţa lui.

– Owen… I-am susţinut privirea când şi-a ridicat-o spre mine. Ochii îi erau plini de durere şi de efectele cine ştie cărei substanţe calmante pe care Alice i-o pusese în bere. De ce…?

– Ştiu ce mă vei întreba, m-a întrerupt el strâmbându-se de durere când încercă să-şi îndrepte umărul. Iar răspunsul este că – exact aşa cum ţi-am spus când eram în primejdie să fiu tăiat de nişte tâlhari nelegiuiţi – nu port sabie pentru că legea îmi interzice.

– Dar ai o sabie. Ştiu că ai. Ai purtat-o în ziua în care am stat amândoi în faţa altarului.

– Iar acela a fost un gest prostesc al unui bărbat prea mândru pentru a-i fi bine.

Ceea ce nu avea nici un sens.

– De ce îţi interzice legea?

– Este o pedeapsă pentru faptul că sunt galez și o răzbunare pentru revolta lui Owain Glyn Dŵr. Revoltă care a amenințat suveranitatea Angliei și a zădărnicit dorința regelui englez de a conduce Țara Galilor. Tresări din nou când duse cana cu bere la buze. Una peste alta, a fost o revoltă care a avut succes până a fost zdrobită sângeros și a urmat o răzbunare sălbatică.

Nu mă gândisem absolut deloc la asta, dar am făcut-o acum.

– Spune-mi ce înseamnă să fii galez sub conducere engleză, i-am cerut eu. Altădată când te-am întrebat, nu mi-ai răspuns. Vreau să știu. În ce fel te asuprește legea?

Se lăsă pe spate în jilț, punând cana alături de el, sfârșeala citindu-i-se în ochi, resemnarea, în voce.

– Știi că nu am nici un fel de avere. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

– Am presupus că familia ta nu ți-a lăsat nici o moștenire.

Zâmbetul îi fu dureros.

– Familia mea a avut multe să-mi lase moștenire, dar, după ce Glyn Dŵr a fost dat jos, toți cei care au luptat alături de el au fost deposedați de averi. Tata a luptat pentru Glyn Dŵr. Își frecă fața cu mâinile de parcă ar fi vrut să alunge o amintire neplăcută. Cu voce joasă și măsurată, cu Alice care se agita în fundal, în flecăreala slabă a servitorilor, în căldura cuptoarelor și în mirosurile apetisante ale cărnurilor care se frigeau, Owen vorbi despre restricțiile pe care le știa pe dinafară de parcă n-ar fi însemnat nimic pentru el, deși eu știam că erau o rană în sufletul său. Legea spune că nu am voie să port sau să dețin arme. Mi se interzice să am pământuri în Anglia. Mi se interzice să intru în anumite orașe. Nu mi se îngăduie să mă asociez cu alți galezi, de teamă să nu punem la cale un alt complot împotriva guvernării engleze. Iar mulți ar face-o, Dumnezeu să-i ajute. Legea ne face să fim săraci și lipsiți de putere. Acesta este motivul pentru care am lucrat pentru tine toți acei ani. Acesta a fost motivul pentru care n-am avut nimic să-ți dăruiesc și nimic de pierdut.

Nu-mi spusese niciodată nimic din toate astea. Păstrase dezonoarea rușinoasă încătușată în sufletul lui. M-a mișcat aproape până la lacrimi, dar n-am vrut să plâng. Nu era vreme pentru slăbiciuni. Am ascultat în tăcere, iar după ce a terminat, am rămas tăcuți. După scurt timp, i-am luat mâna în vreme ce mă gândeam la cele aflate.

– Nimeni nu mi-a spus niciodată asta.

– De ce ți-ar fi zis? Nu contează pentru cineva care nu e galez.

– E nedrept.

– Mulți ar spune că meritățm asta pentru că am vărsat sânge englezesc. Rebelii nu sunt bine priviți. Scurtul lui zâmbet fu lipsit de veselie. Și înainte să întrebi – nu se poate face nimic în privința asta. Nu avem nici un fel de drepturi conform legii engleze.

– Asta aș fi întrebat, am rostit eu. Iar apoi: Faptul că nu porți sabie înseamnă foarte mult pentru tine, nu?

Își întoarse fața.

– Ai purtat-o când ne-am căsătorit. Ai făcut-o în numele tău și purtând o sabie la brâu.

– Așa am făcut.

– Mai mult, am remarcat eu amintindu-mi cum se comportase în acea luptă sângeroasă, când ai folosit sabia a fost ca și cum ar fi fost firesc pentru tine. Cine te-a învățat?

– Tata, a răspuns el. Pe vremea când eram copil, acasă.

– Prin urmare, ai purtat sabie…

Pe chipul lui se zări un fulger de mânie ce dispăru repede.

– Toți bărbații din familia mea sunt războinici. Ar fi fost o dezonoare pentru mine să nu știu să mă lupt.

– Atunci, dacă tatăl tău te-a învățat și dacă o poți folosi cu pricepere, de ce n-o porți…?

Mă reduse la tăcere cu o privire.

– Nu voi purta sabia lui Llewellyn până nu voi putea s-o fac cu onoare. Nu vreau să vorbesc despre asta, Caterina…

Mi-am ridicat exasperată mâinile și am renunțat. Nu dorea s-o recunoască, dar eu puteam citi tot ce nu voia el să spună, în tristețea întunecată din ochi, în freamătul mândru al nărilor, în felul în care pometii îi deveniseră mai proeminenți. Așadar, familia lui avusese cândva proprietăți, stăpânise pământuri. Nu era sabia simbolul unui bărbat de rang înalt? Așa era în Franța și nu vedeam nici un motiv pentru care în Anglia ar fi fost altfel – un gentleman englez sau galez trebuia să simtă aceeași nevoie de a purta o sabie la brâu precum vărul lui francez. Dar care era familia lui? Erau oameni de rang înalt și cu statut social? Mi-am amintit că, atunci când îl întrebasem, devenise ciudat de reținut, având în vedere că era atât de iscusit cu vorbele. Încă mai erau atât de multe pe care nu le știam despre Owen Tudor.

– Ce s-ar întâmpla dacă ai fi prins purtând o armă? l-am întrebat ignorându-i decizia într-un mod în care ar fi făcut-o oricare soție.

– Nu știu. Ridică din umăr, ceea ce îl făcu să geamă din cauza bandajului strâns pus de Alice, de care uitase. Aș fi amendat? Băgat în închisoare, poate?

Cu grijă, începu să-și pună pe el ce mai rămăsese din tunică, pentru a-și acoperi resturile cămășii.

– Nimeni n-ar ști, desigur… am sugerat eu. Dacă se va întâmpla să porți una.

El abandonă încercarea de a se îmbrăca.

– Pentru Dumnezeu, bandajele acestei femei te fac mai neputincios decât afurisita de tăietură de sabie!

– Owen…!

Clătină din cap, dar cedă la insistențele mele.

– Nimeni n-ar ști, a răspuns el cu blândețe, cu excepția celor care sunt interesați să urmărească tot ce fac și să dea informații despre mine. Consiliul și Gloucester ar fi încântați să găsească un pretext pentru a se lua de mine. Așa că n-o să port. Ultimul lucru pe care îl vreau pentru tine este să fii nevoită să mă vizitezi în Turnul Londrei. Iar din acest motiv, mă voi supune legii. M-ai întrebat cândva de ce nu folosesc numele meu adevărat…

– Iar tu nu mi-ai răspuns…

– Așa am făcut, și nu sunt mândru de asta. Dar adevărul este că nu este potrivit ca un bărbat să atragă atenția asupra originii sale galeze.

Era dezgustător, rușinos. I-am urmărit cu durere chipul tras, unele dintre comentariile sale lovindu-mă direct în inimă.

– Ești urmărit? l-am întrebat. Iar după ce el clătină din cap: Owen, suntem urmăriți? Tu eşti urmărit?

– Da. De către cei care ar desface căsătoria noastră dacă ar putea. Ei se vor folosi împotriva noastră de orice încălcare a legii.

Buzele îmi erau uscate, gâtul mă ardea.

– Dacă n-ai fi fost căsătorit cu mine… Mi-am tras mâna, când el a încercat să mă facă să tac acoperindu-mi-o cu a lui. Dacă n-ai fi fost, i-ar fi păsat cuiva că porți sabie?

Owen își sili buzele să zâmbească.

– Probabil că nu. Dar nu are nici un rost să ne dăm cu presupusul. Poate că fac un munte galez dintr-un mușuroi de cârtiță englezesc. Se ridică în picioare, lăsându-mă să înțeleg că își terminase mărturisirile sincere. Acum, hai s-o lăsăm pe *mistress* Alice, care se încruntă la mine ori de câte ori mă mișc, iar eu le voi arăta rănile mele lui Edmund și lui Jasper, stârnindu-le admirația.

Se ridică încet și își petrecu brațul sănătos pe după talia mea, când m-am ridicat și eu, sărutându-mă pe obraz în semn de avertisment să las lucrurile așa cum sunt – după cum am interpretat eu.

Însă știam, și la fel și el, că nu era un mușuroi de cârtiță englezesc. Mintea mea refuza să abandoneze gândul că ambuscada de pe drum nu fusese o întâmplare nefericită. Atacatorii noștri nu purtaseră uniforme, însă fuseseră clar o trupă alcătuită și plătită de cineva de vază. Și nu-mi puteam alunga din minte cumplita povară pe care Owen trebuia s-o poarte zi de zi doar pentru că avea sânge galez. Nu avea nici o protecție din partea legii în caz că eram atacați. Aveau fiii mei, prin venele cărora tot sânge galez curgea, să fie la fel de compromiși? Mi-era teamă că așa stăteau lucrurile.

– Vino și laudă-mi faptele de vitejie în fața fiilor noștri, m-a invitat Owen, iar eu i-am dat ascultare, știind când să-mi păstrez sfaturile pentru mine.

Owen nu era un bărbat care să accepte cu ușurință să fie compătimit. Mândria lui nu îngăduia asta, așa că n-am mai deschis din nou subiectul, cu toate că a adus o stare de neliniște grea în viața mea.

Până săptămâna următoare.

– Unde ai fost? am vrut eu să știu.

Am tresărit când mi-am auzit tonul arțăgos, dar fusese pricinuit de o frică nestăpânită. Owen întârziase. Scurta zi era numai umbre, iar eu îmi petrecusem orele de la plecarea lui din dimineața aceea cu mintea plină de imagini sângeroase și grotești. Cât îi putea lua unui om însoțit de câțiva servitori să se ducă până la Hertford pentru a lua provizii și lemne de foc? După atacul de pe drum, imaginația mea era foarte bogată.

– E aproape întuneric. Mi-am ieșit din minți de îngrijorare…

Am încercat să-mi temperez tonul acuzator, dar apoi am văzut starea în care erau toți, chiar și Owen, și am fost silită să constat ceea ce îmi scăpase înainte. De ce străbătuse soțul meu scurta distanță până la Hertford însoțit de atâția oameni?

– Ce s-a-ntâmplat?

Fără să-i aștept răspunsul, am coborât treptele.

Fără îndoială, se petrecuse o mârșăvie. De îndată, am început să caut semne de răni serioase, în vreme ce Owen începu să organizeze descărcarea celor două căruțe, îngăduindu-mi să răsuflu ușurată doar când m-am convins că nu există niciunul, exceptând umărul

lui care încă mai era puțin țeapăn. Cu toate astea, toți aveau hainele în neorânduială, murdare de noroi și rupte. Am văzut un nas însângerat și o rană la o frunte.

– O ceartă între bețivi? am rostit eu cu un calm lăudabil, pentru a ascunde faptul că inima îmi bubuia. Și, fiindcă Owen nu mi-a răspuns: Ești rănit? l-am întrebat.

– Nu, a zis el și s-a strâmbat.

– N-ai de gând să-mi spui ce…?

– A avut loc un incident în piață, doamnă! a răspuns nerăbdării mele ofițerul superior. Am readus pacea aproape imediat, dar lucrurile s-au încins puțin. Mai tare decât de obicei, de fapt. Aveau arme… Dar i-am pus capăt – cu puțină etalare de forță. Își flexă degetele cu încheieturile zdrelite și își îndreptă umerii. Cu puțin mai multă, ca să spun adevărul…

Am dat din cap de parcă m-aș fi liniștit și i-am lăsat să-și vadă de treabă, dar am izbucnit de îndată ce Owen a intrat în cameră, pentru a se dezbrăca. Îl așteptam și știam că el ar fi vrut să n-o fac.

– Lasă-mă un moment să dau jos hainele astea, Caterina. Ne vom întâlni peste puțin timp la cină și…

I-am văzut părul încâlcit, pata groasă de noroi de pe o parte a corpului. M-am gândit că are maxilarul zgâriat. I-am auzit supărarea și îngrijorarea din voce, și am fost alături de el înainte de a apuca să-și desprindă cureaua. I-am ridicat bărbia pentru a-mi confirma temerea, apoi mi-am încleștat mâinile de mânecile lui.

– Spune-mi că a fost un simplu incident la piață, Owen. N-am făcut nici o încercare de a-mi ascunde tremurul. Spune-mi că a fost doar un grup de bețivi…

– A fost o ceartă între bețivi legată de niște greutăți măsluite, a rostit el scurt. Care s-a transformat în altceva.

– Iar atacul de săptămâna trecută a fost pur și simplu ghinion.

S-a uitat la mine, iar eu i-am văzut resemnarea apărându-i în ochi și acoperindu-i licărul de supărare.

– Spune-mi adevărul, Owen. Este ghinion? Sau este o… o campanie împotriva ta?

Răsuflă încet și își frecă fața cu mâinile, după care și le trecu prin păr.

– Pot să spun ceva de care să nu-ți fi dat seama deja?

Am dat drumul mânecilor lui, dar i-am cuprins chipul în palme.

– Îmi spui?

– Da. Dacă mă lași să scap de o parte din mizeria asta.

Mă sărută, mă împinse cu blândețe la o parte, apoi începu să-și scoată cureaua și să-și tragă tunica peste cap, lăsând-o să cadă pe dușumea. După care, se așeză pentru a-și scoate cizmele pline de noroi, iar eu am îngenuncheat lângă el. Era tras la față, pe ea i se citea furia clocotind, iar mișcările îi erau repezi și foarte controlate. N-a vrut să se uite la mine, dar n-aveam de gând să mă dau bătută.

– N-a fost ghinion, nu? i-am înghiontit eu brațul.

– Nu, a răspuns el lăsând o cizmă să cadă cu o bufnitură pe podea.

– Cine este responsabil? Tâlharii de pe drum nu purtau uniforme, dar cineva i-a plătit.

– Nu știu… s-a răstit Owen îndreptându-și furia spre mine.

– Aș zice că știi!

Owen luă a doua cizmă și o azvârli în perete, căzând cu o bufnitură lângă șemineu.

Izbucnire de mânie pe care am ignorat-o.

– Ești în primejdie! l-am acuzat eu. Și nu vrei să-mi spui.

– Pentru că nu poți face nimic în privința asta, a mârâit el fără nimic din politețea obișnuită. Trebuie să accept că sunt un om marcat…

Cuvintele îi înghețară pe buze, iar ochii i se ridicară spre mine, pentru prima dată după câteva minute.

Ne-am uitat unul la celălalt. Temerile mele de mai devreme prinseră viață din nou și mușcară cu putere.

– N-am vrut să spun asta.

Owen suspină puțin, dar tensiunea îi rămase la fel de mare în fiecare mușchi al corpului.

– Un om marcat? Ce vrei să zici cu asta? L-am apucat de brațul teafăr, simțind că toate îngrijorările mele reveniseră împătrite. Ce altceva nu mi-ai spus? Și să nu zici că nu trebuie să-mi fac griji… Cine spune că ești un om marcat?

A fost nevoie să suport o pauză dificilă.

– Spune-mi, Owen. Trebuie. Nu poți să-mi ascunzi ceva care ne afectează pe amândoi – și pe copiii noștri.

Și îmi spuse, pe un ton sec și folosind cuvinte și mai seci, confirmându-mi toate temerile.

– E mâna lui Gloucester. Nobilul nostru duce Plantagenet. Avertismentul lui a fost dur și intenționat ca o amenințare. Dar probabil că nu a fost o amenințare reală…

Ceea ce dat fiind dovezile actuale, n-am crezut nici pentru o clipă. Și fac pariu că nici Owen n-a crezut.

– Când am plecat de la Westminster… mi-am amintit eu incidentul. A vorbit cu tine, nu-i așa? Ce ți-a spus?

– Doar atât. Că sunt un om marcat. Sprâncenele lui Owen deveniră o linie întunecată. Fără îndoială, pentru a-mi distruge orice plăcere că o cucerisem pe regina-văduvă, spre propriul folos și a mă împiedica să mă bucur de bunurile ei. A zis că se va răzbuna, în ciuda consimțământului slab al Consiliului. Că este un lucru condamnabil, dar că nu se mai poate face nimic pentru a-l desface. Amărăciunea din cuvintele lui se intensifică și, odată cu ea, și profunzimile durerii mele. A spus că sunt un bastard galez și că nu-mi cunosc locul. Este misiunea lui Gloucester să mă învețe care îmi este locul. Prin sânge și foc dacă va fi necesar…

Am rămas tăcuți câteva clipe. Implicațiile confesiunii lui Owen mă apăsară până când n-am mai avut încotro și a trebuit să accept adevărul evident. M-am gândit la asta în timp ce m-am ridicat, am luat cizmele lui Owen și le-am pus una lângă alta. Apoi, m-am oprit în fața lui.

– Vrei să spui că, însurându-te cu mine, ți-ai pus viața în primejdie?

Uitându-se la mine, cu brațele sprijinite pe coapse, sprâncenele lui Owen deveniră o linie și mai dreaptă.

– Mă îndoiesc că e chiar atât de grav…

– Îți pune căsătoria noastră viața în pericol? am vrut eu să știu.

– Da. Posibil. Dar se poate ca intenția lui să fie de a-mi da o lecție, nu de a-mi lua viața.

Gura mi se uscă de spaimă. Copilul lovi de parcă mi-ar fi simțit tulburarea.

– Nu putem face nimic?

– Împotriva lui Gloucester?

Sprâncenele lui Owen se ridicară.

– Dar legea ar trebui să te protejeze…

– N-am nici un drept în fața legii, mi-a răspuns el cu blândețe. Trebuie să înțelegi asta. Sunt galez.

– A…! Uitasem… Mi-am ridicat neajutorată mâinile. Îmi pare atât de rău…

Owen se ridică. În vreme ce brațele sale mă cuprinseră, în vreme ce îmi înălță chipul astfel încât să mă uit în sus, am simțit o parte din tensiunea corpului său dispărând în sfârșit. Și, din acest motiv, am dat glas singurului gând din mintea mea:

– Când te-ai însurat cu mine, te-ai expus primejdiei. Iar eu n-am știut asta. Dar tu ai știut, nu-i așa?

– Da.

– Și totuși, m-ai luat de soție.

– Și mâine aș face același lucru. Și poimâine. Și răspoimâine. Îmi dădu drumul și își împleti degetele cu ale mele. *Tu* ai fi refuzat să te măriți cu mine, dacă ai fi știut ce ne rezervă viitorul?

– Ar fi trebuit.

M-am simțit tulburată de egoismul meu. Când am stat în fața altarului, temându-mă de fiecare scârțâit și foșnet ce ar fi anunțat apariția cuiva care să pună capăt ceremoniei, nu mă gândisem nici măcar o clipă că Owen ar putea avea un preț de plătit.

– Nu ți-aș fi îngăduit să fugi de mine. Ai făcut-o o dată, când te-am înspăimântat. Nu voi îngădui să se întâmple din nou. Dar nu trebuie să uităm. Sărutul lui Owen pe buzele mele a fost dulce și înțelegător, dar conținea și un avertisment la fel de ferm ca buzele sale. Trebuie să fim permanent atenți și să ne luăm toate măsurile de precauție. Nu ne permitem să fim neglijenți în privința siguranței noastre. Nu-l vom lăsa pe Gloucester să ne distrugă fericirea. Nu-i vom permite!

– Nu, nu-i vom permite, am fost eu de acord cu voce moale. O să avem grijă.

Dar, în vreme ce îi descâlceam părul cu degetele mele, inima îmi tresălta de frică.

Capitolul 17

Cât de stăpânit a fost răspunsul pe care i l-am dat lui Owen. Cât de bine mi-am ascuns groaza care nu-mi dădea pace și care îmi tulbura visele. Cât am plâns în intimitatea dormitorului meu. Și cât de tare m-am înfuriat din pricina monstruoasei turnuri a sorții. Care femeie nu ar plânge sau nu ar arunca blesteme dacă bărbatul iubit ar fi silit să-și trăiască viața având deasupra capului o nevăzută sentință de condamnare la moarte?

„Sunt un om marcat."

Iar acea femeie a ajutat ea însăși la punerea armei execuției în mâinile dușmanului. Dușman. Nu-l puteam considera altfel pe Gloucester. Owen fusese de două ori ținta răzbunării sale. De două ori, dăduse greș. Dar, într-o zi, într-o zi pumnalul trimis și plătit de Gloucester putea să-și găsească ținta.

Vina mă bântuia fără să-mi dea pace. Dacă n-aș fi purtat copilul lui Owen. Dacă nu m-aș fi oferit să mă mărit cu el. Dacă nu m-aș fi îndrăgostit de el.

Cât de nesăbuită fusesem când mă lăsasem atrasă în miracolul iubirii noastre, fără a mă gândi la vârtejul spre care ne-ar fi putut duce, la amenințarea cumplită care plana acum asupra lui Owen. Acum, vedeam totul foarte clar, așa că m-am gândit la faptul că Owen stătuse lângă mine cu ocazia încoronării tânărului Henric la Paris. Nimic nu i-ar fi putut spune mai clar lui Gloucester că regina-văduvă luase în patul ei un bărbat nepotrivit. A fost ca și cum i-aș fi plesnit obrazul cu o mănușă. Nu-mi dădusem seama.

„Nu se poate face nimic în privința asta" spusese Owen.

Chiar nu se putea? N-aveam de gând să stau și să îngădui ca Gloucester să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea. Temerile mele pentru Owen deveniră o piatră pe inima mea, dar totuși ce puteam să fac eu, o femeie lipsită de puteri, în fața puterii regale?

„Nu trebuie să-l lăsăm pe Gloucester să ne distrugă fericirea."

Cum puteam împiedica asta? Nu eram noi neputincioși dacă el trimitea oameni înarmați să verse sângele lui Owen?

Și mi-am dat seama, chiar dacă inima mi s-a strâns când m-am gândit la asta. Remediul se afla în mâna mea, dacă aveam curajul să-l aplic. Iubirea mea pentru Owen era atât de puternică! Avea o putere atât de mare, încât puteam să trec peste orice prăpastie, să atac orice fortăreață bine apărată, să înfrunt chiar și autoritatea lui Gloucester și a Consiliului. Puteam distruge amenințarea. Tot ce trebuia să fac era să iau o simplă decizie.

Respirația mi se tăie, inima îmi bubui. Nu era simplu. Nu era deloc simplu.

Totuși, am păstrat gândul aproape de-a lungul acelei întregi zile nesfârșite. Când mă căsătorisem cu Henric, sălbăticia copilăriei mele nu-mi oferise repere pentru a măsura dragostea, nici pe cea dăruită, nici pe cea primită. Acum, călătorisem deja pe drumul ei. Cunoșteam măreția iubirii și avem hărțile la îndemână. Când închideam ochii, în mintea mea era Owen. Acolo, în gândurile mele exista legătura pe vecie a doi oameni care se adorau. Eram făcuți unul pentru celălalt. Era o iubire care avea să dureze până la moarte. Și care mi-a dat forța de a vedea adevărul a ceea ce trebuia să fac. Totuși, după ce l-am văzut, am avut nevoie de o zi și o noapte de frământări cumplite pentru a păși pe marginea prăpastiei, gata să fac saltul.

L-am găsit în holul de la intrare, tocmai întorcându-se de la grajduri, dându-i unuia dintre paji mănușile, pălăria și un pachet. Părul îi era ciufulit, chipul, atins de soare și de vânt. Astăzi, nu avusese loc nici un atac.

– Caterina…

Zâmbetul lui Owen, ochii lui care se opriră asupra mea îmi vorbiră despre bucuria revederii. Despre cât de lungă putea să pară o despărțire de câteva ore. Nu stăteam niciodată despărțiți prea mult timp.

Mi-am încetinit pașii, înainte ca el să ajungă la mine. Nu trebuia să cedez. Preambulul nu avea rost. Nici vreo avertizare. Trebuia s-o spun acum. Eu deschisesem porțile acestei căsătorii, cu toată fericirea ei și cu toate amenințările neprevăzute. Acum, aveam să le închid.

– Te eliberez, am rostit eu. Du-te acasă. Întoarce-te în Țara Galilor.

Owen se opri de parcă ar fi fost lovit.

– Caterina…?

Șocul i se citi pe chip. Complet nedumerit, făcu încă un pas în față, dar eu m-am dat îndărăt.

– Am aranjat să ai bani. Un cal. Ia o escortă. N-am îndrăznit să-l ating. N-am îndrăznit să-l las să mă atingă fiindcă de hotărârea mea s-ar fi ales praful și i-aș fi căzut la picioare. Dacă ai muri din cauza mea… Cum aș putea trăi știind că ești mort? Nu te vreau aici. Cuvintele îmi ieșiră de pe buze fără reținere. Nu vreau să te văd mort. N-o să port vina răului făcut ție. Te eliberez de orice obligație față de mine.

– Ce spui tu acolo…?

Mi-am îndreptat umerii ca și cum m-aș fi adresat Consiliului Regal.

– Vreau să pun capăt căsătoriei noastre, Owen. Vreau să pleci de la Hertford și să te refugiezi în Țara Galilor. N-o să-ți îngădui să rămâi aici, iar viața să-ți fie în permanență primejduită. În ciuda durerii care mă sfâșia, niciodată nu vorbisem cu atâta fermitate. Niciodată nu avusesem o asemenea atitudine demnă de o regină-văduvă. Îți poruncesc să pleci!

A fost de parcă Owen s-ar fi transformat în gheață. Mâinile îi căzură pe lângă trup. Chipul îi deveni palid precum ceara, iar ochii îi străluciră ca obsidianul. Vocea lui, când vorbi în cele din urmă, fu la fel de lipsită de emoții ca a mea.

– Mă alungi? Îți sunt încă un servitor care poate fi dat afară după bunul plac? Cuvintele lui au fost ca o lovitură de bici. Iubirea noastră nu înseamnă nimic pentru tine?

Nu aveam să mă plec în fața vorbelor lui.

– Înseamnă totul. Pentru binele tău, trebuie să pleci. Și pentru al meu. Nu pot suporta gândul că nu vom respira același aer, că nu vom simți același soare pe piele. Nu înțelegi? Nu ești de acord că așa trebuie să fie?

– Aud ce spui. Pentru Dumnezeu, femeie! Nu îmi permiți să iau singur o decizie?

Auzeam clocotul amenințător al furiei sale în tăcerea de rău augur.

– Nu, am răspuns înainte de a mă răzgândi.

– Și dacă nu accept?

– Trebuie. Nu vom fi împreună cu trupul, dar vom fi cu sufletul, iar eu voi ști că trăiești, că ești în siguranță, că îți trăiești viața atât cât ți-a fost dată. Cât de bine îmi învățasem cuvintele, chiar dacă inima îmi era sfâșiată! Îmi fusese dor de el de când ne treziserăm și până

luaserăm micul dejun. Cum să suport o viață trăită despărțiți? Știind că nu mă mai puteam controla mult și că furia lui Owen era pe cale să explodeze, mi-am întors fața de la el. M-am hotărât, am rostit eu. Întoarce-te în Țara Galilor, unde îți vei găsi pacea și siguranța.

Și am plecat, am urcat scările, am închis încet ușa camerei mele, pentru că altminteri ar fi însemnat s-o trântesc atât de tare, încât zgomotul să reverbereze prin tot castelul. Owen nu m-a urmat. Nu a văzut lacrimile care se prelingeau necontenit pe obraji, pătându-mi catifeaua corsajului. Nu m-a văzut stând cu spatele sprijinit de ușă, cu palmele lipite de ea, de parcă aveam nevoie de sprijin. Nu m-a văzut ștergându-mi ochii și hotărându-mă să nu mai plâng pentru că lacrimile nu aveau să rezolve nimic, iar apoi, căzând în genunchi și ascunzându-mi fața în cuvertura patului.

Ce făcusem? Cum de putusem să-mi tai inima în două? Mai rău, cum putusem să-l condamn pe Owen la aceeași nefericire cumplită, care făcea ca fiecare clipă petrecută departe de el să fie o agonie? M-am simțit incapabilă să gândesc, să raționez.

Dar rațiunea a revenit, așa cum era și normal, iar odată cu ea, toate convingerile mele anterioare. Aveam să trăiesc singură. Aveam să-l alung pe Owen dacă asta îi salva viața. Aveam să trăiesc singură pentru totdeauna dacă asta însemna ca el, iubirea mea, viața mea, să scape de furia lui Gloucester. O voi face. Mă voi despărți de Owen din dragoste.

Așa era corect să fac.

Atunci, de ce durea atât de tare?

În acea noapte, am dormit singură. Mi-am zăvorât ușa pentru ca el să nu poată intra, lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată. Și am așteptat până când oamenii s-au dus la culcare, după care i-am auzit pașii apropiindu-se. Jur că i-aș fi recunoscut și în șuieratul unui viscol. Ținându-mi răsuflarea, i-am auzit oprindu-se afară și, punându-mi o mână pe ușă, mi-am sprijinit fruntea de lemn de parcă l-aș fi putut simți. Nu a bătut și nici nu a încercat clanța. Am ascultat, dar nu am auzit nici un cuvânt. Nu i-am auzit nici măcar respirația. Oare cât de mult a stat acolo? Timpul nu avea nici o măsură în mintea mea tulburată. Apoi, pașii lui au trecut mai departe.

Mâine, aveam să fim despărțiți pentru totdeauna.

Epuizarea mă copleși, dar nu am putut să dorm. Am vegheat în singurătate moartea căsniciei noastre.

*

– Unde este domnul? am întrebat-o pe Guille în dimineața următoare.

M-am trezit târziu. Foarte târziu. Nu i-am auzit pe Owen și escorta lui plecând, dar zgomotele obișnuite ale vieții de la castel ajungeau la ferestrele mele dinspre curte și grajduri. Probabil că își dăduse seama de rațiunea spuselor mele și plecase în zori, în lipsa mea. N-aș fi suportat să-l văd plecând. Și nici n-aș fi dorit să-l împovărez cu sentimentele mele schimbătoare.

– Nu sunt sigură, doamnă.

Guille avea grijă să nu se uite la obrajii mei palizi, degetele ei fiind ocupate să-mi prindă părul sub un voal simplu. Tâmplele mă dureau prea tare pentru a suporta plasa strânsă.

– A plecat de la castel?

Trase aer în piept.

– Cred că e posibil să fi plecat…

– L-ai văzut…?

Prinse cu grijă o agrafă.

– Nu, doamnă.

Am inspirat pentru a putea suporta lovitura. Oricât de mult mă gândisem la plecarea lui, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru forța sa. Owen plecase. Mă părăsise. Știam că probabil plecase pentru că, dacă nu lipsea de la castel, rutina zilnică îl aducea mereu la mine, la mijlocul dimineții. Dar nu și astăzi. M-am simțit de parcă îmi luase inima cu el, lăsându-mi în piept un gol dureros. Și aveam să-l accept pentru că asta însemna că Owen va trăi.

Acum, trebuia să încerc să-mi trăiesc viața fără el. Mi-am cercetat chipul în oglindă. Mi-am îndreptat faldurile mânecilor, căderea cingătorii, am verificat închizătoarea și felul în care stătea colierul pe care Guille mi-l pusese la gât. Micile detalii ale existenței pe care o duceam în fiecare zi.

Am ieșit pe ușă.

– Asta e oră să te ridici din pat? Fiii tăi întreabă de tine.

Întrebarea rostită cu voce moale răsună în mintea mea. Să-mi adun gândurile îmi era aproape imposibil. M-am holbat la el incapabilă să am încredere în reacțiile mele.

– Guille mi-a spus că ai plecat.

Ce vorbe fără minte, din moment ce era evident că nu plecase. Din moment ce tot ce îmi doream cel mai mult în viață se afla în fața

mea. La distanță de o atingere. La distanță de un sărut. Dar Owen n-ar fi trebuit să se afle aici…

– Eu i-am poruncit s-o facă, a zis Owen.

– De ce?

– Ca să te prind cu garda jos. Ca să-ți pot băga mințile în cap înainte să ridici zidurile de apărare în fața mea.

– Ți-am spus să pleci, Owen…

Spre oroarea mea, vocea îmi tremură.

– Iar eu am preferat să n-o fac.

Mi-am dat seama că dormise la fel de puțin ca mine. S-a ridicat în picioare de pe podea, unde șezuse cu brațele sprijinite pe genunchii îndoiți și cu spatele lipit de peretele camerei mele. Ar fi putut să pară comportamentul unui servitor aflat în fața camerei stăpânei sale, dar nu era nimic servil în atitudinea lui Owen, când se ridică și își întinse membrele amorțite, sau în expresia lui. Era în schimb ceva care prevestea furtuna. Am constatat că purta aceleași haine în care fusese îmbrăcat când îi dădusem porunca mea regală.

– De când stai aici? l-am întrebat nesigură.

Bănuiam că stătuse acolo toată noaptea. N-ar fi trebuit să se afle deloc acolo …

– De suficient de mult timp.

Pumnii încleștați i se sprijineau pe șolduri. Cât de ușor îmi era să recunosc forța voinței în această postură. Mult mai puternică decât a mea, m-am temut eu.

– Nu trebuie să faci să-mi fie mai greu decât îmi este… am spus eu ridicându-mi bărbia.

– Intenția mea este să fac să-ți fie imposibil!

Ieri, furia lui fusese rece din pricina șocului. Astăzi, avea toată fierbințeala nopții nedormite. Iar eu m-am oțelit împotriva ei.

– N-o să plec! N-o să fug în Țara Galilor ca o potaie biciuită. Și nici n-o să te las să faci din mine un martir, sau din tine, dacă tot veni vorba. Suntem făcuți să trăim despărțiți? Te iubesc! Dumnezeu să mă ajute, te iubesc în toate felurile cunoscute de om și îngeri.

– Owen…

Toate zidurile mele construite cu grijă se prăbușeau sub atacul lui.

– Ești sufletul meu, Caterina. Și te implor să-mi spui că sentimentele tale pentru mine nu au pierit. Doar dacă nu cumva ai ajuns să fii dezgustată de mine… Așa este? Pentru că acesta ar fi singurul motiv care m-ar alunga de la ușa ta. E adevărat?

– Nu…

Owen continuă:

– Chiar sacrificăm tot ce ne leagă din pricina a ceea ce s-ar putea sau nu întâmpla?

– N-aș suporta ca tu să mori din cauza mea. Prefer să îndur durerea plecării tale dacă…

– Dar eu nu voi pleca. Mai bine să trăiesc o zi cu tine, inima mea dragă, decât o viață în care să fim despărțiți de o țară.

„Inima mea dragă." Vocea lui poate că nu mă cruța, dar dezmierdarea mă făcu să mă înmoi cu totul și mi-am acoperit fața cu mâinile, pentru că toate argumentele mele îmi zăceau fărâmate la picioare. Iar apoi, el veni în fața mea și mă luă de mâini.

– Nu plânge, iubirea mea dragă.

– Nu plâng. Am jurat să n-o fac… Mi-am ridicat privirea, cu ochii uscați, furioasă că el mă putea convinge atât de ușor. De ce nu vrei să accepți că e mai rațional să trăim despărțiți?

– Nu e deloc rațional. Nu suntem noi două jumătăți ale aceluiași întreg? Poate că tu ești pregătită să-ți trăiești viața regretând amarnic, dar eu nu sunt. Mă sărută apăsat pe frunte. Ascultă-mă, Caterina! N-o să stau nici măcar o zi departe de tine sau de fiii mei.

L-am lovit disperată cu pumnii în piept. Fără vreun efect însă. Apoi, n-a fost nevoie decât să mă cuprindă într-o îmbrățișare caldă și să-mi desfacă degetele pentru a mă liniști. Am știut că pierdusem.

– Nu eu sunt dușmanul, Caterina.

– Știu.

– N-o să mai zăvorăști niciodată ușa pentru a mă ține afară.

Mi-am simțit fața înroșindu-se de rușinea a ceea ce făcusem.

– Îmi pare atât de rău, Owen…

– Nu e nevoie. Înțeleg. Și mă trase în brațele sale. Furia dispăruse, iar tandrețea revenise liniștitoare, tămăduitoare. Te-ai luptat cu ceva prea grav pentru a te descurca singură, iar eu ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Buzele lui erau calde pe chipul meu. Vom lupta cu asta împreună. Împreună ne vom bucura de curajul nostru.

Owen mă duse în pat, desfăcându-mi părul prins cu grijă, scoțându-mi cingătoarea și colierul, aruncând pe dușumea mânecile brodate. Din grijă pentru starea mea, mă lăsă pe mine deasupra, ținându-mi trupul strâns lipit de al lui. Nu era vremea pentru pasiune, ci o reînnoire a apropierii care a fost mai mult a minții decât a trupului. Era vindecarea unei răni provocate de mine și n-am avut

nici un regret în acea vindecare. Cuvintele șoptite, sărutările tandre, jurămintele din inimă, toate mă făcură să pricep că decizia mea fusese de neconceput. Nu eram făcută să trăiesc despărțită de Owen. Am adormit unul în brațele celuilalt.

Apoi, în vreme ce după-amiaza se transforma în seară, m-am trezit și am rămas în pat, privind seninătatea de pe chipul iubitului meu. Gura cu forme delicate, obrajii și fruntea relaxate, părul în neorânduială. Totuși, când am observat ridul pe care până și în somn îl avea între sprâncene, mi-am dat seama că nu era deloc liniștit. Nu rezolvasem nimic, doar că nu puteam fi despărțiți. Cu o înflăcărare care excludea nesupunerea, Owen decretase că așa ceva era imposibil. Cât de dornică fusesem să îi dau ascultare pentru că, până la urmă, era prea cumplit să mă gândesc la asta. Am zâmbit. Apoi un mic nor a trecut peste soare, iar eu m-am cutremurat când umbra mi-a atins pielea, însă când mi-am ridicat privirea nu am mai văzut nici un nor. Poate că nu fuseseră decât niște porumbei din porumbarul de dincolo de zid. Clătinând din cap, m-am aplecat peste Owen și l-am sărutat pe frunte.

Făcând asta, un val de mânie mă străbătu, alungând orice îndoială care mă făcuse să încerc a distruge căsătoria noastră. Greșisem. Aveam să trecem peste asta împreună. Și, mânată de o convingere atât de puternică, încât mi-am simțit capul foarte limpede, am făcut un jurământ tăcut. Voi lupta. Voi lupta și nu îmi voi găsi liniștea până când Owen și copiii mei nu vor fi eliberați de stigmatul sângelui galez și nu vor fi scăpați de brațul lung al lui Gloucester. Îi voi reda lui Owen mândria și rangul în fața legii și voi distruge puterea lui Gloucester de a face rău fără să plătească.

Nu-mi voi găsi liniștea până nu voi reuși. Și aveam un gând despre cum ar putea fi realizate toate astea de către o femeie hotărâtă și un bărbat inteligent, dacă femeia reușea să fie suficient de convingătoare. De ce mă gândisem că singura soluție era să recunosc înfrângerea și să-mi alung iubitul? Nu voi mai face niciodată asta.

Strigăte pătrunzătoare din curte pătrunseră în camera mea. Owen deschise ochii. Și îmi zâmbi cu mâhnire.

– Cred că niciunul dintre noi n-a dormit noaptea trecută. Iar când am clătinat din cap, a adăugat mângâindu-mi fruntea cu degetul mare: Pari… gânditoare. Zâmbi. Întotdeauna când o femeie e gânditoare e semn de primejdie.

Cât de neprețuit era pentru mine să-l văd zâmbind din nou.

– Poate că sunt. Mi-am băgat fața în părul lui, pentru ca el să nu-mi poată vedea expresia. Sunt mulțumită. Și sunt mai mult decât fericită. Și tocmai am luat cea mai importantă decizie din viața mea.

– Atâta vreme cât nu presupune ca tu să trăiești la Hertford, iar eu în Țara Galilor, a mârâit el cu buzele lipite de gâtul meu.

– Nu, am rostit eu încet. Nu e asta. Am greșit. Nu pot trăi fără tine.

Mintea mea se crispă din pricina a ceea ce decisesem. Inima îmi tremură. Dar trebuia s-o fac, iar Owen trebuia să-mi fie alături.

Din moment ce încăpățânarea lui Owen în privința a tot ce era legat de moștenirea lui galeză și mândria lui masculină nu puteau fi depășite, aveam nevoie de informații. Care era cea mai bună sursă? M-am gândit să-i fac o vizită îndelung amânată Ioanei, la Havering-at-Bower, însă sarcina mea avansa rapid. Și nici nu credeam că știa lucrurile care mă interesau. Prin urmare, ce aveam de făcut? Lordul John știa, desigur, dar, din câte aveam cunoștință, era încă în Franța. Nu rămânea decât Warwick.

Am trimis un mesager, rugându-l să vină la Hertford cu următoarea ocazie când avea să călătorească în Nord. Nu m-am folosit de nici un pretext, ci doar i-am transmis că aveam un lucru oarecum important despre care voiam să vorbim.

– După cum arăți, se pare că viața la Hertford îți prieste, a observat Warwick sărutându-mi mâna și obrazul când a sosit, la mai puțin de o săptămână după aceea, și am reușit să rămânem doar noi doi.

– Așa este. De fapt, așa ar fi dacă Owen n-ar fi amenințat.

– Amenințat…?

– Au existat niște atacuri. Dar intenția mea este să le pun capăt. Richard, înainte de sosirea lui Owen, trebuie să-mi spui ce știi despre doi oameni. Numele lor este Llewellyn cel Mare. Și Owain Glyn Dŵr.

Am reușit să le stâlcesc într-un hal fără de hal.

Sprâncenele lui Warwick se împreunară.

– Cine?

Am încercat din nou și a priceput.

– N-ar trebui să-l întrebi pe soțul tău? Din moment ce sunt galezi…

– Soțul meu nu vrea să vorbească despre ei oricât aș insista. Iar tu, dragă Richard, o vei face…

A fost o jumătate de oră foarte edificatoare.

– Și ce mai face tânărul Henric? am întrebat eu, curiozitatea fiindu-mi în cele din urmă potolită.

– Îl face pe tutorele lui să-și smulgă părul din cap, a răspuns Warwick. De când are două coroane, a devenit foarte conștient de propria importanță. Mă privi întrebător. Știe soțul tău ce vrei să faci?

– Nu.

– E posibil să obiecteze…

Eram sigură că o va face, dar nu aveam de gând să permit ca asta să mă oprească.

– Nu cred că va fi în poziția s-o facă, am replicat eu mai încrezătoare decât mă simțeam.

Aveam informațiile necesare, iar acum știam că trebuia să le folosesc pentru a îndrepta un rău. Eram hotărâtă s-o fac.

– Vreau să mă adresez Consiliului, i-am spus lui Warwick. Aș vrea să cred că am sprijinul tău, Richard. Intenționam să apelez la toate vechile prietenii. Aș vrea să cred că îmi vei acorda o audiență, chiar dacă Gloucester refuză.

– Spune-mi la ce te gândești, mi-a cerut el.

Toată viața mi se ceruse să fac aia sau ailaltă, mi se îngăduise sau fusesem silită să stau într-un loc mai degrabă decât în altul. Fusesem crescută să nu mă aștept la altceva, și nici nu-mi dorisem altceva în zilele copilăriei, așteptându-mă să-mi trăiesc viața în măreția iubirii regelui Henric, înconjurată de copiii noștri. Maturitatea și dezamăgirea mă făcuseră să fiu precaută. Acum, această dragoste târzie cu Owen Tudor îmi crease un scop ferm, pe care amenințările la viața lui îl transformaseră într-o lamă de oțel. În ciuda faptului că eram tot mai greoaie, mă simțeam mânată de o energie care m-a zguduit profund. Dreptatea lucrului pe care voiam să-l fac era în adâncul ființei mele și știam ce am de făcut pentru a reuși. O făceam pentru Owen, pentru copiii mei. Cu Owen alături de mine, eram capabilă de orice!

– Mă duc la Westminster, am rostit eu așezându-mă pe un scaun în salonul unde Owen stătea având în față un maldăr de registre contabile.

După ce trânti neîncrezător tocul pe masă, răspunsul lui Owen fu scurt:

– Nu te duci. O să te leg de scaun dacă trebuie.

Încă ne aflam în siguranța și confortul de la Hertford. Jur că refuzul lui s-a auzit până la grajduri.

– Uită-te la tine. Mai ai o lună până să naști și vrei să te duci la Westminster, după cai verzi pe pereți. N-ai nici un pic de minte?

– Nu sunt cai verzi pe pereți, Owen. I-am zâmbit drăgăstos văzând expresia care îi făcuse ochii să devină negri și care îi scosese în relief linia maxilarului. E doar viitorul unui galez încăpățânat și viitorul copiilor noștri. Vreau ca fiii noștri să aibă dreptul de a purta o sabie. Și la fel și o fată dacă am avea, în caz că are chef s-o facă.

– Nerozia ta nu mă convinge absolut deloc, a replicat el neclintit. Cu siguranță, îți dai seama cât de primejdios este să călătorești în starea ta…

I-am alungat motivul fluturând o listă de cifre dintr-unul dintre registrele arendașilor și am continuat să-mi înșir argumentele pe care le știam de neclintit. Măcar dacă l-aș fi putut convinge pe acest om dificil și rațional – pe care îl iubeam mai mult decât era bine pentru mine.

– Iubitul meu, n-am nici o obiecție împotriva faptului că fiii noștri au sânge galez. Dar nu voi sta cu mâinile în sân, îngăduind ca legea să facă din ei niște exemple. Acest copil nenăscut este cel mai bun argument pe care îl avem. Mi-am răsfirat degetele peste umflătura de sub houppelandă. Cu cât mi-e burta mai mare, cu atât pot fi mai convingătoare.

– În stadiul ăsta, va trebui să fii cărată în sala Consiliului…

Am fost mulțumită că se calmase puțin.

– N-o să fiu. O să merg pe picioarele mele. Iar tu vei veni cu mine. Și îi vom lua și pe copii cu noi.

– De ce Dumnezeu i-ai târî până la Westminster?

Aproape că strigase la mine.

– Pentru că așa vreau.

– Îți interzic, Caterina!

L-am iubit pentru asta.

– Dar insist, Owen. Ascultă-mă. Vreau ca acest copil care se va naște să fie un om liber să facă așa cum vrea. Să poarte o armă. Să i se recunoască rangul. Să posede pământuri de această parte a remarcabilei Offa's Dyke. Am ignorat licărul din ochii lui Owen când m-am referit la acest loc inexplicabil care părea să însemne atât de mult pentru el. Trebuie să fie recunoscuți ca englezi în fața legii. O să mă duc la Consiliul Regal și o să obțin asta. Și, am adăugat eu punându-mi o mână peste a lui, o să mă duc cu sau fără tine.

Desigur, nu m-a crezut nici măcar o clipă.

– Nu te duci singură. Se încruntă la mine. Și, de data asta, nici nu voi tăcea.

– Nici nu-ți cer. Este vremea să-ți acorde statutul pe care îl meriți ca soț al meu. Din moment ce suntem căsătoriți de mai bine de doi

ani, iar ei n-au găsit nici un motiv să ne despartă, trebuie să accepte ce e corect. Cât de ridicol este ca regina-văduvă să fie căsătorită cu un bărbat asuprit de lege!

Încruntarea lui nu dispăru, dar măcar se gândea la vorbele mele, iar degetele îi frământau pana de scris.

– Ești sigură de asta?

– Mai sigură decât am fost vreodată de ceva. Copilul lovi cu putere sub mâna mea. Acest copil va fi un om liber. Te vei adresa legii pentru oricare acțiune întreprinsă împotriva ta. Vei fi englez în toate privințele, cu excepția numelui. Și nu vreau să mai discut despre asta.

– Da, Maiestatea Voastră.

Încruntarea lui se transformă într-un zâmbet slab.

– Râzi de mine?

– Da.

– N-o s-o mai faci peste o clipă, când îți voi spune ce ai de făcut.

Mă privi întrebător. De când încercasem să-l alung în siguranța Țării Galilor, era foarte precaut.

– Și cam ce-ar fi?

– Vreau să-ți vorbesc despre Llewellyn cel Mare.

Începeam să mă mândresc cu pronunția mea.

– Știi că nu accept.

Zâmbetul îi dispăru din nou. M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz.

– Dar trebuie.

– N-are nici un rost să trezim amintirea faptului că galezii au vărsat sânge englezesc.

Pana distrusă pocni între degetele sale. Am ignorat gestul. Și buzele strânse. În schimb, m-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă.

– A pierit dragostea noastră la urma urmelor, de sărutările mele nu te pot înmuia?

M-am uitat peste umăr, dându-i de înțeles cât de hotărâtă sunt.

– Las-o baltă, Caterina!

Mi-am ridicat sprâncenele. Owen se ridică.

– N-o să-mi dai deloc pace? Cedând în sfârșit și cuprinzându-mă în brațe, în măsura în care a putut, mă sărută pe locul delicat de sub ureche. Și nu, dragostea noastră n-a pierit.

Lucru pe care îl știam oricum. Însă după ce, spre satisfacția mea, Owen îmi dovedi că dragostea lui pentru mine era la fel de puternică și de intensă cum fusese întotdeauna, l-am înghiontit.

– Iată o pană – sau ce a mai rămas din ea – și un pergament. Și iată-l și pe părintele Benedict, care a venit să ne fie scrib.

Era un plan riscant: pentru mine, pentru copilul meu nenăscut, pentru Owen să-l aduc în atenția publică după ce, de la căsătoria noastră interzisă, făcuserăm toate eforturile să rămânem în anonimat. Dar am făcut așa cum am vrut. O femeie cu o sarcină avansată poate fi foarte convingătoare, după cum am descoperit eu. Așa că, din nou, după o scurtă vizită făcută tânărului Henric, m-am adresat augustei adunări a Consiliului Regal, în magnificul decor de la Westminster.

– Domnilor, am cerut această întrunire, am anunțat eu, pentru a îndrepta un mare rău.

La dreapta mea se afla Owen, ținându-și în mână pălăria și mănușile, stăpânindu-și foarte bine sentimentele. Părintele Benedict tremura în stânga mea, strângând în mâini documentul. Consiliul Regal ne privi rece, iar eu m-am cutremurat.

Era puțin diferit față de ultima oară când mă aflasem acolo – aceleași chipuri, pe unele dintre ele zărindu-se înaintarea în vârstă, dar în general rămăseseră la fel, de parcă priveam o tapiserie bine cunoscută, dar având culorile pălite de vreme și de soare. Gloucester, Warwick și câțiva episcopi. Au fost prevenitori față de starea mea și, de data aceasta, m-am așezat pe scaunul oferit. Copilul meu era pe cale să se nască, așa că n-am vrut să risc stând în picioare. Și nici nu prea mi s-a dat de ales. Acum, că anunțasem motivul pentru care ne aflam acolo, mâna lui Owen s-a așezat grea peste umărul meu.

– Eu o să susțin cauza, Caterina, pentru că onoarea mea este în joc, insistase el din nou, chiar în fața ușii sălii.

– Știu…

– Nu, nu știi. Nici măcar n-ar fi trebuit să te afli aici!

– N-are rost să ne mai certăm în privința asta…

– Nu, n-o să ne certăm, dar vei face așa cum ți-am spus.

Așa că am stat jos, în vreme ce Owen a înfruntat dragonul în bârlogul lui. Înalt și drept, cu umerii fermi, frumos îmbrăcat în damasc negru, nu purta un colan de servitor, ci unul de nobil – safirele care străluceau cu putere aspră având dimensiunea și culoarea boabelor de porumb coapte.

Owen ridiculizase intenția mea, dar nu m-am uitat la cheltuieli, așa că purta colanul cu eleganță în timp ce îi privea pe cei care țineau în mâinile lor viitorul lui. M-am întrebat ce se petrecea în spatele

acelei fațade disciplinate. Va fi el capabil să-i impresioneze și să-i convingă, în ciuda ideilor lor? Arăta magnific. Nu puteam decât să ascult și să mă rog.

Apoi, a început să vorbească. Vocea îi era joasă și respectuoasă, însă încrezătoare în prezentarea faptelor. Plănuisem totul minuțios.

– Domnilor, cu doi ani în urmă, am venit aici la cererea dumneavoastră și v-am prezentat dovada că eu și regina Caterina suntem căsătoriți legal. Ați văzut dovada. Acum, avem doi copii născuți legal, sub protecția Bisericii. Făcu o plecăciune spre episcopii Fitzhugh și Morgan. În curând se va naște cel de-al treilea copil al nostru. Cu toate astea, din cauză că sunt galez și a faptului că poporul meu și-a cerut libertatea sub conducerea lui Owain Glyn Dŵr, eu nu sunt un om liber. Vă cer pronunțarea unei hotărâri și a unei judecăți. Urmașii născuți din sângele meu vor avea și ei parte de aceeași asuprire? Îi veți condamna pe copiii reginei-văduve să plătească în fața legii ca urmași ai unui bărbat care este mândru de sângele lui galez? Vă spun un lucru, domnilor. Vă spun că, pentru demnitatea reginei Caterina și a copiilor ei, ar trebui să mi se acorde toate drepturile și libertățile de care se bucură oricare englez aflat în această sală.

În timp ce el trăgea aer în piept, eu am studiat chipurile. Ascultau. Dar asta nu însemna că vor fi de acord. Totul depindea de acest rezultat. Țeserea firelor viitorului nostru era în joc. Respingerea însemna că aveam să trăim mereu cu teama atacului și trădării. Sau a morții timpurii. Succesul…

Nu voiam să mă gândesc la asta. L-am îmbrățișat pe Owen cu gândurile mele, transmițându-i toată iubirea mea și încurajarea și, văzându-l că se încordează puțin și că privește în direcția mea, am știut că a simțit.

– Este dezonorant ca regina-văduvă să fie căsătorită cu un bărbat condamnat pe viață pentru o crimă pe care n-a comis-o. Ca fiii ei, frații regelui Angliei, să fie nevoiți să accepte că tatăl lor este considerat de lege un dușman al țării. Nu am comis nici o crimă. Nu am făcut nimic reprobabil. Am servit în casa lui Walter Hungerford, sub viteazul nostru rege Henric, în Franța. Cu toate astea sunt pedepsit pentru o rebeliune în care n-am jucat nici un rol.

După cum ne așteptam, Gloucester se ridică.

– Te aștepți să credem că nu l-ai fi susținut pe Glyn Dŵr și n-ai fi ridicat sabia împotriva noastră?

Mi-am ținut respirația. Era o problemă la care ne așteptaserăm. Am zărit un licăr de furie în ochii lui Owen.

„Nu. Nu-i răspunde cu aceeași monedă."

Mânia fu repede ascunsă, iar eu am răsuflat ușurată.

– Nu, domnule. N-aș vrea să credeți asta. Bănuiesc că, dacă aș fi avut vârsta la care să pot lupta și dacă aș fi avut mintea suficient de înfierbântată, m-aș fi alăturat lui Glyn Dŵr împotriva englezilor. Dar vremurile s-au schimbat. Galezii trăiesc în pace. Eu am o soție și o tânără familie la care să mă gândesc. Nu sunt o primejdie pentru Anglia. S-ar fi măritat cu mine regina-văduvă dacă aș fi intenționat să complotez și să mă ridic împotriva fiului ei, tânărul rege? Cred că n-ar fi făcut-o. Orice om de aici care m-ar contrazice în această privință înseamnă că nu apreciază respectul profund și loialitatea pe care regina Caterina le are față de acest regat care nu este al ei prin naștere.

Tăcerea se lăsă în sală, atât de profundă, încât stinse larma din capul meu. Eu trebuia s-o sparg. De unde stăteam, am vorbit:

– Domnilor, consider că soțul meu ar trebui să aibă dreptul de a deține pământ. Și, de asemenea, dreptul de a deține arme – așa cum au toți bărbații din regat – pentru a-și proteja familia de către cei care încalcă legea și ne atacă. Deoarece trebuie să aflați că, în ultimele săptămâni, am fost de două ori atacați de oameni înarmați. De două ori, viața lui a fost pusă în primejdie.

– Nu! a rostit Gloucester cu o expresie dușmănoasă pe chip.

– Este un aspect de luat în considerare, rosti Warwick cu o politețe amabilă. Dar unii ar spune că, deși am fi dispuși să discutăm schimbarea legii în acest caz particular, nu este potrivit să facem o excepție cu acest om, acordându-i o atât de mare onoare. Un om care nu este de viță nobilă…

Îi admiram viclenia și inteligența. I-am mulțumit lui Richard din tot sufletul.

Iar Owen a replicat la acea aluzie:

– Domnilor, dacă ascendența mea este ceea ce îmi reproșați…

– Pentru Dumnezeu, ascendența ta! Gloucester se trânti din nou pe scaun, uitându-se urât la Warwick, care îl privi satisfăcut.

Cât de mult disprețuiam judecata lui greșită față de un om despre care nu știa nimic!

– Demnitatea reginei-văduve, a continuat el. Oare n-am auzit bine, domnilor? Ce demnitate a arătat ea când s-a măritat cu un bărbat care nu era altceva decât un servitor în casa ei?

– E adevărat că am fost servitor în casa doamnei, a replicat Owen pe un ton calm. Dar ascendența mea este la fel de bună ca a oricărei persoane din această sală. Făcu o scurtă pauză înainte de a i se adresa lui Gloucester direct. Și ca a dumneavoastră, domnule.

– Ai înnebunit? a izbucnit Gloucester aplecându-se în față, sprijinindu-și pumnul pe genunchi.

– Nu, domnule, n-am înnebunit. Ascendența mea este lungă și onorabilă. Am dovada!

Îi făcu semn părintelui Benedict care, deși tremura ca o frunză-n vânt, se apropie și puse documentul în mâinile lui Gloucester.

– După cum se poate vedea, domnilor, a rostit Owen în timp ce Gloucester a desfăcut pergamentul, dar abia dacă și-a aruncat privirea pe el. Familia mea este de rang suficient de înalt pentru a se înrudi cu Owain Glyn Dŵr însuși. Glyn Dŵr a fost văr primar cu tata, Maredudd ap Tudur.

– Nu este nici un avantaj să fii înrudit cu un om care a trădat Coroana engleză, a replicat Gloucester.

– Toți galezii au luptat pentru libertatea lor, de-a lungul secolelor, a remarcat Owen prudent. Însă ascendența mea nu poate fi negată. Bunica mea, Margaret, descinde direct din Anghard, fiica lui Llewellyn cel Mare, prinț de Gwynedd. Sângele lui curge în venele mele și ale copiilor mei. Cred că nu există un rang mai mare pe care să și-l poată dori cineva. Sunt onorat să-l numesc pe prințul de Gwynedd strămoșul meu. A fost învins de regele Eduard I al Angliei, dar asta nu-i știrbește originile și nici puterea legitimă asupra regatului Gwynedd.

Avea să le schimbe părerea argumentul ascendenței lui Owen? Incapabilă să rămân locului, am făcut un efort pentru a mă ridica în picioare și a păși alături de Owen, cu toate că nu l-am atins. Aveam să dăm dovadă de demnitate.

Warwick, ca și cum ar fi fost ceva nou pentru el, luă pergamentul din mâna lui Gloucester și observă:

– Este un argument impresionant.

– Vreau să spun un singur lucru, domnilor.

M-am îmbărbătat pentru a face față unui junghi neplăcut în pântec, dar m-am silit să vorbesc cu calm și siguranță despre un lucru pe care îl consideram foarte important.

– Regele, pe care tocmai l-am vizitat, nu are nici o problemă în a-mi recunoaște fiii drept frații săi. Aceștia se află cu el, acum. Le-a făcut daruri generoase. Inima mi se încălzi când mi-am amintit cele

petrecute cu doar câteva ore înainte – tânărul Henric îngenuncheat pe podeaua camerei sale, uitându-și pentru o clipă înalta demnitate, dăruindu-le cu grație micuța corabie de argint, care nu-l mai interesa, lui Edmund și lui Jasper, care o apreciaseră zgomotos. Vor fi ei, la fel ca tatăl lor, pedepsiți când vor ajunge bărbați? Mi-am ținut răsuflarea când am simțit o altă încordare dureroasă a mușchilor și am strâns brațul lui Owen. Îi va considera legea pe frații regelui ca nefiind cetățeni englezi? Nu vor găsi protecție din partea legii engleze? Asta, domnilor, îi va expune la persecuții, așa cum pățește soțul meu, din partea celor care le-ar dori răul. Mi-am ridicat privirea spre Owen. Nu pot să cred că o asemenea nedreptate ar trebui îngăduită.

Spusesem tot ce putusem.

– O să vă comunicăm opinia noastră, a rostit Gloucester fără a lăsa să se întrevadă nimic.

Cât de mult avea să dureze? O viață? Nu credeam că puteam aștepta atât de mult.

Capitolul 18

– Unde mergem acum? m-am neliniștit eu, tresărind la auzul fiecărui pas, la vederea fiecărei umbre. Trebuie să stau aici. Trebuie să știu ce fac ei.

Stăteam în fața sălii Consiliului, în curtea care părea să atragă toți curenții de aer rece. M-am cutremurat gândindu-mă că, în ciuda neplăcerii mele, va trebui să mergem în vechile mele camere de la Westminster. Edmund aproape că dormea de-a-n-picioarelea. Jasper deja ceda în brațele lui Joan Asteley, capul atârnându-i greu pe umărul ei. Am mângâiat părul lui Edmund când el m-a apucat de mână.

– E foarte rău, a murmurat Alice, la fel de nervoasă ca mine. E foarte rău ca libertatea unui om bun să fie atât de îngrădită. Eu zic că ar trebui să mergem. Îi simțeam privirea asupra mea. Va trebui să găsim un adăpost în curând…

– Și nu va influența cu nimic decizia lorzilor faptul că stăm aici sau nu. La suprafață, Owen părea mult mai optimist decât mine în timp ce-l ridica pe Edmund în brațele sale. Or să facă așa cum doresc și când doresc, dar tu nu poți călători, Caterina. O să rămânem la Westminster.

Nu cred că era optimist, ci doar încerca să mă liniștească. Însă nu aveam cum să mă liniștesc pentru că mintea mea nu se putea gândi decât la furia lui Gloucester. La fiecare freamăt al aerului înghețat, mă așteptam să văd apărând un grup de bărbați înarmați, îmbrăcați în uniforma lui Gloucester, trimiși să pună mâna pe Owen pentru a-l arunca, sub vreo învinuire scornită, într-o celulă.

Decizia nu ne mai aparținea.

– Owen!

M-am agățat de brațul lui, prinzându-mă cu o mână, în vreme ce pe cealaltă mi-am apăsat-o pe pântec. L-am simțit cum se încordează

pentru a-mi susține greutatea, dar, înainte de a apuca să mă întrebe dacă mă apucaseră durerile, apa mi s-a rupt, stropind pavajul. M-am agățat și mai tare în vreme ce durerile familiare m-au cuprins, aproape silindu-mă să îngenunchez.

Dându-i-l pe Edmund lui Alice, Owen m-a susținut.

– Bine, *fy nghariad*. S-a stabilit. Rămânem la Westminster. Brațul lui mi-a cuprins talia, ținându-mă strâns lipită de el. Când am încercat să-mi concentrez privirea asupra chipului său, am văzut că era aspru și încordat, dar a reușit să nu zică: „Ți-am spus eu!" O să ne ducem în camerele tale…

– E prea departe… am icnit eu, valul de durere refuzând să treacă. Cunoșteam bine palatul, știam cât de mult ne-ar lua să ajungem la apartamentul meu. Durerile cedară, lăsându-mă să respir, dar m-am încordat în așteptarea unora noi. Edmund și Jasper nu se grăbiseră să vină pe lume, dar acum… Un alt val de durere mă cuprinse. Copilul ăsta se grăbește, am reușit să rostesc.

Încă ținându-l pe Edmund, Alice veni lângă mine și mă apucă de mână, cercetându-mi chipul pe care deja se forma sudoarea, la tâmple și pe buza de sus.

– Are dreptate, domnule. Nu e vreme. Trebuie să găsim ceva în apropiere…

Owen mă susținu și am auzit ceea ce s-ar putea să fi fost un râs ușor.

– Există o posibilitate care ne-ar rezolva toate problemele… Poți să mergi?

Văzând că dau din cap, cu brațul cuprinzându-mi ferm talia, m-a condus pe pavajul rece, prin mai multe uși, până mi s-a părut că am ajuns să fim înconjurați de arcade. Când mi-am ridicat privirea, am reușit să întrezăresc licărul timpuriu al stelelor de pe cerul de iarnă, dar eram ferită de vânt. Pașii noștri lenți stârneau ecouri cavernoase.

– Unde ne aflăm?

Durerea era iarăși intensă.

– Pe coridoarele exterioare ale mănăstirii. Owen m-a așezat pe o lespede de piatră care se întindea de-a lungul lor și pe care călugării se așezau ca să citească sau ca să studieze. Acesta s-ar putea să fie răspunsul – chiar dacă le-ar stârni frica de atotputernicul Dumnezeu sfinților călugări! Se întoarse spre părintele Benedict. Duceți-vă să… Apoi, văzând năuceala din ochii lui: Mă duc eu. Așteptați aici.

Mă apăsă pe umăr de parcă aș fi putut să fac altminteri.

– Nu pleca!

Era prea mult să-l las să se îndepărteze de mine. Dacă oamenii lui Gloucester puneau mâna pe el, iar eu nu știam?

– N-o să pățesc nimic.

– Cum poți să spui asta? am rostit cu greu.

– Am o idee. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Ai grijă de ea, a rugat-o el pe Alice și s-a îndepărtat.

– Unde se duce?

Nu aveam nici o idee și am simțit cum mă cuprinde panica în timp ce pașii lui s-au stins în depărtare. Brusc, cu toate că Alice și Joan, și Guille, și chiar părintele Benedict se agitau pe lângă mine, m-am simțit foarte singură.

– Nu știu. Alice mi-a mângâiat mâna, neajutorată în această situație. Ține copilul, i-a cerut ea părintelui Benedict, dându-i-l pe Edmund, după care mi-a spus: Nu vă neliniștiți. O să mai dureze o vreme.

– Nu cred… am țipat eu cuprinsă din nou de durere.

Sunetul pașilor s-a auzit din nou, în timp ce mă agățam cu putere de mâinile lui Alice.

– Slavă Domnului! a murmurat părintele Benedict.

Când am deschis ochii, l-am văzut pe Owen flancat de doi bărbați în sutane negre. Călugări bătrâni, uscați ca praful, folosind cuvinte precaute, dar plini de compasiune în felul lor, în vreme ce mă priveau la lumina unui felinar pe care unul dintre ei l-a ridicat deasupra capului meu.

– Doamnă. Aveți nevoie de ajutorul nostru.

– Acesta este fratele Michael, a murmurat Owen atingându-mi obrazul cu degetele și aducându-mă înapoi la realitate.

Durerea sfâșietoare a cedat pentru câteva clipe.

– Chiar am, frate Michael. Cred că am nevoie disperată de ajutor, dacă nu vreau ca pruncul meu să se nască aici.

– Vă putem ajuta. Dacă binevoiți a mă urma…

Dar l-am văzut pe Owen apucându-l pe fratele Michael de braț.

– Am nevoie de mai mult decât atât, frate Michael. Cer sanctuar. Pentru mine și pentru familia mea.

Ochii bătrâni ne priviră pe toți.

– Sunteți în primejdie, domnule?

– Este posibil.

Călugărul zâmbi și dădu din cap.

– Atunci, vă aflați în siguranță în casa Domnului. Vă vom acorda protecție dumneavoastră și oamenilor dumneavoastră. Aduceți-o pe doamna…

– Slavă Domnului! a suspinat Alice.

M-am simțit mai mult decât ușurată.

– Poți merge? m-a întrebat Owen din nou.

– Nu…

Durerile erau tot mai puternice.

Owen m-a ridicat în brațe și i-am urmat pe cei doi călugări benedictini, intrând în cele din urmă, când credeam că nu mă mai pot abține să nu țip, într-o cameră lungă, plină cu paturi de o parte și de alta, unele goale, altele ocupate de bătrâni și infirmi. Mi-am dat seama vag că era infirmeria. Infirmeria călugărilor de la Westminster Abbey. Ignorând ciudatul aflux de vizitatori, câțiva călugări benedictini și frați mireni în sutane negre își vedeau de treburile lor, îngrijindu-i pe cei bolnavi și aflați în nevoie.

– Aici… a arătat fratele Michael. Ne vom ruga Sfintei Caterina pentru dumneavoastră și pentru copil.

– Iar eu o voi numi Catherine.

Am fost cărată într-o cămăruță sărăcăcioasă și îngustă, în care se aflau doar un pat și un crucifix pe perete. Cu un tremur al inimii, m-am gândit că, poate, era folosită pentru muribunzi. Owen nu a ezitat. A intrat cu umărul înainte și m-a așezat pe marginea patului.

– O să-i culcăm pe băieți în infirmerie, doamnă, a spus Joan.

Nu-mi mai păsa. Durerile nașterii mă sfâșiau în bucăți. Umbrele se strânseră în jurul meu, în vreme ce pântecul îmi ardea de durere de parcă ar fi fost prins de gheare ascuțite.

– N-ar trebui să fiți aici, domnule, am auzit-o pe Alice certându-l pe Owen în timp ce ea și Guille se apucară de dificila sarcină, din cauza spațiului restrâns, de a-mi scoate hainele de stradă.

– Spuneți-i ei asta, murmură Owen.

Mă agățam de brațul lui, cu unghiile înfipte în mâneca sa când durerea mă străpungea. Toată lumea mea se reducea la această cameră și la monstrul care mă sfârteca în fălcile sale.

– Sfântă Fecioară, salvează-mă! am șoptit.

– Amin! a adăugat Alice.

A fost o oră de neuitat. Nici o izolare decentă. Nici un grup de femei care să mă sprijine și să mă ajute. Nici un fel de capitonaje luxoase împotriva lumii exterioare, cu tapiserii și pânzeturi fine și apă caldă. Doar o cameră goală, neîncălzită, cel mai îngust dintre paturi și îndepărtate voci monahale care intonau slujba de seară. O oră de travaliu agonizant, apoi un copil care țipa roșu la față și cu putere, născut pe așternuturi aspre și Owen prinzând copilul când a alunecat din trupul meu.

– Nu e Catherine, a rostit el punându-mi în brațe copilul care scâncea.

– Un alt fiu…

Mi-am coborât privirea, uimită de viteza cu care se petrecuse totul, privind fețișoara furioasă, cu deja deloc surprinzătoarea coamă de păr negru.

Apoi am fost înconjurați, bătrânii călugări fiind atrași din paturile lor de la infirmerie de noua viață apărută în mijlocul lor și de scâncetele încheiate acum, că fiul meu adormise. Și iată-i în jurul patului meu, învești mântați în negru, dându-mi binecuvântările lor tăcute.

– Dați-ni-l nouă, a spus unul dintre ei, obrajii lui zbârciți fiind plini de lacrimi. Este al nostru, cred. Nu-mi amintesc să se fi născut vreodată un copil aici. O să facem din el un călugăr grozav, nu-i așa? S-a uitat la ceilalți frați, care au dat cu solemnitate din cap. Are micuțul un nume?

– Owen, am rostit eu. Îl cheamă Owen.

Și, epuizată, am adormit. În sfârșit, mintea mea a scăpat de grijile legate de Gloucester și de Consiliu.

A fost o perioadă ciudată, suspendată între realitatea reprezentată de noul meu fiu, nepotrivitul sanctuar care ne fusese acordat și teama permanentă că Gloucester stătea la pândă. Am rămas două zile în camera improvizată din infirmerie, înainte de a mi se îngădui să mă plimb încet pe coridoarele exterioare, atunci când călugării aveau treabă în altă parte, oferindu-ne mie și familiei mele proaspăt mărite o oarecare intimitate. Aș fi plecat acasă mai devreme, dar Owen și Alice mi-au interzis la unison, așa că m-am plecat în fața voinței lor. Tăcerea Consiliului era amenințătoare. Atâta vreme cât rămâneam oaspeții călugărilor, eram în siguranță.

Dar nu puteam rămâne acolo la nesfârșit. De ce ar fi contat dacă decizia Consiliului nu era în favoarea noastră? Am alungat aceste gânduri, dar reveneau întruna. Nu avea să schimbe felul în care trăiam eu și Owen. Aveam să ne ducem zilele departe de politică și de legi, și de ostilitatea lui Gloucester. Nu putea interveni între noi. Iubirea noastră era puternică, mai puternică decât orice influență exterioară.

Acum, că ne susținuserăm cauza în fața Consiliului, cu siguranță că nici măcar Gloucester n-ar fi îndrăznit să sfideze justiția. Cu siguranță, nu…?

– Ei vor decide când vor fi gata s-o facă, a spus starețul când a venit să admire bebelușul. Iar dacă vor decide în defavoarea dumneavoastră, este voia lui Dumnezeu.

Făcu semnul crucii deasupra frunții pruncului meu.

– Voia lui Gloucester, am răspuns eu cu amărăciune, apoi mi-am regretat lipsa de politețe față de acest om cumsecade.

El făcu o plecăciune.

– Uneori nu este același lucru, a recunoscut el.

După două zile, mă săturasem de bunătatea sufocantă și de tăcerea Consiliului. Voiam să mă duc acasă, și repede, iar Owen s-a înduplecat. Știa la fel de bine ca mine că ne folosiserăm toate armele pe care le aveam, așa că aveam să ne ducem acasă. În vreme ce cuferele noastre erau împachetate, Alice a dus la infirmerie bebelușul înfășat, unde bătrânii călugări și-au luat rămas-bun. I-au dăruit o pătură împletită din lâna cea mai fină.

– Suntem gata? a întrebat Owen întorcându-se după ce supraveghease încărcarea căruțelor și pregătirea cailor.

– Nu chiar.

Un cufăr mai era deschis la picioarele mele. Aplecându-mă, am ridicat un obiect învelit în pânză. La Hertford, cu puțină viclenie, îl luasem din lada personală a lui Owen, fără știința lui, fără permisiunea lui și fără să mă mustre deloc conștiința. Călătorise la Westminster, ascuns într-unul dintre cuferele mele și, dacă avea să fie cu mine, nu urma să se întoarcă în același mod, indiferent de decizia considerată potrivită de către Consiliu. Iar Owen știu ce era, așa învelit cum era, chiar din clipa în care l-am scos. Ochii i se întunecară, chipul căpătă rigiditatea unei măști, iar pe ea am citit mândria proprietarului, înlocuită repede de respingere în numele a ceea ce el credea a fi rațiune. Avea să mă asculte? Avea să asculte vocea sângelui și a onoarei familiei, care sigur răsuna în mintea lui, în ciuda negărilor sale?

I l-am întins ca pe o ofrandă sfântă.

Nu l-a luat.

– De unde ai luat-o? a vrut el să știe.

– Din camera noastră de la Hertford.

– Și ai adus-o cu tine?

– Da.

Încă o țineam întinsă, oferindu-i-o pe palme.

– Poart-o, am spus eu.

Îi cunoșteam motivul pentru care nu voia. Îi cunoșteam mândria pe care o simțea față de Llewellyn, magnificul lui strămoș, la fel cum înțelegeam și faptul că, lipsit de lege și rang, se simțea un om fără onoare, ezitând să poarte arma unui bărbat atât de măreț. Dar mai știam și ce foc arde în sângele lui.

– Nu-mi pasă ce zice Consiliul, i-am spus. Noi am făcut tot ce-am putut. Știu că strămoșii tăi au fost la fel de nobili ca oricare dintre bărbații care te judecă. Mie nu trebuie să-mi dovedești nimic. Poart-o, pentru că a aparținut unui mare războinic și nu merită să stea ascunsă într-un cufăr la Hertford. Poart-o pentru mine, fiindcă fără ea ești în primejdie. Nu suport ca, până și acum, Gloucester să trimită oameni împotriva ta, iar tu să nu fii înarmat.

Mi s-a părut că am așteptat mult timp. Soarele slab de iarnă apăru, ițindu-se rece prin ferestrele înalte, apoi se ascunse din nou în spatele unui nor. Am lăsat pânza să alunece parțial de pe sabie, astfel că tăișul ei letal străluci.

– Poart-o, Owen. Mi-am pus tot sufletul în acea rugăminte. Poart-o pentru mine, fiindcă nu pot să trăiesc cu spaima că nu te poți apăra.

Și, în cele din urmă, o luă de pe palmele mele, lăsând pânza să cadă pe dușumea. Ridică sabia în lumina palidă a soarelui, care apăruse din nou, sincronizându-se perfect, făcând să strălucească lama și jucându-se cu aripile întinse ale dragonului de pe plăsele.

– Am adus și teaca, și cureaua sabiei, am zâmbit eu. N-ai nici o scuză, să știi. Ai un nou fiu. Nu poți să te expui neînarmat răzbunării lui Gloucester. Nu mă poți refuza.

– Nu, a spus el încet. Nu, nu pot.

Și, luând-o, Owen își legă cureaua în jurul șoldurilor.

Încântată de ușurare – dar totuși ezitând, i-am atins brațul.

– Am crezut că vei refuza.

Iar privirea lui se ridică spre a mea. Zărindu-i licărul sfidător, nu m-am putut înșela asupra sentimentelor sale.

– Nu voi refuza, a zis el. După cum spui, am un nou fiu pe care să-l protejez. Și o soție care este foarte prețioasă pentru mine. Și, cu degetul mare, îmi șterse cu blândețe lacrimile. O să mă lupt cu Gloucester și cu întreaga lume pentru a te proteja.

Lacrimile mele deveniră un torent. Călugării, publicul tăcut al acestei scene, fără să înțeleagă dramatismul ei, dădură din cap și zâmbiră.

– Ne-am bucurat să vă avem oaspeți, împreună cu copiii.

– N-am mai văzut asemenea evenimente de la celebrarea bătăliei de la Azincourt.

– Și o naștere…

– Mulțumim, m-am adresat eu tuturor, întinzându-mi mâinile spre ei și gândindu-mă că s-ar putea să se bucure de revenirea la liniștea lor de dinainte. Edmund și Jasper umpluseră încăperile mănăstirii cu râsetele lor. Iar lui Owen i-am spus: Acum, sunt gata. Putem să plecăm. Și cred că niciodată nu mă voi întoarce aici.

– Atunci, e bine că v-am prins…

M-am întors spre vocea repezită, groaza cuprinzându-mă din nou.

– Nu…!

Era lucrul de care mă temusem, o trupă de bărbați înarmați, un document de intenție, vreo acuzație falsă la care Owen să nu poată răspunde? Owen deja se răsucise, cu umerii încordați, cu mâna dusă la mânerul sabiei în timp ce a păşit instinctiv între mine și oricare ar fi fost primejdia. Am auzit scrâșnetul oțelului scos din teacă în camera tăcută, apoi am râs suspinând ușor când am văzut că temerile noastre erau neîntemeiate. Era Warwick, iar în spatele lui nu se afla nici o trupă. Și nici Gloucester care să croncănească cu încântare acră.

– Văd că ați fost ocupați aici. Zâmbi, uitându-se la Alice care îl ținea în brațe pe noul nostru fiu, dar atenția lui era îndreptată către Owen. Am ceva pentru tine, Tudor. Ochii lui urmăriseră mișcarea instinctivă a lui Owen. Mi se pare că veștile mele vin prea târziu, a adăugat el pe un ton sec. Mi-ai luat-o înainte. În mâna dreaptă, ținea o sabie cu plăsele încrustate cu frumoase pietre prețioase. Ți-am adus asta. Ai dreptul s-o porți.

– Au decis?

Însă Owen cunoștea răspunsul și am văzut lumina sporindu-i în ochi.

– În înțelepciunea lor, a răspuns Warwick. Ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă, dacă ar fi avut puțină înțelegere pentru tine.

Am închis ochii.

– Slavă Domnului! Apoi, i-am deschis în timp ce începeam să mă gândesc la cuvintele lui Warwick. Ești sigur de asta? am întrebat, având nevoie de confirmare pentru a distruge toate neliniștile pe care le aveam de atâta vreme.

– Argumentele voastre i-au convins. Consiliul a dat instrucțiuni ca, la viitoarea ședință a Parlamentului – care este peste câteva

săptămâni –, să ți se recunoască drepturile, Tudor, și statutul de englez. Warwick scoase din tunică un document cu înfloriturile unei proclamații regale. Ăsta este mai important decât sabia. E actul prin care ți se acordă cetățenia.

– Prin urmare, ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta? a întrebat Owen.

– Puțin. Și altora. Ai prieteni la curte, oricât de greu ar fi de crezut uneori.

Își strânseră mâinile, iar Owen luă darul lui Warwick, băgând documentul în cufărul de la picioarele noastre. Își controla expresia feței, dar am văzut încordarea, efortul de a fi atent la fiecare răspuns privind veștile care îl uimiseră profund.

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

– Am reușit!

– Am reușit. Owen îmi acoperi degetele cu ale lui, ochii săi cercetându-mi chipul. N-aș fi făcut-o, dacă n-ai fi fost tu.

Am clătinat din cap. Pentru a mă feri de o nouă manifestare a emoțiilor, Owen i se adresă lui Warwick:

– Îți mulțumesc pentru sabie, domnule. Cândva, mi-a fost interzis să am una. Acum, am două…

– Dă-i-o fiului tău, a spus Warwick arătând cu capul spre Edmund, care scăpase de supraveghere și venise să vadă de ce întârziam.

– E mic încă… a rostit Owen ridicându-l în brațe.

– Dar într-o zi… Warwick mângâie coama zburlită a fiului meu. Edmund Tudor. Cine știe ce vei deveni?

Edmund strânse plăselele bogat împodobite, făcând pietrele să strălucească și atrăgându-mi atenția. Micul meu fiu, cu sângele regesc al Franței și al Țării Galilor gonindu-i cu forță prin vene. Am avut un mic presentiment, dar nu de teamă, ci mai degrabă de putere, de rang. Pietrele străluciră în strânsoarea fiului meu, iar fiul meu păru un bărbat cu flăcări în priviri și cu o expresie hotărâtă a buzelor. Apoi, clipa trecu. Fu din nou copil, și unul neastâmpărat.

– Ești un om liber, Edmund Tudor, l-am auzit pe Warwick spunând. Moștenitorul tatălui tău. Liber să deții pământuri și să porți arme. Și să te însori cu cine dorești.

– Vreau un cal, a anunțat Edmund, deloc impresionat.

Owen se uită la mine și zâmbi. Care va fi viitorul fiului nostru, având legea Angliei de partea sa și pe rege, fratele său vitreg, privindu-l cu ochi buni? Am plâns din nou, în parte de bucurie, în

parte de epuizare, ceea ce îi făcu pe frații benedictini să mă bată pe umăr și să-mi ofere o batistă pentru a-mi șterge obrajii.

– Nu uitați. Băiețelul. O să facem un călugăr grozav din el.

Și am râs printre lacrimi.

– O să vi-l trimit. Dacă nu se simte înclinat să aleagă calea armelor, o să vi-l trimit când va crește.

Am luat bebelușul în brațe și le-am zâmbit tuturor. Apoi, m-am uitat la Owen, care mă privea la rândul lui.

– Hai să mergem acasă.

– Este și dorința mea, *annwyl*.

Owen era agitat, o frământare grea punând stăpânire pe el. Am văzut-o crescând cu fiecare zi care trecea, deși încerca să o ascundă de dragul meu. Oare nu eram fericiți? Oare nu ne făcuserăm viața pe care o dorisem, petrecându-ne timpul împreună, departe de lumea mohorâtă de afară? Moartea mamei, regina Isabella, nu ne atinse deloc și, cu toate că am jelit moartea lordului John, îndurerați cu adevărat de dispariția unui mare om, întâmplările de la Londra și din Franța nu ne mai tulburau existența tihnită. Dar vedeam frustrările lui Owen la sfârșitul zilei, când, șezând singuri în camera noastră sau într-o companie restrânsă, după o masă mai protocolară, sătui de mâncare și de vin, un menestrel cânta nostalgic despre vremurile trecute. Privirea lui Owen devenea absentă, în vreme ce notele triste și povestirile despre eroi și bătălii își țeseau misterul plin de farmec în încăpere, iar eu știam că se gândea la zilele când strămoșii lui aveau bogății și rang, și pământuri. Când gloria strălucise asupra lor, iar ei luptaseră și învinseseră.

Cu toate că era liber, Owen nu avea nimic al lui.

Pământurile din Țara Galilor ale familiei nu-i fuseseră înapoiate odată cu recunoașterea de către legea engleză, iar pe Owen îl chinuia că nu are nici o proprietate pe numele său, pe care s-o administreze și de care să se îngrijească. Nici o casă, nici un domeniu, nimic de lăsat urmașilor odată cu speranțele și mândria pentru generațiile viitoare. Cât de degradant era pentru un bărbat cu ascendența lui! Și nici pentru stima de sine a unui bărbat nu era bine să fie dependent de soția lui. O, ascundea totul cu mare pricepere. Era un maestru al disimulării, deprindere căpătată în lungii ani de servitute, însă uneori îl măcina, iar ochii îi erau întunecați de un dor pe care nu i-l puteam stinge.

– Spune-mi ce te frământă, îl rugam eu.

– Nimic, iubita mea, răspundea el invariabil, cuta dintre sprâncene negându-i vorbele care voiau să mă liniștească. Dacă nu cumva te referi la hotărârea fiului nostru mijlociu de a se arunca sub copitele fiecărui animal din grajdurile noastre.

Iar eu zâmbeam, pentru că asta dorea el să fac. Obsesia fiului nostru pentru cai avea primejdiile ei.

– Sau poate e regretul că soția mea nu și-a găsit timp, de azi-dimineață, să-mi ofere un sărut.

Așa că îl sărutam pe buze, pentru că ne făcea plăcere amândurora.

Îl puteam ademeni în patul meu. Îi puteam prezenta un plan de a construi noi camere la Hertford, pentru a mări bucătăriile și cămara. Era de acord mereu, dar nu punea suflet. Nu-și aparținea.

Ei bine, lucrurile se puteau îndrepta. Ar fi trebuit să-mi dau seama cu ani în urmă.

Am chemat un om al legii de la Westminster și m-am consultat cu el. Iar fiindcă el n-a văzut nici o dificultate, am cerut întocmirea documentelor necesare și i le-am pus lui Owen în mână. Am avut grijă să fiu prezentă la sosirea lor, când Owen a deschis săculețul de piele. I-am privit chipul în timp ce l-a citit pe primul. Și când și-a ridicat privirea.

– Caterina?

Chipul lui era lipsit de orice expresie.

– Astea sunt pentru tine, i-am spus.

Eram foarte nesigură. Avea independența lui să fie prea mare pentru a primi un astfel de cadou de la o femeie, un dar de o asemenea valoare? Cu toate astea, era oferit cu toată inima. Mi-am dorit să pot deslușesc ceva în întunecimea ochilor lui, în fermitatea gurii și a maxilarului, dar n-am putut, cu toate că eram căsătoriți de patru ani.

– Pentru a sărbători ziua în care ne-am căsătorit, am spus eu de parcă era o decizie neînsemnată de a face un dar.

De parcă nu era cu nimic mai presus de o pereche de mănuși sau o carte cu poezii franțuzești.

– A fost o mișcare îndrăzneață din partea ta să te măriți cu mine, a zis el. Ochii îi erau ațintiți în ai mei și încă ținea în mână primul act de proprietate, celelalte așteptând să fie scoase din săculețul lor. Să alegi un rebel fără nici un ban a fost un gest temerar, dar totuși ai făcut-o. Netezi documentul cu mâna. Unii ar spune că și aceasta este o mișcare îndrăzneață.

Încă nu știam dacă va refuza sau va accepta cu bunăvoința cu care îi fuseseră oferite.

– O consider o decizie care arată o remarcabilă pricepere în afaceri din partea mea, am răspuns eu senină.

Gura i se arcui puțin.

– Când m-am însurat cu tine, nu am considerat că priceperea în afaceri este unul dintre punctele tale forte, *annwyl*.

– Nici eu. Am făcut o pauză. Dar acum m-am gândit. Acestea sunt ale mele. Este dorința mea să fie ale tale. Au nevoie de un stăpân care să se ocupe de ele și care să se asigure că sunt bine administrate. Mi-ar face plăcere… Am trântit caseta mea cu bijuterii pe masă, pentru că tocmai alesesem un colier cu ametiste pe care să-l port cu o rochie nouă. Încetează să te holbezi la mine și pune capăt nefericirii mele. Le accepți?

– Da. Le accept. Până la urmă, nu a existat nici o ezitare. Credeai că sunt prea arogant?

– Mi-a trecut prin minte că da.

– Nu voi refuza un dar atât de important. Zâmbetul se lărgi, învăluindu-mă în căldura lui. Sunt onorat.

Și, scoțând și celelalte documente, se cufundă în jilț pentru a le citi pe toate. Custodia tuturor pământurilor mele de zestre din Flintshire. M-am așezat lângă el. Am așteptat până a terminat și a pus actele înapoi în săculeț.

– Ei bine?

– Voi avea grijă de ele.

– Știu că o vei face.

– Acum pot să asigur și zestrea unei fiice. Și am și trei fii grozavi.

Dădusem naștere unei fete. Tacinda. Un copil galez, cu nume galez, toată numai păr negru și ochi negri, ca ai lui Owen. O altă confirmare a iubirii noastre.

– Ești o femeie cumsecade și generoasă, Caterina.

Sărutul lui fu tot ce îmi doream.

Mai avusesem un motiv pentru care îi cedasem lui Owen pământurile mele galeze. Iubirea noastră era magnifică – dar, la orizont, exista un nor care cobora amenințând cu distrugerea. Ca o piersică dulce, plină de suc și parfum, dar cu un vierme în ea, care avea să-i aducă putrezirea și o distrugere cumplită. Cum râde soarta de noi când credem că am obținut toată fericirea pe care viața ne-o poate oferi!

Eram bolnavă.

Inițial, mi-am negat simptomele, ascunzându-le atât de mine, cât și de Owen, pentru că erau momente trecătoare, care se încheiau repede, doar un disconfort care creștea, mi-am spus eu, stârnit de o proastă dispoziție cauzată de iarna care se apropia, cu zile friguroase și cenușii, cu vânturi aprige. Oare nu mai fusesem bolnavă și altădată? Nu aveam de ce să-mi fac griji. În unele zile, când mă trezeam, mintea mea făcea eforturi să-și dea seama unde mă aflam și ce se aștepta de la mine. În alte zile, mă pomeneam pur și simplu șezând fără să văd nimic, fără nici un gând, fără să știu cât rămăsesem cufundată în neant, dându-mi seama doar de mișcarea soarelui și a umbrei pe dușumea.

Simțeam o tensiune strângându-mi pieptul, ca un pumn care trage o funie, până când mi se făcea teamă că nu mai pot respira. Apoi aceste senzații treceau, mintea mea revenea la prezent și uitam că am fost tulburată, rămânând doar un tremur de durere din spatele ochilor, care apărea tot mai des. Uitam și mă prefăceam că totul era în regulă. Eu și Owen iubeam, dansam, călăream, bucurându-ne de libertatea neîngrădită care devenise, în mod miraculos, a noastră. Oare nu avusesem asemenea simptome în zilele de după conceperea lui Edmund? Cu toate că mă temusem atunci, speriată de ce era mai rău, acestea trecuseră. Nu avea să se întâmple la fel și acum?

Copiii noștri alergau și se distrau în iarba de lângă râu, iar eu îi priveam.

Dar apoi întunericul mă cuprindea din nou. Minute? Ore? Nu știam cât timp mă ținea prizonieră. Îl vedeam apropiindu-se și, lăsându-mi copiii în grija lui Joan sau a lui Alice, mă duceam în camera mea, în patul meu, pretinzând că sunt obosită sau că am probleme femeiești, așa cum făcusem și odinioară, pentru a mă asigura că nu mi se puneau întrebări. Numai Guille știa, iar ea nu a spus nimănui.

M-am descurcat bine.

Și ce ascundeam de fapt? Un spațiu care se lărgea în mintea mea, un vast crater plin cu o pâclă întunecată. Nu știam ce se întâmpla cu mine în acele ore. Putea fi un nor negru, care se umfla și cuprindea totul, sau o groază care creștea asemeni apelor unui râu după o ploaie torențială. Mâinile și degetele nu-mi mai păreau ale mele. Nu mă mai ascultau. Îmi simțeam buzele ca de gheață, fiind incapabilă să vorbesc clar. Servitorii mei, familia mea erau la fel de lipsiți de substanță ca o fantomă ieșind dintr-o ceață groasă.

Probabil că mâncasem, dormisem, mă îmbrăcasem. Vorbisem? Ieșisem din camera mea? Nu știam.

Era Owen conștient de chinurile mele? Bănuia, deși era adesea plecat, ocupat acum cu afacerile sale. Cum putea să nu știe când eu devenisem tot mai detașată de el și de lumea noastră? Nu a spus nimic, și nici eu n-am spus, dar știam că mă privește. Și poate că i-a zis lui Guille să aibă grijă de mine, pentru că, acum, nu era niciodată departe de mine.

– Te simți bine? mă întreba el ori de câte ori ne întâlneam.

O întrebare nevinovată, dar îi vedeam îngrijorarea din privirea posomorâtă.

I-am zâmbit lui Owen și i-am atins mâna, ceața dispărând.

– Mă simt bine, iubirea meu dragă.

Când m-a dus în patul lui, am uitat de lumea întreagă cu excepția celei iubitoare, secrete, pe care reușeam s-o creăm când eram în brațele lui. Mi-am negat spaima interioară pentru că nu avea nici un rost să-mi aplec capul în fața ei. Avea să mă cuprindă cât de curând.

Alice știa, dar a dat vina pentru capriciile mele, pentru ciudățenia mea tot mai mare, pe sarcina cu Tacinda. Când am scăpat un pocal prețios, cioburile pictate risipindu-se pe podea, așchii înfigându-mi-se în rochie și în pantofi, mi-a mângâiat mâna și a strâns resturile, iar eu am plâns neajutorată. Patru copii în tot atâția ani, m-a dojenit ea. De ce eram surprinsă că, uneori, mă simțeam epuizată, că trupul nu-mi era atât de puternic cum ar fi trebuit, că reacțiile îmi erau lente? Mi-a prescris leacul ei atotvindecător, *pedicularis canadensis*, în toate formele sale – praf de rădăcină sau decoct din florile sale roz, sau în amestec cu busuiocul-cerbilor în vin – până când abia dacă i-am mai putut suporta gustul amar.

– Vă face bine, m-a sfătuit Alice. La digestie. E bun pentru toate durerile de sub soare. Și pentru epilepsie.

Am luat medicamentul și mi-am dorit să mă vindece, dar mi-am adus aminte de tata și de existența lui nefericită. Tata, care adesea nu-și amintea nici propriul nume, nici chipurile soției și ale copiilor săi, devenea uneori violent, odată luând o lance și ucigându-i pe nefericiții care îi stătuseră în cale încercând să-l oprească pentru binele lui. Am încercat să alung amintirile, dar n-am reușit. Reveneau cu forță în conștiința mea, silindu-mă să recunosc că tata avea însoțitori permanenți, mai mult temniceri decât servitori, pentru a-l proteja pe el și pe alții de el, pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de realitate, până la urmă trebuind să fie legat.

– Beți asta, a insistat Alice.

Și am băut. Mă agățam de fiecare speranță.

Uneori, tata credea că trupul lui era făcut din sticlă care s-ar fi spart dacă era atins. Atunci, se retrăgea într-un colț al camerei, ținând pe toată lumea la distanță cu țipete jalnice. Acesta era viitorul meu? Era oare posibil ca miraculosul leac al lui Alice să vindece asta? Am încercat să cred. Și m-am rugat ca fragilitatea minții bolnave a tatălui meu să nu mă lovească și pe mine.

Nu i-am spus lui Owen toate temerile mele. Le-a bănuit? Nu-mi dădeam seama. Îmi îngăduia să rămân singură, se purta cu mine cu mare grijă. Poate că și el avea spaimele proprii –, iar eu i-am îngăduit pentru că, dacă le recunoștea, atunci totul ar fi devenit mult prea real.

Și atunci ce avea să se întâmple, când nu voi mai putea să mă prefac? M-am gândit la asta în timp ce stăteam întinsă, cu obrazul în scobitura umărului lui Owen, pieptul lui ridicându-se și coborând în somn. Va veni ziua când aveam să nu mă mai pot ascunde. Ce se va întâmpla atunci?

Mi-am amintit de mine și de sora mea bătându-ne joc și temându-ne de tata în egală măsură. Își vor bate copiii mei joc de mine și vor fugi îngroziți?

Dumnezeu să mă ajute. M-am rugat ca această nebunie să nu mă atingă.

Epilog

A venit ziua.

Mă simt bine și sunt lucidă, dar știu că nu va dura. O știu cu fiecare răsuflare.

– Suntem încântați să vedem că v-ați revenit, doamnă, a spus noul meu intendent, bărbatul care l-a înlocuit pe Owen în funcție, în casa mea cu personalul mult redus. Am fost îngrijorați.

Intendentul meu probabil că este mai puțin grijuliu cu vorbele decât ar trebui, pentru că nimeni altcineva nu vorbește despre asta, de parcă i-ar nega existența, însă îi sunt recunoscătoare pentru urările lui de bine. Îmi amintește că devin un obiect al interesului celor din jurul meu, și jur că nu voi fi o povară. Nu voi fi o rușine. Nu-l voi târî pe Owen în profunzimile disperării, unde el nu poate ajunge la mine și nici eu la el. E vremea să fac pasul la care mă gândesc de câteva luni.

Owen își dă seama ce-i în mintea mea.

– Nu mă părăsi, Caterina, șoptește el cu buzele lipite de gâtul meu când stăm întinși unul lângă altul, în acea dimineață, la răsăritul soarelui, de parcă ar ști care este intenția mea. Am avut atât de puțin timp împreună. Șase ani dintr-o viață întreagă…

– Iubirea mea. Îl sărut pe buze. A fost timp suficient pentru a-ți dărui trei fii grozavi.

Îmi țin răsuflarea când nu rostesc numele Tacindei. A murit, părăsindu-ne în timpul primului an al fragilei sale vieți. E o durere în inima mea care nu poate fi vindecată, dar, cu brațele iubitului în jurul meu, zâmbesc cu fața întoarsă în părul lui. Cât de frumos e! Cât de mult îl iubesc! Acest bărbat m-a învățat cum poate fi iubirea dintre un bărbat și o femeie care au încredere infinită unul în celălalt.

Îmi trec ușor mâinile peste osatura frumoasă a feței sale, netezind sprâncenele negre, trecându-mi degetele prin părul lui magnific. Îmi

trec degetul peste conturul buzelor frumos desenate, peste nasul drept. Îmi lipesc gura de a lui. Trebuie să-mi fixez bine în minte trăsăturile lui, astfel încât să nu pălească.

– Rămâi, Caterina! O să-ți fiu alături.

Există mai multă neliniște în vocea lui acum, iar brațele i se strâng mai tare în jurul meu. Așadar, știe.

– Mi-e teamă, spun eu.

– Nu e nevoie. Te iubesc mai mult decât viața. N-o să las să ți se întâmple nimic rău.

– Dar nu poți opri asta. Cum poți să stai în fața unei furtuni care se apropie și s-o risipești, iubirea mea dragă? Cum poți să împrăștii vânturile care vor distruge tot ce avem împreună?

– Rămâi cu mine, insistă el, cu buze calde și convingătoare. Cu copiii noștri.

Iar eu îmi îngădui, pentru o zi scurtă, să mă las convinsă. Iubirea lui este la fel de amețitoare ca un vin tare. Firește că va avea grijă să fiu în siguranță.

– O să rămân, promit eu.

Gura lui cere, trupul lui posedă cu toată vechea energie, iar el mă învăluie în iubire.

– O să trăim pentru totdeauna, Caterina. O să îmbătrânim și o să ne vedem copiii crescând puternici și căsătorindu-se. Iar apoi, cea mai blândă șoaptă: Nu pot trăi fără tine.

Îi aud disperarea din voce.

– Nici eu fără tine, răspund eu.

Cum voi exista fără el?

În dimineața următoare, pleacă undeva cu o problemă urgentă, iar gândurile mele sunt din nou limpezi.

– Mă întorc până la prânz, îmi spune el cu mâna pe a mea. Mă întorc de îndată ce pot.

– Da, răspund eu.

Mă chinui să zâmbesc și îi strâng și eu mâna.

De îndată ce pleacă, având ochii orbiți de lacrimi, cer să mi se aducă litiera. Nu voi avea nevoie de lucruri, așa că nu împachetez nimic. Atâta vreme cât mai pot judeca, îmi voi decide viitorul: nu le voi pricinui dureri inutile celor pe care îi iubesc. Mintea mea revine la acel moment cumplit când am luat decizia de a-l elibera pe Owen pentru că nu mă puteam gândi la durerea morții sale, întorcându-mă la el când am găsit împreună o cale de rezolvare, o soluție pe care mințile noastre au născocit-o și au pus-o în aplicare. Dar acum nu

există nici o soluție pentru mine. Nebunia alungă toate soluțiile. Moartea anulează toate loialitățile. Știu că trebuie să-l eliberez pe Owen pentru ca el să-și poată trăi viața fără povara morții mele lente. De data asta, nu mai există cale de întoarcere pentru mine.

Și totuși, când litiera ajunge la ușă, tot mai ezit pentru o clipă. Va fi aceasta cea mai mare greșeală a vieții mele? Mă simt bine, puternică, având controlul acțiunilor mele. Poate că, la urma urmelor, mă înșel. Ar trebui să trimit înapoi litiera și să-l aștept la ușă pentru a-i ura bun-venit, să-i iau mâinile și să-i sărut chipul drag…

„Cum vei tolera mila din ochii lui? Cum vei suporta când pasiunea îi va muri și va avea grijă de tine doar din datorie? Când va sta lângă patul tău, în loc să te ducă în al lui, când nici măcar nu-l vei mai recunoaște, iar el se va îndepărta de tine din cauza unei dureri prea mari pentru a o putea suporta?"

M-am îmbrăcat ca o văduvă, într-o ținută sobră, ascunzându-mi părul încă blond, acoperindu-mi cu un văl fața încă frumoasă. Nu i-am lăsat nici un bilețel. Ce să-i spun? Va ști. Ne spuseserăm tot ce era necesar, fără cuvinte, când trupul lui l-a iubit pe al meu și când toate răspunsurile mele au fost din proprie voință. Îmi voi aminti acel ultim moment până când nu-mi voi mai aminti nimic.

O ultimă întâlnire. Am vizitat camera copiilor și i-am sărutat pe Edmund, pe Jasper și pe Owen. Ei nu înțeleg. Îi strâng în brațe și îi sărut.

– Să fiți buni. Să fiți curajoși și puternici. Să ascultați de tatăl vostru și să n-o uitați pe mama voastră.

Ating mâna lui Alice. Plânge.

Sunt pregătită.

Îmi las inelul și broșa-dragon pe cufărul de lângă patul lui. Inelul pe care mi l-a dat când am încălcat toate legile și decența, și ne-am căsătorit; broșa pe care i-am luat-o când m-am îndrăgostit de el. I le-am lăsat și am urcat în litieră.

Stau în fața ușii marii mănăstiri de la Bermondsey. Cât de reci îmi sunt mâinile. Ușa se deschide pentru că sunt așteptată – am trimis vorbă. Mă vor primi pentru binele meu și îmi vor arăta toată compasiunea pe care banii mei o pot cumpăra. Voi purta ultimul copil al lui Owen aici, în grija călugărițelor.

Am făcut un pas.

Dacă intru, nu mă voi mai întoarce niciodată în lume.

„Nu, nu pot…! Owen, iubirea mea, iubirea mea."

Promisiunea pe care mi-a făcut-o în capela de la Windsor îmi revine brusc în minte: „Nu voi îngădui să fim despărțiți până la mormânt."

Dar nu se poate. Inima mi se frânge, fața îmi este udă de lacrimi pe care nu le pot opri. Aproape că dau înapoi, pentru a fi cu el până la ultima răsuflare. Apoi, îl văd pe tata în fața mea. Un nebun țopăind și bolborosind aiurea, umbra regelui care fusese odată. Durerea îmi stârnește un tremur în cap, în spatele ochilor. Știu că, în curând, se va intensifica.

„Adio, Owen. Adio! Dumnezeu să te aibă în grijă. Să știi mereu că te iubesc. Să știi că ți-am dat libertatea pentru că te iubesc prea mult pentru a te lega de o fantomă cu mințile rătăcite."

Trag aer în piept.

Știu că, într-o zi, eu și Owen ne vom reîntâlni prin mila Domnului. Nu va mai fi durere, nici lacrimi care să ne umbrească iubirea. Și va fi pentru totdeauna.

Pășesc peste prag.